

Маргарет Вайс, Трейси Хикман

Драconi на есенния здрач

Химн за драконовото копие

Чуй заглъхващата песен на мъдреца,
тя, като дъжд сълзи небесни, отми прахта от старите легенди
и Копието на Хума блесна.
Защото някога – в отминали векове,
далеч, далеч от спомени и думите лъжовни,
когато в скута на горите изгряваха по три луни,
тогава драконите черни, страховити зли,
подпалиха в света на Крин война съдбовна.

Полетяха чудовищата страшни,
за да покрият с мрак цялата земя
и не откликна никой на воплите ужасни,
че светът е покорен от черната луна.
Тогава нова светлина изригна – Хума,
той боговете призова да изковат
за него копие и сила да дадат,
за да прониже драконите в Крин
и да прогони техните криле
далеч от просветляващите брегове.

И смелият рицар, окрилен от светлината,
величествен се понесе към тях,
пристигна в лоното на планината,
разбуди тишината в техния храм.
Повика мощта им неизразима,
поиска с божествена сила си го дарят,
за да тръгне с драконите на бой
оръжието му страшно да благословят,
и черния мрак да прогони той.

Сам Паладин, най-великият бог,
изгря до него и го озари,
омагьоса копието, ръката му,
и Хума, по-ярък от всички луни,
Кралицата на Мрака победи и прогони,
а писъците на нейните черни чада
отекнаха в кралството на смъртта,
където клетвите им страшни
не можеха да сторят никому беда.

Така със гръм завърши
Епохата на Сънищата.
Започна нова – тази на Могъществото.
Ищар на изток бързо се въздигна,
там сребърни и златни кули възвестиха
на злото края.
Настъпиха дълги и мирни лета,
а правдата грееше в небесата,
бляскава и неотразима – като ярка звезда.

Но злобни сенки се промъкваха полека,
видя ги кралят на Ищар –
дърветата като кинжали почерняха,
а ручеите в светлината на луната потъмняха.
Потърси книги за пътеките на Хума,
ръкописи, знаци, заклинания,
за да призове отново боговете с тях
и да получи помощта им свята,
с която да накаже този свят на грях.

Но те извърнали се бяха от години
и всичко се разцепи в пламъци,
ужасен огън през Ищар премина
и не остана камък върху камък.
Планините с трясък се стовариха,
моретата заляха плодородни долини
и те изсъхнаха забравени във Пустошта.
Останаха само пътеките на мъртвите –
настъпи времето на мрака и смъртта.

И възцари се Епохата на Отчаянието,
с пътища преплетени и разрушени градове.
Своята сила изгубиха боговете на знанието
и ние крещяхме от болка към сляпото небе.
Надвихвахме се с пясъците, с ветровете,
надявахме се, че ще чуят тъжния ни глас
и чакахме отговор, някакъв знак техен...
Ала мълчаха странно боговете
забравили и Крин, и нас.

Старецът.

Тика Уейлн въздъхна, изправи гръб и разкърши рамене, за да облекчи схванатите си мускули. Захвърли насапунисаната гъба в пълното ведро и огледа празното помещение.

Поддръжката на стария хан й отнемаше все повече усилия. Беше вложила доста грижи в топлата политура на дървото, но те и лойта не скриваха пукнатините и цепките по изхабените маси и не предпазваха посетителя от случайности като сядане върху някоя стърчаща треска. Ханът „Последен дом“ не бе лъскав като някои други в Хейвън, за които беше слушала, но беше уютен. Живото дърво, в което беше построен, го обгръщаше нежно с древните си ръце, а стените и основата бяха така внимателно положени в клоните, че не можеше да се каже къде свършваше делото на природата и къде започваше човешкото. Барът се виеше като полиран талаз около живото дърво, върху което беше закрепен. Витражите на стъклата хвърляха разноцветни трепкащи отблясъци из помещението. С приближаването на вечерта сенките се удължиха. Ханът скоро щеше да приеме посетителите си. Тика огледа помещението и се усмихна доволно. Масите бяха ти и лъснати. Оставаше й само да помете пода. Тъкмо беше започнала да размества тежките скамейки, когато от кухнята се появи Отик, обгърнат от ароматен облак пара.

– Май днес ще се скапем от работа. А и времето се разваля... – каза той, провря масивната си фигура зад бара и започна да подрежда чашите, като весело си свирукаше.

– Нямам нищо против да вали. Тъкмо работата ще е по-малко – сопна му се Тика и премести една от пейките до стената. – Вчера си потроших краката, а не получих нито благодарности, нито бакшиши! Да й се не види и мрачната сбирщина! Всички са нервни и подскачат при най-малкия звук. Миналата вечер изпуснах една чаша и, Бога ми, Ретарк си извади меча!

– Ха! – изсумтя Отик. – Ретарк е Страж на Сийкърс и на Солас. Те винаги са нервни. Щеше да видиш какво е чудо, ако работеше за Хедерик, тоя фанат...

– Внимавай! – предупреди го Тика.

Отик сви рамене.

– Висшия Теократ няма как да ни чуе, освен ако вече не се е научил да лети. Първо аз ще чуя стъпките му. – Но Тика забеляза че сниши

глас, преди да продължи: – Жителите на Солас няма да изтърпят още много, запомни ми думите. Изчезват хора и никой не знае къде ги отнасят. Тъжно време настъпи. – Той поклати глава, но после се усмихна. – Но е добро за бизнеса.

– Ако не ни затворят – изрече мрачно Тика. Грабна метлата и започна енергично да мете пода.

– Даже теократите трябва да си пълнят шкембетата и от време на време да си прочистват гърлата от огъня и сярата – изхили се Отик. – Всекидневните проповеди за Новите Богове явно доста пресушават устата. Ами че той е тук всяка вечер.

Тика спри да мете и се подпря на бара.

– Отик – изрече със сериозен и тих глас, – носят се и други слухове. За война. На север се събирали армии. И онези особени хора от градът с качулките, дето се въртят около Висшия Теократ, задават въпроси.

Отик погледна нежно деветнайсетгодишното момиче, пресегна се и я потупа по врата. Беше ѝ като баща особено откакто нейният мистериозно изчезна. Заигра се с червеникавите ѝ къдрици.

– Война. Пфу! От Катаклизма насам все за това се говори. Празни приказки, момиче. Може и Теократът да пуска тези слухове, за да държи хората в напрежение.

– Не знам – намръщи се Тика. – Аз...

Вратата се отвори.

Двамата се стреснаха и извърнаха глави. Не бяха чули стъпки, а това беше странно! Ханът „Последен дом“, подобно на всички останали сгради в Солас, с изключение на ковачницата, беше построен високо в клоните на могъщо валеново дърво. След ужаса и хаоса на Катаклизма хората от града бяха решили да се доверят на дърветата. Затова Солас стана дървесен град, едно от малкото чудеса, останали в Крин. Къщите и работилниците бяха свързани с груби дървени мостове-пътеки високо над земята и за петте хиляди обитатели на града това бе ежедневие. Ханът „Последен дом“ беше най-голямата постройка в Солас и се намираще на петнайсет метра над земята. Около грапавия ствол на древното валеново дърво се виеше стълба. Както бе споменал Отик, всеки посетител на хана щеше да бъде чут дълго преди да бъде видян.

Но нито Тика, нито Отик бяха чули стареца.

Той стоеше на вратата, подпираше се на избеляла дъбова тояга и оглеждаше обстановката. Парцаливата качулка на простата му сива роба скриваше главата му и засенчваше чертите на лицето, с изключение на блестящите соколови очи.

– Какво ще обичаш, старче? – попита Тика непознатия и размени изпълнен с безпокойство поглед с Отик. Ами ако този старец беше шпионин на Сийкърс?

– Ъъ? – премигна старецът. – Отворено ли е?

– Ами... – Тика се поколеба.

– Разбира се – изрече с широка усмивка Отик. – Заповядай, Сивобради. Тика, донеси един стол за госта. Сигурно се е уморил от изкачването.

– Изкачване ли? – Старецът почеса брадата си, огледа терасата и погледна надолу към земята. – А, да. Изкачване.

Ужасно много стълби... – Той направи няколко крачки из помещението и махна закачливо на Тика с тоягата си. – Хващай се на работа, момиче. Сам ще си донесе стол.

Тика сви рамене, взе метлата и продължи да мете, без да го изпуска от поглед.

Старецът застана в средата на помещението и се огледа, сякаш се опитваше да запомни разположението на всички маси и столове. Гостната беше просторна и се виеше покрай ствола на дървото. По-малките му клони крепяха пода и тавана. Старецът огледа с подчертан интерес камината, която се намиреше навътре в помещението. Тя бе единственото каменно изделие в хана, очевидно дело на джуджета, направена така, че да изглежда като част от дървото и да се вписва естествено в клоните, които се издигаха над нея. Кофата до камината беше натъпкана с борови цепеници, донесени от високите планини. Никой обитател на Солас дори не би и помислил да гори дървесината на собственото си дърво. В кухнята имаше втори изход, който представляваше дупка на петнайсет метра от земята. От него се възползваха малцина посетители.

След като огледа навсякъде, явно удовлетворен, старецът измърмори нещо на себе си и за огромно удивление на Тика захвърли тоягата, нави ръкавите на робата си и започна да размества мебелите!

Тика спря да мете и се подпря на метлата.

– Какво правиш? Тази маса винаги си е била тук!

Дългата и тясна маса стоеше в средата на гостната. Старецът я придърпа и я бутна до ствола на дървото, точно срещу огнището, след което отстъпи назад, за да се полюбува на делото си.

– Ето – промърмори, – трябва да е по-близо до огъня. Донеси сега още два стола. Трябват ми шест.

Тика се обърна към Отик. Той явно се канеше да възнегодува, но в същия момент в кухнята избухна огън. Писъкът на готвача извести, че

мазнината отново се е запалила. Отик влетя през люлеещите се врати на кухнята.

– Тоя е някакъв безобиден луд – изпуфтя, докато минаваше покрай Тика, – остави го да размества каквото иска. Може би организира някакво събиране.

Тика въздъхна и донесе двата стола, за които беше помолил старецът. Остави ги, където ѝ посочи.

– А сега – рече старецът и огледа стаята с проникателен поглед, – донеси още два стола, гледай да са удобни, и ги сложи до камината, в онзи сенчест ъгъл.

– Той не е сенчест – възпротиви се Тика. – Слънцето го огрява през целия ден!

– Да – присви очи старецът, но довечера ще стане сенчест, нали? Когато запалите огъня.

– Ами... предполагам... – заекна Тика.

– Донесе ли столовете? Добро момиче. А аз искам още един, точно тук. – Старецът посочи мястото пред камилата. – За мен.

– Събиране ли ще правиш, старче? – попита Тика, докато примъкваше най-удобния стол в хана, макар и доста поизносен.

– Събиране ли? – Идеята очевидно му се стори забавна и той се засмя. – Да, момиче. Събиране, каквото светът на Крин не е виждал от Катаклизма насам! Подготви се, Тика Уейлън. Подготви се!

Той я потупа по рамото и погали косата ѝ, след което се обърна и положи проскърцващото си тяло в стола.

– Халба ейл, ако обичаш!

Тика отиде да налее бирата. Донесе му я и отново се зае с метенето, което той беше прекъснал. Чак тогава се зачуди откъде старецът знаеше името ѝ.

Книга 1

Глава 1

Срещата на старите приятели. Сбирката се разтуря.

Флинт Файърфордж се отпусна върху покрития с мъх объл камък. Старите му кости го бяха крепили достатъчно и вече протестираха.

– Изобщо не трябваше да тръгвам – промърмори Флинт и погледна долината под себе си. Говореше на глас, въпреки че наоколо не се виждаше жива душа. През дългите години на самотно скиталчество джуджето бе придобило навика да си говори само. То плясна с длани по коленете си и заяви гневно: – И проклет да съм, ако тръгна отново!

Затопленият от следобедното слънце камък се стори много удобен на старото джудже, което цял ден беше обикаляло на хладния есенен въздух, Флинт се отпусна и се остави на топлината на слънцето и топлината на мислите. Защото си беше у дома.

Огледа с обич познатия пейзаж. Склонът оформяше единия от скатовете на покритата с есенно великолепие планина. Валеновите дървета в долината пламтяха с цветовете на сезона и яркочервеното и яркочлатното се преливаха в пурпур по върховете на Каролис в далечината. Кристалносиньото небе се отразяваше във водите на езерото Кристалмир. Над върхарите на дърветата се виеха стълбове дим и това бе единственото, което се виждаше от Солас. Над долината се стелеше мъгла, пропита със сладкия аромат на домашни огньове.

Докато седеше и си почиваше, Флинт несъзнателно извади от торбата парче дърво и лъскава кама. Когато разполагаха с време, хората се опитваха да придадат на безформените неща някакви красиви очертания. Допреди няколко години Флинт бе известен в околността ковач, но се беше пенсионирал.

Приблужи ножа до дървото, но ръцете му замряха и той се загледа в стълбовете дим от невидимите комини долу.

– Огънят в моя дом не гори – изрече бавно, след което се ядоса на размекването си и започна ожесточено да дялка дървото. Изръмжа високо: – Къщата ми е празна. Покривът ѝ сигурно е протекъл и съсипва мebelите. Тъпо пътешествие. Най-тъпото нещо, което съм вършил някога.

Сто четирийсет и осем години минаха и така и не се научих!

– Няма и да се научиш, джудже – отвърна му някакъв глас. – Дори да доживееш до двеста четирийсет и осем!

Флинт погледна към пътеката, мигновено остави дървото и хладнокръвно посегна към дръжката на брадвата. Гласът му беше познат, първият познат глас, който чуваше от много време насам. Но не се сеташе чий е.

Примижа срещу залязващото слънце. Стори му се, че по пътеката се изкачва мъж. Джуджето се изправи и се скри в сянката на един бор, за да го разгледа по-добре. Той пристъпваше с грацията на елф, но яката мускулатура и окосмяването на лицето му съвсем определено бяха човешки. Качулката разкриваше само мургава кожа и червеникавокестенява брада. На рамото му висеше арбалет, а на левия хълбок имаше меч. Беше облечен в изящни, меки кожени дрехи, каквито носеха елфите. Но в света на Крин нямаше нито един брадат елф... елф не, но...

– Танис? – изрече колебливо Флинт, когато мъжът приближи.

– Същият.

Лицето на новодошлия се разтегна в широка усмивка. Той протегна ръце и вдигна джуджето от земята, преди то да успее да го спре. Флинт прегърна стария си другар, но след това се сети, че притежава достойнство, и се измъкна от ръцете на полуелфа.

– Пет години не ти стигнаха, за да се научиш на прилично държане. Никакво уважение към възрастта и положението ми. Какво ме подмяташ като чувал с картофи! – Флинт погледна към пътя. – Дано някой познат не ни е видял.

– Съмнявам се, че са ни останали много познати – каза Танис и огледа с обич нисичкия си приятел. – При мен и теб, старче, времето не тече със същата скорост като при хората. За тях пет години са много време, но за нас са мигновение. – Усмихна се. – Не си се променил.

– Което не може да се каже за някои други. – Флинт отново се отпусна на камъка и продължи да дялка дървото. След малко вдигна поглед към Танис и попита: – Каква е тази брада? И без нея си грозен.

Танис се почеса по брадата и изрече с горчива ирония:

– Бях в земи, където на елфите не се гледа с добро око. Брадата, наследство от човешкия ми баща, ми помогна да скрия произхода си.

Флинт изсумтя. Знаеше, че това не беше цялата истина. Полуелфът ненавиждаше насилието, но едва ли това бе причината да се крие зад някаква в а. Треските продължаваха да хвърчат.

– Аз пък бях в земи, където на никого не се гледа с добро око. –

Флинт вдигна дървото пред очите си и го огледа. – Но вече сме си у дома. Това е минало.

– Не съм сигурен. Носят се странни слухове – каза Танис и отново спусна качулката си, за да закрие очи от слънцето. – Висшите Търсачи в Хейвън са назначили за Висш Теократ на Солас някой си Хедерик, който е побъркал града с фанатичната си нова религия.

Танис и джуджето се извърнаха и погледнаха надолу към тихата долина. Една по една припламваха светлинки и къщите върху валеновите дървета вече се виждаха. Нощният въздух беше неподвижен, спокоен и сладък, наситен с аромата на домашните огнища. От време на време чуваха някоя майка, която викаше децата си на вечеря.

– Не съм чул в Солас да се е случило нещо лошо – изпече тихо Флинт.

– Гонения на религиозна основа... инквизиции... – Гласът на Танис звучеше зловещо.

Беше по-плътен и по-мрачен, отколкото Флинт си го спомняше.

Джуджето се намръщи. През тези пет години приятелят му се беше променил. А елфите никога не се променяха! Но Танис бе елф само наполовина – насилствено заченато дете чиято майка е била изнасилена от човек по време на някоя от многобройните войни, отчуждили расите на Криен през годините на хаоса, последвал Катаклизма.

– Инквизиции! Говори се, че инквизират само онези, които се противопоставят на новия Теократ – изсумтя Флинт. – Не вярвам в боговете на Търсачите, и никога не съм вярвал, но не парадiram с убежденията си. Трай си и никой няма да те закача – това е моето мото. Висшите Търсачи в Хейвън са мъдри и добродетелни мъже. В Солас има една-единствена гнила ябълка, която разваля цялата каца. Между другото, ти намери ли онова, което търсеше?

– Следи от истинските древни богове ли? – попита Танис. – Или душевен мир? Търсих и двете. Кое имаш предвид?

– Ами, предполагам, че вървят ръка за ръка – изръмжа Флинт. Той повъртя в ръце парчето дърво, все още неудовлетворен от формата. – Цяла нощ ли ще душим тук миризмата на готвено? Или ще слезем в града да хапнем нещо?

– Хайде – съгласи се Танис.

Поеха по пътеката. На всяка от дългите крачки на полуелфа джуджето трябваше да прави две. Бяха минали години от времето на съвместните им пътешествия, но Танис несъзнателно забави ход, а джуджето, също толкова несъзнателно, ускори своя.

– Значи не намери нищо? – настоя то.

– Нищо. Знайно е, че всички свещеници и жреци на този свят много отдавна служат на лъжовни богове. Чух, че някъде са изцелявани хора, но всичко се оказа фокуси и магии. За щастие, нашият приятел Райстлин ми показа на какво да обръщам внимание...

– Райстлин! – изсумтя Флинт. – Този блед и кльошав магьосник ли? Та той самият е половин шарлатанин. Непрекъснато се сополиви, хленчи и все си вре носа, където не му е работата. Досега да са му светили маслото, ако не беше брат му да го наглежда. Танис благодари, че братата скри усмивката му.

– Смятам, че младежът е по-добър магьосник, отколкото мислиш. И освен това, трябва да признаеш, че и той, като мен, посвети много време и усилия, за да помогне на онези, които лъжовните свещеници бяха заблудили – въздъхна Танис.

– За което не получихте никаква благодарност – измърмори джуджето.

– Почти никаква. Хората искат да вярват в нещо, дори дълбоко в себе си да знаят, че то е лъжовно. Я разкажи нещо за себе си. Как беше в родните земи?

Флинт забави отговора си и лицето му помръкна. Накрая изръмжа:

– Изобщо не трябваше да отивам – и вдигна към Танис поглед, който говореше, че тази тема е нежелана.

Танис разбра посланието, но въпреки това попита:

– Какво става с джуджетата-свещеници? Онези, за които чухме?

– Всичко е лъжа. Свещениците са изчезнали още преди триста години, по времето на Катаклизма. Така казват старите хора. – Точно като елфите – отбеляза Танис.

– Видях...

– Шшт! – Танис вдигна предупредително ръка. Джуджето замря на място и тихо прошепна:

– Какво има?

– Ей там, зад онази дъбрава – посочи Танис.

Флинт се втренчи в дърветата и посегна към бойната брадва на гърба си.

Червените лъчи на залязващото слънце се отразиха за миг в нещо метално. Танис го видя, изгуби го за малко от поглед и пак го видя. В същия момент слънцето се скри напълно, небето стана наситеновиолетово и сенките на нощта пропълзяха между дърветата.

Флинт премигна в сумрака.

– Нищо не виждам.

– Аз го видях – каза Танис и продължи да се взира. Очите му постепенно доловиха видимата само за елфите топла червена аура, излъчвана от всички живи същества. – Кой е? – извика той.

В отговор чуха злокобен звук, от който полуелфът нает ръхна. Първоначално звукът беше нисък и кух, но след това се усили и се превърна в пронизващ вой. Чува глас:

– Скитнико елф, махни се от пътя и остави джуджето Ние сме безутешните души на онези, които Флинт Файърфорд ос тави на пода в бара. В битка ли загинахме? – Призрачният глас се извиси и воят се усили. – Не! Умряхме от срам, прокълнати от духа на виното за вечни времена затова, че не можахме да надпием едно джудже от хълмовете.

Брадата на Флинт се затресе от гняв, а Танис избухна в смях но успя да го хване за рамото, преди да се е втурнал към хресталака.

– По дяволите очите на елфите! – Призрачният глас се развесели. – И брадите на джуджетата!

– Можеш ли да го сбъркаш с друг? – измърмори Флинт. – Таселхоф Бърфуг!

Хресталакът се раздвижи и на пътеката застана дребна фигурка.

Беше кендер – раса, считана в Крин за напаст, равностойна на комарите. Кендерите рядко надвишаваха метър височина. Този бе висок колкото Флинт, но слабватата му фигура и детинското лице го правеха да изглежда по-дребен. Беше облечен в яркосин чорапогашник, който рязко контрастираше с кожената му жилетка и простата домашнотъкана туника. Кафявите му очи проблясваха пакостливо, а усмивката му стигаше от едното заострено ухо до другото. Той наведе глава в ироничен поклон, отметна дълъг кичур гъста кестени, а коса – неговата гордост, – след което се изправи и се разсмя. Металният отблясък, който Танис беше забелязал, идваше от закопчалката на една от многобройните торби, препасани около раменете и гърдите му.

Тас им се ухили и се подпря на хупака си. Танис си помисли, че е трябвало да се сети какво е предизвикало зловещия звук, тъй като неведнъж бе виждал паниката, която кендерите предизвикваха у нападателите си с развъртения във въздуха хупак. Долният край на това изобретение беше остър и облицован с мед, а горният представляваше чатал с кожена лента. Самата тояга бе направена от цяло парче гъвкава върбова дървесина.

Макар останалите раси да го презираха, за кендерите хупакът бе нещо повече от полезен инструмент или оръжие – той беше техният

символ. „Новите пътища изискват хупак“ – обичаха да казват те. И винаги добавяха: „Няма стар път.“

Таселхоф се втурна напред с широко разтворени ръце.

– Флинт! – Кендерът прегърна здраво джуджето. То се сконфузи и отвърна неохотно на прегръдката, след което побърза да се отдръпне. Таселхоф се разсмя и вдигна поглед към полуелфа.

– Кой е този? – Пое си дълбоко въздух и извика: – Танис! Не те познах с тази брада! – Той разпери малките си ръце.

– Не, благодаря – отвърна Танис, като се ухили и отмести кендера с една ръка, – държа кесията с парите ми да си остане у мен.

Флинт се сепна и започна да опипва туниката си.

– Негоднико! – изрева той и се нахвърли върху кендера, който се превиваше от смях. Дватама се затъркаляха в прахоляка.

Танис се зае да ги разтървава. Изведнъж спря и застана нащрек, но твърде късно – чу се дрънчене на сбури и цвилене на коне. Посегна към меча си, но предимството беше изгубено.

Танис изруга и се загледа във фигурата, която изникна от сенките. Тя яздеше малко пони с рунтави крака, което пристъпваше с наведена глава, сякаш се срамуваше от ездача си. Сивкавата петниста кожа на лицето на ездача висеше на гънки. Изпод шлема го гледаха две свински розови очи. Тлъстата и отпусната плът висеше от процепите на претенциозната излъскана броня.

Полуелфът долови необичайна миризма и отвратено сбърчи нос. „Таласъм!“ – информира го обонянието му. Той разхлаби меча си и побутна Флинт с крак, но в същия момент джуджето кихна гръмко и възседна кендера.

– Кон! – каза Флинт и кихна още веднъж.

– Точно зад теб – отвърна тихо Танис.

Флинт долови предупреждението в гласа на приятеля си и се изправи. Таселхоф побърза да стори същото. Възседналият понито таласъм ги наблюдаваше с високомерно изражение на плоското си лице. Розовите му очи отразяваха последните отблясъци на залязващото слънце.

– Момчета – заяви таласъмът на общия език с отчетлив акцент, – вижте какви тъпаци имало в Солас.

Откъм дърветата зад него се чу дрезгав кикот. Оттам излязоха още пет таласъма-пешаци в раздърпани стражарски униформи и се строиха около водача си.

– Вижте... – Таласъмът се наведе и Танис се вгледа като хипнотизиран в огромното му шкембе, което изцяло погълна главата на ефеса

му. – Аз съм Фюмастър Тоде и оглавявам силите, които пазят Солас от нежелани елементи. Нямаме право да навлизате в очертанятия на града след залез-слънце. Арестувани сте. – Фюмастър Тоде се наведе и заговори на таласъма до себе си на кресливия таласъмски език: – Ако намерите у тях синия кристален жезъл, донесете ми го.

Танис, Флинт и Таселхоф се спогледаха въпросително. И тримата познайваха таласъмски, но Тас го владееше най-добре. Добре ли бяха чули? Син кристален жезъл?

– Ако окажат съпротива, убийте ги – добави важно Фюмастър Тоде на общия език, след което плясна с юздите и потегли в галоп по пътека-та към града.

– Таласъми! В Солас! Новият Теократ ще отговаря за това! – процеди Флинт, свали бойната брадва от гърба си и застана леко разкрячен, полюшвайки се напред-назад, докато намери оптималния баланс. – Много добре. Идвайте.

– Съветвам ви да се махате – каза Танис и преметна дрехата си през рамо, след което извади меча. – Идваме отдалеч. Ужасно сме гладни и уморени, пък и закъсняваме за среща с приятели, които не сме виждали отдавна. Не желаем да бъдем арестувани.

– Или убити – добави Таселхоф. Той не беше извадил оръжие, но стоеше и наблюдаваше таласъмите с интерес.

Те се разколебаха и започнаха да се спогледват нервно. Единият от тях се обърна в посоката накъдето бе отпътувал началникът им. Бяха свикнали да си имат работа с тромави пешаци и селяни, пътуващи към малкия град, а не с непокорни, очевидно опитни и въоръжени мъже. Но ненавистта им към всички други раси в Крин се оказа по-силна. Извади-ха дългите си криви мечове.

Флинт закричи напред, стиснал здраво брадвата, и измърмори:

– Само едно нещо мразя повече от плъховете и това са таласъмите!

Един от тях се нахвърли отгоре му с надеждата да го събори, но Флинт замахна със смъртоносна точност. Главата на Таласъма се изгърколи в прахта, а тялото му се свлече на земята.

– Какво търсят в Солас боклуци като вас? – попита Танис и умело посрещна несръчния замах на друг таласъм. Мечовете им се кръстосаха и застинаха за миг, след което Танис го отблъсна. – Да не би да работите за Висшия Теократ?

– Теократа ли? – Таласъмът се задави от смях и замахна диво с оръжието си. – Този глупак? Нашият Фюмастър работи за... Уф! – Съществото се наниза на меча на Танис и се свлече на земята с писък.

– По дяволите! – изруга Танис и погледна безпомощно мъртвия таласъм. – Смотан тъпанар! Не исках да го убивам, исках само да разбера за кого работи.

– Ще разбереш за кого работим, и то по-скоро, отколкото ти се иска! – изръмжа друг таласъм и се нахвърли върху полуелфа, който беше отклонил вниманието си. Танис реагира мълниеносно и обезоръжи съществуващото. Изрита го в стомаха и то се преметна.

Друг таласъм се нахвърли върху Флинт, преди да си беше възвърнал равновесието след смъртоносния замах. Той отстъпи и се опита да се задържи на крака.

Тогаваше чу пронизителният глас на Таселхоф:

– Тези боклуци ще се бият за всеки, Танис. Стига да им подхвърляш от време на време по малко кучешко месо, и са твои завинаг...

– Кучешко месо! – изрева таласъмът и се извърна бясно от Флинт. – А какво ще кажеш за кендерското, дребен скапаняко! – И посегна да сграбчи врата на очевидно невъоръжения кендер с моравите си ръце.

Тас, все така невинно усмихнат, с едно движение посегна към мъхнатата си жилетка, извади една кама и я метна. Таласъмът се хвана за гърдите и се строполи със стон. Чува се шляпащите стъпки на последния таласъм, който побягна. Битката приключи.

Танис прибра меч в ножницата, гримасничейки от вонята на мъртвите тела – миризмата им наподобяваше тази на развалена риба. Флинт избърса таласъмската кръв от острието на бравата си, докато Тас изгледа намръщено тялото на убития от него таласъм. Беше паднал по лице и камата бе останала отдолу.

– Дай да ти помогна – предложи Танис и понечи да обърне тялото.

– Недей – сбърчи нос Тас. – Не я искам. От тази миризма няма отърване, да знаеш.

Танис кимна, Флинт пристегна бравата си и тримата поеа по пътеката. Със спускането на нощта светлините на Солас ставаха все по-ярки. Мирисът на огън в хладната нощ навяваше мисли за храна, топлина и безопасност. Компанията ускори крачка. Доста време никой не проговори, защото в главите им отекваха думите на Флинт: „Таласъми! В Солас.“

Но накрая неуморимият кендер не издържа и се разкили.

– Между другото, камата беше на Флинт!

Глава 2

Завръщане в хана. Нарушената клетва.

Напоследък почти цялото население на Солас посещаваше – хана „Последен дом“ по едно или друго време на вечерта. Хората се чувстваха в безопасност сред себеподобните си.

Градът отдавна се бе превърнал в кръстопът за пътешествениците. Те идваха от северозапад, от Хейвън – столицата на Сийкърс, от юг, от кралството на елфите Куалинести, а понякога и от изток през пустите Равнини на Абанасиния. В цивилизования свят ханът „Последен дом“ бе известен като убежище на пътешественика и средите на новините. Натам се насочиха и тримата приятели.

Огромният крив ствол се издигаше над околните дървета. Витражиите на хана проблясваха сред сенките на валеновите дървета и откъм прозорците се дочуваше глъч. Няколко клони препречваха витата стълба. Есенната нощ бе хладна, но компанията и спомените топлеха душите на пътешествениците и отмиваха пепелта и тъгата от пътя.

Тази вечер ханът беше толкова препълнен, че се наложи тримата да постоят известно време на стълбите, за да пропуснат излизащите мъже, жени и деца. Танис забеляза, че хората ги оглеждаха подозрително, а не приветливо, както преди пет години.

Лицето му помръкна. Това не бе завръщането, за което си беше мечтал. От петдесет години живееше в Солас, но никога не бе усещал подобно напрежение. Очевидно слуховете за ужасяващата поквара на Търсачите бяха верни.

Преди пет години мъжете, нарекли себе си „търсачи“ („Ние търсим новите богове“), представляваха свободна организация на свещеници, които упражняваха новата си религия в градовете Хейвън, Солас и Гейтуей. Танис ги смяташе за заблудени, но честни и искрени мъже. Но през изминалите години тези свещеници бяха наложили религията си и се бяха утвърдили в обществото. Много скоро се оказа, че се интересуват не толкова от славата на отвъдното, колкото от реалната власт над Крин. И така, с благословията на народите, бяха поели управлението на градовете.

Някой го докосна по ръката и прекъсна мислите му. Той се обърна и видя Флинт, който безмълвно сочеше нещо долу. Танис погледна и видя стражи, които маршируваха в групи по четирима. Бяха въоръжени

до зъби и излъчваха огромно самочувствие.

– Поне са хора, а не таласъми – отбеляза Тас.

– Она таласъм го втресе, като споменах Висшия. Теократ – изрече замислено Танис. – Май работеха за някой друг. Чудя се какво става тук.

– Нашите приятели сигурно знаят – каза Флинт.

– Ако са тук – намеси се Тас. – Пет години са много време.

– Стига да са живи, няма начин да не са тук – добави полугласно Флинт. – Заклехме се със свещена клетва да се видим в хана след пет години и да докладваме онова, което сме открили за злото, ширещо се по света. А се прибираме у дома и го намираме на прага на вратата си!

– Шшт! Тихо! – Минаващите изглеждаха толкова разтревожени от думите на джуджето, че Танис поклати глава.

– По-добре да не говорим тук – посъветва го полуелфът.

Тас стигна до края на стълбата и отвори рязко вратата, Обгърна ги светлина, глъч, топлина и познатият аромат на пикантни картофи. Всичко това им подеждаше успокояващо. Отик стоеше зад бара такъв, какъвто го помнеха. Изобщо не се бе променил, освен че беше леко напълнял. Ханът също изглеждаше непроменен, дори бе станал по-уютен. Тас огледа тълпата с бързите си кендерски очи и нададе вик, сочейки през помещението. Още едно нещо не се беше променило – излъсканият до блясък крилат драконов шлем.

– Кой е този? – попита Флинт и се надигна на пръсти.

– Карамон – отвърна Танис.

– Значи и Райстлин трябва да е тук. – Джуджето не изглеждаше особено щастливо. Таселхоф вече се промъкваше незабелязан през шумните групички от хора. Танис горещо се молеше кендерът да не „придобива“ вещите на посетителите, покрай които минаваше.

– Не че крадеше – Таселхоф би се обидил смъртно, ако някой го обвинеше в кражба. Той просто бе ужасно любопитен и разните интересни неща, които принадлежах на други хора, незнаяно как се оказваха у него. Но тази вечер Танис не желаше никакви разправии. Напомни си да поговори с кендера насаме.

Полуелфът и джуджето започнаха да си проправят път в тълпата, но това не им се удаваше със същата лекота като на дребничкия им приятел. Почти всички столове бяха заети, а масите – пълни. Онези, които не можеха да си намерят места, стояха прави и разговаряха полугласно. Хората оглеждаха странната двойка мрачно и подозрително или, в най-добрия случай, с любопитство. Никой не поздрави джуджето, въпреки

че мнозина бяха дългогодишни клиенти на ковачницата му. Народът на Солас имаше свои проблеми и демонстрираше, че Танис и Флинт вече бяха външни хора.

От отсрещната страна на помещението се чу рев, точно откъм масата, където огънят огряваше драконовия шлем. Навъсеното лице на Танис се разтегна в усмивка, като видя как великанът Карамон вдига Тас от земята в мечешката си прегръдка, Флинт, който си пробиваше път в морето от пояси и висящи по тях предмети, можеше само да си представя гледката, докато слушаше бъртенето на Карамон, който отвръщаше на пискливите поздрави на Таселхоф.

– Карамон да си пази кесията – измърмори той. – А после да си преброи и зъбите.

Двамата най-после си проправиха път сред застаналите пред дългия бар хора. Масата, на която седеше Карамон, беше издърпана до ствола на дървото. Всъщност мястото ѝ не бе там и Танис се зачуди защо Отик я е преместил при положение, че всичко останало стоеше непроменено. Но мисълта отлетя от съзнанието му, тъй като дойде неговият ред да приеме сърдечните поздрави на огромния воин. Побърза да свали арбалета и колчана със стрелите, преди Карамон да ги направи на подпалки.

– Приятелю! – Очите на Карамон се навлажниха. Понечи да каже нещо, но емоциите го задавиха.

Танис също занемя, защото мускулестата прегръдка на Карамон му изкара въздуха.

– Къде е Райстлин? – попита той, когато отново можеше да диша. Близнаците бяха неразделни.

– Ей там. – Карамон кимна към другия край на масата, след което се намръщи и го предупреди: – Той се е променил.

Полуелфът хвърли поглед към тъгла, образуван от неправилните форми на валеновото дърво. Беше тъмно и отначало не различи нищо, заслепен от отблясъците на огъня. После съзря закачулена фигура, която, дори толкова близо до огнището, не бе свалила връхната си дреха. Лицето не се виждаше.

Танис изведнъж почувства, че не желае да разговаря с младия магьосник, но Таселхоф беше отишъл да търси сервитьорката, а Флинт размахваше крака във въздуха, стиснат в прегръдката на Карамон.

– Райстлин? – изрече той, обзет от лошо предчувствие.

– Танис? – Мъжът вдигна глава и бавно свали качулката си.

Полуелфът преглътна и ужасен отстъпи крачка назад.

Лицето, което се обърна към него, беше като от кошмарен сън.

Танис потръпна. „Променен“! Думата едва ли беше подходяща. Бялата кожа на магьосника имаше цвета на злато и просветваше с лек металически отблясък. А лицето представляваше отбляскваща маска – плътта се беше стопила, скулите изпъкваха гротескно, а устните представляваха плътна тъмна линия. Но най-страшни бяха очите. Танис никога не беше виждал такива очи. Черните зеници приличаха на пясъчни часовници, а бледосините ириса, които помнеше, сега проблясваха в златно!

– Изглежда, видът ми те стряска – прошепна Райстлин и на тънките му устни се появи нещо като усмивка.

Полуелфът седна срещу него и преглътна.

– В името на истинските богове... Флинт се строполи на стола до Танис.

– Днес летях във въздуха повече пъти от... Реоркс! – Очите на джуджето се разшириха. – Какъв е този ужас? Прокълнат ли си? – То си пое дълбоко въздух и се втренчи в Райстлин.

Карамон седна до брат си, надигна халбата си и го погледна.

– Ще им кажеш ли, Райст?

– Да – отговори магьосникът с шипящ глас, от който Танис настръхна. Дългите му нервни пръсти, златисти като лицето му, опипваха безцелно недоизядената храна в чинията пред него.

– Помните ли раздялата ни преди пет години? Брат ми и аз планирахме едно много тайно пътешествие, толкова тайно, че не споделихме посоката дори с вас, скъпи приятели.

В тихия му глас се долавяше сарказъм. Танис знаеше, че през целия си живот магьосникът не бе имал „скъпи приятели“.

– Пар-Салиан, началникът на моя орден, ме избра да мина през Изпитанието – продължи Райстлин.

– Изпитанието! – повтори озадачено Танис. – Но ти си бил твърде млад. Колко – двайсет години? На него се подлагат само магове, които са учили години наред...

– Представете си колко горд бях – каза хладно магьосникът, раздразнен, че го прекъсват. – Брат ми и аз отидохме до тайното място – прославените Кули на Висшата Магия. Там преминах изпитанието. – Гласът му замря. – И едва не загинах!

Карамон се закашля, очевидно под въздействието на някаква силна емоция.

– Беше ужасно – започна с треперещ глас огромният мъж. – Намерих го в онова страшно място. От устата му течеше кръв. Той умираше! Вдигнах го и...

– Достатъчно, братле! – изплюща като камшик тихият глас на Райстлин. Младият магьосник присви златните си очи и стисна юмурици.

Карамон се сепна, надигна халбата си и хвърли нервен поглед към брат си. Отношенията между близнаците очевидно бяха напрегнати.

Райстлин си пое дъх и продължи:

– Когато дойдох в съзнание, кожата ми беше придобила този цвят – като белег за преживяното страдание. Тялото и здравето ми са увредени непоправимо. И очите ми! Гледам през зеници като пясъчни часовници и затова виждам времето и начина, по който засяга нещата. Дори сега, когато гледам теб, Танис, виждам как умираш бавно, минута след минута. По същия начин виждам и всяко друго живо същество.

Тънката му хищна ръка хвана тази на Танис и той потръпна от леденото докосване. Понечи да се отдръпне, но златните очи и студената ръка го приковаха.

Магьосникът се наведе към него.

– Но сега притежавам сила! Пар-Салиан ми каза, че ще дойде ден, когато тя ще промени света! А освен това имам и Жезъла на Магиус.

Танис погледна ствола на валеновото дърво, където Райстлин беше подпрял жезъла си. Той представляваше най-обикновена дървена тояга, на върха на която проблясваше ярко кристално кълбо, вградено в нещо, подобно на златен драконов нокът.

– Струваше ли си?

Райстлин го изгледа и устните му се разтегнаха в карикатурно подобие на усмивка. Той се отдръпна от Танис и положи ръце в скута на робата си.

– Естествено! – изсъска. – Силата е онова, което отдавна търся и продължавам да търся. – Облегна, се назад и слабата му фигура потъна в дълбоката сянка. Само златните му очи проблясваха от пламъците на огнището.

– Бира! – извика Флинт, прочисти гърло и облиза устни, сякаш бе вкусил нещо неприятно. – Къде изчезна този кендер? Надявам се, че не е откраднал сервитьорката...

– Ето ни... – изписка весело Тас. След него пристъпваше младо и високо червенокосо момиче, което носеше поднос с халби. Карамон се ухили и избоботи:

– Танис, Флинт, познайте кое е това момиче! Ако отгатнете, черпя.

Полуелфът използва възможността да разсее съзнанието си от мрачния разказ и се загледа в засмяната девойка. Около лицето ѝ се виеха червени къдрици, зелените и очи гледаха приветливо, а носът и

бузите ѝ бяха обсипани с лунички.

– Предавам се. За нас, елфите, хората се променят толкова бързо, че губим нишката. Аз съм на сто и две години, но не изглеждам на повече от трийсет. Тази млада дама трябва да е била дете, когато заминахме.

– Бях на четиринайсет – засмя се момичето и постави таблата на масата. – Карамон казваше, че съм била толкова грозна, та баща ми трябвало да плати на някой, за да се ожени за мен.

– Тика! – Флинт удари с юмрук по масата. – Ти черпиш, дебелако! – И размахва пръст към Карамон.

– Не е честно! – разсмя се гигантът. – Тя ви подсказа.

– Е, баща ти явно не е бил прав – изрече с усмивка Танис.

– Пребродил съм немалко места, но ти си едно от най-красивите момичета, които съм виждал в Крин.

Тика се изчерви от удоволствие, но след това лицето ѝ помръкна.

– Между другото, Танис – тя бръкна в джоба си и извади някакъв предмет, – това пристигна днес за теб. При много странни обстоятелства.

Танис се намръщи и го взе. Представляваше резбована кутия от черно полирано дърво. Той вдигна внимателно капака вътре имаше малък свитък. Сърцето му се сви при вида на плътните, черни ръкописни букви.

– От Китиара е – промълви с напрегнат, неестествен глас.

– Няма да дойде.

Настъпи мълчание.

– Значи така... – обади се накрая Флинт. – Кръгът се разкъса и клетвата е нарушена. Лошо предзнаменование. – Той поклати глава. – Много лошо.

Глава 3

Рицарят от Соламния.

Събирането на стареца.

Райстлин се приведе към брат си, двамата се спогледаха и сякаш се разбраха без думи. В моменти на опасност и тревоги връзката между близнаците ставаше съвсем явна. Китиара бе по-голямата им сестра.

– Китиара не би нарушила клетвата, нещо по-силно от нея я е възпрепятствало – предположи Райстлин.

– Какво пише? – попита Карамон. Танис облиза пресъхналите си устни.

– Възпрепятствана е заради задължения към новия си господар. Изпраща на всички извиненията си, най-добри пожелания и много обич...

– Полуелфът усети стягане в гърлото, закашля се, но след малко продължи: – Много обич на братята си и... – Замлъкна и обърна свитъка. – Това е.

– И на кого? – попита любопитно Таселхоф, но забеляза, че Флинт разглежда усърдно обувките си, а Танис се е изчервил. – О! – промърмори той и се почувства неловко.

– Имате ли понятие кой е този нов господар? – обърна се полуелфът към близнаците.

– Не знам какво й е хрумнало – сви хилавите си рамене Райстлин. – За последен път я видях тук в хана преди пет години. Канеше се да заминава на север със Стърм. Оттогава не сме чували нищо за нея. Колкото до новия господар, поне ми става ясно защо е нарушила клетвата. Преминала е под негово подчинение. В крайна сметка тя е воин.

– Да – призна Танис, съгна свитъка, пхна го обратно в кутията и вдигна поглед към Тика. – Казваш, че е пристигнало при странни обстоятелства. Разкажи ми.

– Донесе го един мъж днес, малко преди обед. Не можах да видя лицето му. Говореше със странен акцент и ми каза: „Предайте това на Танис Полуелфа.“ Аз му отговорих, че не си тук и че не съм те виждала от няколко години. „Ще дойде“, увери, ме той, след което излезе. – Тика сви рамене. – Това е. Ей онзи старец там го видя. – Тя посочи възрастния човек, който седеше на стола пред огнището. – Попитай го дали не е забелязал нещо повече.

Танис се обърна и погледа стареца, който разказваше приказка на някакво момче със сънливи очи. Флинт го докосна по ръката.

– Виждам един, който ще ти каже повече.

– Стърм? – изрече с надежда Танис и се извърна към вратата.

Всички се обърнаха натам, освен Райстлин, който побърза да се скрие в сянката.

На вратата стоеше висока фигура, облечена в пълно бойно снаряжение и верига на нагръдника – символ на Ордена на Розата. Много хора също се извърнаха намръщени към вратата.

Мъжът беше соламнийски рицар, а те напоследък не се ползваха с добро име на север. Слуховете за тяхната поквара бяха дошли дори тук, толкова на юг. Онези, които познаха дългогодишния жител на Солас,

само свиха рамене и се заеха с питиетата си. Но другите, които не го познаха, продължиха да го гледат. В тези мирни времена рицар в пълно бойно снаряжение не бе обичайна гледка. Още по-странни бяха доспехите му, напомнящи за времето на Катаклизма!

Стърм прие погледите като почитания, дължими на ранга му. Бавно поглади дебелиите си мустаци, които, бидейки от векове запазен символ на рицарите, бяха също толкова архаични като доспехите му. Той носеше атрибутите на соламнийските рицари с неприкрита гордост, но разполагаше с меч и умела ръка, които бяха готови във всеки един момент да я защитят. Въпреки че хората го зяпаха, само един негов поглед бе достатъчен, за да не се чуе нито едно подхилване или язвителна забележка.

Рицарят задържа вратата, за да влязат мъж и жена, увити от глава до пети в кожени дрехи. Жената му благодари и той се поклони любезно по старомоден маниер, който съвременният свят отдавна беше забравил.

– Виж го, моля ти се! – Карамон поклати възхитено глава. – Галантният рицар кавалерства на дамата. Чудя се къде ли ги е намерил тези двамата.

– Варвари от Равнините – каза Тас, качи се на един стол и размаха ръце за поздрав. – Това е облеклото на племето Кве-шу.

Двамата варвари явно отклониха поканата му, защото той отново се поклони, след което преминаха покрай бара с такава гордост и достойнство, сякаш пристъпваше пред самия крал. Стърм се приближи първо до Танис, протегна ръце и двамата се прегърнаха. След това се отдръпнаха и се огледаха.

„Не се е променил, помисли си Танис, с изключение на увеличилите се бръчки около тъжните очи и белите косми в кестенявата, коса.“ Времето беше оставило следи и върху бронята му, чиито вдлъбнатини се бяха умножили. Но гъстите рицарски мустаци – неговата гордост и отрада – бяха все така дълги и загладени, а очите му все така грейваха, когато видеше приятелите си.

– Я, ти си брадясал – изрече развеселен Стърм, след което се обърна, за да поздрави Карамон и Флинт.

Таселхоф изчезна към бара, за да поръча още бира, тъй като Тика беше заета да обслужва množащата се тълпа.

– Здравей, рицарю – прошепна Райстлин от ъгъла си.

Лицето на Стърм придоби тържествен израз и той се обърна, за да поздрави другия близък. В това време магьосникът отметна качулката и изложи лицето си на светлината. Стърм бе твърде добре възпитан, за

да си позволи дори възклицание, но очите му се разшириха. Танис усети, че младият магьосник изпитваше перверзно удоволствие, когато приятелите му се сконфузваха.

– Да ти донеса ли нещо, Райстлин?

– Не, благодаря – отвърна той и отново се отдръпна в сянката.

– Не хапва почти нищо – изрече разтревожено Карамон. – Понякога си мисля, че се храни с въздух.

– Има такива растения – потвърди Таселхоф, който се върна с бирата на Стърм. – Виждал съм ги. Те са висящи, а корените им черпят храна и вода от атмосферата.

– Сериозно? – Карамон го изгледа учудено.

– Големи идиоти сте – изрече отвратено Флинт. – Е, всички сме тук. Нещо ново?

– Всички ли? – Стърм изгледа Танис въпросително. – А Китиара?

– Няма да дойде. Надявахме се ти да ни кажеш нещо.

– А, не. – Рицарят се намръщи. – Поехме заедно на север, но след като прекосихме проливите в Стара Соламния, се разделихме. Тя каза, че искала да посети някакви роднини по бащина линия. Оттогава не съм я виждал.

– Е, сигурно – въздъхна Танис. – А какво стана с твоето наследство? Намери ли баща си?

Стърм започна да разказва за родните си земи, но Танис го слушаше с едно ухо. Мисълта му се връщаше все към Китиара. От всичките си приятели най-много копнееше да види нея. След като пет години се бе опитвал да пропъди от съзнанието си тъмните ѝ очи и закачливата ѝ усмивка, беше разбрал, че копнежът му по нея се усилва с всеки изминал ден. Необуздана, безцеремонна, избухлива – тази жена-воин бе всичко онова, което самият той не беше. А освен това беше човек, а любовта между елфи и хора винаги завършваше трагично. Но Танис не успя да пропъди нито Китиара от сърцето си, нито своята човешка половина от кръвта си. Той прогони спомените и се заслуша в разказа на Стърм.

– Чух разни слухове. Едни хора твърдяха, че баща ми е умрял. Други – че е жив. – Лицето му помръкна. – Но никой не знаеше къде се намира.

– А наследството?

Стърм се усмихна меланхолично и чертите на гордото му лице омекнаха.

– Взех го. Бронята и меча.

Танис сведе поглед към старомодния, но великолепен двуостър

меч.

– Прекрасен е. Вече не правят такива. Моят се счупи, докато се бих с един човекоядец. Днес Терос Айрънфелд ми сложи ново острие, но ми излезе доста скъпо. Значи вече си рицар?

Усмивката на Стърм помръкна. Той погали нежно дръжката на меча и каза:

– Легендата твърди, че този меч ще се счупи, когато се пречупя и аз. Това е всичко, което е останало от бащините ми...

Изведнъж Тас, който не слушаше, го прекъсна:

– Кои са тези? – попита с рязък шепот.

Танис вдигна поглед към двамата варвари, които бяха подминали тяхната маса и се насочваха към свободните столове в сенките до огнището. Досега не беше виждал толкова висок мъж. Със своите метър и осемдесет Карамон едва стигаше до рамото му, затова пък гръдният му кош беше два пъти по-широк, а ръцете му – три пъти по-големи. Въпреки че мъжът бе увит в кожи, каквито носеха всички варварски племена, се виждаше, че е доста хилав за ръста си. Лицето му беше мургаво, но притежаваше онази особена бледост, присъща на болните или страдащите от жестока мъка.

Неговата спътница – жената която Стърм се беше поклонил – бе така плътно увита и закачулена в кожи, че не се виждаше почти нищо. Докато минаваха покрай масата, нито тя, нито спътникът ѝ погледнаха рицаря. Жената носеше жезъл, украсен с пера, според обичая на варварите. Мъжът беше праметнал през рамо износена платнена торба. Двата седнаха и започнаха да разговарят помежду си тихо, без да свалят качулките от главите си.

– Бяха се загубили по пътя за града – обясни Стърм. – Тя почти бе припаднала от изтощение, а и той също беше на ръба. Доведох ги тук и им казах, че могат да получат храна и подслон за през нощта. Те са много горди хора и сигурно щяха да отхвърлят помощта ми, но бяха толкова уморени и изгубени... – Стърм снижи глас: – Напоследък по пътищата има неща, с които е по-добре човек да не се сблъсква по тъмно.

– Ние срещнахме няколко такива. Питаха за някакъв жезъл – отбеляза навъсено Танис и описа сблъсъка им с Фюмастър Тоде.

Докато го слушаше, Стърм се усмихваше, но накрая поклати глава:

– Отвън един от Стражите на Сийкърс ме попита за някакъв жезъл.

Със син кристал, нали така?

Карамон кимна и хвана костеливата ръка на брат си.

– Едно от тези гнусни същества спря и нас. Искане да конфискуват

жезъла на Райст, представяте ли си, „за по-нататъшно проучване“. Това им бяха думите. Размахах меча и те размислиха.

Брат му отдръпна ръката си и на устните му плъзна презрителна усмивка.

– Какво щеше да стане, ако ти бяха взели жезъла? – запита го Танис.

Магът го изгледа изпод качулката с проблясващите си златни очи.

– Щяха да умрат в ужасни мъки – прошепна. – И то не от меча на брат ми!

Кръвта на полуелфа изстина. Тихите слова на магьосника бяха пострашни от гръмките заплахи на неговия брат.

– Чудя се какво му е особеното на този жезъл, че таласъмите са готови да убиват заради него – изрече гласно мисълта си Танис.

– Говори се, че ще става още по-лошо – прошепна Стърм. Приятелите му се приведоха за да го чуват по-добре. – На север се събират армий. И не не от хора – странни същества. Говори се за война.

– И аз чух същото. Ка... каква? С кого? – попита Танис.

– И аз – добави Карамон. – Всъщност чух, че... Разговорът продължи още дълго. Таселхоф се прозя и се отдалечи от масата. Бързо се отегчаваше и затова огледа хана, търсейки някакво развлечение. Погледът му попадна върху стареца, който все така продължаваше да разказва приказки на хлапето край огъня. Кендерът забеляза, че аудиторията му се е увеличила – двамата варвари също го слушаха. И тогава челюстта му увисна.

Жената беше свалила качулката си и огънят огряваше косата и лицето ѝ, което приличаше на мраморна статуя – класическо, изчистено и студено. Но най-много го впечатли косата ѝ. Досега не беше виждал такава коса, особено в племената от Равнините, които, като правило, бяха тъмнокоси и мургави. Нямаше на света бижутер, който да създаде великолепието от злато и сребро, което проблясваше на пламъците.

Още един човек слушаше стареца. Беше облечен в пищната кафяво-розова роба на Търсач. Седеше зад малка кръгла маса и пиеше вино с подправки. Пред него вече имаше множество празни чаши и докато кендерът го наблюдаваше, поръча с кисел глас поредната.

– Това е Хедерик – прошепна му Тика, когато мина покрай масата, – Висшият Теоократ.

Мъжът подвикна за пореден път и тя побърза да отиде при него. Той изръмжа нещо за ужасното обслужване, момичето понечи да му отвърне остро, но прехапа устни и замълча.

Старецът свърши приказката си и момчето запита:

– Всички приказки за древните богове ли са истински, старче?

Таселхоф видя, че Хедерик се намръщи. Кендерът се надяваше да не закача стареца. Докосна ръката на Танис, за да привлече вниманието му, и кимна по посока на Търсача с изражение, което говореше, че се очакват неприятности. Приятелите се обърнаха. Зашеметяващата красота на жената от Равнините незабавно привлече вниманието им. Седяха, приковали погледи в нея, и мълчаха. Гласът на стареца се чу съвсем ясно сред другите разговори в помещението.

– Всъщност моите приказки са истина, дете. – И погледна в очите жената и високия ѝ спътник. – Попитай тях. Те носят тези приказки в сърцата си.

– Вярно ли е? – Момчето извърна жаден поглед към двамата варвари. – Можете ли да ми разкажете някоя приказка?

Жената забеляза погледите на Танис и неговите приятели и побърза да се отдръпне в сянката. Мъжът застана пред нея и сложи ръка на оръжието си. Огледа групичката и най-вече тежко въоръжения Карамон.

– Нервно копеле – отбеляза воинът и посегна към меча си.

– Разбирам го – каза Стърм. – Да пазиш такова съкровище.

Между другото, той наистина е неин бодигард. От разговора им разбрах, че тя е някаква царствена особа. Макар че от погледите им ми стана ясно, че отношенията са далеч по-сложни. Жената вдигна ръка.

– Съжалявам. – Мъжете се напрегнаха, за да чуят тихия ѝ глас. – Не разказвам приказки. Нямам нужния талант. – Говореше на общия език, но със силен акцент. Лицето на хлапето помръкна разочаровано. Старецът го потупа по гърба и впери поглед в очите на жената.

– Дори да не умееш да разказваш – изрече почтително, – можеш да пееш, нали, Дъще на Главатаря? Изпей на детето песента си, Златна Луна. Знаеш коя.

В ръцете на стареца като от нищото се появи лютня. Той я подаде на жената, която го гледаше със страх и почуда.

– Откъде... знаете коя съм, сър?

– Няма значение – усмихна се мило старецът. – Попей ни, Дъще на Главатаря.

Жената пое лютнята с треперещи ръце. Спътникът ѝ се възпротиви и ѝ прошепна нещо, но тя не го чу. Погледът ѝ бе прикован в блестящите тъмни очи на стареца. Бавно, като в транс, тя Подръпна струните. Меланхоличните акорди отекнаха из помещението и разговорите постепенно замряха. Не след дълго всички гледаха към нея, но тя не

забелязваше нищо. Златна Луна пееше единствено за стареца.

Полято са безкрайни
и лятото напява,
а принцесата красива
обича сина на бедняка.

Баща й, Главатарят,
обрече ги на раздяла.
Полята са безкрайни
и лятото напява.

Полята се полюшват,
хоризонтът е сив,
Главатарят изпраща Ривъруайнд
в далечни земи.

Да търси магия могъща
остатък от древни богове.
полята се полюшват,
хоризонтът е сив.

О, Ривъруайнд, къде си ти сега?
О, Ривъруайнд, настъпва есента.
Аз седя при реката и се вирам на изток,
но само слънцето изгрява над планините.

Полята повяхват,
летният вятър затихва,
той се завръща със здрача,
с блеснали от радост очи.

В ръката му древния жезъл,
свети с ярка светлина
полята изсъхват,
летният вятър затихва.

Полята изсъхват,
жълти са те като огън,
Главатарят излъга,
не се съгласи с верния воин.

И застави народа си
с камъни да го пребият,
полята изсъхват,
жълти са като огън.

Полята увяхнаха,
дойде есента,
те отново са заедно,
обречени на тъга.

Жезълът свети във синьо
изчезват двамата в мрака
полята увяхнаха,
дойде есента.

Когато затихна и последният акорд, в помещението се възцари потискаща тишина. Жената си пое въздух, върна лютнята на стареца и отново се скри в сянката.

– Благодаря ти, скъпа – каза той и се усмихна.

– А сега може ли да чуя приказката? – попита с нетърпение детето.

– Разбира се – отвърна старецът и се намести на стола. – Имало едно време един велик бог на име Паладин...

– Паладин ли? – прекъсна го хлапето. – Изобщо не съм чувал за такъв бог.

Откъм масата на Висшия Теократ се чу сумтене. Танис погледна към Хедерик, който се мръщеше със зачервено лице. Старецът се престори, че не го забелязва.

– Паладин е един от древните богове, дете. Но от много време никой не го почита.

– А защо се е оттеглил?

– Той не се е оттеглил – отвърна старецът и усмивката му помръкна, – хората се отрекоха от него през мрачните дни на Катаклизма. Хвърлиха вината за унищожението на света не върху себе си, а върху боговете. Чувал ли си „Химна на дракона“?

– О, да! Обичам истории за дракони, но татко казва, че те не съществували. Много искам някой ден да видя дракон!

Лицето на въззрастния мъж се изпълни с тъга и сякаш се състари още повече. Той погали момчето по главата.

– Внимавай какво си пожелаващ, дете – изрече тихо. След което млъкна.

– Историята... – напомни му момчето.

– А, да. Ами едно време Паладин чул молитвата на един велик рицар, който се казвал Хума...

– Онзи Хума от „Химна“ ли?

– Да, същият. Та Хума се изгубил в гората, лутал се дълго и накрая се отчаял, защото си помислил, че никога вече няма да види родните си земи. Помолил Паладин да му помогне и той изведнъж се появил пред него като бял елен.

– Хума застрелял ли го е? – попита момчето.

Понечил да стреля, но сърце не му дало. Не могъл да стреля по толкова красиво животно. Еленът побягнал. След това спрял и го погледнал, сякаш го чакал. Хума го последвал. И така го следвал ден и нощ, докато накрая се озовал в родното място. Принесъл жертва на бог Паладин...

– Богохулство! – изръмжа един глас. Падна стол.

Танис постави халбата си на масата и вдигна поглед. Всички останаха питиетата си и се загледаха в пияния Теократ.

– Богохулство! – повтори Хедерик и се надигна със залитане, сочейки стареца с пръст. – Еретик! Развращава младото поколение! Ш'тъ изправя пред съвета, старче! – Търсачът отстъпи и отново залитна напред. Огледа хората с надута физиономия. – 'Звикайте стражите! – И описа полукръг с ръка. – Да арестуват тия двамата, щото пеят мръсни песни. Тя е вещица! Конф'скувам тоя жезъл!

Търсачът се заклати към жената и посегна непохватно към жезъла ѝ.

– Не – изрече студено Златна Луна и го изгледа с отвращение. – Той е мой. Не можеш да го вземеш.

– Вещица! – изръмжа Хедерик. – Аз съм Висшият Теократ! И вземам каквото си поискам. Той посегна повторно към жезъла, но придружителят на жената се изправи.

– Дъщерята на Главатаря каза, че не можеш да го вземеш – изрече рязко и бутна Търсача.

Тласъкът не беше силен, но лиши напълно от равновесие пияния Теократ. Той размаха неистово ръце и се опита да се вкопчи в нещо. Залитна напред, спъна се в официалните си одежди и падна с главата напред в буйния огън. Чу се цвърчене и пламъците се разгоряха. Разнесе се отвратителна миризма на изгоряла плът. Писъкът на Теократа разтърси тишината. Обезумелият мъж скоочи на крака и започна да се мятва из помещението като жива факла.

Танис и приятелите му не помръднаха, парализирани от шока. Само Таселхоф запази самообладание и се втурна да помага на горящия човек. Но Теократът пищеше и размахваше ръце, разгаряйки още по-силно пламъците, обхванали дрехите и тялото му. Малкият кендер не можеше да му помогне по никакъв начин.

– Дръж! – Старецът грабна украсения с пера жезъл на варварите и му го подаде. – Халосай го, а след това ще го загасим.

Таселхоф взе жезъла, замахна с всичка сила и го удари в гърдите. Мъжът се свлече на земята. От тълпата се изтръгна всеобща въздишка на облекчение. Изведнъж кендерът застина с отворена уста, сграбчил жезъла, без да откъсва поглед от зашеметяващата гледка в краката си.

Пламъците бяха изгаснали моментално. Одеждите на Теократа бяха непокътнати, а по кожата му нямаше и следа от изгаряне. От него не се издигаше дори струйка дим!

– Той го излекува! – извика старецът. – Жезълът! Погледнете жезъла!

Таселхоф погледна жезъла, който държеше. Беше се превърнал в продълговат кристал, който сияеше с ярка синя светлина!

Старецът се разкреша:

– Извикайте стражите! Арестувайте този кендер! Арестувайте варварите! Арестувайте приятелите им! Видях ги, че идват с онзи рицар! – И посочи Стърм.

– Какво? – скочи Танис. – Ти полудя ли бе, старче?

– Извикайте стражите! – Викът се предаде от уста на уста. – Нали видяхте...? Синият кристален жезъл! Намерихме го. Сега най-после ще ни оставят на мира. Повикайте стражите!

Теократът се изправи и се олюля. Лицето му беше бледо, само бузите му горяха в червено. Варварката и спътникът ѝ се изправиха с ужас в очите.

– Гадна вещица! – гласът на Хедерик трепереше от гняв. – Ти ме излекува със зло! Аз може да горя, но пречиствам плътта си, а ти ще гориш, за да пречистиш душата си! – И преди някой да успее да го спре, постави ръката си в пламъците. Чергите му се изкривиха от болка, но от устните му не се изтръгна и стон. След това хвана овъглената си ръка и закричи през развълнуваната тълпа с изражение на страдание и диво задоволство.

– Изчезвайте! – втурна се към Танис останалата без дъх Тика. – Целият град търси този жезъл! Онези, закачулените, казаха на Теократа, че ще унищожат Солас, ако го открият у някого. Хората от града ще ви

предадат на стражите!

– Но той не е наш! – възпротиви се полуелфът. Старецът се бе облегал с доволна усмивка и ги наблюдаваше.

Когато улови погледа на Танис, се ухили широко и му, намигна.

– Да не мислиш, че ще ти повярват! – Тика закърши ръце. – Виж!

Танис се огледа. Хората ги гледаха враждебно. Някои стискаха здраво чашите си, а други бяха сложили ръце върху дръжките на мечовете си. Виковете, които се чуваха отдолу, го накараха да се обърна към приятелите си.

– Ще се наложи да излезем през кухнята.

– Да – кимна Тика. – Няма да се сетят да погледнат отзад. Само побързайте, защото много скоро ще обкръжат хана.

Годините, прекарани в раздяла, не бяха повлияли на способността на компанията да действа организирано пред лицето на опасността. Карамон беше навлякъл бронята и шлема и с меч в ръка помагаше на брат си да се изправи. Райстлин заобиколи масата, стиснал собствения си жезъл, Флинт бе вдигнал брадвата си и наблюдаваше свъсено зяпачите, които очевидно не се осмеляваха да нападнат добре въоръжените мъже. Само рицарят седеше и най-спокойно пиеше бирата си.

– Стърм! – подкани го разтревожен Танис. – Давай да се махаме отук!

– Да бягам? – изненада се неимоверно той. – От тази сган?

– Да! – Танис се поколеба. Спомни си, че рицарският кодекс на честта забранява бягството пред лицето на опасността, следователно трябваше да го убеди по друг начин. – Този човек, е религиозен фанатик. Исква да ни качи на кладата! А освен това има дама, която се нуждае от твоята защита.

– Ама, разбира се, дамата. – Стърм веднага скочи и се запъти към жената. – На вашите услуги, мадам – поклони се той. Правилата на кавалерството не му позволяваха да проявява нетърпение. – Оказва се, че сме обвързани. Вашият жезъл ни постави в сериозна опасност, но най-вече вас самата. Ние познаваме околността, защото сме израснали тук. Вие, доколкото знам, сте чужденци. За нас ще бъде чест да придружим вас и галантния ви приятел, като направим всичко необходимо, за да запазим живота ви.

– По-бързо! – Тика задърпа Танис за ръката. Карамон и Райстлин вече стояха на вратата на кухнята.

– Доведи кендера!

Таселхоф стоеше като закован и се взираше в жезъла, който бързо

придобиваше обичайния си кафеникав цвят. Тика го сграбчи за яката и го понесе към кухнята. Той изписка и изпусна жезъла. Златна Луна бързо го вдигна и го притисна до себе си. Личеше й, че е изплашена, но изгледа Стърм и Танис с ясен и решителен поглед – мисълта й очевидно бе пъргавя. Спътникът й бързо изрече някаква фраза на техния език, но тя поклати глава. Мъжът се намръщи и направи отсечено движение с ръка, на което жената отвърна рязко. Той замълча и помръкна.

– Ще дойдем с вас – каза Златна Луна на общия език. – Благодарим ви за предложението.

– Оттук! – Танис ги поведе към летящата врата на кухнята, следвайки Тика и Тас. Хвърли един поглед зад себе си и видя, че неколцина от тълпата ги следват, но без да бързат много.

Готвачът ги изгледа озадачено, когато профучаха покрай него. Карамон и Райстлин вече стояха на изхода, който представляваше просто една дупка в пода. На един от чворестите клони беше завързано петнайсетметрово въже, което се спускаше до земята.

– Ах! – възкликна през смях Тас. – Ето как се качва бирата и слиза сметта. – Той се хвана за въжето и се спусна без никакво усилие.

– Съжалявам – извини се Танис на Златна Луна, – но това е единственият изход.

– Мога да се справя – усмихна се жената, – макар че много години минаха оттогава.

Тя подаде жезъла на спътника си и хвана здравето въже. Започна да се спуска, като умело редуваше ръцете си. Когато стигна долу, спътникът й хвърли жезъла, хвана въжето и скочи в дупката.

– Ти как ще слезеш, Райст? – попита угрижено Карамон. – Дай да те взема на гръб...

Очите на Райстлин проблеснаха толкова злобно, че Танис се учуди.

– Мога и сам! – изсъска магът. И преди някой да успее да го спре, пристъпи до ръба на дупката и се хвърли в празното пространство. Всички се сепнаха и погледнаха надолу, очаквайки да го видят размазан. Вместо това младият мъж се спусна плавно, с развети около себе си одежди. Кристалът на жезъла му сияеше.

– Настръхна ми кожата! – изръмжа Флинт на Танис.

– По-бързо! – побутна той джуджето. То се хвана здраво за въжето и се спусна. Последва го Карамон, чиято тежест накара клона да проскърца.

– Аз съм последен – заяви Стърм с изваден меч.

– Добре. – Танис знаеше, че няма смисъл да спори с него. Преметна

през рамо арбалета и стрелите, подхвана робата си и пое надолу. Извед-
нъж ръцете му изпуснаха въжето, той се плъзна и ожули жестоко длани-
те си. Приземи се и ги огледа намръщено. Бяха разкъравени, но в мо-
мента нямаше време за тях. Вдигна глава и видя спускащия се Стърм.

В отвора се появи лицето на Тика.

– Идете в моята къща! – прошепна тя и посочи през дърветата.

След което изчезна.

– Знам пътя – каза Таселхоф с блеснали от вълнение очи. – След мен.

Забързаха след кендера. Откъм хана се чуваха стъпките на стражи-
те, които се качваха по стълбите. Танис не беше свикнал да върви по зе-
мята в Солас, затова много бързо изгуби всякакъв ориентир. Виждаше
мостовите и лампите, които просветваха през листата на дърветата, но
те не му говореха нищо. Обаче Тас се придвижваше уверено, заобика-
ляйки огромните стволоче на валеновите дървета. Глъчката откъм хана
затихна.

– Тази нощ ще се скрием при Тика – прошепна Танис на Стърм, до-
като се провираха през хрусталаците. – Просто в случай, че някой ни е
познал и решат да претърсят домовете ни. До утре иде са ни забравили и
ще заведем хората от Равнините в моя дом. Там ще си починем няколко
дни. След това ще ги изпратим до Хейвън, където Съветът на Висшите
Търсачи ще поговори с тях. Може и аз да отида... Любопитно ми е какъ-
къв е този жезъл.

Стърм кимна и се усмихна на Танис с една от много редките си ме-
ланхолични усмивки.

– Добре дошъл у дома!

– Добре заварил – ухили се полуелфът.

Внезапно се наложи да спрат, тъй като в тъмното се блъснаха в
Карамон.

– Мисля, че пристигнахме – заключи той.

Лампите, които висяха от клоните на дърветата, осветиха Таселхоф,
който се катереше по дървото като катерица. Останалите го следваха
по-бавно. Карамон помагаше на брат си. Танис скърцаше със зъби от
болката в дланите, но продължаваше да се катери през все по-оредява-
щите есенни листа. Тас се преметна през парапета с ловкостта на крадец
промъкна се до вратата и огледа дървения мост в двете посоки.

Не видя никой и даде знак на останалите да идват. Разгледа клю-
чалката и се усмихна самодоволно. Извади нещо от многобройните си
торби и след секунди вратата се отвори.

– Заповядайте – покани ги той с любезността на домакин и отиде да спусне пердетата.

Влязоха един по един. Стърм намери стол за дамата, а високият варварин застана зад нея. Райстлин стъкна огън.

– Хвърляй по едно око – каза Танис на Карамон.

Воинът кимна в отговор, защото вече се беше разположил до прозореца и се взираше в тъмнината. Светлината от уличната лампа се процеждаше през пердетата и хвърляше сенки по стените. Известно време всички мълчаха.

Танис седна и се обърна към жената.

– Синият кристален жезъл излекува онзи човек. Как?

– Не знам – заекна тя. – Съвсем... съвсем отскоро го имам. Танис сведе поглед към ръцете си и ги протегна към нея.

Раните от въжето продължаваха да кървят. Жената пребледня и много бавно го докосна с жезъла. Той засия със синя светлина. Полуелфът усети леко пробождане, което премина през цялото му тяло. Кръвта изчезна, кожата отново стана гладка и здрава, а болката намалня и не след дълго затихна напълно.

– Наистина лекува! – с благоговение отбеляза Танис.

Глава 4

Отворената врата. Полетът в тъмното.

Райстлин седна до огнището и потри слабите си ръце. Докато гледаше кристалния жезъл, който жената бе положила в скута си, златните му очи блестяха по-силно от пламъците.

– Какво мислиш? – попита го Танис.

– Ако е шарлатанка, поне е добра – отбеляза дълбокомислено магът.

– Червей! Как смееш да наричаш Дъщерята на Главатаря шарлатанка! – Варваринът пристъпи към Райстлин, свъсил страховито вежди. Карамон изръмжа, дръпна се от прозореца и застана зад брат си.

– Ривъруайнд... – Жената положи длан върху ръката на придружителя си. – Моля те, той не искаше да ме обиди. Имат право да не ни вярват. Не знаят що за хора сме.

– Ние също не знаем – отсече мъжът.

– Може ли да го разгледам? – попита Райстлин. Златна Луна кимна и му подаде жезъла. Магьосникът протегна дългата си костелива ръка и пръстите му жадно се впиха в него. Но при досега се чу пукот и избухна ярка синя светлина. Райстлин отдръпна ръката си и изпищя от болка и изненада. Карамон се хвърли към него, но брат му го възпря:

– Недей – прошепна дрезгаво, стиснал ранената си ръка. – Дамата няма нищо общо с това.

Жената също се вираше удивено в жезъла си.

– Какво означава това? – запита раздразнено Танис. – Жезъл, който едновременно лекува и наранява?

– Той просто познава господаря си. – Райстлин облиза устни и очите му проблеснаха. – Гледай сега! Карамон, вземи жезъла!

– А, не! – Воинът се отдръпна като от змия.

– Вземи го! – нареди Райстлин.

Брат му протегна неохотно треперещата си ръка. Докато пръстите му се приближаваха все по-близо и по-близо, ръката му заигра. Накрая затвори очи, стисна зъби и го докосна, предчувствайки болката. Нищо.

Изненадан, той отвори широко очи. Хвана жезъла, вдигна го в огромната си ръка и се ухили.

– Ето, видя ли? – Райстлин направи жест на фокусник, показващ трикове на публиката. – Само нищите духом и чистите по душа – сарказмът беше очевиден – могат да го докосват. Това наистина е свещен целебен жезъл, благословен от някой бог. Но не е магически. Никога не съм чувал за магически предмети с целебна сила.

– Шшт! – предупреди Таселхоф, който бе заел мястото на Карамон до прозореца. – Стражите на Теократа!

Всички млъкнаха. Сега съвсем ясно чуха шляпането на таласъмски крака сред клоните на валеновите дървета.

– Претърсват къща по къща! – прошепна изумено Танис, след като чу думкането на юмуруци по вратата на съседната къща.

– Търсачите имат право да влязат! – изрече неприятен глас. Настъпи тишина, след което същият глас изрече: – Няма никой. Дали да не разбием вратата?

– Не – отвърна му друг глас, – по-добре да докладваме на Теократа, а той, ако иска, нека я разбие. Виж, ако не беше заключена, щеше да е друго. Тогава ни е позволено да влизаме.

Танис погледна вратата и настръхна. Можеше да се закълне, че я бяха затворили и заключили с резето... а сега зееше леко открената!

– Вратата! – едва чуто прошепна той. – Карамон...

Но воинът вече беше застанал зад вратата и я побутваше с огромните си ръце. Стъпките приближиха.

– Търсачите имат право да влязат! – Таласъмът започна да чука по вратата, при което тя се отвори и той застана в почуда.

– Тук няма никой – каза един от таласъмите. – Давайте да продължаваме.

– Нямах капка въображение, Грум – отвърна му първият. – Кога друг път ще ни се удаде възможност да се здобием с малко сребро?

В рамката на вратата надникна таласъмска глава. Погледът ѝ попадна върху Райстлин, който спокойно седеше до огъня с жезъл на рамо. Таласъмът изръмжа разтревожено, но след това се разсмя.

– Олеле, не! Гледай, моля ти се, какво има тук! Жезъл! – Очите му проблеснаха и той пристъпи към Райстлин. Партньорът му се промъкна след него. – Дай ми този жезъл!

– Разбира се – прошепна магьосникът и му го подаде. – *Ширак* – изрече той и кристалната топка избухна в светлина. Таласъмите изпищяха, стиснаха очи и затърсиха опипом мечовете си. В този момент иззад вратата изскочи брат му, сграбчи ги за вратовете и удари главите им с такава сила, че се чу пукот. Стражите се свлякоха във воняща купчина.

– Мъртви ли са? – обърна се полуелфът към Карамон, който се беше навел над тях и ги разглеждаше на светлината на жезъла.

– Боя се, че да – въздъхна огромният мъж. – Май ги ударих твърде силно.

– Е, това беше последната капка. Убихме още двама от стражите на Теократа и сега той ще преобърне града. Няма да можем да си починем няколко дни. Трябва да се махаме! А вие Двамата – той се обърна към варварите, – по-добре елате с нас.

– И къде отиваме? – измърмори недоволно Флинт.

– Вие накъде се бяхте запътили? – попита Танис варварина.

– За Хейвън – отвърна неохотно той.

– Там хората са мъдри – добави Златна Луна. – Надвахме се да ни кажат нещо за този жезъл. Вижте, онази песен, която изпях... тя е върна. Жезълът ни спаси живота!...

– Ще ни разкажете после – прекъсна я Танис – Когато тези стражи не се върнат, таласъмите ще плъзнат по всяко дърво в Солас. Райстлин, изгаси светлината изгасна.

– *Думак* – изрече магьосникът. Кристалът премигна и изгасна.

– Какво ще правим с телата? – попита Карамон и побутна с ботуша единия от таласъмите. – Ами Тика? Няма ли да ѝ навлечем

неприятности?

– Оставете ги. – Танис мислеше усилено. – И залостете вратата. Стърм, дай насаи няколко маси. Ще направим така, сякаш сме се вмъкнали тук и сме се сбили с тези приятелчета Тика няма да има много неприятности. Тя е умно момиче, ще се справи.

– Ще ни трябва храна – обади се Таселхоф. Изтича в кухнята и започна да рови из шкафовете, тъпчейки в торбата си самуни хляб и всичко, което ставаше за ядене. Подаде на Флинт пълен мях с вино.

Стърм преобърна няколко стола, а Карамон размести телата така, че да изглеждат загинали в ожесточена битка. Хората от Равнините стояха до загасващия огън и гледаха боязливо Танис.

– Е? – попита Стърм. – Сега какво? Къде отиваме?

Полуелфът се поколеба, тъй като още прехвърляше мислено възможностите Варварите бяха дошли от изток, ако, разбира се, не лъжеха. И ако племето им наистина се беше опитало да ги убие, това означаваше, че няма да искат да се върнат там Можеха да се отправят на юг, към кралството на елфите, но този път Танис не изпитваше желание да се върне в родните си земи. Освен това знаеше, че елфите трудно допускат непознати в тайния си град.

– Тръгваме на север – каза накрая Танис. – Ще съпроводим варварите до някой кръстопът и там ще решим накъде да тръгнем. Аз лично възнамерявам да продължа в тази посока и да проверя дали са верни слуховете, че се събират армии.

– И евентуално да намериш Китиара – прошепна лукаво Райстлин.

Танис се изчерви.

– Този план харесва ли ви? – попита той и огледа присъстващите.

– Макар да не си най-възрастният между нас, ти безспорно си най-мъдрият – каза Стърм. – Ще те последваме, както винаги.

Карамон само кимна, Райстлин вече се отправяше към вратата, а Флинт беше преметнал през рамо меха с вино и мърмореше под нос.

Танис усети деликатно докосване по ръката. Обърна се и срещна ясните сини очи на прекрасната варварка.

– Ние сме ви признателни – изрече бавно Златна Луна, сякаш не бе свикнала да благодари. – Рискувате живота си заради нас, а ние все пак сме непознати. Танис се усмихна и стисна ръката ѝ.

– Добре, аз съм Танис. Близнаците са Карамон и Райстлин. Рицарят е Стърм Брайтблейд. Този с виното е Флинт Файърфордс, а Таселхоф Бърфут е нашият хитър взломаджия. Вие сте Златна Луна, а той е Ривървайнд. Ето, вече не сме непознати. Златна Луна се усмихна уморено.

Потупа го по ръката и се отправи към вратата, като се подпираше на жезъла, който отново бе придобил обикновения си невзрачен вид. Танис я изпрати с поглед, след което вдигна очи и видя, че Ривъруайнд го наблюдава.

– Е, поне *някои* от нас вече не са непознати – добави сякаш на себе си той.

Групата излезе един по един и тръгна след Тас, който отново водеше. Танис за момент остана сам в разхвърляната стая, загледан в телата на таласъмите. Беше се надявал завръщането му след толкова години самотно странстване да бъде спокойно. Замисли се за уютнатата си съща и за всички неща, които бе възнамерявал да направи заедно с Китиара, за дългите зимни нощи и историите край огнището в хана, последвани от тихи разговори у дома, върху кожените завивки, и спане до късно в снежните утрини.

Танис ритна ядосано тлеещите въглени и ги разпиля. Китиара не се беше върнала. Таласъмите бяха превзели тихото градче. А той бягаше в нощта от шайка фанатици и вероятността някога да се завърне бе твърде малка.

Елфите не усещат времето. Те живеят стотици години. За тях смяната на сезоните не е нищо повече от едно превалияване или затопляне. Но Танис беше наполовина човек. Усещаше настъпването на промените и тревожното затишие пред буря, което усещаха и хората.

Той въздъхна, поклати глава и излезе през разбитата врата, като я остави да се полюшва на една панта.

Глава 5

Сбогуването на Флинт. Престрелката. Звездната поличба.

Танис се прехвърли през парапета и се спусна на земята, стъпвайки по клоните. Останалите го чакаха скупчени в сенките, които ги прикриваха от светлината на уличните лампи. От север духаше хладен вятър. Танис погледна назад и видя други светлини – фенерите на стражите. Спусна качулката над лицето си и забърза напред.

– Вятърът се обърна. Утре ще вали. – Той огледа групичката на мъждукащата светлина на разлюлените от вятъра лампи. На лицето на

Златна Луна бе изписана умора. Ривъруайнд си беше наложил стоическо изражение, но раменете му бяха прегърбени. Райстлин се подпираше на едно дърво и дишаше учестено, треперейки. Танис обгърна раменете му, за да го предпази от вятъра.

– Трябва да намерим подслон – каза полуелфът. – Някъде, където да си починем.

– Танис – кендерът подръпна наметалото му, – можем да пътуваме с лодка. Езерото Кристалмир е наблизо. От другата страна има пещери и така ще си спестим пътя утре.

– Прекрасна идея, Тас, но нямаме лодка.

– Това да ти е проблемът.

На слабата светлина дребното лице и заострените уши му придаваха особено дяволит вид. Танис осъзна, че това страхотно го забавлява. Испита желание да го разтърси и да му изнесе дълбокомислена лекция за огромната опасност, в която се намират. Но знаеше, че е безсмислено – страхът бе напълно непознато чувство за кендерите.

– Идеята с лодката е добра – каза след кратък размисъл. – Води ни. – И добави: – Не казвай на Флинт. Аз ще му съобщя.

– Добре! – Тас се засмя и се върна при останалите. – След мен – по-вика ги тихо и отново пое по пътя.

Останалите тръгнаха след него, само Флинт си мърмореше нещо под нос. Ривъруайнд огледа набързо групата и също я последва.

– Тоя май ни няма доверие – отбеляза Карамон.

– А ти как би постъпил на негово място? – попита Танис и вгледа огромния мъж. Драконовият шлем проблясваше от светлината на премигващите лампи, а при всяко подухване вятърът откриваше бронята му. Върху набитото му бедро се поклащаше дълъг меч, на рамото му висяха арбалет и колчан със стрели, а от пояса му стърчеше кама. По щита му се виждаха множество вдлъбнатини и белези от битки. Великанът бе подготвен за всякакви случаи.

След това се загледа в Стърм, който гордо носеше доспехите на рицарството, отмряло преди повече от триста години, Стърм беше само с четири години по-възрастен от Карамон, но аскетичният живот, неволиите на бедността и мъката по баща му го бяха състарили. На двайсет и девет той изглеждаше като четирийсетгодишен.

Танис си помисли, че и той също не би имал доверие на такива хора.

– Какъв е планът? – попита Стърм. – Ще избягаме с лодка.

– Охо! – изхили се Карамон. – А казахте ли на Флинт? – Не. Аз ще

му съобща.

– Откъде ще вземем лодка? – попита с подозрение Стърм.

– Смятам, че заради душевния ти покой е по-добре да не знаеш.

Рицарят се намръщи. Погледът му проследи кендера, който беше избързал и се промъкваше от една сянка към друга.

– Това не ми харесва, Танис. Станахме убийци, а сега сме на път да станем и крадци.

– Аз не се смятам за убиец – изсумтя Карамон. – Таласъмите не се броят.

Танис забеляза продължителния поглед, който рицарят отправи към Карамон, и побърза да предотврати свадата.

– На мен също не ми харесва, Стърм, но е необходимо. Виж варварите – крепи ги само гордостта им. Погледни и Райстлин... – Очите им се преместиха към магьосника, който се подпираше уморено на жезъла си и крачеше по нападдалата шума, като гледаше да остава в сенките. От хилавите му гърди от време на време се изтръгваше суха кашлица. Лицето на Карамон помръкна.

– Танис е прав. Райст няма да издържи дълго. Отивам при него. – Той ги остави и побърза да подкрепи брат си.

– Дай да ти помогна, Райст – чуха шепота му.

Райстлин поклати глава и и се отдръпна, но Карамон продължи да върви до него, без да му обръща внимание.

– Защо се занимава с него? – попита тихо Танис.

– Кръвни връзки. – Гласът на Стърм бе тъжен. Понечи да каже още нещо, но вдигна поглед към обраслото с човешка брада лице и замълча. Танис видя погледа и долови мисълта му. Кръвните връзки бяха неща, които един полуелф и сирак едва ли би разбрал.

– Хайде – повиши глас той, – изоставаме. Не след дълго напуснаха валеновата гора и навлязоха между боровете край езерото Кристалмир. В далечината зад тях се чуваха приглушени викове.

– Открили са телата – предположи Танис. Стърм кимна замислено.

Изведнъж Таселхоф се материализира от мрака точно под носа на полуелфа.

– До езерото остава около километър по пътеката. Ще ви чакам там. – Той махна с ръка и изчезна, без да дочака отговор.

Танис се извърна назад към Солас. Светлините се бяха умножили и напредваха към тях. Пътищата сигурно вече бяха блокирани.

– Къде изчезна този кендер? – изръмжа Флинт.

– Ще ни чака при езерото – отвърна Танис.

– Езеро ли? – Джуджето изпадна в паника. – Какво езеро?

– Наблизо има само едно езеро, Флинт – поясни Танис и едва се съдържа да не се размее. – Хайде, да вървим. – Беше съзрял с елфското си зрение изчезващите сред огромните дървета плътни червени контури на Карамон и по-тънките линии на брат му.

– Аз мислех, че просто ще се спотаим за известно време някъде из гората – отвърна Флинт и подмина Стърм, за да настигне Танис.

– Ще пътуваме с лодка.

– Никога! Не се качвам на никаква лодка!

– От онази случка са минали десет години! – уморено отрони Танис. – Ще накарам Карамон да седи съвсем неподвижно.

– В никакъв случай! – Флинт беше непреклонен – Никакви лодки. Заклел съм се.

– Танис – прошепна зад него Стърм, – светлини.

– По дяволите! – Полуелфът спря и се обърна. След секунди видя светлините, които проблясваха между дърветата. Издирването беше излязло извън границите на Солас. Той побърза да се присъедини към Карамон, Райстлин и хората от Равнините.

– Следват ни! – прошепна той и Карамон се обърна, ругаейки. Ривъруайнд вдигна ръка в знак, че е разбрал. – Боя се, че се налага да побързаме.

– Ще се справим – изрече спокойно Карамон, като крепеше брат си. Беше обвинил ръка около хилавото му тяло и практически го носеше. Райстлин кашляше тихо, но все още се движеше. Стърм настигна Танис. Докато се промъкваша между храстите, чуха ядосания глас на Флинт, който мърмореше гневно.

– Той няма да дойде – каза рицарят. – Бои се до смърт от лодки от онзи път, когато Карамон насмалко щеше да го удави. Ти не беше там и нямаш представа на какво приличаше, когато го извадихме от водата.

– Ще дойде! Не може току-така да изложи на опасност всички нас.

Стърм поклати невярващо глава. Танис отново погледна назад. Не видя светлини, но знаеше, че не бяха далеч. Скриваше ги само гъстата гора. Фюмастър Тоде не блестеше с особена интелигентност, но тя не му бе нужна, за да се досети, че бегълците по всяка вероятност са се отправили към езерото. Той спря внезапно, за да не се блъсне в човека пред себе си.

– Какво става?

– Пристигнахме – отговори Карамон.

Танис въздъхна облекчено и погледна към безбрежните води на

езерото Кристалмир. Вятърът браздеше повърхността му с бели пенливи зайчета.

– Къде е Тас? – поинтересува се полуелфът, като се стараеше да говори тихо.

– Струва ми се, там. – Карамон посочи един тъмен предмет, който се носеше по водата близо до брега. Танис с усилие различи очертанията на кендера, който седеше в някаква голяма лодка. Звездите проблясваха със студена светлина в синьочерното небе. Червената луна, Лунитари, току-що изгрываше и се показваше от водата като кървав рог, докато спътницата ѝ на нощното небе – Солинари – вече хвърляше сребриста лунна пътека по повърхността на езерото.

– Ще бъдем страхотна мишена – каза раздразнено Стърм. Танис видя, че Таселхоф обръща лодката, за да ги намери.

Наведе се, напипа един камък и го метна във водата. Той цопна на няколко метра от лодката. Тас разбра сигнала и се насочи към брега.

– И как ще се сместим всичките? – попита с ужас Флинт.

– Лодката е достатъчно голяма.

– Не! Няма да дойда! Дори да беше някоя от легендарните лодки с бели криле на Тарсис! Предпочитам да рискувам с Теократа!

Танис не обърна никакво внимание на протестиращия гном и махна на Стърм.

– Качвайте се. Ние идваме след малко.

– Не се бавете – предупреди го Стърм.

– Няма, обещавам – отвърна мрачно Танис.

– Какви са тези звуци? – попита Златна Луна, когато рицарят я настигна.

– Потеря от таласъми. Когато се разделят, си сигнализират с подвирване. Вече са в гората. Златна Луна кимна с разбиране и размени с Ривъруайнд няколко думи на техния език, очевидно продължавайки разговора, който Стърм беше прекъснал. Варваринът се намръщи и махна по посока на гората. Рицарят разбра, че се опитва да я убеди да продължат сами. Възможно бе да притежава достатъчно ловкост, за да се крият в гората в продължение на дни, но се съмняваше.

– *Ривъруайнд, гу-ландо!* – изрече рязко жената. Мъжът потрепери от гняв, обърна се и без да каже дума повече, се запъти към лодката. Златна Луна въздъхна и го съпроводи с тъжен поглед.

– Мога ли да ви помогна с нещо, мадам? – запита любезно Стърм.

– Не – отвърна скръбно тя, сякаш на себе си. – Той е господар на сърцето ми, но аз съм негова господарка по право. Навремето, когато

бяхме млади, смятахме, че това няма значение. Но аз от много време вече съм „Дъщерята на Главатаря“.

– А защо ни няма доверие?

– Защото е обременен с всички предразсъдъци на моя народ Хората от равнините не вярват на другите раси. – Тя погледна зад себе си. – Елфската кръв на Танис си личи дори под брадата. Освен това има джудже и кендер.

– А вие, милейди? Защо ни вярвате? Не споделяте ли всички тези предразсъдъци?

Златна Луна се обърна и го погледна. Той видя очите ѝ – тъмни и развълнувани като езерото пред тях.

– Когато бях малка, и аз вярвах във всичко това. Бях принцесата на племето. И жрица. Почитаха ме като богиня. Обожавах това почитание. Но се случи нещо... – Тя замлъкна и очите ѝ се изпълниха със спомени.

– Какво? – напомни тихо Стърм.

– Влюбих се в един пастир – отвърна Златна Луна и погледна към Ривъруайнд. След което въздъхна и тръгна към лодката.

Варваринът навлезе във водата, за да я издърпа до брега. Двамата братя вече бяха там и чакаха. Райстлин, загърнат плътно в робата си, трепереше.

– Не искам да си мокря краката – прошепна дрезгаво той. Без да каже нищо, Карамон го повдигна, сякаш беше дете, и го пренесе в лодката.

Магьосникът се придвижи към задната част и седна, без изобщо да му поблагодари.

– Държа я – каза Карамон на Ривъруайнд. – Качвайте се.

Ривъруайнд се поколеба, но след това пъргаво прехвърли борда. Карамон помогна на Златна Луна. Варварите седнаха близо до носа, точно зад Таселхоф.

Когато Стърм приближи, воинът попита:

– Какво става отзад?

– Флинт казва, че по-скоро ще се хвърли в огъня, отколкото да се качи в лодката. Предпочитал да умре топъл, а не студен и мокър.

– Отивам да го довлека – закани се Карамон.

– Недей, само ще влошиш нещата. Нали не си забравил, че точно ти едва не го удави? Остави тая работа на Танис. Той е дипломат.

Двамата мъже се изправиха и мълчаливо зачакаха. Стърм видя, че Златна Луна отправя към Ривъруайнд поглед, изпълнен с безмълвен копнеж, но той не ѝ отвърна. Таселхоф се въртеше неспокойно и понечи

да зададе някакъв въпрос с пискливия си глас, но замълча, като видя тежкия поглед на рицаря, Райстлин се сгуши в робата си и направи опит да задуши неудържимия пристъп на кашлица.

– Отивам да видя какво става – каза накрая Стърм. – Свирките им вече се чуват съвсем наблизко. Не можем да чакаме повече. – В същия момент видя как двамата си протягат ръце за сбогом, след което Танис забърза към лодката, Флинт не помръдна от мястото си, там където гората свършваше. Стърм поклати глава. – Знаех си, че няма да дойде.

– Ето това се казва гномски инат – изръмжа Карамон. – А пък този е имал на разположение сто четирийсет и осем години, за да стане още по-голям инат. – Огромният мъж поклати тъжно глава. – Много ще ми липсва. Колко пъти ми е спасявал живота! Не, отивам да го доведе. Ще го фрасна веднъж по мутрата и изобщо няма да разбере дали е в лодка, или в собственото си легло.

Танис дотича задъхан тъкмо навреме, за да чуе последните му думи.

– Недей, Карамон. Никога няма да ти прости. Не се притеснявай за него. Той ще слезе долу в равнините. Да побързаме, всеки момент ще се появят стражите.

– Няма смисъл всички да се мокрим – каза Карамон и се хвана за лодката. – Вие със Стърм влизайте. Аз ще я избутам.

Рицарят вече се бе прехвърлил вътре. Танис потупа Карамон по гърба и също се качи. Воинът отблъсна лодката от брега. Вече беше нагазил във водата до колене, когато откъм брега се чу вик.

– Чакайте! – Беше Флинт, който тичаше към осветения от луната бряг. – Чакайте! Идвам с вас!

– Спри, Карамон! Изчакай го! – извика Танис.

– Вижте! – Стърм се надигна и посочи към гората. Сред дърветата се бяха появили димящите факли на стражите.

– Флинт, таласъми! – изкрещя полуелфът. – Зад теб са! Тичай!

Джуджето се затича към брега с наведена глава, крепейки шлема си с ръка.

– Аз ще го прикривам – извика Танис, свали арбалета си и зареди една стрела. С елфското си зрение той бе единственият, който виждаше таласъмите зад факлите им. Карамон задържа здраво лодката и Танис се прицели в първия таласъм. Стрелата го прониза в гърдите и той се строполи по очи. Другите таласъми забавиха крачка и също посегнаха към арбалетите си. Танис зареди втора стрела, Флинт тъкмо беше стигнал брега.

– Чакайте ме! Идвам! – Джуджето си пое дълбоко въздух и цопна във водата като паве.

– Дръжте го! – изкрещя Стърм. – Тас, дай назад! Ето го, там. Мехурчетата...

Карамон трескаво заплува, като се опитваше да види къде бе потънало, джуджето. Тас направи опит да върне лодката назад, но тежестта ѝ бе твърде голяма за него. Танис стреля отново, но пропусна и изруга. Посегна за трета стрела. Таласъмните вече се спускаха към брега.

– Хванах го! – изкрещя Карамон и издърпа за яката подгизналото и кашлящо джудже. – Престани – обърна се той към Флинт, който продължаваше да размахва ръце във всички посоки. Но джуджето беше изпаднало в тотална паника. Една таласъмска стрела се заби в ризницата на Карамон и остана да стърчи като някакво странно перо.

– Е, това вече преля чашата! – Воинът изръмжа и с един замах на мускулестите си ръце прехвърли джуджето зад борда на лодката, но тя се отдалечи от него. Флинт се вкопчи в скамейката, а краката му останаха да висят отвън. Стърм го хвана за колана и го издърпа вътре, но от движението му лодката се разклати силно. Танис залитна и пусна арбалета, за да не падне във водата. Точно до ръката му се заби стрела.

– Греби към Карамон, Тас! – изкрещя той.

– Не мога! – викна кендерът, който безуспешно се бореше с лодката. Тя отново се заклати и Стърм едва не се озова във водата.

Рицарят вдигна кендера от мястото му, взе греблата и с лекота доплава до Карамон. Танис му помогна да се качи и извика на Стърм:

– Давай!

Рицарят натисна греблата с всичка сила. Лодката бързо се, отдалечи от брега, следвана от гневните крясъци на таласъмните и техните стрели. Подгизналият Карамон се отпусна до Танис.

– Тази нощ таласъмните ще се поупражняват в стрелба – измърмори той и извади стрелата от ризницата си. – Виждаме се идеално.

Танис шареше с ръце и се опитваше да намери арбалета си, когато видя, че Райстлин се надига.

– Наведи се! – извика Карамон и посегна да дръпне брат си, но магьосникът не се подчини и бръкна в една торба на пояса си и след миг шепата му бе пълна с нещо. Една стрела се заби в седалката до него, но Райстлин не ѝ обърна никакво внимание. Танис понечи да го дръпне надолу, но разбра, че изрича някакво заклинание. Ако го обезпокоеше в този момент, последиците щяха да са непредвидими – можеше или да забрави заклинанието, или, още по-лошо – да го обърка. Танис стисна

зъби и го загледа безпомощно. Райстлин вдигна крехката си ръка и разтвори пръсти, през които това, което беше извадил, се изсипа на дъното на лодката. Пясък.

– *Аст тасарак сиууралан кринави* – изрече магьосникът, докато с дясната си ръка бавно описа полукръг в посока на брега.

Танис се обърна и погледна. Един по един таласъмните от предните редици изпуснаха арбалетите си и се свлякоха на земята. Онези, които бяха по-назад, изръмжаха злобно и се втурнаха напред, но през това време мощните загребвания на Стърм вече бяха отвели лодката извън обсега на стрелите им.

– Браво, братле! – поздрави го сърдечно Карамон. Райстлин премигна и явно се завърна на този свят, след което залитна напред. Карамон го подхвана и внимателно го сложи да седне на мястото си. Брат му си пое дълбоко дъх, но отново се разкашля.

– Добре съм – прошепна той и се дръпна от Карамон.

– Какво им направи? – попита Танис, който събираше вражеските стрели и ги изхвърляше зад борда. Таласъмните имаха навика от време на време да мажат върховете им с отрова.

– Приспах ги – процеди през зъби треперещият от студ Райстлин. – А сега е *мой* ред да поспя. – Той се подпря на борда и задряма.

Танис го погледна. Райст наистина се бе сдобил с умения и могъщество, но той му нямаше никакво доверие.

Лодката се придвижваше по повърхността на изпъстреното със звезди езеро. Чуваха се единствено равномерното пляскане на греблата и сухата раздираща кашлица на Райстлин. Таселхоф отпуши меха с вино, който Флинт по чудо не беше изгървал, и направи опит да накара премръзналото джудже да отпие една глътка, но Флинт продължи да трепери и да се взира отнесено във водата.

Златна Лука се загърна плътно в кожената си наметка. Беше облечена според обичая на племето си в бричове от еленова кожа, богато извезана риза и туника с колан. Ботушите ѝ от мека кожа се бяха намокрили, когато Карамон прехвърли джуджето в лодката, и сега треперещ от студ.

– Вземи наметката ми – каза Ривъруайнд на техния език и понечи да съблече мечата си шуба, но тя поклати глава.

– Не. Ти още имаш треска, а знаеш, че аз никога не боледувам. Но... – Тя го погледна и се усмихна. – Можеш да ме прегърнеш, войнико. Топлината на телата ще сгрее и двама ни.

– Това височайша заповед ли е, Дъще на Главатаря? – под-разни я

Ривъруайнд и я придърпа към себе си.

– Да – отвърна тя и с удоволствие се притисна към силното му тяло. Погледна обсипаното със звезди небе, но вместо Удовлетворение дъхът ѝ застина тревожно в гърдите ѝ.

– Какво има? – попита Ривъруайнд и също вдигна поглед. Останалите не разбраха за какво става дума, но видяха тревогата в погледа ѝ, прикован в небето. Карамон побутна брат си и попита:

– Райст, какво има там? Аз не виждам нищо.

Магьосникът се надигна, отметна качулката и се разкашля. Когато спазамът премина, вдигна поглед към нощното небе и застина с широко отворени очи. След това посегна и се вкопчи в ръката на полуелфа, който неволно се помъчи да се отдръпне от костеливите му пръсти.

– Танис... – прошепна останалият без дъх Райстлин. – Съзвездията...

– Какво? – Танис се изплаши сериозно от трескавия поглед в очите му. – Какво съзвездията?

– Няма ги! – прошепна Райстлин и отново се разкашля.

Карамон го прегърна, сякаш се опитваше да предпази тялото му от разпадане. Магьосникът се съвзе и избърса устата си. Пръстите му бяха потъмнели от кръв. Пое си дъх и заговори:

– Съзвездията „Кралицата на мрака“ и „Смелият воин“. Няма ги. Тя е слязла в Крин, Танис, и той я е последвал, за да се бие с нея. Всички лоши слухове, които чухме, са верни. Война, смърт, разруха... – Гласът му заглъхна и той отново се разкашля. Карамон го прегърна.

– Хайде, Райст – изрече успокояващо, – не се вълнувай толкова заради някакви си звезди.

– Някакви си звезди! – повтори Танис. Стърм продължи да гребе към отсрещния бряг.

Глава 6

Нощ в пещерата.

Свадата.

Решението на Танис.

Над езерото повя хладен вятър. От север се появиха буреносни облаци, които закриха празнотата, оставена от слезлите на земята съзвездия. Заваля и спътниците се снишиха в лодката, увити плътно във

върхните си дрехи. Карамон се присъедини към Стърм на греблата. Огромният воин опита да го заговори, но той не му обърна внимание. Гребеше мълчаливо и от време на време промърморваше нещо на соламнийски.

– Стърм! Натам! Между онези две скали вляво! – извика Танис и посочи с ръка.

Двамата мъже натиснаха греблата. Ориентирите почти не се виждаха зад пелената от дъжд и по едно време им се стори, че са се изгубили в тъмнината. Но скалите внезапно изникнаха пред очите им и те преведоха лодката покрай тях. Танис скочи във водата и я издърпа на брега.

Всички слязоха, мокри и премръзнали. Наложиха се да носят Флинт на ръце, защото се бе вцепенил от страх. Карамон скри лодката в гъстия храсталак. Танис поведе компанията по тясна пътека, която водеше към една дупка, и я огледа колебливо. Приличаше повече на цепнатина в скалните пластове, но вътрешността ѝ се оказа достатъчно просторна, за да се разположат удобно.

– Приятно местенце – отбеляза Таселхоф и огледа пещерата, – но май е бедно откъм мебели.

Танис се засмя и отвърна на закачката на кендера:

– Става за ношуване. Мисля, че и Флинт няма от какво да се оплаче. Но ако посмее, ще го пратим да спи в лодката!

Тас отвърна на усмивката му. Приятно му бе да види приятеля си такъв, какъвто го помнеше навремето. Беше му се сторил прекалено замислен и нерешителен, съвсем различен от силния водач от отминалите дни. Но сега, когато пак бяха на път, очите на полуелфа отново блестяха. Бе излязъл от черупката си и охотно приемаше предизвикателствата. Приключенията му бяха нужни, за да прогонят проблемите от съзнанието му, каквито и да бяха те. Кендерът, който изобщо не проумяваше душевните терзания на Танис, се радваше на тези приключения.

Карамон пренесе брат си от лодката и го положи внимателно върху пясъка, който застилаше пода на пещерата. Ривъруайнд опита да запали огън. Мокрите цепеници пушеха и пукаха, но скоро се разгоряха и димът започна да се вие към тавана и да излиза от една цепнатина. Варваринът прикри входа с храсти и клони, като едновременно затули светлината от огъня и спря дъждовните талази.

Танис си помисли, че той добре се вписва в обстановката и почти би могъл да мине за един от тях. Въздъхна и прехвърли вниманието си към Райстлин. Огнените отблясъци по бледото лице му припомниха как навремето той, Флинт и Карамон го бяха спасили от разярената тълпа,

която възнамеряваше да го изгори на клада. Райстлин се беше опитал да разобличи някакъв селски свещеник-шарлатанин, който ограбваше селяните. Но вместо срещу свещеника, селяните се бяха обърнали срещу него. Както бе казал на Флинт тогава, хората искат да вярват в нещо.

Карамон се засуети около брат си и го зави с тежката си наметка. Тялото му се раздираше от спазми и от устата му течеше кръв. Погледът му беше трескав. Златна Луна коленичи до него с чаша вино в ръка.

– Можеш ли да го изпиеш! – попита внимателно. Райстлин поклати глава, опита се да каже нещо, но отново закашля и отмести ръката ѝ.

– Дали... да не пробвам с моя жезъл? – обърна се Златна Луна към Танис.

– Не – отсече Райстлин и махна на Танис да се приближи, Но дори и съвсем близо до него, той едва чуваше думите му. Накъсаните изречения се редуваха с мъчително поемане на въз-дух и пристъпи на кашлица. – Жезълът няма да ме излекува. Не го хабете заради мен... Той е благословен артефакт... свещената му сила е ограничена. Моето тяло беше жертвата... която принесох на магията. Увреждането е неизлечимо. Нищо не може да ми помогне... – Гласът му замря и очите му се затвориха.

В пещерата внезапно нахлу вятър и огънят се разгоря. Танис вдигна глава и видя Стърм да отмества храстите, за да влезе пещерата, повлякъл Флинт, който едва се крепеше на краката си. Остави го до огъня. И двамата бяха вир-вода. Джуджето очевидно бе изчерпало напълно търпението на рицаря – Танис забеляза признаците на мрачна депресия, която понякога обземаше Стърм. Рицарят обичаше реда и дисциплината и изчезвало на съзвездията – тази намеса в естествения ход на нещата го беше разтърсил жестоко.

Таселхоф зави с одеяло раменете на Флинт, който тракаше със зъби толкова силно, че чак шлемът му се тресеше. От устните му от време на време се изтръгваше единствено: „Л-л-л-лодка...“. Тас му наля чаша вино и той то погълна на един дъх.

Стърм го изгледа презрително.

– Аз ще пазя първи – каза той и се отправи към изхода на пещерата.

Ривъруайнд се изправи.

– И аз ще дойда с теб.

Стърм застина на място и бавно се извърна към варварина, Танис видя изсечените му черти, които светлината на огъня подчертаваше още повече, както и дълбоките бръчки около стиснатите му устни. Макар да бе по-нисък от Ривъруайнд, благородството, което излъчваше, и

стегнатата му военна стойка го правеха да изглежда почти колкото него.

– Аз съм соламнийски рицар. Моята дума е моята чест, а моята чест е моят живот. Там, в хана, дадох дума да защитавам теб и твоята дама. Като поставяш под въпрос думата ми, ти поставяш под въпрос честта ми и по този начин ме обиждаш. Не мога да позволя тази обида да тегне между нас.

– Стърм! – Танис се изправи на крака.

Рицарят вдигна ръка, без да сваля очи от варварина.

– Не се бъркай, приятелю. Е, с какво ще се бием? С мечове или с ножове? Вие, варварите, как се биете?

Стоическото изражение на Ривъруайнд не се промени. Той го изгледа продължително с тъмните си очи, след което заговори, като подбираше внимателно думите си:

– Не съм имал намерение да поставям под въпрос честта ти. Не познавам добре народите и техните обичаи и затова ти заявявам откровено – страх ме е. Страхът ме накара да изрека онова, което казах. Страх ме е още от момента, когато ми дадох синия кристален жезъл. И най-вече ме е страх за Златна Луна. – Варваринът извърна глава към жената и пламъците се отразиха в очите му. – Ако с нея се случи нещо, ще умра. Как да се доверя... – Гласът му изневери. Стоическата маска се разпадна и разкри болка и изтощение. Коленете му се подкосиха и той залитна. Стърм го подхвана.

– Разбирам, че ти е трудно да ни се довериш – каза рицарят. – Уморен си и си болен. – Танис му помогна да го пренесат в дъното на пещерата. – Сега почивай. Аз ще стоя на пост. – Стърм отмести храстите и излезе на дъжда, без повече да проговори.

Златна Луна, която през цялото време ги беше слушала безмълвно, премести оскъдния им багаж в дъното на пещерата и коленичи до Ривъруайнд. Той я прегърна и зарови лице в сребристозлатната ѝ коса. Двамата останаха там, в сенките, и не след дълго заспаха, увити в мечата шуба на варварина. Златна Луна бе положила глава на гърдите на своя воин.

Танис въздъхна облекчено и отново се обърна към Райстлин. Той се беше унесъл в неспокойна дрямка и от време на време измърморваше някакви магически слова и докосваше жезъла си. Полуелфът огледа останалата част от компанията. Таселхоф седеше пред огъня и подреждаше разпръснатите пред себе си предмети, които беше „придобил“ – пръстени, няколко необичайни монети, перо от козовой, парчета канап, инкрустирана с камъни огърлица, фигурка от сапун и свирка. Единият

от пръстените му се стори познат. Беше изработен от елфи и Танис го бе получил преди много време от човек, за когото предпочиташе да не мисли. Представляваше деликатно преплетени бръшлянови листенца.

Той пристъпи тихо към кендера, като внимаваше да не събуди останалите, и го потупа по рамото.

– Тас... Този пръстен е мой...

– Така ли? – попита Таселхоф с широко отворени невинни очи. – Наистина ли е твой? Не е ли прекрасно, че съм го намерил? Сигурно си го изпуснал в хана.

Танис се усмихна кисело, взе пръстена и приседна до кендера.

– Имаш ли карта на това място?

Погледът на Таселхоф грейна.

– Карта? Естествено, че имам. – Той събра скъпоценностите си, напъха ги в една от торбите, а от друга извади резбована кутия за свитъци, в която имаше множество карти. Танис и преди беше виждал колекцията на кендера, но тя винаги го удивяваше. Картите сигурно бяха поне сто, изрисувани върху всякакъв материал – от мека телешка кожа до огромни палмови листа.

– Мислех, че познаваш всяко дърво наоколо, Танис. – Таселхоф започна да рови из картите, като от време на време се задържаше върху най-любимите си.

Полуелфът поклати глава.

– Живея тук от много години, но трябва да призная, че не познавам всички тъмни и тайни пътеки.

– Много малко са тези, които водят към Хейвън, но пътят през долината на Солас определено е най-къс. – Тас издърпа една карта от купчината и я разстла на пода на пещерата.

Танис я разгледа на светлината на загасващия огън.

– Прав си. Този път не само е най-късият, но очевидно е единственият проходим на километри наоколо. На север и на юг от нас са планините Каролис, където няма проходи. – Той се намръщи, сви картата и я върна на Тас. – Точно същото ще хрумне и на Теократа.

– Ами... – Кендерът се прозя и постави внимателно картите в кутията. – Това е проблем за глави, по-умни от моята. Аз отговарям за забавленията. – Напъха кутията в торбата, легна на пода, свил крака под брадичката, и не след дълго заспа с дълбокия сън на бебетата и животните.

Танис го изгледа със завист. Въпреки че беше изтощен до смърт, нямаше да може да се отпусне толкова, че да заспи. Останалите също спяха, с изключение на Карамон, който се грижеше за брат си. Танис

отиде при него.

– Поспи малко. Аз ще го гледам.

– Не! – Карамон придърпа внимателно наметката си върху раменете на Райстлин.

– Но трябва и да поспиш.

– Има време – засмя се Карамон. – По-добре ти самият да полегнеш, милосърдни брате. Питомците ти са добре. Виж, дори джуджето се стопли.

– Какво да го гледам? Сигурно и Теократът в Солас го чува как хърка. Е, приятелю, това събиране не се получи както го мислехме преди пет години.

– Колкото, толкова – отвърна тихо Карамон и сведе поглед към спящия си брат.

Танис го потупа по ръката, след което легна, уви се в наметалото си и се опита да заспи. Нощта се изнизваше бавно за онези, които бдяха на пост, и бързо за другите, които спяха. Карамон смени Стърм, а след това Танис смени Карамон. Бурята продължи да вилнее цяла нощ, а вятърът бе превърнал езерото в развълнувано море. Светкавици прорязваха тъмнината. Трещяха гръмотевици. С настъпване на утрото бурята утихна и полуелфът посрещна сам сивия и хладен ден. Дъждът беше спрял, но облаци се стелеха ниско над земята. Танис усети някакво безпокойство. Есенните бури бяха рядкост, особено такива жестоки като вчерашната, но странното бе, че бурята се беше извила откъм север, а не както обикновено – откъм Равнините на изток. Танис бе много чувствителен за природата и необичайното време го обезпокои точно толкова, колкото изчезналите съзвездия на Райстлин. Нещо му подсказваше, че трябва да тръгват, въпреки че още бе съвсем ранно утро. Той влезе в пещерата да събуди останалите.

Макар да гореше огън, вътре беше хладно и мрачно. Златна Луна и Таселхоф приготвиха закуската, а Ривъруайнд изтърсваше кожената й наметка. Когато Танис влезе, варваринът тъкмо се канеше да ѝ каже нещо, но като го видя, млъкна и се задоволи само да я изгледа многозначително. Златна Луна не вдигаше очи от земята, а по лицето ѝ – бледо и разтревожено – Танис се досети, че варваринът съжалява, задето си беше позволил да спи през нощта.

– Боя се, че храната не е много – каза жената и пусна още малко овесени ядки в котлето с кипяща вода.

– Килерът не предлагаше богат избор – намеси се извинително Таселхоф. – Разполагаме със самун хляб, малко сушено говеждо,

половинка топено сирене и овесени ядки. Тика сигурно се храни в хана.

– Ривъруайнд и аз нямаме никакви провизии – каза Златна Луна. – Не очаквахме, че ни предстои такава пътешествие.

Танис искаше да я разпита по-подробно за песента и за жезъла, но останалите започнаха да се будят един по един от мириса на храна. Карамон се прозя, протегна се и стана. Отиде до котлето и изрѣмжа недоволно.

– Овесени ядки? Само това ли е закуската?

– За вечеря ще има още по-малко – ухили се Таселхоф, – затова си затегни колана. Така или иначе ще отслабнеш.

Огромният мъж въздъхна нещастно.

Стърм категорично отказа да яде каквото и да било и излезе навън да пази. Танис го видя как сяда на скалата и се взира в черните облаци, които се отразяваха в повърхността на езерото. Карамон изяде своя дял набързо, отдели онова, което се полагаше на брат му, и присвои порцията на Стърм. После седна и загледа горестно останалите, които все още се хранеха.

– Това ще го ядеш ли? – попита той Флинт и посочи парчето хляб.

Джуджето се намръщи. Тас видя шарещия поглед на воина по чинията си и побърза да натѣпче хляба в устата си, като за малко не се задави. „Най-после да млѣкне“, помисли си Танис, доволен от тишината и липсата на пискливия му глас. Тас Цяла сутрин дразнеше Флинт, като го наричаше „Господарю на моретата“ и „Капитане“, питаше го за цената на рибата и колко струвало да ги прекара с лодка до отсрещния бряг на езерото. Накрая Флинт го замери с камък и Танис изпрати кендера да измие съдовете в езерото.

Полуелфът отиде в дъното на пещерата.

– Как си, Райстлин? – попита. – Скоро ще трябва да излезем оттук.

– По-добре съм – отвърна с тих шепот магът и отпи от билковата отвара, която си беше сварил сам. Танис видя плуващите в горещата вода малки насечени зелени листа. От чашата се разнасяше горчиво-кисела миризма, а Райстлин се мръщеше, докато отпиваше.

Тас се завърна с подскоци и заедно с него се тресяха и тракаха всички съдини. Танис прехапа устни и понечи да му се скара, но се отказа, защото знаеше, че няма да има никакъв ефект.

Флинт видя физиономията му, грабна чашите и чиниите от кендера и започна да ги прибира в багажа.

– Дръж се прилично или ще те завържа в някое наметало и ще те провеса на първото дърво за назидание на всички кендери...

Тас посегна към брадата му и извади нещо от нея.

– Вижте! – размаха го тържествуващо той. – Водорасло! – Флинт се нахвърли отгоре му с рев, но Тас успя ловко да му се изплъзне.

Откъм входа се чу шумолене на листа и Стърм отместа преградата на входа. Лицето му бе мрачно и угрижено.

– Престанете! – сопна им се той и мустаците му затрепериха. След което се обърна към Танис: – Тези двамата се чуват чак долу край езерото. Много скоро ще привлекат всички таласъми в Крин. Трябва да се махаме оттук веднага. Накъде поемаме?

Възцари се напрегната тишина. Всички освен Райстлин, който продължи да почиства чашата си с бяла кърпа, впериха поглед в Танис.

Танис въздъхна:

– Теократът в Солас е покварен. Поне това разбрахме. Използва тези боклуци, таласъмните, за да наложи управлението си. Няма съмнение, че ако се докопа до жезъла, ще го използва само за лична облага. От години търсим следи от истинските богове и е възможно да сме открили първата. Нямам никакво намерение да се занимавам с онази смрад в Солас. Тика каза, че според хорските приказки Търсачите в Хейвън все още се интересували от истината. Може би те ще ни кажат какъв е този жезъл, откъде се е появил и какво може. Тас, дай ми картата.

Кендерът отново разпръсна на пода съдържанието на кутията за свитъци и накрая му подаде исканата карта.

– Сега се намираме тук, на западния бряг на Кристалмир – продължи Танис. – На север и на юг са разклоненията на планините Каролис, които образуват долината на Солас. Не е известно през тях да има други проходи, освен през Гейтуей...

– Който най-вероятно се охранява от таласъми – измърмори Стърм. – На североизток има други проходи...

– Но това е от другата страна на езерото! – възкликна ужасено Флинт.

– Да... – Танис съдържа усмивката си – от другата страна на езерото е. Но тези проходи ни водят към Равнините, а аз не мисля, че някои искат да се връщат в тази посока. – Той погледна към Златна Луна и Ривъруайнд. – Западният път минава през възвишенията на Караула и Каньона на сенките и води към Хейвън. Тази посока ми се струва най-разумна. Стърм се намръщи.

– Ами ако Търсачите там са също толкова зли като тези в Солас?

– Тогава ще продължим към Куалинести.

– Куалинести? – начумери се Ривъруайнд. – Земята на елфите? Не!

Там е забранено да влизат хора. Освен това пътят е скрит...

Спорът бе прекъснат от рязък съскащ звук. Всички се обърнаха към Райстлин.

– Има път. – Гласът му бе тих и пресекив. Златните му очи проблесваха на сивата утринна светлина. – Пътеките на Черната гора. Те водят право в Куалинести.

– Черната гора ли? – повтори с тревога Карамон. – Танис, недей! С живите мога да се бия всеки ден, но не и с мъртвите!

– Какви мъртви? – въодушеви се Таселхоф. – Кажете ми, Карамон...

– Тас, млъкни най-после! – процеди Стърм. – Това е лудост!

Никои, който е влязъл в Черната гора, не е излязъл оттам. Да не би да искаш да свършим дните си там, магьоснико?

– Спрете! – извика рязко Танис.

Всички млъкнаха. Дори Стърм притихна. Рицарят погледна спокойното, одухотворено лице на полуелфа и издължените му очи, в които видя мъдростта на десетки пропътувани години. Неведнъж бе отказвал да признае пред себе си коя бе причината да приеме водачеството на Танис. В крайна сметка той не бе нищо повече от един незаконороден полуелф, нямаше благороден произход и не носеше доспехи и щит с горд девиз. Но Стърм го следваше, обичаше го и го уважаваше повече от кое-то и да е човешко същество на света.

За соламнийския рицар животът бе низ от тъжни събития. Той дори не се опитваше да го разбере, посветен единствено на правилата, които му налагаше моралният кодекс на рицарите: „Est Sularus oth Mitas“ – „Моята чест е моят живот“. Този кодекс му повеляваше да пази честта си и бе по-завършен, по-подробен и по-взискателен от всичко, което Крин познаваше. Този кодекс, в продължение на седемстотин години бе давал отговори на всички въпроси, но Стърм тайно се опасяваше, че някой ден, може би когато започнеш последната битка, отговори нямаше да има. И знаеше, че ако този ден настъпи, приятелят му ще застане до него и ще удържи разпадащия се свят. Защото Стърм само спазваше кодекса, докато Танис живееше с него.

Гласът на полуелфа върна рицаря отново в настоящето:

– И напомням на всички, че този жезъл не е ничия „награда“. Той принадлежи на Златна Луна, ако изобщо принадлежи на някого. И никой от нас няма над него повече право, отколкото Теоократът на Солас например. – Танис се обърна към Златна Луна: – Каква е вашата воля, милейди?

Тя погледна първо него, после Стърм и накрая се обърна към

Ривъруайнд. Той ѝ отвърна хладно:

– Знаеш какво мисля. Но ти си Дъщеря на Главатаря. – Изправи се и излезе навън, без да обръща внимание на умоляващия ѝ поглед.

– Какво имаше предвид? – попита Танис.

– Да се отделим от вас и да отнесем жезъла в Хейвън – отвърна тихо Златна Луна. – Твърди, че с вас е по-опасно и е много по-добре да пътуваме сами.

– По-опасно ли! – избухна Флинт. – Та ние изобщо нямаше да сме тук и аз нямаше за малко да се удавя – пак!, – ако не беше... – Джуджето се задави от ярост.

– Достатъчно! – вдигна ръка Танис и се почеса по брадата. – С нас ще бъдете в по-голяма безопасност. Приемате ли помощта ни?

– Да – отвърна тя с гробовен глас, – или поне за част от пътя.

– Добре. Тас, ти знаеш как се излиза от долината на Солас, затова ще водиш. И не забравяй, не сме тръгнали на пикник!

– Да, Танис – отвърна почти сериозно кендерът, събра многобройните си торби и ги окачи на кръста и през раменете си. Когато мина покрай Златна Луна, направи бърз поклон, потупа я по ръката и излезе от пещерата. Останалите побързаха да съберат нещата си и да го последват.

– Пак ще вали – измърмори Флинт и вдигна поглед към кълбящите се облаци. – Що не си останах в Солас? – И пое по пътя с мърморене, докато нагласяваше брадвата на гърба си.

Танис, който изчакваше двамата варвари, поклати глава и се усмихна. Някои неща наистина никога не се променяха и джуджетата бяха едно от тях.

Ривъруайнд пое багажа от Златна Луна и го преметна през рамо.

– Проверих лодката – каза той на Танис. – Скрита е добре и е завързана, в случай че ни потрябва отново. – Тази сутрин лицето му отново беше непроницаемо.

– Прекрасно! Благод...

– Ти тръгвай. Аз ще залича следите и ще ви настигна. Танис понечи отново да му благодари, но той вече му бе обърнал гръб, зает с работата си. Полуелфът поклати глава и излезе на пътеката. Чу зад себе си тихия шепот на Златна Луна, която говореше нещо на техния език. Ривъруайнд ѝ отвърна с една-единствена рязка дума. Чу въздишката ѝ, но след това изгуби звуците сред шумоленето на клоните, с които варваринът замиташе следите от престоя им.

Глава 7

Историята на жезъла.

Страниците свещеници.

Зловещи предчувствия.

Гъстата гора в долината на Солас представляваше кипяща от живот зелена маса. Под дебелиите клони на валеновите дървета се преплитаха различни увивни растения, по които трябваше да се пристъпва много внимателно, защото оплитаха глезените на нищо неподозиращите жертви и ги задържаха до появата на хищниците.

За да се доберат до пътя за Хейвън, им бе нужен повече от час. Бяха изподрани от храстите, уморени и затова всички се зарадваха на гледката на утъпкания път. Едва когато го видяха и спряха да починат, осъзнаха, че не се чуват никакви звуци. Природата беше притихнала и всички същества бяха стаили дъх в очакване на нещо. Въпреки че пътят се простираше пред тях, те не бързаха да напуснат убежището си в храсталака.

– Мислиш ли, че е безопасно? – попита Карамон и надникна от скривалището си.

– Няма значение, защото нямаме избор – отсече Танис – В противен случай трябва или да прелетим, или да се върнем в гората. За да преминаем тези няколкостотин метра, ни бе необходим цял час. Ако караме с това темпо, ще стигнем до кръстопътя най-рано другата седмица.

Огромният мъж се изчерви от неудобство.

– Нямах предвид...

– Извинявай – въздъхна Танис и погледна към пътя. Древните валенови дървета образуваха тъмен коридор. – На мен също не ми харесва.

– Ще се разделим ли, или продължаваме заедно? – Стърм прекъсна разговора им с хладна прагматичност.

– Продължаваме, разбира се, но... – отвърна Танис и след малко добави: – Но все пак някой трябва да разузнае...

– Аз ще отида – самопредложи се Тас и изскочи от храста под лакътя на полуелфа. – Един самотен кендер няма да събуди никакви подозрения.

Танис се намръщи. Тас имаше право – никой нямаше да го заподозре в нищо. Всички кендери умираха за приключения и пътуваха из цял Крин, за да ги търсят. Дори и Таселхоф имаше неприятния навик да

забравя мисията си и да се впуска в по-интересни преживявания.

– Добре – съгласи се накрая. – Но не забравяй, Таселхоф Бърфут, че трябва да си отваряш очите на четири и да запомняш всичко. Не се отклонявай от пътя и най-вече – Танис прикова поглед в очите му, – дръж си ръцете далеч от собствеността на другите.

– Освен ако не са хлебари – вметна Карамон.

Тас се разхили и пое по пътя, а многобройните му торби подскачаха заедно със стъпките му. Разнесе се попътната песен на кендерите.

Единствената ти любов е кораб,
който хвърля котва в нашето пристанище.
И ние вдигаме платната, чистим палубата
и лъскаме илюминаторите;

И фарът ни свети за него,
и нашият бряг е мечта;
Ние спираме в пристанище
само когато извие буря.

Моряците са на палубата,
моряците са строени,
жадни като джудже за злато
или кентаври за евтино вино.

Защото всички моряци го обичат
и отиват с него навсякъде,
и всеки се надява
да остане вечно на борда.

Танис се засмя и потегли няколко минути след като отзвуча последният куплет. Останалите го последваха с неохотата на начинаеща театрална трупа, изправена пред враждебно настроена публика. Имаха усещането, че всички очи в Крин бяха приковани в тях. Плътните сенки на есенните листа не позволяваха да се види нищо на няколко метра встрани от пътя.

Начело на групичката вървеше Стърм, сам и мълчалив. Следваха го Карамон и Райстлин. Танис държеше магьосника под око, тъй като се безпокоеше дали ще се справи. Райстлин срещаше известни затруднения, но не изоставаше. С едната си ръка се подпираше на жезъла, а с другата държеше отворена книга. В първия момент Танис се зачуди какво чете, но после разбра, че бяха заклинания. Магьосниците трябваха да

ги повтарят всеки ден, а когато ги изричаха, думите припламваха в съзнанието, разгаряха се и изгасваха. Всяко заклинание отнемаше част от умствените и физическите сили на магьосника и за да може той да го изрече отново, трябваше да мине известно време.

От другата страна на Карамон пристъпваше Флинт. Двамата тихо спореха за злополучната случка с лодката отпреди десет години.

– Да ловя риба с голи ръце... – говореше отвратено джуджето.

Последни вървяха Танис и варварите. Зрението му не срещаше трудности в полуздрача и той виждаше около очите на жената бръчки, които я правеха да изглежда по-възрастна от двайсет и деветте ѝ години.

– Животът ни не протече гладко – призна му Златна Луна. – Ривъруайнд и аз се обичаме от много години, но в нашето племе има правило – ако някой воин залюби Дъщерята на главатаря, трябва да извърши някакъв подвиг, за да докаже, че е достоен за нея. В нашия случай обаче нещата стояха още по-зле. Преди години племето изгони семейството на Ривъруайнд, защото отказа да се преклони пред родоначалниците ни. Неговият дядо вярваше в древните богове отпреди Катаклизма, въпреки че не е открил никакви следи от тях в Крин.

Баща ми бе твърдо решен да се противопостави на този брак, затова изпрати Ривъруайнд на невъзможна мисия – да намери и донесе някакъв свещен предмет, който да доказва, че древните богове са съществували. Той, естествено, не вярваше, че има подобни предмети, но се надяваше, че моят любим ще загине някъде или че аз през това време може да се влюбя в друг. – Тя вдигна поглед към високия воин, който крачеше редом с нея, и се усмихна. Но неговото лице не се промени и очите му продължиха да се взират в далечината. Усмивката ѝ угасна. Тя въздъхна и продължи тихо да разказва, по-скоро на себе си, отколкото на Танис:

– Ривъруайнд замина и не се върна дълги години. Животът ми опустя. Понякога, в дни на отчаяние, си мислех, че е по-добре да умра. Но той се завърна преди седмица – полумъртъв, не на себе си и много болен. Пристигна в селото и се строполи в краката ми, а цялото му тяло гореше от треска. Стискаше жезъла в ръка – едва успяхме да разтворим пръстите му. Не го пусна дори когато изпадна в безсъзнание.

В блънуването си спомена някакво тъмно място и разрушен град, където смъртта имала черни криле. След това изпадна в делириум и се наложи слугите да завържат ръцете му за леглото. После си спомни някаква жена, обгърната от синя светлина. Каза, че дошла при него в тъмното място, излекувала го и му дала жезъла. След като си спомни за нея,

температурата му спадна и треската премина. И преди два дни... – Тя замълча. Бяха изминали само два дни, а й се струваше, че е минал цял един живот. Въздъхна и продължи: – Той занесе жезъла на баща ми и каза, че му го е дала богиня, чието име не знаел. Баща ми погледна жезъла и му заповяда да направи нещо – каквото и да е. Не се случи нищо. Тогава той обяви Ривъруайнд за измамник и заповяда на племето да го пребие с камъни заради богохулството му!

Докато разказваше, Златна Луна пребледня, а лицето на воина потъмня още повече.

– Оковаха го и го заведоха до Стената на скръбта – продължи тя почти шепнешком. – Започнаха да го замерят с камъни. Той ме гледаше с любов и крещеше, че дори смъртта няма да ни раздели. Не можах да понеса мисълта да изживея остатъка от живота си сама, без Ривъруайнд. Затичах се към него. Камъните ни удряха... – Златна Луна докосна челото си, намръщи се при спомена за болката и Танис видя прясна дракотина върху загорялата й кожа. – Тогава избухна някаква светлина. Когато се свестихме, се намирахме на пътя за Солас, а жезълът пламтеше със синя светлина. После угасна, потъмня и стана такъв, какъвто е сега. В този момент решихме да отидем в Хейвън и да попитаме мъдрите хора какъв е този жезъл.

– Ривъруайнд – попита озадачено Танис, – какво си спомняш за този разрушен град? Къде се намира?

Мъжът не отговори, само го изгледа с крайчеца на тъмните си очи и продължи да крачи, погълнат от собствените си мисли. След това се загледа в сенките между дърветата.

– Танис Полуелфът – изрече накрая. – Нали това ти е името?

– Хората ме наричат така, защото елфското ми име е дълго и ги затруднява.

– А защо те наричат полуелф, а не получовек? Въпросът зашлеви Танис като шамар. Едва се насили да отговори спокойно. Знаеше, че Ривъруайнд го е задал с някаква цел и че не беше обида, а изпит. Затова подбра внимателно думите си:

– Според хората полуелфът е почти пълноценно същество. А получовекът е нещо сакаато.

Ривъруайнд прецени внимателно думите му, кимна в знак на задоволство и най-накрая отговори на въпроса му:

– Скитах се в продължение на години. Случваше се да не знам къде се намирам. Следвах слънцето, луните и звездите. Пътешествието ми бе като мрачен сън. – Той замълча за Когато отново заговори, гласът му

звучеше така, сякаш идваше от много далеч. – Това беше град, чиято някогашна красота още си личеше. Сградите бяха бели и се крепяха върху високи мраморни колони. Но изглеждаше като пометен от огромна ръка надолу по склона на планината. А мястото бе много старо и се чувстваше злото в него.

– Чернокрилата смърт – изрече тихо Танис.

– Тя се издигна като богиня от тъмнината и съществата, които я боготворяха, надаваха писъци и вой. – Мургавата кожа на варварина видимо преbledня и се изпоти въпреки утринния хлад. – Не мога да говоря за това! – Златна Луна положи ръка на рамото му и той се отпусна.

– И в този кошмар се появи жената, която ти даде жезъла, така ли? – продължи да го разпитва Танис.

– Тя ме излекува – отвърна Ривъруайнд. – Аз умирах. Танис се загледа в жезъла, който Златна Луна държеше. Представляваше най-обикновена тояга, на която никой не би обърнал внимание. На върха ѝ имаше някакъв особен предмет, украсен с пера, според обичаите на варварите. Но той беше видял синьото сияние и бе изпитал целебната му сила. Дали не беше дар от древните богове, даден, за да помогне в трудните времена? Ами ако бе творение на злото? И какво, в крайна сметка, знаеше той за тези варвари? Танис си спомни твърдението на Райстлин, че само човек с чисто сърце може да докосва жезъла. Поклати глава. Звучеше добре. Искаше да го върва...

Унесен в мисли, той се сепна, когато усети докосването на Златна Луна. Вдигна глава и осъзна, че тримата бяха изостанали. Стърм и Карамон му махаха настойчиво и той се затича към тях.

– Какво има?

Стърм посочи напред с ръка.

– Разузнавачът се връща.

Таселхоф тичаше към тях по пътеката. Когато ги наближи, Махна три пъти с ръка.

– Бързо в храстите! – извика той и групата побърза да се скрие сред ниските дървета, които растяха по южния склон. На пътя остана само Стърм.

– Хайде! – Танис се върна при него, хвана го за ръката, но той се дръпна.

– Няма да се крия по канавките – заяви хладно.

– Стърм... – започна полуелфът, като се опитваше да сдържи гнева си. С усилие преглътна язвителните забележки, които не само че нямаше да свършат работа, но щяха да влошат нещата още повече. Вместо

това му обърна гръб и зачака кендера с гневно стиснати устни.

Тас дотича с развети одежди и подскачащи торби и изрече задъхан:

– Свещеници! Цяла шайка. Осем. Стърм изсумтя.

– А аз си помислих, че става въпрос най-малко за един батальон таласъми. Предполагам, че ще съумеем да се справим с десетина свещеници.

– Не съм убеден – усъмни се Таселхоф. – Срещал съм свещеници от всички части на Крин, но досега такива не съм виждал. – Той сведе поглед към земята и после погледна Танис необичайно сериозно. – Помниш ли какво каза Тика за странните хора в Солас, които обикаляли с Хедерик? Че били закачулени и носели плътни наметки! Ами това е точното описание на тези свещеници! Танис, имам злокобно предчувствие. – Кендерът потръпна. – Всеки момент ще се покажат.

Танис премести погледа ек към Стърм, но рицарят само повдигна вежди. И двамата знаеха, че кендерите не изпитват страх, но затова пък бяха особено чувствителни към същността на другите. Полуелфът не си спомняше каквато и да е гледка в Крин някога да е предизвиквала у Тас „злокобно предчувствие“, а кендерът бе видял немалко злокобни неща.

– Ето ги – предупреди Танис.

Тримата се скриха в сенките на дърветата вляво от пътя, като не изпусаха от поглед свещениците. Още бяха твърде далеч, за да ги разгледат по-подробно, но си личеше, че се движат много бавно, защото влачеха зад себе си някаква тежка кола.

– Опитай се да поговориш с тях, Стърм – прошепна Танис. – Трябва ни информация за пътя отпред. Но бъди нащрек и се пази, приятелю.

– Ще внимавам – усмихна се той.

Рицарят стисна ръката му в знак на мълчаливо извинение и разхлаби меча си. Пресече пътя и се подпря на една полусъборена ограда, сякаш бе спрял да си почине. Танис постоя малко, обмисляйки какво да стори, но след това се обърна и побърза да се скрие в храстите.

– Какво става? – изръмжа Карамон, когато Танис и Тас се появиха.

Воинът намести доспехите си и арсеналът му издрънча шумно. Останалите се бяха скупчили в гъстия храсталак, който ги прикриваше идеално, като заедно с това им даваше възможност да виждат какво става на пътя.

– Шшт! – Танис коленичи между Карамон и Ривъруайнд. – Срещу нас се задава малка групичка свещеници. Стърм ще ги заговори.

– Свещеници ли! – Карамон изсумтя презрително и седна удобно на земята. Но Райстлин се размърда неспокойно.

– Свещеници – прошепна замислено. – Това не ми харесва.

– Какво имаш предвид? – попита Танис. Магьосникът изгледа полуелфа от дълбините на качулката си и Танис съзря в странните му очи коварство и интелигентност.

– Странно – заговори преднамерено бавно Райстлин, сякаш разговаряше с дете. – Жезълът притежава целебни свойства, каквито Крин не е виждал от времето на Катаклизма насам! Карамон и аз видяхме в Солас някои от тези закачулени мъже. Не се ли учудваш, приятелю, че тези свещеници и този жезъл се появиха по едно и също време, на едно и също място и че никой преди това не ги е виждал? Възможно е този жезъл все пак да е техен и да им се полага по право. Танис погледна към Златна Луна. Лицето ѝ беше угрижено. Навярно я измъчваха същите съмнения. После се обърна отново към пътя. Закачулените фигури се придвижваха едва-едва и влачеха количката. Стърм се подпираше на оградата и поглаждаше мустаците си. Спътниците мълчаха и чакаха.

В небето започнаха да се събират тежки сиви облаци и не след Дълго между клоните на дърветата прокапаха първите капки.

– Ето, пак заваля – измърмори Флинт. – Не стига, че клеча в тия храсти като някаква жаба, ами освен това ще се измокря до кости...

Танис го изгледа. Джуджето отмести поглед и млъкна. Известно време не чуваха нищо друго освен капките, които барабаняха по шлемовете и щитовете. Дъждът бе студен и напоителен, от онези, които проникват и през най-дебелата наметка. Водата се стичаше по шлема на Карамон във врата му. Райстлин потрепери, разкашля се и когато всички го изгледаха с тревога, направи опит да заглуши звука с ръка.

Полуелфът пак погледна пътя. И той, като Тас, досега не беше виждал в Крин такива свещеници, макар да бе на повече от сто години. Изглеждаха доста високи – поне метър и осемдесет, носеха дълги роби, които изцяло скриваха телата им, и наметала върху робите. Дори ръцете и краката им бяха увити, като на прокажени. Щом видяха Стърм, се огледаха враждебно наоколо. Един от тях прикова поглед точно в храстите, където се спотайваха спътниците. Наметката скриваше лицето му – виждаха се само тъмните му проблисващи очи.

– Здравей, рицарю на Соламния – обърна се водачът на общия език. Гласът му звучеше кухо и нечовешки. Танис потръпна.

– Поздрави, свети братя – отвърна Стърм също на общия език. – Днес пропътувах много километри, но вие сте първите пътници, които срещам. Дочух странни неща и затова искам да ви питам какво става натък по пътя. Откъде идвате?

– От изток – отговори свещеникът. – Но днес идваме от Хейвън. Денят е студен и неприятен, рицарю, и може би затова не си срещнал други пътници. Самите ние едва ли бихме предприели това пътуване, ако не ни водеше неволята. Не сме те задминавали по пътя, което означава, че трябва да идваш от Солас.

Стърм кимна. Неколцина от свещениците се бяха скупчили около количката и разговаряха тихо, свели закачулени глави.

Водачът им каза нещо на някакъв странен гърлен език. Танис погледна питащо спътниците си. Таселхоф поклати глава, а след него и останалите. Никой не беше чувал този език. Свещеникът премина отново на общия:

– Любопитен съм да чуя слуховете, за които спомена, рицарю.

– Говори се, че на север се събират армии. Отивам натам, към родната ми Соламния. Не бих желал да ме въвлекат във война, с която нямам нищо общо. Не сме чували подобно нещо – отговори свещеникът. – Доколкото ни е известно, пътят на север е чист.

– Така е то, когато човек слуша брътвежите на пиянски компании – сви рамене Стърм. – А каква е причината, заради която сте тръгнали на път в това отвратително време?

– Търсим един жезъл – отговори свещеникът с готовност. – Син кристален жезъл. Чухме, че са го видели в Солас. Хи да знаеш нещо?

– Да. И аз чух за него. Само че от същите компании, които говореха за война на север. Има ли нещо вярно в тези истории, или не?

Свещеникът сякаш се обърка за миг. Огледа се наоколо, чудейки се как да реагира.

– Кажете – попита Стърм и се подпря още по-удобно на оградата, – за какво ви трябва този жезъл? Един прост дървен жезъл не би ли свършил същата работа на скромни господа като вас?

– Това е свещен целебен жезъл – отвърна с гробовен глас свещеникът. – Един от нашите братя е много болен и ще умре, ако не го докосне тази благословена реликва.

– Целебен? – Стърм повдигна вежди. – Това е нещо много ценно. Как така сте го изгубили?

– Не сме го изгубили! – процеди през зъби свещеникът. Танис го видя да свива гневно увитите си ръце. – Откраднаха го от светия ни орден. Проследихме презрения крадец до едно варварско селище в Равнините и след това изгубихме следите му. Чухме, че в Солас са станали странни неща, и затова отиваме там. – Той махна по посока на количката. – Но този изморителен преход е нищо в сравнение с мъките, които

изпитва нашият брат.

– Боя се, че не мога да ви помогна... – започна Стърм.

– Но аз мога – дочу Танис един ясен женски глас зад себе си. Той посегна да спре Златна Луна, но беше твърде късно. Тя решително крачеше към пътя, отмахвайки храстите и клоните пред себе си. Ривъруайнд скочи и забърза след нея.

– Златна Луна! – Танис рискува и я повика със съскащ шепот.

– Трябва да разбере! – бе единственото, което му отвърна.

Когато свещениците чуха гласа ѝ, се спогледаха многозначително и кимнаха. Танис долови задаващите се неприятности, но преди да каже нещо, Карамон вече бе скочил на крака.

– Нямам никакво намерение да клеча в тая канавка, а варварите да обират всички забавления! – заяви той и се запромъква след Ривъруайнд.

– Всички ли полудяха? – простена Танис и сграбчи за яката Таселхоф, който се канеше да последва Карамон. – Флинт, дръж този кендер под око. Райстлин...

– Не се безпокой за мен – прошепна магьосникът. – Нямам намерение да излизам оттук.

– Добре. Остани на мястото си. – Танис се надигна и закричи бавно напред, обзет от „злокобно предчувствие“.

Глава 8

В търсене на истината. Неочаквани отговори.

– Аз мога да ви помогна. – Гласът на Златна Луна прозвуча ясно като сребърна камбана. Носеше жезъла спокойно, само за миг зърна изуменото лице на Стърм. Знаеше, че постъпката ѝ е рискована, но изпитваше неприязън към тези странни свещеници. Те очевидно знаеха нещо за жезъла и тя на всяка Дена искаше да разбере какво е то.

– Сега ние притежаваме синия кристален жезъл. – Девојката застава срещу водача на групата с гордо вдигната глава. – Но не сме го откраднали. Той ни бе даден. Ривъруайнд пристъпи от едната ѝ страна, а Стърм – от другата. Карамон излезе от храстите и застава зад нея с ръка на меч и подканваща усмивка.

Това е вашата версия – отвърна свещеникът с нисък глас и впери

неспокойните си тъмни очи в жезъла, след което посегна да го вземе. Златна Луна побърза да го притисне към себе си.

– Този жезъл е бил изнесен от много зло място. Ще направя каквото е по силите ми, за да помогна на вашия умиращ брат, но няма да го предам нито на вас, нито на който и да е друг, докато не се уверя в правото му да го притежава.

Свещеникът се поколеба и хвърли поглед към другарите си. Танис видя, че посягат нервно към широките платнени пояси, с които бяха препасани робите им. Необичайно широки пояси, отбеляза на ум, със странни подутини. Беше сигурен, че това отдолу не са молитвеници. Изруга и се зачуди защо Карамон и Стърм не им обръщат внимание – воинът изглеждаше напълно отпуснат, а рицарят се почесваше, сякаш присъстваше на приятелска сбирка. Танис вдигна предпазливо арбалета си и постави стрела в тетивата.

Водачът на групата сведе глава и скри ръце в широките си ръкави.

– Ще бъдем благодарни за всяка помощ, която можете да окажете на нашия нещастен събрат. И се надяваме вие и вашите спътници да ни съпроводите до Хейвън. Обещавам да ви докажем, че жезълът е станал ваша собственост погрешка.

– Ще отидем, където пожелаем, братко – изръмжа Карамон.

Глупак! – помисли си Танис и понечи да му изкрещи някакво предупреждение, но все пак реши да остане в храстите, в случай че се съдвехна нарастващите му страхове.

Златна Луна и водачът отидоха при колата. Ривъруайнд плътно я следваше, а Карамон и Стърм застанаха малко встрани и загледаха с любопитство. Когато стигнаха задната част, свещеникът я побутна с увитата си ръка. Тя се отдръпна от него, пристъпи напред и надникна вътре. Всичко премина пред очите на Танис за един миг. Избухна синя светлина и се чу вик. Златна Луна изпищя и отскочи назад, а Ривъруайнд застана пред нея. Свещеникът поднесе до устните си някакъв рог и го наду.

– Карамон! Стърм! – изкрещя Танис и вдигна арбалета. – Това е кап... – Върху главата му се стовари нещо тежко и го повали на земята. Чифт силни ръце го стиснаха за гърлото и натикаха лицето му в калта и мокрите листа. Хватката се затегна. Танис отчаяно се опитваме да си поеме въздух, но носът и устата му бяха пълни с кал. Пред очите му избухнаха искри и той трескаво сграбчи ръцете, които се опитваха да прекършат гръкляна му. Но хватката беше много здрава и той почувства, че започва да губи съзнание. Напрегна мускули за последен отчаян отпор, когато чу приглушен кръсък и хрущене на кости. Ръцете пуснаха

гърлото му и тежестта се свлече от него.

Полуелфът се изправи и трескаво си пое въздух. Избърса лицето си от калта и видя Флинт, който стоеше до него, вдигнал тежка цепеница в ръце. Но джуджето не гледаше него, а тялото в краката си.

Танис проследи изцъкления му поглед и също прикова ужасени очи в тялото. То не беше човешко! От гърба му стърчаха кожени криле. Плътта му бе като на гущер, а пръстите на огромните ръце и крака завършваха с криви нокти. Въпреки това съществото бе ходило изправено като човек и беше облечено в сложна броня, в която имаше отвори за крилете. Но видът на лицето го накара да потръпне – не бе виждал подобно нещо нито в Крин, нито в най-ужасните си кошмари. Беше почти човешко, но изглеждаше така, сякаш някой го е преобразил насилствено в гущерско!

– В името на всички богове. – прошепна изумено Райстлин и се приближи до Танис. – Какво е това?

Той не успя да отговори, защото с периферното си зрение видя нов син отблясък и чу вика на Златна Луна.

Отначало, когато надникна в колата, тя се зачуди каква е тази ужасна болест, която може да превърне кожата на човек в люспи. Понечи да докосне нещастния свещеник с жезъла си, но в същия момент той се хвърли върху нея и посегна да ѝ го отнеме с хищните си пръсти. Златна Луна инстинктивно се дръпна назад, но свещеникът реагира бързо и впи нокти в жезъла. Избухна ослепителна синя светлина. Съществото изпищя и падна в колата, разтърсвайки обгорената си ръка. Ривъруайнд и извади меча си и тръгна да защитава Дъщерята на Главатаря.

Но неочаквано се спря, изтърва оръжието и задъхан отстъпи назад, без да направи никакъв опит да се защити. Груби ноктести ръце сграбчиха Златна Луна изотзад. Отвратителна люспеста ръка затисна устата ѝ. Тя се опита да се изтръгне и тогава видя Ривъруайнд. Той се взираше ужасен в съществото в колата, лицето му беше мъртвешки бледо, а дишането му – накъсано и повърхностно като на човек, който се събужда от кошмарен сън и открива, че той е действителност.

Но девойката не загуби самообладание, ритна съществото в коляното, костта му изпраща и хватката отслабна. Златна Луна се отскубна и го халоса с жезъла. Загледа изумено тялото, повалено от удар, на който би завидял дори Карамон, и премести погледа си към жезъла, който проблясваше в синьо. Но нямаше време да се чуди – останалите вече я обкръжаваха. Тя описа широк полукръг с жезъла и това ги възпря. Но за колко време?

– Ривъруайнд!

Викът ѝ извади варварина от унеса му. Той се извърна и я видя да се отдалечава към гората, задържайки с жезъла закачулените свещеници на разстояние от себе си. Страбчи един от тях и го повали на земята. Друг обаче се нахвърли отгоре му, а трети се втурна към Златна Луна. Избухна ослепителен син блясък. Миг преди Танис да изкрещи, Стърм бе усетил, че свещениците са им подготвили капан, и беше успял да извади меча си. През процеците на колата бе видял ноктите, вкопчили се в жезъла, и се беше втурнал на помощ на Ривъруайнд. Но се оказа напълно неподготвен за реакцията на варварина при вида на съществото – той отстъпи назад, без да направи и най-малък опит да се защити. Просто стоеше и го гледаше.

Стърм прониза съществото в гърба. То изпищя и се обърна, изтръгвайки меча от ръцете му. Агонизирайки, обви ръце около него и го повали на земята. Рицарят разбра, че то умира, и поведе отчаяна борба да се освободи от гадните му люспести ръце. Письците секнаха и тялото замря. Стърм го преобърна и направи опит да извади меча си. Оръжието не помръдна! Изгледа го невярващо и го задърпа с всичка сила, като накрая дори стъпи върху тялото за по-добра опора. Мечът дори не се разклати. Той започна ожесточено да налага съществото с юмруци, но бързо се отдръпна и го загледа с омраза и почуда. Беше се вкаменило!

– Карамон! – изкрещя Стърм, но в същия момент отгоре му се хвърли, размахвайки брадва, друг странен свещеник. Рицарят се сниши, но усети пронизваща болка в главата и рухналата кръв го заслепи. Той залитна и отгоре му се стовари огромна тежест.

Карамон, който беше останал пред колата, тъкмо се бе отправил на помощ на Златна Луна, когато чу вика му, но в същия момент към него приближиха други две същества. Той замахна с късия си меч, за да ги задържи на разстояние, и извади камата от пояса си с лявата ръка. Единият от свещениците се хвърли към него. Карамон замахна и острието потъна в плътта. Разнесе се смрад и върху робата се появи зеленикаво петно. Раната разяри още повече съществото. То продължи да настъпва с проточени от змийската му уста лиги. Воинът за миг изпита невероятна паника. Беше се бил с тролци и таласъми, но тези ужасяващи свещеници го плашеха до смърт. Почувства се сам и изоставен, но в този момент чу до себе си окуражаващ шепот.

– Тук съм, братле. – Спокойният глас на Райстлин прочисти съзнанието му.

– Тъкмо навреме – пое си дъх Карамон и замахна с меча си. – Що за

гнусни свещеници са тия?

– Не ги пронизвай! – предупреди го магьосникът. – Ще се вкаменят. И не са свещеници, а нещо като хора-змии. Затова са облечени така.

Макар да бяха различни колкото денят и нощта, близнаците се биеха умело в екип. Карамон пушна камата и меча на земята и напрегна мускулестите си ръце. Щом видяха това, същества се нахвърлиха отгоре му. Парчетата плат се бяха размотали и се вееха гротескно от ръцете и краката им. Воинът потръпна от отвращение при гледката на люспестите тела и кривите нокти.

– Готов ли си?

– *Аст тасарк симиралан кринави* – изрече тихо магьосникът и хвърли шепа пясък във въздуха. Съществата забавиха дивия си устрем и обориха глави в магическа дрямка... но внезапно премигнаха, окопитиха се и продължиха устрема си.

– Не се поддават на магия! – промърмори удивен Райстлин.

Но краткото забавяне беше достатъчно за Карамон. Хванаха змийските им вратове и ги изви един около друг. Телата се строполиха на земята като безжизнени статуи. Той се обърна и видя, че на помощ на събратята си се притичват още двама с проблясващи криви мечове.

– Стой зад мен – заповяда Райстлин с дрезгав шепот.

Карамон се наведе и взе меча и камата. Изправи се зад брат си, разтревожен за неговата безопасност, но знаеше, че той няма да може да извърши заклинание, ако е застанал на пътя му.

Райстлин впери поглед в съществата, които, разпознали магията, забавиха ход и се спогледаха неохотно. Едното се хвърли на земята и пропълзя под колата, а другото извади меча си и нападна магьосника, като се надяваше да го промуши, преди да е успял да изрече заклинанието, или поне да наруши съсредоточаването. Райстлин обаче беше глух и сляп за онова, което ставаше около него и бавно вдигна ръце. Събра палците си, разпери пръсти като ветрило и проговори:

– *Каир тангус миопиар*. – Магията разгърси крехкото му тяло и съществото избухна в пламъци.

Танис се съвзе от шока и когато чу вика на рицаря, побърза да излезе от храстите на пътя. Замахна с плоската страна на меча си и удари съществото, нападнал Стърм. Свещеникът се свлече с писък и полуелфът успя да завлече ранения рицар в укритието на храстите.

– Мечът ми – заекна зашеметеният Стърм. По лицето му се стичаше кръв и той несъзнателно понечи да я избърше.

– Ще го вземем – обеща му Танис и се зачуди как ще стане.

Огледа се бързо и видя, че от гората прииждат още от гнусните същества. Устата му пресъхна. Трябва да се махаме, помисли той и потисна надигашата се в гърдите му паника. Насили се да се успокои и да си поеме дълбоко въздух. След това се обърна към Флинт и Таселхоф, които бяха притичали до него:

– Стойте тук и пазете Стърм. Аз отивам да извикам останалите.

Връщаме се в гората. – И без да дочака отговор, се втурна към пътя, но там го пресрещнаха магическите пламъци на Райстлин. Танис бързо залегна на земята. Колата се подпали и сламата, върху която беше лежало съществото, се разгоря.

– Да стоим и да пазим Стърм. Пфу! – измърмори Флинт и хване здраво бойната си брадва.

Съществата, които прииждаха от гората, още не ги бяха забелязали. Вниманието им беше приковано в двете групички сражаващи се воители. Но Флинт знаеше, че е само въпрос на време. Стъпи твърдо на крака и заповяда грубо на Тас:

– Направи нещо за Стърм. Бъди полезен поне веднъж в живота си.

– Опитвам се – отвърна също толкова грубо Таселхоф, – но не мога да спра кръвта. – Той избърса лицето на рицаря с някаква условно чиста кърпа. – Ето, виж сам.

Стърм направи опит да стане, но болката прониза главата му и той отново се строполи.

– Мечът ми – изстена той.

Таселхоф избърна глава и видя стърчащия от гърба на каменното същество двуостър меч.

– Това е фантастично – изписка с широко отворени очи. – Флинт! Виж меча на Стърм...

– Знаем, идиот такъв! – изрева джуджето и в същия момент видя, че към тях се насочва едно от съществата с изваден меч.

– Отивам да го донеса – изписка радостно кендерът. – Ей сегичка се връщам.

– Не... – изкрещя Флинт, като разбра, че Тас не вижда връхлитащия свещеник. Съществото замахна към врата на джуджето. То вдигна брадвата си, но в същия момент Таселхоф, който не откъсваше поглед от меча на Стърм, се изправи, хупакът му подкоси краката на Флинт и той се строполи с изненадан писък върху Стърм. Мечът на свещеника разсече празното пространство.

Таселхоф чу вика на джуджето и погледна назад, след което застина при вида на необичайната гледка – свещеникът нападна Флинт, а

той, незнайно защо, вместо да се отбранява, лежеше по гръб и риташе с крака във въздуха.

– Какви ги вършиш, Флинт? – извика Тас и без да се замисли, удари съществото с хупака си право в гърдите, а след това и по главата. То се строполи в безсъзнание. – Ето! Вече и вместо тебе ли трябва да се бия! – Кендерът му обърна гръб и се запъти към меча на Стърм.

– Да се биеш!? Вместо мен!? – Джуджето се задави от ярост и скочи на крака. Шлемът се бе свлякъл върху очите и му пречеше да вижда, Флинт го отметна назад точно в момента, когато върху него връхлетя друг свещеник и отново го събори на земята.

Танис откри Златна Луна и Ривъруайнд, застанали гръб до гръб, като тя отблъскваше съществата с жезъла. Три от тях лежах мъртви в краката ѝ, вкаменени и обгорени от синия огън на жезъла. Мечът на Ривъруайнд стърчеше забит в корема на друго вкаменено същество. Варваринът беше свалил късия си лък, единственото останало му оръжие, и изчакваше. В момента свещениците бяха отстъпили и обсъждаха стратегията си с приглушени нечленоразделни звуци. Танис усети, че ще нападнат всеки миг, и се притече на помощ, удряйки първия попаднал му с плоското на меча си, след което се извърна и посрещна следващия.

– Елате! – изкрещя им той. – Насам!

Неколцина от свещениците се обърнаха по посока на това неочаквано нападение, другите се поколебаха. Ривъруайнд стреля и повали един от тях, след което сграбчи Златна Луна за ръката и хукнаха след Танис, прескачайки мъртвите каменни тела. Полуелфът ги остави да го задминат и продължи да нанася удари с плоската част на меча си.

– Ето, вземи камата! – изкрещя на Ривъруайнд.

Той я грабна, удари едно същество под челюстта и прекърши врата му. Жезълът отново проблесна и поредният „свещеник“ се строполи на земята. Тримата се затичаха към гората.

От горящата кола се носеше такъв пушек, че Танис едва различаваше пътя. Потръпна, защото видя, че на километър от тях и от двете им страни се спускат фигури с черни криле, които отрязваха пътя им и в двете посоки. Ако не се скриеха незабавно в гората, много скоро щяха да се окажат в капан. Насочи се към мястото, където беше оставил Стърм. Двата варвари вече стояха до рицаря заедно с Флинт. Но къде бяха останалите? Той се опита да види нещо през гъстия дим, докато очите му се насълзиха.

– Помогни на Стърм – каза на Златна Луна и се обърна към джуджето, което безуспешно се опитваше да измъкне брадвата си от едно

убито същество. – Къде са Карамон и Райстлин? А Тас? Казах му да стои тук...

– Тъпият кендер едва не ме уби! – избухна Флинт. – Дано да са го отнесли! Дано да го дадат за храна на кучетата Дано...

– В името на всички богове! – изруга изтощено Танис, закрочи през дима към мястото, където за последен път беше *съзрял* Карамон и Райстлин, и се натъкна на кендера, който влачеше меч на Стърм. Оръжието бе голямо почти колкото него и той не можеше да го вдигне.

– Как го извади? – попита учудено Танис и се закашля от валмата дим, които се носеха около тях. Тас се ухили.

– Съществото се превърна в прах – изрече щастливо. – О, Танис, беше прекрасно! Отидох при него и започнах да дърпам меч. Той не искаше да излиза, аз продължих да дърпам и...

– Не сега! Връщай се при другите! – Танис сграбчи кендера и го засили напред. – Къде са близнаците?

В същия момент гласът на война избумтя сред пушеците.

– Ето ни. – Задъханият Карамон беше прегърнал брат си, който кашляше неудържимо. – Всички ли убихме? – попита радостно.

– Не – отвърна горчиво Танис. – Всъщност налага се да бягаме на юг през гората. – Той подхвана Райстлин от другата страна и тримата забързаха към останалите, които ги чакаха край пътя, кашлящи, но благодарни, че димът им осигурява така необходимото прикритие.

Стърм се беше изправил на крака, все още блед, но главата вече не го болеше, а раната бе спряла да кърви.

– Жезълът ли го излекува? – обърна се Танис към Златна Луна.

– Не съвсем. Само колкото да може да ходи.

– Възможностите му... са ограничени – едвам изрече Райстлин.

– Добре... Отправляме се на юг, към гората. Карамон поклати глава.

– Там е Черната гора...

– Знам, предпочиташ да се биеш с живи хора – прекъсна го Танис. – Но ми кажи какво мислиш по този въпрос.

Воинът не отговори.

Тези същества прииждат и от двете посоки. Едва ли ще на още едно нападение. Но няма да навлизаме в Черна гора, освен ако не се наложи. Наблизо има една тайна пътека, която извежда до връх Окото на богомолеца. Оттам ще огледаме пътя на север, а и всички останали посоки.

– Можем да се върнем при пещерата. Лодката още е там – предложи Ривъруайнд.

– Не! – изпищя Флинт. И без да каже дума повече, се втурна към

гората и изчезна в южна посока с всичката сила, която притежаваха късите му крачета.

Глава 9

Полет!

Белият елен.

Спътниците се запромъкваха между дърветата толкова бързо, колкото можеха да си позволят, и не след дълго стигнаха до тайната пътека. Карамон излезе начело на групичката с меч в ръка, като оглеждаше с подозрение всяка сянка. Следваше го брат му, подпрян на рамото му и решително стиснал устни. Останалите вървяха след тях с извадени оръжия. Но други свещеници не се виждаха.

– Защо не ни преследват? – попита Флинт след около час. Танис почеса брадата си. И той се чудеше същото.

– Не е нужно – обясни накрая. – Намираме се в капан. Изобщо не се съмнявам, че са завардили всички изходи от гората. С изключение на Черната гора.

– Наистина ли се налага да минем оттам? – попита тихо Златна Луна.

– Може и да не се наложи. Ще огледаме околностите от Окото на богомолеца.

Отпред се чу викът на Карамон. Танис изтича при него и видя че Райстлин беше паднал на земята.

– Ще се оправя – прошепна магьосникът, – но трябва да си почина малко.

– Всички трябва да си починем.

Отпуснаха се уморено на земята, дишайки учестено. Стърм притвори очи и се облегна на една покрита с мъх скала. Лицето му беше пепеляво, а косата и гъстите му мустаци бяха сплъстени от кръв. Раната на главата му представляваше кървава цепка, която бавно придобиваше пурпурен цвят. Но Танис знаеше, че рицарят ще предпочете по-скоро да умре, отколкото да се оплаче.

– Не се притеснявай за мен – сопна му се Стърм, като видя, че го гледа. – Просто ми трябва малко спокойствие.

Танис стисна ръката му и седна до Ривъруайнд. Помълчаха известно време, след което Танис попита:

– Ти си ги виждал и преди, нали?

– Да, в разрушения град. Когато надникнах в колата и видях това същество, всичко се върна отново! Поне... – Той замълча, поклати глава и немошно се усмихна: Поне се убедих, че не съм луд. Те наистина съществуват. Понякога мислех, че съм сънувал.

– Представям си – измърмори Танис. – Но това означава, че са плъзнали из цял Крин, освен ако този разрушен град не е някъде наблизо.

– Не е. Аз стигнах до Кве-шу от изток. Това е много далеч от Солас, чак отвъд родните ми Равнини.

– Според теб какво имаха предвид, когато казаха, че са те проследили до селото ни? – попита Златна Луна и положи глава на гърдите му.

– Не се бой. Войните ще се справят с тях.

– Ривървайнд, помниш ли какво още щеше да казваш? – напомни му тя.

– Да, права си – отвърна той, погали сребрилата ѝ коса и се усмихна. Безизразната му маска изчезна за миг и Танис видя много топлота в тъмните му очи. – Поднасям ти искрените си благодарности, Танис, както и на всички вас. – Погледът му ги обходи един по един. – Вие на няколко пъти ни спасихте живота, а аз съм един неблагодарник. Но... – Той замлъкна за миг. – всичко е толкова странно!

– Мисля, че ще става още по-странно. – Гласът на Райстлин прозвуча зловещо.

Спътниците приближаваха Окоето на богомолца. Вече се виждаше над върховете на дърветата. Раздвоеният му хребет приличаше на заключени в молитва ръце и оттам идваше името му. Гората бе мъртвешки тиха. Сякаш птиците и животните бяха напуснали, оставяйки след себе си зловеща тишина. Всички се чувстваха потиснати, с изключение може би на Таселхоф, и непрекъснато се озъртаха с оръжия в ръце.

Стърм настоя да върви в ариергарда, но болката в главата му се усили, и започна да изостава. Виеше му се свят. Много скоро изгуби представа кой е и къде се намира. Знаеше единствено, че трябва да продължава да върви, да поставя единия крак пред другия и да се придвижва напред, подобно на някоя от механичните кукли на Тас.

Каква беше тази история? Той опита да си я спомни, замаян от болката. Тези кукли принадлежали на някакъв магьосник, който призовавал демон, за да отвлече че кендера. Стърм постави единия си крак пред другия. Това са глупост, както и всички останали истории на Тас. Както и историите на стареца в хана за белия елен и древния бог Паладин.

Историите за Хума. Стърм разтри пулсиращите си слепоочия и опита да събере мислите си. Хума...

Като малък беше чел приказки за Хума. Неговата майка – Дъщеря на соламнийски рицар и омъжена също за рицар – не знаеше други приказки. Баща му ги, беше изпратил далеч от Родното място, защото хората, които искаха да заличат рицарството от лицето, на Крин, бяха хвърлили око на момчето. Той и майка му намериха убежище в Солас. Стърм се сприятеляваше лесно, но най-близък приятел му стана Карамон, с когото споделяха общ интерес към всичко военно. Само че гордата му майка считаше, че тези хора са под ранга ѝ. И затова, когато треската я събори на смъртно легло, почина сама, в компанията само на поизраслия си син. Беше го заклела да намери баща си, ако все още бе между живите, в което Стърм се съмняваше.

След смъртта на майка си младежът стана наемен войник под ръководството на Танис и Флинт, които го осиновиха неофициално, както преди това бяха сторили с Карамон и Райстлин. От време на време той, любителят на пътешествията Таселхоф, близнаците и красивата им и необузdana сестра Китиара придружаваха Флинт в търговските му пътувания из Абанасиния, докато още беше ковач.

Но преди пет години компанията реши да се разпръсне и да проучи слуховете за новопоявилото се зло. Зарекоха се да се срещнат отново в хана „Последен дом“.

Стърм отпътува на север към Соламния, решен да открие баща си и наследството. Не намери нищо и едва не загуби живота си. Успя да спаси единствено меча и доспехите на баща си. Пътешествието до родния дом се оказа ужасно приключение. Отдавна знаеше, че никой не почита рицарите, но сега вече осъзна напълно колко ги мразеха хората. Преди много, много години, по време на Епохата на Сънищата, Хума, Приносителят на Светлината и Рицар на Соламния, беше прогонил мрака и тогава започнала Епохата на Могъществото. След това боговете изоставили хората и настъпил Катаклизмът – поне фолклорът твърдеше така. Хората се бяха обърнали за помощ към Рицарите, както към Хума в миналото. Но той отдавна бил мъртъв. А Рицарите стоял безпомощно и гледали изливания се от небесата ужас, който погубвал Крин. Народът плачел в краката им, но те не можели да сторят нищо и хората така и не им простили. Застанал пред разрушената крепост на баща си, Стърм се закле да възроди величието на Рицарите на Соламния, дори с цената на живота си.

Но това едва ли ще стане, като се бия с разни ненормални

свещеници, помисли горчиво и пътеката се размаза пред очите му. Той залитна, но бързо възстанови равновесието си. Хума се беше сражавал с дракони и Стърм също мечтаеше да се сражава с тях. Вдигна поглед. Видя, че листата на дърветата са обвити в ярка мъгла, и разбра, че ще припадне. Бързо премигна няколко пъти, докато всичко отново застана на фокус.

Пред него се издигаше Окоето на богомолеца. Бяха пристигнали в полите на древното ледниково възвишение. Видя многобройните пътеки, които обитателите на Солас използваша, за да ходят на пикник на източния склон. В края на една от тези утъпкани пътеки беше застанал бял елен. Стърм се вгледа невярващо в него. Това бе най-красивото животно, което някога бе виждал – огромно и с няколко педи по-високо от всички елени, които беше преследвал. Блестящи рога обграждаха като царствена корона гордо изправената му глава, а кафявите му очи се открояваха на фона на бялата козина. Еленът го гледаше настойчиво, сякаш го познаваше. След няколко минути тръсна леко глава и се отдалечи в северозападна посока.

– Спрете! – извика дрезгаво рицарят.

Останалите се обърнаха разтревожени към него и извадиха оръжията си. Танис дотича.

– Какво има, Стърм?

Рицарят несъзнателно вдигна ръка към болната си глава.

– Извинявай. Не знаех, че ти е толкова зле. Можем да спрем за почивка. Вече сме в подножието на върха. Ще се изкача сам да погледна...

– Не! Виж там! – Рицарят го сграбчи и го обърна. – Белият елен!

– Какъв бял елен? – Танис се загледа натат, накъдето сочеше Стърм. – Къде? Не го...

– Там – тихо рече рицарят и пристъпи към животното, което явно го изчакваше. Еленът кимна и разклати огромните си рога. Отдалечи се малко, обърна се отново и го погледна. – Искате да го последваме – задъха се Стърм - като Хума!

Останалите се скупчиха около него. Израженията им варираха от най-искрена тревога до откровен скептицизъм.

– Не виждам никакъв елен – каза накрая Ривъруайнд, присвил очи.

– Това е от раната ти в главата. – Карамон поклати глава с вид на селски лечител. – Хайде, приятелю, легни и си почини малко...

– Ти си един голям, тъп идиот! – изръмжа Стърм. – Мозъкът ти е в стомаха, затова не го виждаш. Иначе сигурно щеше да го застреляш и да го сготвиш! Казвам ви – трябва да го последваме!

– Това е лудост! – прошепна Ривъруайнд на Танис.

– Не съм сигурен – отвърна полуелфът и помълча известно време. Когато отново заговори, думите му звучаха колебливо: – Макар самият аз да не съм виждал елена с очите си, съм бил с човек, който го видя, и го последвахме, точно както в историята, която разказваше старецът. – Пръстите му опипваха несъзнателно пръстена с преплетените бръшлянови листенца и мислите му го пренесоха към златокосата девойка елф, която му помогна да напусне Куалинести.

– Предлагаш да тръгнем след някакво животно, което дори не виждаме, така ли? – попита Карамон и стисна челюсти, – Това няма да е най-шантавото нещо, което сме правили – отбеляза саркастично Райстлин. – Макар, надявам се, не си забравил, че точно този старец, който разказа историята, ни въвлече във всичко това...

– Ние вече решихме, че ще извървим този път, за да узнаем истината – отсеке Танис. – Можем да дадем жезъла на Висшия Теократ и да се разотидем по живо, по здраво, но предпочетохме другото. Предлагам да последваме Стърм. Очевидно е бил избран, точно както Ривъруайнд е бил избран да получи жезъла...

– Но той дори не ни води в правилната посока! – възкликна Карамон. – Знаеш не по-зле от мен, че на запад в гората няма никакви пътища, пък и никой не ходи там.

– Още по-добре – обади се изненадващо Златна Луна. – Танис каза, че онези същества са завардили всички пътеки. Може би изходът ни е натам. Аз също предлагам да послушаме Стърм. – Тя се обърна и закрачи след него без дори да погледне останалите, очевидно свикнала да се подчиняват. Ривъруайнд сви рамене и я последва. Един по един тръгнаха и останалите.

Рицарят изостави утъпканите пътеки към Окото на богомолеца и се отправи към югозападния му склон. Отначало помислиха, че Карамон е прав – нямаше никакви пътеки. Стърм се блъскаше в дърветата като обезумял. Но изведнъж пред погледите им се откри широка, равна пътека. Танис я загледа удивено.

– Кой е проправил тази пътека? – обърна се той към Ривъруайнд, който също не можеше да повярва на очите си.

– Не знам – отвърна варваринът. – Но е много стара. Видж онова дърво. Явно лежи там отдавна, защото е потънало наполовина и е обрасло в мъх и бръшлян, освен това няма следи от стъпки, дори и от животни, освен тези на Стърм. Чудя се само защо и пътеката не е обрасла?

Танис не му отговори, дори не успя да размисли над въпроса му,

защо Стърм беше ускорил крачка и трябваше да побързат, за да го настигнат.

– Таласъми, лодки, хора-гущери, невидими елени – какво ли още ни чака? – оплака се Флинт на кендера.

– Как искам да го видя – изрече с копнеж Тас.

– Фрасни се по главата – изсумтя джуджето. – Въпреки че при теб разликата едва ли ще е голяма.

Стърм се катереше енергично по пътеката, която водеше към върха, забравил и болката, и раната. Когато Танис накрая го настигна, се изплаши от трескавия му поглед. Огледа се и разбра, че ще се озоват точно между „склучените ръце“, пропаст, в която никой досега не беше стъпвал.

– Почакай малко – задъхано помоли полуелфът. Беше почти пладне, макар това да бе само догадка, тъй като слънцето все още не се беше показало иззад тежките сиви облаци. – Хайде да откънем. Искам да огледам околността оттам. – Той посочи една скална издатина близо до върха.

– Да откънем... – повтори Стърм, спря и си пое дълбоко дъх. Загледа се пред себе си и се обърна към Танис:

– Щом казваш... – Очите му светеха.

– Добре ли си?

– Да, добре съм – изрече Стърм отнесен поглед и нагази в тревата, поглаждайки мустаците си. Танис го изгледа с тревога и се върна да посрещне останалите, които тъкмо бяха изкачили поредното възвишение.

– Ще спрем за малко – каза полуелфът. – Смятам да огледам какво става по пътя на север.

Райстлин изпусна облекчена въздишка и се строполи върху мокрите листа.

– Ще дойда с теб – предложи Ривъруайнд.

Двамата се отправиха към скалната издатина. Докато вървяха, Танис скришом го погледна. Все повече започваше да уважава съдържания и сериозен варварин. Тъй като сам бе затворена личност, Ривъруайнд уважаваше границите, които другите очертаваха около себе си, и никога не би посмял да пристъпи стените, които Танис бе издигнал около своята душа. Това действаше на полуелфа по-успокояващо дори от дълбок отморяващ сън. Знаеше, че приятелите му, точно защото му бяха приятели, правеха най-различни предположения относно връзката му с Китара. Естествено Ривъруайнд не знаеше нищо за нея, но Танис беше

сигурен, че дори и да знаеше, щеше да се държи по същия начин. Когато накрая видяха пътя към Хейвън, двамата пропълзяха по мократа скала и надникнаха от ръба. Ривъруайнд посочи нещо и Танис забеляза съществата, които се разхождаха по пътеките!

Това обясняваше и необичайното раздвижване в гората. Той стисна горчиво устни. Прикакваха ги. Стърм и неговият бял елен им бяха спасили живота. Но на свещениците нямаше да им отнеме много време да открият и тази пътека. Танис отново погледна надолу и разтри очи – пътеката я нямаше! Просто се беше затворила след тяхното минаване. На нейно място имаше плътна непроходима гора. Танис реши, че си въобразява и отново погледна към съществата, които бродеха по пътя за Хейвън. Помисли си, че се бяха организирали за доста кратко време. Погледна още по на север и видя неподвижните води на езерото Кристалмир. След това погледът му стигна чак до хоризонта.

Той се намръщи. Нещо не беше наред. Не можа веднага да разбере какво точно и затова не каза нищо на Ривъруайнд, а продължи да се вижда в далечината. Откъм север, по-плътни отвсякога, се кълбяха тежки сиви облаци, образувани от стълбове дим. Това беше! Танис сграбчи ръката му и посочи към хоризонта. Варваринът примижа, отначало не видя нищо, но след това го забеляза – черен дим, който се носеше в небето. Плътните му тъмни вежди се смръщиха.

– Лагерни огньове – подсказа Танис.

– Стотици лагерни огньове – отбеляза тихо Ривъруайнд. – Огньовете на войната. Това са армейски лагери.

– Значи слуховете се потвърдиха – и на север *наистина* има армия – каза Стърм, когато се върнаха и разказаха какво са видели.

– Но чия е? Кого ще нападат? – Карамон се изсмя невярващо. – Никой няма да изпрати цяла армия заради този жезъл. За какво му е?

– Той е само част от всичко това – каза Райстлин. – Спомнете си съзвездията!

– Приказки за деца! – изръмжа Флинт, довърши почти празния мях с вино, разклати го и въздъхна.

– Аз не разказвам приказки – отвърна злобно Райстлин я се измъкна от листата като змия. – А ти по-добре слушай какво говоря, джудже!

– *Еленът! Ето го!* – извика Стърм и се загледа зад една скала, или поне така се стори на спътниците му. – Време е да потегляме.

Той се изправи и тръгна. Останалите побързаха да съберат багажа си и да го последват. Докато крачеха по пътеката, която сякаш се

материализираше точно преди да стъпят на нея, вятърът обърна посоката си, задуха от юг и премина в лек и топъл бриз, наситен с аромата на диви есенни цветя. Той издуха дъждовните облаци и слънцето изгря точно преди групичката да стигне падината между двете „ръце“ на Богомолеца. Вече преваляше пладне, когато спряха да починат преди последното изкачване през тясната пропаст, откъдето Стърм беше казал, че трябва да минат. Настоя, че натам ги водел еленът.

– Скоро ще стане време за вечеря – въздъхна тежко Карамон и се загледа в краката си. – Мисля, че мога и ботушите да си изям!

– На мен също започват да ми се струват апетитни – отбеляза Флинт. – Ех, защо този елен не беше от плът и кръв. Можеше да свърши и друга работа, освен да ни накара да се изгубим съвсем!

– Млъкни! – обърна се внезапно Стърм, стиснал яростно юмурици. Танис побърза да се надигне и прегърна джуджето.

Рицарят продължи да го гледа с разтреперани мустаци, след което се отдръпна от Танис и промърмори:

– Хайде да тръгваме.

Групичката навлезе в дефилето, откъдето се виждаше част от синьото небе. Вървяха бавно и внимателно, тъй като на няколко пъти се подхлъзваха по ситните камъни. За щастие пътят бе толкова тесен, че този, който се подхлъзнеше, бързо възстановяваше равновесието си, като просто се подпираше върху скалите от двете му страни.

След около половин час се озоваха от другата страна на върха. Спряха и видяха под себе си пищна зелена равнина, която в далечината преминаваше в алпийска гора. Дъждовните облаци бяха останали зад гърба им и слънцето грееше ярко в лазурното небе.

На всички им стана горещо с наметките освен на Райстлин който остана загърнат в червената си роба и качулката. Флинт цяла сутрин се беше оплаквал от дъжда, а сега се заяде със слънцето – било твърде силно, блестяло му в очите и нагорещявало шлема му.

– Предлагам да хвърлим джуджето от върха на планината – изръмжа Карамон.

– Ще мърмори през цялото време, докато пада, и така ще издаде местонахождението ни – отвърна закачливо Танис.

– Кой ще го чуе там долу? – запита Карамон и посочи долината. – Обзалагам се, че сме първите живи същества, които влизат там.

– Първите *живи* същества – повтори задъхан Райстлин. – Много си прав, братле. Защото това, към което гледаш, е Черната гора.

Всички млъкнаха. Ривъруайнд се размърда неспокойно. Златна

Луна се примъкна до него и се загледа надолу към зелените дървета с широко отворени очи. Флинт се прокашля и притихна, гладейки дългата си брада. Стърм огледа спокойно гората. Същото стори и кендерът.

– Изобщо не изглежда страшна – рече весело Таселхоф, седнал с кръстосани крака на земята, и продължи да рисува карта на местността с парче въглен върху някаква кожа, която беше разстлал пред себе си.

– Външният вид е измамен като кендер с ловки пръсти – прошепна заядливо Райстлин.

Тас се намръщи и понечи да м върне, но видя погледа на Танис и отново се зае с картата. Полуелфът отиде до Стърм, който беше застанал на ръба на скалата. Вятърът развяваше дългата му коса и широката наметка.

– Стърм, къде е еленът? Още ли го виждаш?

– Да. – Той посочи надолу. – Прекоси поляната. Виждам следата му, там, където е минал през тревата. Влезе в онази гора там.

– Влязъл е в Черната гора...

– Кой каза, че това е Черната гора?

– Райстлин.

– Пфу!

– Той е магьосник.

– Той е побъркан – отвърна Стърм и сви рамене. – Но ти, ако искаш, можеш да останеш от тази страна на хълма. Аз ще последвам елена, както го е сторил Хума, дори това там да е Черната гора. – Той уви плътно робата около себе си и тръгна по пътеката, която се спускаше от върха.

Танис се върна при останалите.

– Еленът го води право към гората. Райстлин, ли си, че това е Черната гора?

– Може ли човек изобщо да е сигурен в нещо? Аз не съм сигурен дори дали ще поема следващата си глътка въздух. Но ти продължавай. Влез в гората, където не е стъпвал кракът на жив човек. Най-сигурното нещо в живота е смъртта, Танис.

Полуелфът изпита внезапно желание да хвърли магьосника от върха на планината. Погледна отново Стърм, който смело слизаше към долината.

– Отивам след него – изрече внезапно. – Но отговарям единствено за себе си. Всеки от вас е свободен да постъпи както намери за добре.

– И аз идвам! – Таселхоф нави картата и я пхна в кутията при останалите. Скочи на крака, но се подхлъзна на дребните камъчета.

– Призраци! Дрън-дрън! – Флинт се обърна към Райстлин и направи многозначителен жест с ръка, след което застана зад полуелфа.

Златна Луна тръгна бе колебание въпреки че лицето ѝ беше преbledняло. Ривъруайнд я последва бавно, замислен над нещо. Танис изпита облекчение – знаеше че варварите имат много ужасяващи сказания за Черната гора. Накрая и Райстлин се присъедини към тях.

Танис посрещна магьосника с лека усмивка и не се сдържа да го попита:

– Защо идваш?

– Защото ще съм ви нужен – изсъска магьосникът. – И освен това къде да отида? След като ни, доведе чак дотук, вече не виждам обратния път. Ти ни поставяш пред избора на Огър – „Умри бавно или умри бързо.“ Идваш ли, братко? – извика той и пое надолу.

Докато братята минаваха покрай тях, останалите се спогледаха неловко. Танис се почувства като глупак. Райстлин бе напълно прав. Беше довел нещата твърде далеч, а сега представяше решението като тяхно, успокоявайки по този начин съвестта си. Той вдигна от земята един камък и го запокити гневно към планината. Защо изобщо той трябваше да поема цялата отговорност? Защо въобще се бе забъркал във всичко това, когато единственото му желание бе да намери Китиара и да ѝ каже, че я обича и желае. Вече можеше да приеме човешките ѝ недостатъци, както тя бе приела неговите.

Но Кит не дойде. Имаше си „нов господар“. Навярно затова беше...

– Ей, Танис – чу се гласът на кендера. – Идвам – измърмори неохотно той.

Слънцето тъкмо започваше да залязва, когато групичката достигна началото на гората. Танис прецени, че им остават още три или четири часа дневна светлина. Ако еленът продължаваше да ги води по равни и утъпкани пътеки, може би щяха да прекосят по светло.

Стърм ги чакаше в сянката на трепетликите, седнал удобно на меката трева. Спътниците му спряха пред него, сякаш се бяха наговорили. Никой от тях нямаше желание да влезе в гората.

– Еленът тръгна натам – посочи рицарят високата трева. Танис не видя следи. Отпи глътка вода от почти празния си мях и се загледа в гората. Както беше казал Таселхоф, тя изобщо нямаше зловещ вид. Дори изглеждаше примамливо прохладна след неистовия пек на есенното слънце.

– Може там да има някакъв дивеч – предположи Карамон, залюля

се на пети и побърза да добави: – Не елени, разбира се, но... някой заек...

– Не стреляй по нищо. Не яж нищо. Не пий нищо в Черната гора – прошепна Райстлин.

Танис погледна магьосника, чиито странни очи се бяха уголемили, а металната му кожа блестеше странно под силните слънчеви лъчи. Подпираше се на жезъла си и трепереше като болен от треска.

– Приказки за деца – измърмори Флинт, но гласът му не бе особено убедителен.

Танис познаваше склонността на Райстлин да драматизира нещата с повод и без повод, но досега не го беше виждал толкова развълнуван.

– Какво усещаш, Райст? – попита го тихо.

Тези дървета притежават велика и могъща магия – отвърна шепнешком той.

– Зла ли?

– Само за онези, които идват със зло.

– Тогава ти си единственият, който трябва да се бои от тази гора – изрече хладно Стърм.

Карамон се зачерви от гняв и ръката му посегна към меча. Стърм също посегна към своя. Танис хвана Стърм за ръката, а Райстлин задържа брат си. Магьосникът изгледа продължително рицаря и златните му очи проблеснаха.

– Ще видим – процеди едва чуто през зъби. Обърна се и тръгна, подпирайки се тежко на жезъла си. – Братле, идваш ли?

Карамон изгледа гневно Стърм и влезе в гората след брат си. Останалите ги последваха и оставиха Танис и Флинт сами във високата трева.

– Нещо май остарявам – обади се неочаквано джуджето.

– Глупости – отвърна му с усмивка полуелфът. – Ти си като...

– Не, нямам предвид мускулите и кокалите – джуджето огледа малолетите си ръце, – въпреки че и те са достатъчно стари. Говоря за духа си. Преди много години, когато останалите още не са били родени, ти и аз влизахме в омагьосаните гори, без изобщо да се замисляме. А сега...

– Горе главата – изрече с изкуствена приповдигнатост Танис, обезпокоен от нерадостни мисли, които минаваха през главата на приятеля му. За пръв път, откакто бяха напуснали Солас, го огледа отблизо, Флинт изглеждаше стар, но той винаги бе изглеждал така. Лицето, от което не се виждаше почти нищо заради огромната сива брада, дългите мустаци и надвисналите вежди, беше кафяво и набръчкано като стар

пергамент. Мърмореше и се оплакваше, но той винаги правеше това. Промяната бе в погледа му. Нямахме я трескавата жизненост.

– Не се поддавай на прокобите на Райстлин – окуражи го Танис. – Ще видиш, не тази вечер ще седнем край огъня и ще се смеем на историите му с призраци.

– Надявам се – въздъхна Флинт и след малко добави: – Някой ден ще се забавиш фатално заради мен, приятелю. Не искам някога да си зададеш въпроса, защо се мъкнеш с едно старо мрънкало.

– Няма да си го задам, защото това старо мрънкало ми е нужно – възрази Танис и постави ръка на набитото му рамо. След това махна към гората. – Нужен си ми, Флинт. Всички те са толкова... млади. Ти си като една непоклатима скала, на която мога да се облегна без страх и да развъртя меча си.

Джуджето се изчерви от удоволствие, подръпна брадата си и се прокашля.

– Ами да, ти винаги си бил сантиментален. Хайде. Губим време. Искам да прекося тази откачена гора колкото се може по-бързо. – И добави: – Много ще се радвам, ако това стане по светло.

Глава 10

Черната гора.

Смъртоносният проход.

Магията на Райстлин.

Единственото, което Танис изпита, когато навлязоха навътре в гората, бе облекчение, че се е скрил от палещите лъчи на слънцето. Той си припомни всички легенди, които бе чувал за Черната гора, и приказките за призраци, които хората разправяха нощем около огнището. Спомни си и предупреждението на Райстлин. Разликата между легендите и действителността бе в това, че гората изглеждаше пълна с живот. В нея не цареше мъртвешката тишина, която бяха очаквали. Сред храстите подкачаха дребни животни, в клоните пееха птици. Въпреки че нямаше никакъв вятър, листата шумоляха и цветовете се поклашаха като живи.

Въпреки това никой не свали ръка от оръжието си. Бяха подозрителни и недоверчиви. Известно време се опитваха да стъпват безшумно по опадалите и изсъхнали листа, но накрая Тас избърбори нещо от рода на „що за тъпотия“ и спътниците се отпуснаха. Всички освен Райстлин.

Около два часа вървяха с бърза и отмерена крачка по равната пътека. Сенките започнаха да се издължават едва когато поеха надолу. Гората действаше успокояващо на Танис. Не се боеше, че отвратителните крилати същества ще ги последват. Тук сякаш нямаше друго зло, освен, както бе казал Райстлин, злото, което всеки сам донасяше. Той погледна магьосника, който крачеше с наведена глава. Сенките на дърветата сякаш се събираха около слабаватата му фигура. Танис потръпна и осъзна, че въздухът беше захладнял, след като слънцето се бе скрило зад върховете на дърветата. Трябваше да потърсят място за ношуване.

Извади картата на Таселхоф и я разгледа за последен път преди да се стъмни съвсем. Картата беше елфска и на нея бяха изписани с изящен почерк думите „Черната гора“, но очертанятията ѝ изглеждаха доста смътни и затова Танис не можеше да бъде сигурен дали надписът се отнася тази гора, или за другата, която се намираше по на юг. Накрая реши, че Райстлин е сбъркал – това не можеше да е Черната гора. Или ако беше тя, нейното зло бе плод единствено на въображението на магьосника. Продължиха напред.

Скоро се здрачи и последните лъчи на залязващото слънце очертаха с необикновена яснота всичко наоколо. Компанията започна да забавя ход. Райстлин куцаше и дишаше тежко, а лицето на Стърм беше придобило пепеляв оттенък. Танис тъкмо се канеше да обяви почивка, когато пътеката – сякаш предусетила намерението му – ги изведе на широка зелена поляна с примамлива гъста трева. В единия ѝ край бълбукаше извор, чиито води се спускаха по камъните и оформяха плитко езерце. Поляната беше оградена от високи дървета, които се извисяваха като стражи. В момента, когато я видяха, слънцето почервения и се скри. Между дърветата се спуснаха мъгливите сенки на нощта.

– Не напускайте пътеката! – предупреди ги магьосникът.

Танис въздъхна.

– Райстлин – изрече търпеливо, – всичко е наред. Пътеката се вижда много добре. – Ще се отдалечим от нея на не повече на три метра. Трябва да си починеш. Всички трябва да отдъхнем. Виж... – Танис му показа картата. – Мисля, че това не е Черната гора.

Райстлин блъсна картата с надменно изражение. Останалите не му обърнаха никакво внимание и тръгнаха из поляната, за да подготвят лагер за пренощуване. Стърм седна до едно дърво и примижа от болка, а Карамон измери с гладен поглед шавашите между дърветата сенки. Таселхоф отиде да търси дърва за огъня.

Лицето на магьосника се изкриви в саркастична усмивка.

– Големи глупаци сте. Това е Черната гора и ще го разберете още преди края на нощта. – Сви рамене и добави: – Както каза, аз също имам нужда от почивка. Но *няма* да мръдна от пътеката. – Той седна и сложи жезъла до себе си.

Карамон видя погледите, които останалите си размениха, и се изчерви.

– Ей, Райст, ела при нас. Тас отиде за дърва, а може да щели и някой заек.

– Не *стреляйте* по нищо! – Този път Райстлин не шепнеше и всички го изгледаха учудено. – Не *нанаявайте* нищо в Черната гора! Нито едно растение, дърво или животно!

– Прав е – каза Танис. – Трябва да прекараме нощта тук и не искам да убиваме животни, освен ако не се налага.

– Елфите и без това мразят да убиват – измърмори Флинт. – Магьосникът иска да ни изплаши до смърт, а ти – да ни умориш от глад. Само се надявам, ако нощес ни нападне нещо, поне да става за ядене!

– Съгласен съм с теб, джудже – въздъхна Карамон, отиде при поточето и се опита да залъже глада си с вода, като почти го пресуши.

Таселхоф се върна с дърва за огъня.

– Не съм ги кършил – увери кендерът Райстлин. – Просто ги събрах.

Но дори магьосникът не успя да ги запали.

– Мокри са – предаде се той накрая и прибра огнивото.

– Ще ни трябва светлина – обади се Флинт, когато мракът започна да се сгъстява. Звуците в гората, които допреди малко им се струваха безобидни, станаха зловещи и заплашителни.

– Нали не те беше страх от разни приказки за деца? – изсъска магьосникът.

– Не – отсече джуджето. – Просто искам да съм сигурен, че кендерът няма да ми пребърка торбата в тъмното.

– Добре – каза Райстлин с необичайна мекота и изрече магическата дума: *-Ширак!* – От кристала на жезъла му се разли прызрачна бяла светлина, която не само че не разпръсна мрака – направи го още по-зловещ. – Ето ви светлина. – Магьосникът забодя жезъла във влажната земя.

В този момент Танис разбра, че нещо се е случило с елфското му зрение. Вместо топлатата червена светлина около фигурите на приятелите си виждаше само тъмни сенки на фона на непрозрачната чернота на поляната. Той не сподели нищо с тях, но в душата му се прокрадна

червеят на страха.

– Ще остана да пазя – предложи Стърм. – С тая рана, така или иначе, не трябва да заспивам. Навремето познавах един, който заспа и повече не се събуди.

– Ще пазим по двойки – каза Танис. – Аз и ти сме първи. Останали-те разтвориха торбите и легнаха на тревата. Само Райстлин остана на пътеката. Светлината на жезъла осветяваше закачулената му глава. Стърм се настани под едно дърво. Танис отиде до езерото и започна да пие жадно, но изведнъж чу зад себе си странен вик. Побърза да извади меча си и се изправи. Другите също бяха извадили оръжията си. Райстлин не помръдна.

– Приберете тези безполезни вещи. Няма да ви свършат никаква работа – каза той. – Това са същества, които могат да се убият само с магически меч.

Бяха обкръжени от цяла армия. Всички си припомниха думите на Карамон: „С живите мога да се бия всеки ден, но не и с мъртвите.“

Тези воини бяха мъртви.

Излъчваха бледа светлина, сякаш топлината, която бяха притежавали приживе, не ги беше напуснала и след смъртта. Плътта им бе изгнила и очертанията на телата им бяха плод единствено на спомените на душите им. Но тези души явно помнеха и други неща – древните достолепни доспехи, с които бяха облечени, и оръжията, които можеха да причиняват добре запомнената смърт. Неживите нямаха нужда от тези оръжия. Те можеха да убиват само с допира на мъртвешките си ръце.

Танис, който никога не бе изпитвал ужас пред същества от плът и кръв, се замисли трескаво какво да предприеме. Обзе го паника и първият му порив бе да изкрещи на останалите да бягат накъдето им видят очите.

Той се ядоса на себе си и се насили да се върне в действителността. Действителност! Каква ирония! Беше безполезно да бягат – сяха да се изгубят. Трябваше да останат тук и по някакъв начин да се справят със ситуацията. Той пристъпи към призрачните воини. Те не помръднаха и не направиха нито едно заплашително движение. Просто стояха на пътеката. Опита се да ги преброи, но не можа, защото някои от тях присветваха и ставаха по-видими, докато в същото време други избледняваха и се разваряха във въздуха. Не че това имаше някакво значение, призна пред себе си Танис и усети студена пот по тялото си. Всеки от тези неживи воини можеше да ги убие само с едно докосване.

Докато пристъпваше към тях, полуелфът забеляза светлина-жезъла

на Райстлин. Танис отиде при него. На бледата светлина на кристала лицето му изглеждаше мъртвешко като лицата на воините.

– Добре дошъл в Черната гора, Танис – каза магьосникът.

– Райстлин – задави се полуелфът и се наложи да преглътне няколко пъти, преди да успее каже нещо. – Какви са тези...

– Призрачни стражи – прошепна магьосникът, без да сваля поглед от тях. – Имаме късмет.

– Късмет ли? – повтори невярващо Танис. – Защо?

– Това са душите на хората, загинали при изпълнение на някаква задача. Провалили са се и затова са прокълнати да я изпълняват отново и отново, докато спечелят освобождението си и намерят, истински покой в смъртта.

– И защо, в името на Бездната, от това да следва, че имаме късмет? – запита рязко Танис, прикривайки страха си с гняв. – Може задачата им да е да прочистват гората от всички, които влизат в нея!

– Възможно е... – стрелна го с поглед Райстлин, – но ми се струва малко вероятно. Ще разберем.

И преди Танис да реагира, пристъпи напред и застана пред призраците.

– Райст! – изрече напрегнато Карамон и тръгна към него.

– Задръж го, Танис – заповяда рязко магьосникът, – става въпрос за живота ни.

Полуелфът хвана воина за ръката и попита:

– Какво смяташ да правиш, Райстлин?

– Заклинание, което ще ни позволи да общуваме с тях. Ще възприема мислите им. Те ще говорят чрез мен.

Магьосникът отметна глава и качулката се свлече. Протегна ръце и заговори:

– *Аст билак парбилакар. Су тангус моинар!* – Повтори го още три пъти. Докато говореше, стражите се разделиха и пропуснаха една фигура, още по-страховита и ужасяваща от останалите, която отиде при Райстлин. Този призрак беше по-висок и носеше лъскава корона, а доспехите му бяха богато украсени с черни скъпоценни камъни. Но на лицето му бяха изписани безмерна скръб и страдание.

Призракът бавно повдигна безплътната си ръка и го докосна.

Танис потръпна – това означаваше сигурна смърт. Но магьосникът, изпаднал в транс, дори не помръдна. Полуелфът се зачуди дали изобщо бе видял мъртвешката ръка, която посегна към сърцето му. Изведнъж Райстлин проговори.

– Вие, които отдавна сте мъртви, използвайте моя жив глас, за да ни разкажете за горчивата си съдба. След това ни пуснете да минем през гората, защото целта ни не е зло, както сами ще разберете, когато прочетете онова, което е в сърцата ни.

Ръката на съществото застина във въздуха. Бледите очи го огледаха и призракът се поклони. Танис затаи дъх. Знаеше, че Райст беше добър магьосник, но чак толкова...!

Райстлин отвърна на поклона и застана редом с призрака. Живият мъртвец и мъртвият жив, помисли си Танис и потръпна.

Когато заговори, гласът вече не бе немощният шепот на болнавия магьосник, а плътен и заповядващ, отекващ в цялата гора. Беше студен и кух и сякаш идваше изпод земята.

– Кои сте вие, които минавате през Черната гора?

Танис понечи да отговори, но гърлото му беше пресъхнало. Заста-налият до него Карамон дори не вдигна глава. В този миг полуелфът усети до себе си раздвижване. Кендерът! Наруга се мислено и понечи да го хване, но не успя. Дребната фигурка застана пред призрака и се пок-лони почитателно.

– Аз съм Таселхоф Бърфут, а това са моите приятели. – Той посочи групичката. – Можете да ме наричате Тас. Вие кои сте?

– Няма значение – натърти гробовният глас. – Знаем само че сме воини от отдавна забравени времена.

– Вярно ли е, че сте се провалили при изпълнението на задачите си и затова сега сте тук? – полюбопитства Тас.

– Вярно е. Задачата ни бе да опазим тази земя. Но изведнъж от небесата се стовари планина от жарава, земята се разцепи и от недрата ѝ изпълзяха зли същества. Ние се разбягахме панически, но смъртта ни застигна. Призовани сме да изпълним дълга си, ако злото пак завладее тази земя. И ще стоим тук, докато го отблъснем и възстановим равновесието.

Изведнъж Райстлин изпищя, хвана се за главата и подбели очи. Гласът му се превърна в хиляди гласове, които говореха един през друг. Това озадачи и дори кендера, който отстъпи крачка назад и изгледа въз-росително Танис.

Призракът вдигна повеляващо ръка и врявата затихна, сякаш погъл-ната от мрака.

– Хората ми искат да научат какво ви води в Черната гора. Ако е зло, то вие ще го изпитате на собствените си гърбове, защото няма да доживеете дори изгрева на луните.

– Не, не е зло. Определено не е – побърза да отговори Таселхоф. – Вижте сега, историята е дълга, но, доколкото разбирам, не бързате заникъде, ние също, така че ще ви я разкажа. Кендерът си пое дъх и започна:

– Намирахме се в хана „Последен дом“ в Солас. Сигурно не го знаете. Не знам от колко време съществува, но едва ли е бил там по времето на Катаклизма, а като ви гледам, май сте от тогава. Та така, седяхме си там и слушахме един старец, който Разказваше приказки за Хума, и той – старецът, а не Хума, каза на Златна Луна да изпее песента си и тя го попита каква песен, и след това я изпя, и един Търсач реши да се прави на музикален критик, и Ривъруайнд – онзи висок мъж там – го бутна в огъня. Не беше нарочно, той наистина не искаше, но Търсачът пламна като факла! Само да го бяхте видели! Както и да е, старецът ми подаде жезъла и каза да го ударя, и аз го ударих, и жезълът се превърна в син кристал, и пламъците изгаснаха, и...

– Син кристал! – отекна кухо гласът на призрака през гърлото на Райстлин и съществото се приближи към тях. Танис и Стърм скочиха едновременно, сграбчиха Тас и го дръпнаха назад. Но призрактът очевидно имаше намерение само да огледа групичката. Блещукащите му очи се спряха върху Златна Луна. Той вдигна бледата си ръка и я повика да излезе отпред.

– Не! – Ривъруайнд се опита да я задържи, но тя го отстрани от пътя си и застана пред съществото с жезъла в ръка. Призрачната армия ги заобиколи.

Изведнъж водачът извади меча си от ножницата. Вдигна го високо и острието проблесна с бяла светлина, изпъстрена със сини искри.

– Вижте жезъла! – прошепна Златна Луна, останала без дъх. Той блестеше в бледосиньо, сякаш отговаряйки на меча. Кралят на призраците се обърна към Райстлин и протегна бледата си ръка. Карамон изрева, отскубна се от хватката на Танис и се хвърли към неживия с меч в ръка. Острието прониза полупрозрачното тяло, но писъкът, който се разнесе, принадлежеше на Карамон. Той се свлече на земята и се загърчи. Танис и Стърм коленичиха до него. Райстлин продължи да се взира пред себе си, без да помръдне.

– Карамон, къде... – Танис го обърна, търсейки раната му.

– Ръката ми! – Войнът се загъркаля по тревата, стиснал здраво лявата си ръка, с която въртеше меча.

– Какво става? – попита магьосникът. След това видя падналия на земята меч – беше покрит със скреж.

Танис вдигна ужасен поглед и видя как пръстите на призрака се

склучват около китката на Райстлин. Слабоватото тяло се разтнесе и лицето му се сгърчи от болка, но той се задържана краката си. Циничното изражение и горчивината изчезнаха и чертите му се изгладиха с по-коя на смъртта. Танис наблюдаваше като парализиран и почти не чуваше виковете на Карамон. На лицето на магьосника се изписа невъобразимо блаженство. Аурата на могъществото му засия по-силно и стана почти осезаема.

– Ние сме призвани – тържествено заяви Райстлин. Гласът бе неговият, но Танис никога не беше чувал подобна интонация. – Трябва да тръгваме.

Той се обърна и навлезе в гората, поведен от ръката на краля на призраците. Кръгът от неживи се раздели, за да им стори път.

– Спрете ги! – изрева Карамон и направи опит да стане.

– Не можем! – Танис го задържа насила и накрая огромният мъж се свлече в ръцете му, хлипайки като дете – Ще тръгнем след него. Той все пак е магьосник, Карамон – ние не разбираме какво прави.

Очите на неживите проблеснаха злостно, когато спътниците ги отминаха. Призрачната армия уплътни редиците си и тръгна след тях.

Групичката се озова в разгара на жестока битка. Звънтеше стомана, ранените викаха за помощ. Сблъсъкът на армиите в мрака беше толкова реален, че Стърм несъзнателно извади меча си. Той приклепна и започна да отбива невидимите удари, които усещаше насочени към себе си, но разбра, че е обречен и няма спасение. Бързо заотстъпва назад, докато изведнъж отново се озова на поляната.

Там стоеше Райстлин, сам. Очите му бяха затворени. Той изпусна слаба въздишка и се свлече на земята. Стърм се завтече към него. Появи се и Карамон, който едва не го събори, за да подхване брат си й да го вземе на ръце. Един по един всички се върнаха на поляната. Райстлин все още шепнеше странни и непознати думи. Призраците бяха изчезнали.

– Райст! – изхлипа Карамон.

Очите на магьосника потрепнаха и се отвориха.

– Заклинанието... ме изцеди... – Трябва да си почина...

– И ще си починеш! – избоботи някакъв глас. Глас на живо същество!

Танис въздъхна облекчено и хвана дръжката на меча си. Останалите се скупчиха около Райстлин, за да го защитят. В този момент сребърната луна изгря толкова бързо, сякаш някой я бе извадил от черна копринена торба. Видяха главата и раменете на някакъв мъж, който ги

наблюдаваше през дърветата.

Голите му плещи бяха широки и масивни като тези на Карамон. Около врата му се виеше дълга сплетена коса, очите му пламтяха със студен блясък. Храстите прошумоляха и към Танис се насочи острие на копие.

– Свалете жалките си оръжия – предупреди ги мъжът. – Обкръжени сте и нямате никакъв шанс.

– Това е трик – изръмжа Стърм, но още докато говореше, три огромни клона се отчупиха и паднаха с трясък на земята. Появиха се още въоръжени с копия мъже и започнаха да затягат обръча около приятелите.

Първият закричи към тях. Те застинаха от изумление, а ръцете им пуснаха дръжките на мечовете.

Мъжът изобщо не беше човек, а кентавър! Той се понесе грациозно и мощните му мускули се очертаха ясно върху гърдния кош. Направи категоричен жест и останалите кентаври също излязоха на пътеката. Флинт кихна.

– Трябва да дойдете с нас – заповяда водачът.

– Брат ми е болен – изръмжа Карамон. – Не отиваме никъде.

– Сложете го на гърба ми – изрече студено кентавърът. – Всъщност всички сте уморени, затова се качете върху нас – ще ви отведем, където трябва.

– А къде трябва да отидем? – попита Танис.

– Не ти се полага да задаваш въпроси! – Кентавърът се пресегна и побутна Карамон с върха на копието си. – Отиваме надалеч и ще пътуваме бързо. Предлагам да яздите. Но не се бойте. – Той се поклони на Златна Луна, протегна предния си крак и докосна сплетената си коса. – Тази нощ няма да ви сполети зло.

– Танис, моля те, искам да пояздя! – примоли се Таселхоф.

– Не им вярвайте! – изръмжа злобно Флинт.

– *Не им вярвам* – натърти Танис. – но в случая нямаме кой знае какъв избор. Райстлин не може да ходи. Ние също сме накрая на силите си. По-добре е да се подчиним. Хайде, качвайте се!

Карамон изглежда кентаврите с подозрение, взе брат си на ръце и го сложи на гърба на единия от тях. Тялото на Райстлин се отпусна безжизнено.

– Качи се и ти – каза кентавърът на Карамон. – Мога да нося и двама ви, а брат ти ще се нуждае от подкрепа, защото ще препускам бързо.

Огромният воин се изчерви от неудобство, покатери се върху

широкия му гръб, а краката му провиснаха почти до земята. Той подхвана тялото на магьосника и кентавърът препусна. Таселхоф скочи въодушевено върху следващия кентавър, но както можеше да се очаква, падна от другата страна и зарови лице в калта. Стърм въздъхна тежко, хвана кендера за яката и го качи върху гръба на кентавъра. След това, преди джуджето да успее да се възпротиви, вдигна и него и го настани зад Тас. Флинт направи опит да измърмори нещо, но кентавърът потегли и той се разкиха.

Танис се качи върху първия кентавър, който очевидно беше водачът.

– Къде ни водите? – попита отново.

– При Господаря на гората.

– Кой е той. Като вас ли е? – Господарят на гората е тя.

Танис понечи да попита още нещо, но едва не си прехапа езика, защото кентавърът препусна бясно и се наложи да се притисне плътно към гръба му. По някое време почувства, че се изплъзва, и обхвана с две ръце тялото под себе си.

– Не ме стискай! Моя грижа е да останеш на гръба ми. Отпусни се и само се подпри на ръцете си. Така. Придържай се с крака.

Той препусна през гората. Лунната светлина изчезна, погълната от гъстите дървета. Клоните закачаха дрехите на Танис, но кентавърът нищо един път не промени посоката и не забави ход.

Най-накрая спряха. Полуелфът не виждаше нищо. Наоколо бе непрогледен мрак. Дори и жезълът на магьосника не светеше. Разбра, че спътниците му са наблизно, защото чуваше повърхностното дишане на Райстлин, дрънченето на оръжията на Карамон и неударжимите кихавици на Флинт.

– Тази гора е изпълнена с мощна магия – отговори му магьосникът, когато Танис го запита. – Тя потиска всички други магии.

Безпокойството на полуелфа нарасна.

– Защо спряхме?

– Защото пристигнахме. Слизай! – отсече кентавърът.

– Добре, но къде сме? – Танис слезе от широкия гръб и се огледа, но не видя нищо. Дърветата препречваха дори най-малкия лъч лунна или звездна светлина.

– Намирате се в сърцето на Черната гора – осведоми ги кентаварът. – Сега съдбата ви зависи от това, какво ще ви отреди Господарката на гората.

– Чакай! – извика гневно Карамон. – Не можете просто така да ни

оставите наред гората, слепи като котета...

– Спрете ги! – заповяда Танис и посегна към меча си. Но оръжието му беше изчезнало. Мощната ругатня на Стърм възвести, че и той бе открил същата липса.

Чу се трополене на копита и шум на листа. Кентаврите си бяха отишли.

– Добре че се отървахме! – кихна за кой ли път Флинт.

– Всички ли сме тук? – попита Танис, протегна ръка и усети силното успокояващо стискане на Стърм.

– Аз съм тук – изписка Таселхоф. – О, Танис, беше прекрасно, нали? Аз...

– Тихо, Тас – сонна му се Танис. – Варварите?

– Тук сме – отвърна с гробовен глас Ривъруайнд. – Невъоръжени.

– Всички ли сме без оръжие? Не че има някакво значение в тази проклета тъмница.

– Жезълът е у мен – изрече бавно Златна Луна.

– А това е страшно оръжие, дъще на Кве-шу – чуха плътен глас. – Оръжие на доброто, създадено да се бори с болести и рани. – Невидимият глас се натъжи. – Но сега ще се използва и за борба срещу злите същества, които го търсят и искат да го заличат от лицето на света.

Глава 11

Господарката на гората.

Вечерята.

– Коя си ти? – провикна се Танис. – Покажи се!

– Няма да ти сторим нищо лошо – изрече не особено убедително Карамон.

– Естествено, че няма да ми сторите. – Гласът се развесели. – Нали нямате оръжия. Ще ви ги върна, когато му дойде времето. Никои не влиза въоръжен в Черната гора, дори солманийските рицари. Не бой се, благородни рицарю. Виждал, че мечът ти е много древен и много ценен! При мен той е на сигурно място. Прости ми тази обидна липса на доверие, но дори великият Хума положи пред мен драконовото си копие. – Хума?! – Стърм онемя.

– Коя си ти? – отново извика Танис.

– Аз съм Господарката на гората. – Изведнъж тъмнината изчезна и

компанията изпусна дружна въздишка на възхита.

От една висока скала струеше ярка лунна светлина, а на върха стоеше женски еднорог. Той ги огледа внимателно с безкрайно интелигентните си и мъдри очи.

Красотата му беше поразителна. Очите на Златна Луна се насълзи-ха и тя ги затвори, тъй като не можа да издържи на блясъка, който струеше от животното. Козината му беше лунносребри-ста, рогът – перлено-бял, а опашката му се полюшваше като морска пяна. Главата изглеждаше като изваяна от мрамор, но нито човек, нито джудже не би могъл да пресъздаде красотата и грацията на могъщата шия и мускулестия гръден кош. Краката му бяха силни, но деликатни, с малки копита като на козле. По-късно, когато Златна Луна вървеше по мрачните пътеки с отчаяно и безнадеждно сърце, затваряше очи и си припомняше тази гледка, която ѝ донасяше покой.

Еднорогът разтърси глава и я сведе в мълчалив поклон. Спътници-те, които изпитваха смесица от възхищение, неудобство и объркване, също се поклониха. Изведнъж той изцвили, скочи от ръба на скалата и препусна към тях. Танис сякаш се освободи от някаква магия и се огледа. Намираха се на осветена от луната поляна. Високите дървета ги обграждаха като почетни стражи. Полуелфът долови неимоверно го спокойствие, което цареше, на това място, но заедно с него се усещаше и тъга.

– Починете си. – Господарката спря пред тях. – Вие сте уморени и гладни. Ще ви бъде донесена храна и вода за къпане. Тази нощ можете да забравите бдителността страховете си. Тук сте в безопасност, ако изобщо някъде на тази земя съществува безопасно място. Карамон, чийто поглед светна при мисълта за храна, внимателно сложи брат си на земята до едно дърво. Лицето му бе мъртвешки бледо, но вече дишаше спокойно. Не изглеждаше болен, по-скоро ужасно изтощен. Карамон седна до него и въздъхна.

– Може би ще има поне ягоди – обърна се нещастен към Танис. – А аз умирам за месо – сочна пържола от елен, един хубав заешки бут...

– Шшт! – сгълча го тихо Стърм и погледна скришом към еднорога.

От гората излязоха кентаврите и постлаха на поляната бяла покривка. След това донесоха светещи кристални сфери и ги разположиха около трапезата.

Таселхоф побърза да ги разгледа.

– Вътре има светулки!

Сферите наистина бяха пълни със светулки, които пълзяха в тях и

очевидно изследваха новото място.

Няколко кентавъра донесоха голям леген с хладка вода и снежнобели кърпи. Групата освежи телата и душите си и отми следите от битките. Тогава Господарката на гората нареди да се донесат столове, които Карамон изгледа със съмнение. Бяха издялани от цяло парче дърво с формата на човешко тяло. Изглеждаха удобни, но всички бяха само с един крак!

– Моля, заповядайте! – любезно ги покани тя.

– Не мога да седна на това, ще падна – възропта воинът. – Освен това покривката е на тревата. Искам да съм по-близо до нея.

– Или до манджата – измърмори в брадата си Флинт.

Останалите гледаха с почуда столовете, сферите и кентаврите. Но Златна Луна знаеше как подобава да се държат гостите. Макар останалият свят да считаше народа ѝ за варварски, нейното племе имаше протокол, който спазваше с фанатична педантичност. Тя бе научила, че да караш домакина си да те чака, е обида както към него самия, така и към гостоприемството му, затова седна с царствена грация. Еднокракият стол се залюля леко и се намести под нея, обгръщайки плътно формите ѝ.

– Седни от дясната ми страна, войнико – изрече тя с официален тон, давайки си сметка за множеството очи, които я наблюдаваха. Гледката как Ривъруайнд се опитваше да се намести в крехкия стол бе доста необичайна. Но след като веднъж седна, той се облегна удобно и се усмихна невярващо.

– Благодаря, че ме изчакахте да седна – побърза да каже Златна Луна, за да замаже колебанието на останалите. – Вече можете да се разполагате.

– О, не ни благодарите – започна Карамон и скръсти ръце пред гърдите си. – Аз и без това не съм чакал, защото тези столчета не ми вдъхват доверие... – Лакътят на Стърм се заби в ребрата на воина.

– За мен е чест, милейди – поклони се и седна с достолепието на рицар.

– Щом той може, значи мога и аз – измърмори Карамон, улеснен в тежката дилема от факта, че кентаврите вече носеха храната. Помогна на брат си да седне и сам се отпусна на стола, като преди това се поклати няколко пъти, за да се увери, че ще издържи тежестта му.

В четирите ъгъла на покривката застанаха кентаври, вдигнаха я на височината на масата и я пуснаха. Тя остана във въздуха, а бродираната ѝ повърхност бе точно толкова твърда и стабилна, колкото тежките

маси в хана „Последен дом“.

– Колко е красиво! Как ли го правят? – изписка Таселхоф и надникна под покривката. – Отдолу няма нищо! – докладва той с широко отворени очи.

Кентаврите се изсмяха гърлено и сложиха пред всеки гост чинии от полирано дърво и вилици и ножове от еленов рог. След това донесоха плата със задушено месо, от което се издигаше упойващ аромат; както и пухкави самуни хляб и огромни купи с плодове, които проблясваха под меката светлина на кристалните сфери.

Карамон, който вече се чувстваше сигурен в стола си, потри ръце, усмихна се широко и грабна вилицата си.

– Аах! – възхити се той, когато един кентавър постави пред него плато със задушено еленско месо. Подуши ароматната пара, заби вилицата си и се заслуша в цвърчене на соса. Изведнъж усети, че всички го наблюдават, сепна се и се огледа. – Какво...? – попита и премигна, след което погледът му спря върху Господарката на гората. Карамон се изчерви и побърза да извади вилицата си. – Аз... Аз ви моля за извинение. Сигурно сте познавали този елен... Искам да кажа, може би е бил един от вашите поданици...

Господарката на гората се усмихна мило.

– Спокойно, войнико. Еленът е изпълнил своето предназначение в живота и се е превърнал в храна, без значение дали на вълка, или на ловеца. Ние не скърбим за онези, които умират, подчинени на ориста си.

На Танис му се стори, че при тези думи тя се обърна към Стърм с такава дълбока мъка в очите, че сърцето му се сви от страх. Но когато я погледна отново, видя, че великолепият еднорог отново се усмихваше. „Въобразявам си“ – реши той.

– Как разбирате, Господарке – запита след известно колебание, – дали съществото е изпълнило предназначението си? Виждал съм старци да умират на преклонна възраст с отчаяние и горчивина. Но съм виждал и умиращи деца, които са донесли толкова обич и радост, че скръбта от смъртта им се смекчава от *осъзнаването*, че краткият им живот е дал много на останали.

– Ти отговори сам на въпроса си, Танис, и то по-добре от мен. Нека да приемем, че животът ни не се измерва с онова, което получаваме, а с онова, което даваме. Полуелфът понечи да каже още нещо, но Господарката го прекъсна:

– Остави грижите си настрана. Наслаждавай се на моята гора, докато можеш. Нейното време изтича. Танис я изгледа въпросително,

чудейки се какво иска да каже, и потъна в мрачни мисли. По някое време усети допира на нежна ръка.

– Трябва да хапнеш нещо – каза Златна Луна. – От това грижите ти няма да изчезнат, но би било по-добре, ако намалеят.

Той ѝ се усмихна и започна да се храни с апетит. Проумя съвета на Господарката и прогони тревогите от съзнанието си. Само че и Златна Луна беше права – те нямаше да изчезнат.

Останалите сториха същото и хладнокръвно приеха необичайната обстановка. Въпреки че за пиене нямаше нищо друго освен студена вода – за разочарование най-вече на Флинт, – тя отнесе от сърцата им страховете и съмненията, то беше отмила кръвта и мръсотията от ръцете им. Те ядоха, говориха и се смяха, наслаждавайки се на общуването. Господарката на гората повече не заговори никого, но през цялото време ги наблюдаваше.

Бледото лице на Стърм постепенно придоби цвят. Той се хранеше с грация и достойнство, като същевременно отговаряше на безбройните въпроси за родината му, които неуморно му задаваше седналият до него Таселхоф. По някое време, без да привлича излишно внимание, извади от торбата на кендера вилицата и лъжицата си, които незнайно как се бяха озовали там. От друга страна рицарят гледаше да се дистанцира максимално от Карамон и се стараше да не му обръща почти никакво внимание.

Огромният воин се хранеше с неопикуема наслада. Яде три пъти повече, три пъти по-бързо и три пъти по-шумно от всички останали, в редките случаи, когато устата му не беше пълна, описваше на Флинт битки с троли и илюстрираше разказа си с кокала, който гризеше в момента, за да му показва как точно е парирал чуждото оръжие или е нанесъл своя удар. Флинт се хранеше с апетит и убеждаваше Карамон, че е най-големият лъжец в Крин.

Райстлин, който седеше от другата страна на брат си, хапна малко от най-крехкото месо, няколко зърна грозде и филия хляб, която предварително накисна във вода. Не говореше, но слушаше внимателно останалите и попиваше всички техни думи.

Златна Луна се хранеше деликатно с школувана грациозност.

Принцесата на Кве-шу беше свикнала да се храни пред публика и едновременно да разговаря с лекота. Тя бърбеше с Танис и го подканяше да ѝ разкаже за земите на елфите и за другите места, в които е бил. Седящият от другата ѝ страна Ривървайнд се чувстваше безкрайно неудобно и напрегнато. Въпреки че не се хранеше чак толкова живописно

като Карамон, варваринът явно бе свикнал да яде по-скоро в лагерите, отколкото на царствени трапези. Боравеше с приборите трмаво и несръчно и много добре си даваше сметка, че изглежда доста недодялан в сравнение със Златна Луна. Стараеше се да не приказва, като по този начин се надяваше да остане незабелязан.

Накрая всички отместиха чиниите си и се облегнаха на странните дървени столове, завършвайки вечерята с парчета сладък кейк. Тас изпя попълната песен на кендерите, на която кентаврите много се зарадваха. Чак тогава Райстлин проговори.

Тихият му шепот прекъсна смеха и шумните разговори.

– Господарке – изсъска магьосникът титлата й, – днес се бихме с едни гнусни същества, каквито досега не бяхме виждали в Крин. Можеш ли да ни кажеш нещо за тях?

Веселото настроение се изпари като дим. Спътниците се спогледаха мрачно.

– Ходеха като хора – добави Карамон, – но приличаха на гущери. Имаха дълги нокти на ръцете и на краката и криле, и... – Гласът му потреperi. – Вкаменяваха се, след като ги убиеш.

Господарката ги изглежда тъжно и се изправи. Явно беше очаквала въпроса.

– Знам за тях. Преди седмица няколко дойдоха в Черната гора от Хейвън заедно с взвод таласъми. Бяха увити в наметала и качулки, които прикриваха отвратителния им вид Кентаврите ги последваха тайно, за да се убедят, че няма да навредят никому – преди призрачните стражи да се справят с тях. Докладваха ми, че наричали себе си „драконяни“ и че принадлежали към „Ордена на Драко“.

Райстлин повдигна вежди.

– Драко ли? – прошепна озадачен. – А що за раса са? Кои са?

– Не зная. Мога да ви кажа само, че не принадлежат на света на животните, нито на която и да е от расите на Крин.

Всички замълчаха, за да осмислят думите й. Карамон премигна.

– Аз не...

– Тя иска да каже, братко, че не са от този свят – обясни раздражено Райстлин.

– Тогава откъде са? – попита озадачено Карамон.

– Точно това е въпросът – изрече студено Райстлин. – Откъде са дошли и защо?

– Не мога да отговоря – поклати глава еднорогът. – Но преди призрачните стражи да им видят сметката, споменаха нещо за армии на

север.

– Видях ги – изправи се на крака Танис. – Лагерните огньове... – Гърлото му се сви, когато осъзна какво се канеше да каже Господарката. – Армии! От тези драконяни? Та те са хиляди! – Изведнъж всички се изправиха на крака и заговориха, без да се изчакват.

– Невъзможно! – намръщи се рицарят.

– Кой стои зад всичко това? Търсачите ли? Богове...? – изрева Карамон. – Смятам да отида в Хейвън и да помоо...

– Иди в Соламния – посъветва го Стърм.

– По-добре да отиде в Куалинести – намеси се и Танис. – Елфите...

– Елфите си имат свои проблеми – прекъсна го Господарката и главовете притихнаха. – Както и Висшите Търсачи в Хейвън.

Няма безопасно място. Но ще ви кажа къде да отидете, за да намерите отговори на въпросите си.

– Какво искаш да кажеш? – Райстлин пристъпи бавно напред с развята червена роба. – Ти знаеш нещо за нас, нали? – Магьосникът замълча и присви очи, тъй като внезапно го осени една мисъл.

– Точно така, очаквах ви – отвърна тя. – Днес ми се яви едно сияйно същество и ми каза, че тази нощ в Черната гора ще дойде този, у когото е синият кристален жезъл. Каза още, че призрачните стражи трябва да пропуснат него и спътниците му, въпреки че от Катаклизма насам не са позволявали тук да влезе нито един човек, елф, джудже или кендер. Аз пък трябва да предам на притежателя на жезъла следното послание: „Тръгни право през планините Истуол. След два дни трябва да бъдеш в Ксак Тсарот. Там, ако си достоен, ще те чака най-големият подарък, който светът е получавал.“

– Планините Истуол! – Челюстта на джуджето увисна. – За да стигнем от тях до Ксак Тсарот за два дни, ще се наложи да летим. Ха! – Той шракна с пръсти.

Останалите се спогледаха сконфузено. Накрая Танис се обади:

– Боя се, че Флинт е прав, Господарке. Пътят дотам е дълъг и тежък. Ще трябва да се върнем през земите, които, както вече се убедихме, са населени с таласъми и с тези драконяни.

– А след това ще трябва да минем и през Равнините. – Ривъруайнд проговори за пръв път, откакто се беше появила Господарката на гората. – Там ние сме обречени. – Той посочи себе си и Златна Луна. – Кве-шу са много добри воини и познават земите си. Никога няма да минем оттам живи. – Той погледна Танис. – Освен това народът ми не обича елфите.

– А защо изобщо трябва да ходим до Ксак Тсарот? – изръмжа Карамон. – Какъв е този подарък? Някой могъщ меч ли? Пълна торба железни монети? Това е полезна вещь, но на север се очертава хубава битка. Не искам да я изпускам.

Господарката на гората кимна сериозно.

– Разбирам колебанията ви и предлагам като помощ цялата сила, с която разполагам. Аз ще се погрижа да се озовете в Ксак Тсарот за два дни. Въпросът е – искате ли да отидете там?

Танис се обърна към останалите. Стърм го изглежда уморено и въздъхна.

– Може би еленът ни доведе тук, за да приемем този съвет, но сърцето ми ме тегли на север, към моята родина. Ако тези драконяни наистина ни атакуват, мястото ми е там, при рицарите, които ще се обединят, за да се възправят срещу злото. Но не искам да изоставям нито теб, Танис, нито вас, лейди. – Той кимна на Златна Луна и отново седна на мястото си, като подпря с две ръце ранената си глава.

Карамон сви рамене.

– Аз отивам навсякъде и се бия с всекиго, Танис. Знаеш го. Ти какво ще кажеш, братко?

Райстлин се загледа в сенките и не отговори. Дватама варвари разговаряха тихо помежду си. Накрая си кимнаха и Златна Луна се обърна към Танис:

– Ние отиваме в Ксак Тсарот. Оценяваме всичко, което направихте за нас...

– Но не молим повече за ничия помощ – добави гордо Ривъруайнд. – Това ще е краят на мисията ни. Започнахме я сами и сами ще я завършим.

– И ще умрете сами! – изрече бавно Райстлин. Танис потръпна.

– Райст, може ли да поговорим?

Магьосникът послушно се обърна и двамата се скриха между ниските чворести дървета. Обърна ги тъмнина.

– Точно както едно време – каза Карамон и проследи брат си с тежък поглед.

– А спомняш ли си в колко неприятности се забъркахме тогава? – напомни му Флинт и седна на тревата.

– Чудя се какво ли си говорят? – попита Таселхоф. Преди време кендерът беше пробвал да подслушва разговорите между магьосника и полуелфа, но Танис винаги го хващаше и го изритваше. – И защо не го обсъдят с нас?

– Защото може да разчувстваме сърцето на Райстлин – отговори Стърм с нисък и изпълнен с болка глас. – Не ме интересува какво ще кажеш, Карамон, но у брат ти има нещо тъмно и Танис го Знае. За което съм му благодарен, защото той може да се справи с него. Аз – не.

Карамон не отвърна нищо и това бе необичайно за него. Рицарят го изгледа учудено. Едно време воинът веднага щеше да скочи в защита на брат си, а сега седеше безмълвен, напрегнат и угрижен. Значи Райстлин наистина е обзет от някаква тъмна сила и той знае каква е тя. Стърм потръпна и се замисли какво ли се бе случило през тези пет години, та жизнерадостният воин бе толкова помръкнал.

Райстлин беше кръстосал ръце в ръкавите си и стоеше замислен с наведена глава. Танис почувства топлината, която излъчваше изпод червената роба, сякаш в тялото му гореше огън. Както обикновено, полуелфът се чувстваше некомфортно в присъствието на магьосника. Но точно в този момент просто нямаше от кой друг да поиска съвет.

– Какво знаеш за Ксак Тсарот?

– Там някога е имало храм на древните богове – прошепна Райст и очите му проблеснаха зловещо в светлината на червената луна. – Бил е разрушен по времето на Катаклизма. Хората го напуснали, защото помислили, че боговете им са ги изоставили. Така се разказва в преданията, не знаех, че още съществува.

– Какво видя, Райстлин? – попита Танис, след като помълча доста време. – Ти виждаш надалеч. Какво видя?

– Аз съм магьосник, а не пророк.

– Не ми пробутвай врели-некипели! Мина доста време, но не чак толкова. Знам, че не притежаваш пророчески дарби. Ти не предсказваш, а мислиш и стигааш до отговори. Те ми трябват. Имаш повече мозък от всички нас, взети заедно, колкото... – млъкна.

– Колкото и да съм извратен и ненормален – довърши грубо Райстлин. – Да, по-умен съм от вас и някой ден ще ви го докажа! Някой ден ти – с цялата си сила, чар и добри маниери – и всички останали ще ме наричат „господарю“! – Той стисна юмруци и очите му проблеснаха в червено. Танис бе свикнал с подобен род тиради, затова търпеливо го изслуша. Магьосникът се успокои и отпусна ръце. – Но сега ще ти отговоря и ще ти дам съвет. Какво съм видял ли? Тези армии, армиите от драконяни, ще прегазят Солас и Хейвън, всички ваши родни земи. Точно затова трябва да стигнем до Ксак Тсарот. Онова, което ще намерим там, ще ни помогне да разберем каква е целта им и с какви средства могат да бъдат победени.

– Но защo се събират? Какво би постигнал някой, ако контролира Солас, Хейвън и Равнините на изток? Търсачите ли са?

– Търсачите? Ха! Отвори си очите, Танис. Тези същества, драконяните, са рожба на някой много по-могъщ. А не малоумните Търсачи. И никой няма да си даде целия този труд, за да превземе две градчета от селски тип заради някакъв син жезъл. Това е война за завземане на територии! Някой иска да завладее Ансалон! До два дни животът в Крин, такъв, какъвто го познаваме, ще остане в миналото. Това е предсказанието на падналите звезди. Кралицата на мрака се е завърнала. Ние сме изправени пред враг, който, в най-добрия случай, иска да ни пороби, а може би дори да ни унищожи напълно.

– Какъв е съветът ти? – попита неохотно Танис. Усещаше настъпващата промяна и като всички елфи, я приемаше с неприязън и страх.

Райстлин се усмихна с чувство на превъзходство.

– Предлагам незабавно да отидем в Ксак Тсарот. И да тръгнем още тази нощ, като приемем помощта на Господарката на гората, макар да не знам какво има предвид. Ако до два дни не разберем какво се крие там, драконянските армии ще победят.

– Според теб какъв е този подарък? Меч ли е, или пари, както предложи Карамон?

– Брат ми е глупак – изрече студено Райстлин. – Ти не вярваш в подобно нещо, аз също.

– Какво е тогава? Райстлин присви очи.

– Дадох ти съвета си. Възползвай се от него, както ти е угодно. Аз зная своите причини да отида. Ще бъде опасно. Ксак Тсарот е изоставен преди триста години, но не смятам, че това ще продължи дълго.

– Прав си. – Танис замълча, но след малко попита: – Смяташ ли, че сме избрани, Райстлин?

Магьосникът отговори, без да се замисли:

– Да. Разбрах го в Кулите на Магията, а също и Пар-Салиан ми даде да го разбера.

– Но защo? – запитва нетърпеливо Танис. – Ние не сме никакви герои, с изключение може би на Стърм...

– По-важното е кой ни е избрал? И с каква цел? Помисли над това, Танис!

Магьосникът се поклонил иронично и закричи към храстите, за да се присъедини към останалите.

Глава 12

Крилати сънища. Дим на изток. Мрачни спомени.

– Отиваме в Ксак Тсарот – заяви Танис. – това е решението ми.

– Така ли те посъветва магьосникът? – попита враждебно Стърм.

– Да, и смятам, че съветът му е разумен. Ако ние не стигнем там до два дни, ще го стори някой друг и най-големият подарък може да се окаже изгубен безвъзвратно.

– Най-големият подарък! – Очите на Таселхоф грейнаха. – Представаш ли си, Флинт! Безценни камъни! Или...

– Буре с бира и тава от пържени картофи на Отик – измърмори джуджето. – И хубав домашен огън. Но не в Ксак Тсарот!

– Е, да разбирам, че всички са съгласни – каза Танис. – Стърм, ако чувстваш, че от тебе има по-голяма нужда на север, тогава...

– Ще дойда с вас – въздъхна той. – Няма какво да правя на север. Самозаблуждавам се. Рицарите от моя орден са една неорганизирана сбирщина, която се крие в разпадащите се крепости и воюва единствено със събирачите на кредити.

Лицето му се сгърчи и той сведе глава. Танис изведнъж се почувства много уморен. Боляха го вратът, гърбът, раменете, а мускулите на краката му се бяха схванали. Понечи да каже нещо, но някой нежно го докосна по рамото. Вдигна глава и видя спокойното и хладно лице на Златна Луна, осветено от лунните лъчи.

– Изморен си, приятелю. Всички сме изморени. Но Ривървайнд и аз се радваме, че идваш с нас. – Тя огледа с ясен поглед цялата група. – Радваме се, че всички вие идвате с нас.

Танис изгледа високия варварин и остана с убеждението, че той не беше съгласен с нея.

– Е, поредното приключение – избърбори Карамон и се изчерви от неудобство. – Нали така, Райст? – Той смушка брат си в ребрата. Райстлин не му обърна внимание, а погледна към Господарката на гората.

– Трябва да тръгнем веднага – заяви хладно той. – Споменахте, че можете да ни помогнете да прекосим планината.

– Всъщност и аз се радвам на *тоя* решение. Надявам се моята мощ да ви бъде от полза.

Тя вдигна глава към небето. Приятелите проследиха погледа ѝ и видяха горе някакви сенки.

– Проклет да съм! – възкликна невярващо Флинт. – Летящи коне! Какво ли още има да става?

– О! – пое си шумно въздух Таселхоф. Кендерът остана запленил от прекрасните синьобели животни, които кръжаха над тях и се спускаха все по-ниско. Плесна възторжено с ръце. Дори и в най-смелите си мечти не си бе представял, че ще лети. Заради това си струваше дори да се бие с всички драконяни в Крин.

Пегасите кацнаха и вятърът от могъщите им криле разклати дърветата и тревата. Един огромен кон с криле, които докосваха земята, приближи почтително към Господарката на гората и се поклони. Осанката му излъчваше гордост и благородство. Останалите също се поклониха.

– Ти ли ни призова? – попита я водачът. Моите гости имат спешна работа на изток. Моля ви да ги отнесете през планините Истуол със скоростта на вятъра.

Пегасът изгледа учудено спътниците, отиде при тях и започна да ги оглежда един по един. Тас посегна да го погали по носа но той присви уши и отдръпна главата си. А когато стигна до Флинт, изсумтя отворено и се обърна към Господарката.

– Кендер? Човеци? И *джудже*?

– Аз пък не съм приритал за услугите ти, кон такъв! – изсъска Флинт.

Еднорогът само се усмихна. Пегасът се поклони резервирано.

– Добре, Господарке. – Той пристъпи грациозно към Златна Луна и прегъна предния си крак, за да го възседне по-лесно.

– Недей да коленичиш пред мен. Научих се да яздя още преди да прохода. Не ми е нужна помощ. – Тя подаде жезъла на Ривъруайнд, обгърна шията на коня и възседна широкия му гръб. Сребристоклатната ѝ коса проблясваше под лунните лъчи, а лицето ѝ бе чисто и хладно като мрамор; В този момент наистина изглеждаше като принцеса.

Златна Луна пое жезъла от Ривъруайнд и запя с висок глас. Войнът я погледна с обожание и се качи зад нея. Обхвана с ръце кръста ѝ и също запя.

Останалите също се качиха на конете, окрилени от песента. Пегасите се понесоха, издигаха се все по-нависоко, описвайки кръгове над гората. Сребърната и червената луна обливаха долината и облаците с червеникава светлина, която пурпурната нощ жадно поглъщаше. Гората остана зад тях и последното нещо, което спътниците видяха, бе

Господарката, застанала самотна върху тъмната земя като ослепителна звезда: Един по един всички се оклюмаха.

Таселхоф се бори най-дълго с вълшебния сън. Омагьосан от вятъра, който брулеше лицето му, и от гледката на огромните дървета, които сега приличаха на играчки, кендерът остана буден дълго след като всички заспаха, Флинт беше подпрял глава на гърба му и звучно хъркаше. Златна Луна спеше в прегръдката на Ривъруайнд, който бе положил глава на рамото ѝ. Карамон се беше вкопчил във врата на своя кон и дишаше тежко, а брат му се бе облегнал на гърба му. Стърм спеше дълбоко, сънят бе изгладил от лицето му бръчките на болката. Дори брадатата физиономия на Танис беше спокойна и освободена от грижите и отговорността.

Тас се прозя.

– Не – измънка той, премигна няколко пъти и се ощипа.

– Заспивай, малък кендер – посъветва го весело пегасът. – На смъртните не им е отредено да летят. Този сън е за собствената ти безопасност. Не искам да се паникьосаш и да паднеш.

– Няма – възпротиви се Тас и отново се прозя. Главата му клюмна. Вратът на летящия кон беше топъл и удобен, козината му бе мека и ароматна. – Няма да се паникьосам – измърмори сънено кендерът. – Никога не се паникьосвам – И заспа.

Полуелфът се събуди и видя, че лежи на някаква поляна. Водачът на пегасите стоеше над него и се взираше на изток. Танис се надигна.

– Къде сме? Това не е град. – Той се огледа. – Та ние дори не сме прекосили планините!

– Съжалявам. Не можем да ви отнесем до планините Истуол. На изток ни възпира голямо бедствие. Въздухът е изпълнен с мрак, и то такъв, какъвто не съм виждал в Крин от безброй... – Той замълча, сведе глава и започна да рие нетърпеливо с копито. – Не смее да продължа нататък.

– Къде сме? – попита отново обърканият Танис. – И къде са другите пегаси?

– Изпратих ги у дома. Останах да бдя над твоя сън, но ти вече си буден и аз също трябва да се прибирам. – Той го изгледа свъсено. – Не знам кой пробуди злото в Крин. Надявам се да не сте ти и спътниците ти.

Той разпери огромните си криле.

– Чакай! – Танис скочи на крака. – Какво...

Пегасът подскочи, издигна се във въздуха, направи два кръга и отлетя на запад.

– Какво зло? – замисли се Танис, въздъхна и огледа обстановката. Спътниците му спяха дълбоко, разположени в най-различни пози. Загледа се в хоризонта и опита да събере мислите си. Слънцето щеше да изгрее всеки момент. Първите лъчи на зората вече розовееха на изток. Намираха се сред обширна прерия и докдето стигаше погледът, не се виждаше нито едно дърво, а само висока трева, която се стелеше на талази.

Танис се зачуди какво беше имал предвид пегасът, като говореше за препятствие, и се загледа в изгрева, докато чакаше приятелите му да се събудят. Въпросът къде се намираха го притесняваше много, защото чувстваше, че Ривъруайнд навярно познава тази тревиста земя като петте си пръста. Той се протегна, освежен от необикновения сън, сякаш беше спал дни наред, и погледна на изток.

Изведнъж скочи, сякаш невидима ръка го стисна за гърлото.

Там се извиваха три плътни стълба мазен черен дим. Танис отиде до Ривъруайнд и го побутна леко, за да не събуди Златна Луна.

– Шшт! – прошепна той с пръст на устните и кимна към спящата жена. Варваринът премигна, но като видя мрачното му изражение, се събуди моментално. Стана и се отдалечи от Златна Луна, като оглеждаше мястото.

– Какво е това? – прошепна. – Та ние сме в Равнините на Абанасиния! До планините Истуол има още половин ден път. Моето село е там, на изток...

Той млъкна, защото Танис му посочи небето. Внезапно нададе кратък сподавен вик и Златна Луна се събуди. Тя се надигна, изгледа го сънено и очите ѝ се изпълниха с тревога. Извърна се и проследи погледа му.

– Не! Не! – Скочи и започна бързо да събира багажа им. Викът ѝ събуди останалите.

– Какво става? – скочи Карамон.

– Тяхното село гори – отвърна тихо Танис и посочи с ръка. – Армиите очевидно се придвижват по-бързо, отколкото предполагаме.

– Не – каза Райстлин. – Спомняте ли си, че драконяните-свещеници, споменаха как са проследили жезъла до някакво село в Равнините?

– Народът ми – безпомощно промълви Златна Луна и се свлече в ръцете на Ривъруайнд. – Баща ми...

– По-добре да тръгваме. – Карамон се огледа разтревожено. –

Стърчим тук като диамант на пъпа на циганка-танцьорка.

– Да – потвърди Танис. – Определено трябва да се махнем оттук. Но накъде да тръгнем? – обърна се той към Ривъруайнд.

– Към Кве-шу! – Тонът на Златна Луна не търпеше възражения. – На път ни е. Планините Истуол са точно след моето село. – Тя закрачи през високата трева.

Танис погледна Ривъруайнд.

– *Марулина!* – извика варваринът, затича се след нея и я хвана за ръката. – *Никх пат-так мерилар!* – изрече умоляващо Тя се вгледа в него с очи, сини и студени като утринното небе.

– Не – отвърна решително. – Отивам в селото. Ако нещо се е случило, ние сме виновни. Ще загина заедно с народа си, както е редно. – Гласът ѝ изневери. Стърцето на Танис се сви от жал.

Ривъруайнд я прегърна и двамата закрачиха към изгриващото слънце.

– Надявам се да срещна поне хиляда от тези същества – измърмори Карамон и вдигна торбата си и тази на брат си. – Ей, ама те са пълни! – възкликна той и надникна вътре. – Храна. Поне за няколко дни. И мечът ми е в ножницата!

– Е, поне едно нещо, за което да не се притесняваме – отвърна мрачно Танис. – Ти по-добре ли си, Стърм?

– Да. Този сън много ме ободри.

– Добре тогава, да тръгваме. Флинт, къде е Тас? – Полуелфът се извърна и едва не падна върху кендера, който беше застанал точно зад гърба му.

– Горката Златна Луна – промълви тихо той. Танис го потупа по рамото.

– Дано нещата не са толкова лоши, колкото си ги представяме.

Да последваме варварите, може войните да са ги отблъснали и това да са огньовете на победата.

Таселхоф въздъхна и вдигна големите си кафяви очи към Танис.

– Голям лъжец си – рече кендерът. Имаше усещането, че им предстои един много дълъг ден.

Здрачаваше се. Последните златисти отблясъци гаснеха и мрачна нощ се спускаше над земята. Спътниците бяха насядали около огъня, който не можеше да ги стопли, защото нищо не бе в състояние да прогони студа от душите им. Не разговаряха, а само седяха, загледани в огъня, опитвайки се да намерят някакъв смисъл в онова, на което бяха

станали свидетели. Някакъв смисъл в безсмисленото.

През живота си Танис беше виждал какво ли не. Но гледката на унищожения Кве-шу щеше завинаги да остане в съзнанието му като символ на ужасите на войната. А когато се опитваше да си припомни селото, изникваха само откъслечни образи, защото съзнанието му просто отказваше да обхване цялостната адска картина. Странното бе, че помнеше ясно стопените камъни. А като насън виждаше сгърчените и почернели тела, които лежаха сред тях.

Всичко в Кве-шу бе от камък – масивните храмове и обществени постройките, просторните сгради, статуите, широката арена – и всичко това се беше стопило като масло, оставено на припек. От камъните все още се издигаше дим, макар да бе очевидно, че селото е било нападнато много преди изгрев-слънце. Сякаш го бе погълнал изпепеляващ пламък. Но що за огън бе този, който можеше да ги разтопи?

Припомни си скърцащия звук. Когато го чу, се зачуди откъде идва и тръгна да го търси из мъртвия град, обзет единствено от тази мисъл. Броди сред унищожените сгради, докато накрая не го откри. Помнеше, че извика на другите да дойдат да го видят. Стояха и се взираха в разтопената арена.

Огромните каменни блокове се бяха стекли по трибуните, застинали в края на вътрешното празно пространство. В средата, върху почернялата и овъглена трева, се издигаше огромна бесилка. Двата стълба, които я крепяха, бяха забити в земята от някаква неимоверна сила, чак основите им се бяха разцепили от удара. На три метра от земята стоеше овъглена греда, която ги съединяваше, а отгоре к бяха накацали лешояди. Трите железни вериги се бяха стопили, застинали заедно, и сега се люлееха от вятъра. Те издаваха скърцащия звук. На всяка от тези три вериги висеше обесен за краката труп на таласъм.

Цялата тази зловеща скулптура бе увенчана с щит върху напречната греда, забучен със счупено острие на меч. Върху него едва личаха думите на много стара форма на общия език.

„Това се случва с онези, които вземат пленници, престъпвайки заповедите ми. Убивай или умри“ Верминаард

Верминаард. Името не говореше нищо на Танис.

Той си спомни Златна Луна, застанала в средата на онова, което някога е било бащината ѝ къща, как се опитва да съедини парчета от някаква счупена ваза. И как кучето – единственото живо същество в цялото селище – виеше над трупчето на мъртво дете. Карамон спря да погали животинчето. То подскочи уплашено, но после се приближи към

ръката на огромния мъж. След това близна студеното детско лице и вдигна изпълнен очакване поглед, които молеше човека да накара малкия му приятел отново да тича и да се смее. В главата му нахлуваха все повече спомени. Как Ривъруайнд вдигна от земята един камък и го понесе безцелно нанякъде, бродейки из унищоженото селище. Как Стърм стоеше пред бесилката като омагьосан и се взираше в надписа, беззвучно помръдвайки устни, сякаш произнасяше молитва или клетва.

Спомни си сбръчканото от тъга лице на джуджето което бе виждало какво ли не през дългия си живот, и как то галеше нежно по гърба ридаещия Таселхоф. Спомни си как Златна Луна трескаво издирваше оцелели, промъквайки се между черните камъни и викайки имена, докато накрая прегракна и Ривъруайнд не я убеди, че е безполезно. Дори някой да беше оцелял, то надали би останал задълго при тази апокалиптична гледка. Спомни си как стоеше сам в центъра на селото и се взираше в купчините прах, телата на драконяните, от които стърчаха стрели.

Студената ръка, която го докосна, и шепнещият глас на магьосника го върнаха в действителността.

– Танис, да тръгваме. Тук не можем да помогнем с нищо отмъстим.

Напуснаха Кве-шу. Пътуваха и през нощта. Никой не пожела да спрат, всеки искаше да изтощи тялото си дотолкова, че когато накрая заспи, по възможност да не сънува.

Но сънища имаше.

Глава 13

Студено утро. Висящите мостове. Черната вода.

Танис усети как в гърлото му се впиват пръсти с криви нокти и започна да се бори неистово. Накрая се събуди и видя Ривъруайнд, който се беше надвесил над него и го разтърсваше с всичка сила.

– Какво?...

– Сънуваше нещо. Събудих те, защото виковете ти се чуваха на километри.

– Благодаря ти. Съжалявам. – Той се изправи и тръсна глава, за да прогони кошмара. – Кое време е?

– Има още много до зазоряване – осведоми го уморено Ривъруайнд

и се върна при Златна Луна, която спеше до дънера на едно разкривено дърво. Тя измърмори нещо и отметна глава издавайки отсечени пискливи кръсъци като ранено животното. Варваринът погали косата ѝ и тя притихна.

– Трябваше да ме събудиш по-рано – каза Танис, разтривайки раменете и врата си. – Мой ред е да пазя.

– Да не мислиш, че ще мога да заспя? – попита горчиво Ривъруайнд.

– Трябва. Иначе ще си уморен и ще забавиш групата.

– Мъжете от моето племе могат да пътуват дни наред, без да спят. – Очите му се взираха в празното пространство със стъклен поглед.

Танис понечи да възрази, но се отказа и въздъхна. Знаеше, че няма никога да разбере напълно душевните мъки на варварина.

Избиването до крак на всичките ти приятели и близки хора, съсипването в един миг на целия ти живот е било толкова опустошително преживяване, че съзнанието се взривява дори само при мисълта за него. Танис го остави и отиде при Флинт, който дялкаше парче дърво.

– Поспи. Аз ще пазя.

– Чух, че викаше преди малко. – Джуджето прибра камата в канията ѝ и пхна дървото в торбата. – Кве-шу ли защитаваше?

Танис се намръщи и потрепери от студ. Зави наметката по-плътно около себе си и спусна качулката над лицето си.

– Имаш ли някакво понятие къде се намираме?

– Варваринът каза, че вървим по Източния път на мъдреца – отговори джуджето, разположи се на студената земя и се уви с одеялото. – Някакъв стар главен път от времето преди Катаклизма.

– Късметът ни едва ли ще е чак толкова голям, че той да ни отведе до Ксак Тсарот.

– Ривъруайнд май не мисли така – измърмори сънено джуджето. – Казва, че не е стигал много надалеч по него. Но поне прекосява планините. – Флинт се прозя широко и се обърна, намествайки наметката под главата си.

Танис си пое дълбоко въздух. Нощта изглеждаше спокойна. Откакто напуснаха Кве-шу, не се бяха натъквали на драконяни или таласъми. Както беше казал Райстлин, те очевидно бяха нападнали селото заради жезъла, а не като част от подготовката за война. Бяха го унищожили и след това си бяха отишли.

Предположи, че ограничението, което бе поставила Господарката на гората, все още беше в сила – да стигнат до Ксак Тсарот за два дни.

Един вече изтече.

Полуелфът потрепери и се върна при Ривъруайнд.

– Имаш ли представа колко път ни чака и в каква посока трябва да вървим?

– Да – кимна Ривъруайнд и потри възпалените си очи. – Ще тръгнем на североизток, към Новото море. Казват, че градът бил там. Аз, разбира се, не съм бил никога... – Той се намръщи и поклати глава. – Никога не съм ходил там.

– Ще успеем ли да стигнем утре?

– Ново море е на два дни път от Кве-шу – въздъхна варваринът. – Ако Ксак Тсарот наистина съществува, трябва утре да пристигнем там, макар да съм чувал, че оттук до Ново море земята е хълмиста и се пътува трудно.

Той затвори очи и ръката му несъзнателно погали косата на Златна Луна. Танис замълча, надявайки се варваринът да е заспал. Надигна се тихо, седна под едно дърво и се загледа в нощта. Напомни си на сутринта да попита Таселхоф дали има карта на тази част от континента.

Оказа се, че има, но тя не им помогна много, тъй като бе от времето преди Катаклизма. Ново море го нямаше. Беше се появило, след като земята се бе разцепила и водите на океана Турбидус бяха нахлули на сушата, за да запълнят бездната. Но все пак на нея Ксак Тсарот беше изобразен не много далеч от главния път, отбелязан като Източния път на мъдреца. Трябваше да стигнат там следобед, освен ако пътят не се окаже непроходим.

Компанията закуси в мрачно мълчание, предъквайки храната без апетит. Райстлин си свари вонящата отвара и през цялото време не свали странните си очи от жезъла на Златна Луна.

– Колко ценен стана сега, когато е изкупен с толкова много невинна кръв.

– Струваше ли си? Струва ли живота на моя народ? – запита Златна Луна, вперила празен поглед в някакво дърво. През изминалата нощ тя се бе състарила. Около очите ѝ се бяха появили тъмни кръгове.

Никой не ѝ отговори. Настъпи неловка тишина. Ривъруайнд изведнъж се изправи и навлезе в гората. Златна Луна го изпрати с поглед, скри лице в шепите си и се разрида.

– Той обвинява себе си, а аз не мога да му помогна. Но вината не е негова.

– Никой няма вина – отвърна тихо Танис, отиде до нея сложи ръка на рамото ѝ и започна да масажира схванатия ѝ врат. – Разбираме какво

ви е. Но просто трябва да продължим и да намерим отговора в Ксак Тсарот.

Тя кимна и изтри сълзите си, пое дълбоко въздух и издуха носа си в кърпичката, която ѝ подаде Таселхоф.

– Прав си – отвърна тя и преглътна. – Баща ми би се засрашил от мен. Не трябва да забравям, че съм Дъщерята на Главатаря.

– Не – чу се откъм гората плътният глас на Ривъруайнд, – ти си Главатарят.

Златна Луна се сепна. Изправи се и се вгледа в него с широко отворени очи.

– Може и да е така – заекна, – но това няма никакво значение.

Народът ни е мъртъв.

– Видях следи – каза Ривъруайнд. – Някои са успели да избягат. Вероятно са се скрили в планините, но ще се върнат и ти ще бъдеш техният Главатар.

– Народът ми... живи! – Лицето ѝ грейна.

– Малцина. А и не се знае още ли са живи. Зависи дали драконяните са ги последвали в планините. – Ривъруайнд сви рамене. – Но все пак ти си техният Главатар. – В гласа му се прокрадна горчивина. – А аз съпругът на Главатаря.

Тя се сви, сякаш я беше ударил, след което поклати глава. – Не, Ривъруайнд. Аз... нали говорихме...

– Така ли? – прекъсна я той. – Тази нощ много мислих. Толкова години ме нямаше, но в мислите ми беше само ти. Не осъзнах... – Той преглътна и си пое въздух. – Оставих Златна Луна, а като се върнах, намерих Дъщерята на главатаря.

– Нямах избор! – извика гневно тя. – Баща ми беше болен и трябваше да поема управлението, иначе щеше да го стори Лореман. Ти знаеш ли какво означава преди всяко хранене да се чудиш точно в кое блюдо е отровата? Всеки ден да мислиш откъде да попълниш хазната, за да платиш на войниците и Лореман да няма повод да всява размирици! А през това време баща ми да седи, да се самосъжалява и да мърмори! – Тя се задави от сълзи.

Ривъруайнд я изслуша с каменно лице, загледан в някаква над главата ѝ.

– Хайде, да тръгваме – каза студено. – Слънцето ще изгрее момент.

Не бяха изминали и няколко километра, когато пътят буквално се превърна в блато. Малко преди това бяха забелязали че почвата става все по-влажна, високите дървета отстъпват мястото си на ниска

мочурлива растителност. Отпред се издигаха странни сгърчени храсти. Изпаренията закриха слънцето и въздухът стана невъзможен за дишане. Райстлин се разкашля и покри устата си с кърпа. Стъпваха по изпочупените камъни на стария път и гледаха да избягват подгизналата и джвакаща земя.

Най-отпред вървяха Флинт и Таселхоф. Изведнъж джуджето извика и тинята го погълна. Отгоре остана само главата му.

– Помощ! – изкрещя Тас и останалите се завтекоха към тях.

– Дърпа ме надолу! – избърбори паникьосаният Флинт и нагълта още кал.

– Стой мирно! – заповяда Ривъруайнд. – Попаднал си в смъртоносно тресавище. Не отивай при него! – предупреди той Стърм, който се беше запътил да му помага. – Ще загинете и двамата. Дайте ми някакъв клон.

Карамон сграбчи първото попаднало му дръвче, пое дълбоко въздух и го изтръгна. Ривъруайнд легна на земята и го подаде на Флинт. Джуджето вече бе затънало до носа, но след като помахаше известно време с ръце, успя да сграбчи и Карамон го издърпа на сухото.

В този момент кендерът се хвърли към Танис и започна да му сочи нещо. От дупката, откъдето бяха извадили Флинт, се показаша змия, дебела колкото ръката на Карамон.

– Няма да успеем да прекосим блатото. Дали не е по-разумно да се върнем? – отбеляза Танис.

– Нямаме време – прошепна Райстлин и пясъчните часовници в очите му проблеснаха.

– Можем да минем – обади се Ривъруайнд със странен глас. – Знам една пътека.

– Какво? – обърна се към него Танис. – Стори ми се, че каза...

– Бил съм тук – изрече напрегнато варваринът. – Не знам кога, но съм бил. Знам пътя през блатото. Той води към...

– Води към разрушения град на злото, нали? – довърши мрачно Танис.

– Ксак Тсарот! – изсъска Райстлин.

– Разбира се – заключи бавно Танис. – Къде другаде бихме получили отговор за жезъла, ако не там, където ти е бил даден?

– Да тръгваме! – настоя Райстлин. – Трябва да пристигнем в Ксак Тсарот днес преди полунощ!

Варваринът пое водачеството. Накара ги да вървят един след друг и ги отведе далеч от пътя, навътре в блатото. От водата стърчаха и се

поклашаха множество дребни дървета с оголени корени, които той наричаше железни нокти, а от клоните им се спускаха увивни растения, които препречваха пътеката. Мъглата стана още по-гъста и скоро никой не виждаше на повече от метър пред себе си. Придвижваха се бавно и почти опипом. Една погрешна стъпка – и щяха да се озоват в смразяващата и лепкава вода, която ги заобикаляше отвсякъде.

Изведнъж пътеката свърши.

– Ами сега? – попита мрачно Карамон.

– Ето! – Ривъруайнд посочи едно дърво, на което беше завързан мост, изплетен от лиани. Висеше над водата като огромна паяжина.

– Кой го е направил? – попита Танис.

– Не знам. Но навсякъде, където пътеката стане непроходима, има по един такъв мост.

– Казах ви, че Ксак Тсарот едва ли е останал безлюден – прошепна Райстлин.

– Е, предполагам, не е редно да хулим този божи дар – отвърна Танис. – Поне не се налага да плуваме.

Придвижването им не беше особено приятно. Лианите бяха обрасли с хлъзгав мъх, който изключителни затрудняваше ходенето.

Мостовите се разклашаха дори при докосване, а когато някой стъпеше отгоре им, люлеенето ставаше неудържимо. А под тях и около тях неизменно чернееше вода, от която ги гледаха гладно странни очи. И тогава стигнаха до място, където твърдата земя свърши, а отгоре нямаше никакъв мост. Отпред не се виждаше нищо друго, освен мазна вода.

– Не е много дълбоко – измърмори Ривъруайнд. – Вървете след мен и стъпвайте точно там, където стъпвам аз.

Той тръгна, опипвайки пътя си с крак, а останалите го следваха плътно, вперили поглед във водата. Около краката им се плъзгаха отворотелни хлъзгави същества. Когато отново стъпиха на твърда земя, целите бяха покрити с кал и всички кашляха от вонята. Но най-лошото очевидно бе останало зад гърба им. Джунглата пред тях не беше толкова гъста и дори виждаха слънцето през преплетените клони и зеленикавата омара.

Колкото по на север отиваха, толкова по-твърда ставаше земята. Около обяд Танис намери по-голямо парче суша около един много стар дъб и обяви почивка. Обядваха и обсъждаха дали блатото вече е свършило. Златна Луна и Ривъруайнд през цялото време не продумаха нищо.

Дрехите на Флинт бяха свършено мокри. Той трепереше от студ и се оплакваше от болки в ставите. Танис се разтревожи.

Знаеше, че джуджето страда от ревматизъм, и си припомни думите му, че се бои някога да не го забави, затова стана, извика кендера и го отведе настрана.

– Знам, че в една от торбите ти има нещо, което ще прогони студа от кокалите на джуджето, ако разбираш какво имам предвид.

– Ами да – отвърна Тас и лицето му грейна. Той разрови първата торба, след това втората и накрая измъкна малка сребърна бутилка. – Бренди. От най-доброто на Отик.

– Излишно е да питам дали си го платил, нали? – ухили се Танис.

– Ще го платя – засегна се кендерът. – Веднага щом се върна.

– Да бе, вярвам ти! – Полуелфът го тупна по рамото. – Дай малко на Флинт, но не прекалявай. Просто колкото да го сгрее.

– Добре. И ще поемем водачеството-- ние, могъщите воини. – Тас се засмя и отиде при джуджето, а Танис се върна при останалите, които мълчаливо опаковаха остатъците от обяда и се подготвиха да поемат отново на път. „На всички ще ни дойдат добре няколко глътки от брендито на Отик“, помисли си той. Златна Луна и Ривъруайнд не си бяха продумали цяла сутрин и Танис се чудеше по какъв начин да облекчи душевните им страдания. Надяваше се единствено, че с времето болката ще отшуми.

Около час след като бяха обяждали, спътниците изминаха доста път, тъй като джунглата се беше разредила. Но тъкмо когато мислеха, че блатото е свършило, твърдата почва внезапно изчезна. Изморени, потиснати от отвратителната воня и обезверени, те нагазиха отново в тинята.

Тя обаче не направи никакво впечатление на Флинт и Таселхоф които се бяха откъснали далеч пред останалите. Кендерът бързо беше „забравил“ предупреждението на Танис да пийнат „съвсем по малко“ и течността затопляше кръвта им и разведряваше мрачната атмосфера. Дватамата си разменяха бутилката, докато накрая я изпразниха и поеха прегърнати напред, бърборейки весело за това, какво ще направят ако срещнат някой драконянин.

– Ще го вкаменя, да знаеш! – Джуджето завъртя над главата си въображаема брадва. – Бааам! И право в тиквата на гушера!

– Обзалагам се, че Райстлин може да ги вкаменява само с поглед! – Тас изимитира мрачната физиономия на магьосника. Дватамата се засмяха гръмко, но бързо снишиха гласове и се озърнаха назад, за да видят дали Танис не ги гледа.

– На бас, че Карамон ще забодне вилицата си в някой драконянин и ще го излапа! – не спираше джуджето.

Тас се задави от смях и избърса сълзите си. Изведнъж стигнаха до края на подгизналата земя. Таселхоф с мъка удържа Флинт, когато залитна и едва не падна във водата, която този път се простираше толкова надалеч, че дори висящ мост не би я прехвърлил. Отгоре плуваше широк голям дънер.

– Е, *това* е вече мост! – каза Флинт и отстъпи крачка назад, за да фокусира дървото. – Няма да лазим като паяци по онези гадни мрежи от трева. Хайде.

– Няма ли да изчакаме другите? Танис ще се сърди, че сме се отделили.

– Той ли? Пфу! – изсумтя джуджето. – Ей сега ще му покажем.

– Добре – съгласи се радостно Таселхоф, скочи върху дървото и се подхлъзна леко. Направи няколко бързи крачки, разкрявайки крака, както бе виждал веднъж да го правят вжеиграчите на летния панаир.

– Внимавай! Хлъзгаво е! – предупреди той Флинт.

Джуджето стъпи на дървото и го разлюля. Незасегнатата *от* бренидита част на съзнанието му твърдеше, че никога не би го сторил в трезво състояние. Твърдеше още, че постъпва глупаво, като не изчаква останалите, но той така и не я чу. Отново се чувстваше млад.

Таселхоф беше изцяло зает да се прави на Великолепната Мирго и когато вдигна глава, видя, че наистина има публика – един драконянин беше застанал точно пред него. Тас изтрезня моментално. Не че изпита страх, но определено се изненада. Все пак запази достатъчно самообладание, за да направи две неща – да извика високо: „Танис, засада!“, и веднага след това да извади хупака си и да го размаха във въздуха.

Тези действия свариха драконянина неподготвен. Той се стъписа и отстъпи назад. Тас едва не падна във водата, но се задържа и трескаво започна да мисли какво да стори по-нататък. Огледа се и видя, че на брега е застанал втори драконянин. Озадачи се, когато видя, че не са въроръжени, но още преди да осмисли това странно обстоятелство, чу зад себе си рев. Беше забравил напълно за джуджето.

– Какво става? – изкрещя Флинт.

– Дракотъпанарите – извика Тас, стисна хупака си и се вторачи в омарата. – Двама! Ето ги пред нас!

– Добре, разбрах. Изчезни от пътя! – изръмжа Флинт и посегна към брадвата си.

– И къде предлагаш да отида?

– Наведи се! – кресна му джуджето.

Единият от драконяните тръгна към Тас, протегнал към него

закривените си пръсти. Кендерът се хвърли по корем на дървото, а Флинт замахна със сила, която би отрязала главата на съществото, ако бе попаднала поне малко по-близо до нея. Но за жалост острието профуча точно пред физиономията на драконянина, който размахваше ръце във въздуха и напяваше странни думи. Замахът наруши равновесието на джуджето, кракът му се подхлъзна на лигавото дърво и Флинт изчезна във водата с див крясък.

Таселхоф, който познаваше Райстлин от много години, се досети, че драконянинът извършва заклинание. Легнал по корем и стиснал здраво хупака си, кендерът осъзна, че разполага точно със секунда и половина, за да прецени какво да направи. На няколко сантиметра отпред драконянинът бе на път да довърши заклинанието си и Тас реши, че всичко останало е по-добро от това да се окаже омагьосан. Той се хвърли в смрадливата вода.

– Танис! Засада!

– По дяволите! – изруга Карамон, когато чу гласа на кендера някъде отпред.

Всички се затичаха натам, проклинайки лианите и клоните, които им препречваха пътя. Тъкмо излизаха от гората, когато видяха дънера във водата. От сенките излязоха четирима драконяни и им препречиха пътя.

Внезапно се спусна толкова плътна тъмнина, че не различаваха дори ръцете си.

– Магия! – чу се съскащият глас на Райстлин. – Тези използват магия. Стойте настрана. Не можете да им направите нищо.

В същия момент магьосникът изпищя от болка.

– Райстлин! – изкрещя Карамон. – Къде... уф... – Чу се стон и строполяване на тежко тяло.

Танис чуваше напяването на драконяните. Посегна да извади меча си, но изведнъж го обгърна някаква лепкава субстанция, която запуши носа и устата му. Той се помъчи да се освободи, но тя го обгърна още по-плътнo. Чу ругатните на Стърм, виковете на Златна Луна и внезапно затихване на гласа на Ривъруайнд. Той падна на колене и се помъчи да-разкъса паяжиноподобното вещество, което бе прилепило ръцете към тялото му. След това падна по лице и потъна в неестествен дълбок сън.

Глава 14

В плен на драконяните.

Притиснат до земята и останал без дъх, Таселхоф наблюдаваше как драконяните се канят да отнесат приятелите му. Беше се скрил в един храст до брега на блатото, а Флинт лежеше до него в безсъзнание. Кендерът го изгледа виновно, но в случая просто нямаше избор. В паниката си джуджето щеше да повлече и него в ледената вода и надали щяха да оживеят, ако не го беше фраснал по главата с хупака си. След това извлече безжизненото му тяло на сушата, скри го под храста и загледа безпомощно как драконяните оплитат приятелите му с магическа паяжина. Очевидно всички бяха в безсъзнание, защото не помръдваха.

Развесели се малко, докато наблюдаваше опитите им да вземат жезъла на Златна Луна. Очевидно им беше познат, защото промърмориха над него няколко фрази на гърления си език, придружени от някакви движения с ръце. Единият – вероятно лидерът им – посегна да го вземе. Избухна яркосиня светлина. Той изпищя, хвърли жезъла и заподскача нагоре-надолу по брега, бълвайки думи, за които Тас предположи, че са обидни. Накрая му хрумна по-добра идея. Извади една кожена завивка от торбата на Златна Луна и я разтла на земята. Взе някаква пръчка с която избута жезъла върху завивката, уви го в нея и го размаха тържествуващо. Няколко драконяни вдигнаха телата на приятелите му, останалите поеха след тях, понесли торбите и оръжията им.

Точно когато преминаваха покрай храста, джуджето се размърда и простена. Тас запуши устата му с длан. Съществата явно не го чуха, защото продължиха по пътя си. Докато минаваха покрай тях, Таселхоф успя да разгледа приятелите си. Изглеждаха дълбоко заспали. Карамон дори хъркаше. Кендерът си спомни за приспиващото заклинание на Райстлин и реши, че драконяните са използвали нещо подобно, за да ги пленят.

Флинт отново изстена. Драконянинът, който вървеше последен, спря и надникна в храстите. Тас взе хупака и го вдигна над главата на джуджето – ей така, за всеки случай. Но не се наложи. Съществото сви рамене, измърмори нещо и побърза да настигне останалите. Кендерът въздъхна облекчено и махна ръката си от устата на джуджето, Флинт премигна и отвори очи.

– Какво стана? – изстена той, като се държеше за главата.

– Падна от моста и си удари главата в дървото – излъга Тас.

– Така ли? – усъмни се Флинт. – Последното нещо, което си спомням, бе че едно от тези същества идваше към мен и аз паднах във водата...

– Ами... така стана, недей да спориш – прекъсна го Тас и се изправи. – Можеш ли да вървиш?

– Естествено, че мога – процеди през зъби джуджето и се изправи с леко залитане. – Къде са останалите?

– Драконяните ги заловиха и ги отнесоха.

– Всички? – Челюстта на Флинт увисна. – Просто така.

– Използваха магия – отвърна нетърпеливо Тас. – Доколко видях, направиха заклинание. Не са ранени единствено Райстлин, докато минаваха покрай нас, ми изглеждаше ужасно.

– Кендерът го дръпна за мокрия ръкав. – Хайде... трябва да ги проследим.

– Да, да – измънка Флинт и опипа главата си. – Къде ми е шлемът?

– На дъното на блатото – отвърна му с досада Тас. Ако искаш, гмурни се и си го намери.

Джуджето изгледа с погнуса мазната вода, потръпна и побърза да й обърне гръб. – Вдигна отново ръка към главата си и напипа огромна цицина.

– Изобщо не си спомням да съм си удрял главата. – Изведнъж се сети за нещо и трескаво заопипва гръба си. – Бравата ми!

– Шшт! – скастри го Тас. – Радвай се, че си жив. Сега трябва да спасяваме другите.

– И как предлагаш да стане, при положение че не ми е останало нищо освен тази огромна цицина? – изръмжа Флинт и се понесе след бързия кендер.

– Все ще измислим нещо – каза уверено Тас, макар да чувстваше сърцето си в петите.

Кендерът лесно намери пътеката – беше стара и добре утъпкана.

За миг си помисли, че ако я следват, могат да се озоват право в свърталището на драконяните, и потръпна. Но реши да не се притеснява за такива дребни подробности.

За жалост Флинт не споделяше тези негови възгледи.

– Там има цяла армия, по дяволите! – възмути се джуджето и хвана кендера за ръкава.

– Ами, да... – Тас спря, за да обмисли ситуацията, и физиономията му грейна. – Още по-добре. Колкото *те* са повече, толкова по-малка е вероятността да видят *нас*. – И отново пое по пътя.

Флинт се намръщи. На тази логика нещо й куцаше, но точно сега не можеше да се сети какво и освен това му бе твърде студено, за да спори. Но в едно отношение беше съгласен с кендера: алтернативата бе да избягат през блатото и да изоставят приятелите си. А това не беше никак-ва алтернатива.

Вървяха още половин час. Слънцето потъна в омарата и я оцвети в кървавочервено. Ношта се спусна бързо над блатото. Скоро видяха пред себе си ярка светлина и побързаха да се скрият в храстите. Кендерът пристъпваше тихо като мишка, а джуджето непрекъснато настъпваше съчки, които прашяха, блъскаше се в дърветата и шумолеше в храстите. За щастие в лагера на драконяните празнуваха и надали щяха да чуят и армия от настъпващи джуджета. Двамата се промъкнаха почти до огъня, когато джуджето изведнъж сграбчи кендера толкова силно, че едва не го събори.

– Велики Реоркс! – изруга Флинт. – Дракон!

Тас бе твърде смаян, за да отвърне. Те наблюдаваха стъписани от ужас съществата, които танцуваха и се хвърляха по очи пред огромен черен дракон, разположил се в руините на голяма куполообразна сграда. Главата му се издигаше над върховете на дърветата а размахът на крилето му беше невероятен. Един драконянин се поклони пред него и посочи жезъла и струпаните на земята оръжия.

– Има нещо странно в този дракон – прошепна Тас след известно време.

– Като например, че изобщо не му се полага да съществува ли?

– Това е едно на ръка. Погледни го. Той изобщо не помръдва и не реагира на нищо. Просто си седи. Винаги съм ги смятал за по-енергични същества, не мислиш ли?

– Иди и го настъпи по крака! Тогава ще видиш що за енергични същества са.

– Точно това смятам да направя.

И преди джуджето да успее да каже нещо, Тас изпъзля от храстите и се отправя към лагера, подскачайки от сянка на сянка. На Флинт му идеше да си оскубе брадата от яд, но беше твърде опасно дори да направи опит да го спре. И като нямаше какво да стори, го последва.

– Танис!

Полуелфът чу името си сякаш от много далеч. Опита да отговори, но устата му беше запушена с нещо лепкаво. Тръсна глава и усети на рамото си ръка, която му помагаше да седне. Отвори очи. Беше нощ. Ако

се съдеше по отблясъците, наблизно гореше голям огън. Видя до себе си угриженото лице на Стърм, вдигна ръка, за да потупа рицаря по широкото рамо, и започна да плюе парчета от лепкавата материя, полепнала по лицето му като паяжина.

– Добре съм – каза той накрая. – Къде се намираме? Всички ли са тук? Има ли ранени?

– В лагера на драконяните сме – каза Стърм и му помогна да се изправи. – Таселхоф и Флинт ги няма, а Райстлин е ранен.

– Много ли е зле?

– Не е добре.

– Отровна стрела – поясни Ривъруайнд. Танис се обърна към него и за пръв път успя да огледа мястото, където ги бяха затворили. Намираха се в бамбукова клетка, пазена от драконяни е извадени криви мечове, а в лагера се разхождаха стотици от тези гнусни същества. А над него...

– Да – каза Стърм, като видя изумената му физиономия дракон. Понедната детска приказка. Райстлин щеше да умре от удоволствие.

– Райстлин? – Танис отиде до магьосника, който лежеше в безсъзнание в ъгъла на клетката, покрит с наметалото си. Златна Луна беше коленичила до него, положила ръка на челото му, и от време на време отмяташе назад бялата му коса. Магът въртеше глава, мърмореше странни думи и крещеше отсечени заповеди.

Карамон седеше до него, блед почти колкото брат си. Ривъруайнд се приближи до тях.

– Златна Луна намери това във врата му – каза той и му показа една стрела с пера, като я държеше много внимателно между палеца и показалеца си. Погледна магьосника без обич, но със съжаление. – Кой знае каква отрова изгаря тялото му.

– Ако жезълът беше у нас... – промълви жената.

– А той къде е?

– Там – посочи Стърм с кисела гримаса.

Танис погледна и видя зад множеството драконяни жезъла, който лежеше пред черния дракон, положен върху коженото одеяло на Златна Луна.

Хвана една от пръчките на клетката и я раздруса.

– Можем да се измъкнем. Карамон ще пречупи това като съчка.

– Дори Таселхоф щеше да го счупи, ако беше тук – отговори му Стърм. – А след това ни остава да се погрижим за няколкостотин от тези същества. Дракона не го броим.

– Добре. Не го вземай навътре. – Танис въздъхна. – Имаш ли

представа какво е станало с Флинт и Тас?

– Ривъруайнд каза, че малко преди да попаднем на засадата, чул плясък, точно след като Тас изкрещя. Може да са имали късмет да скочат от дървото и да се скрият в блатото. Ако не... – Стърм не довърши. Танис затвори очи, защото светлината от огъня го дразнеше. Чувстваше се уморен – от битки, от убийства, от блатна кал. Копнееше да легне и да потъне в безпамятен сън. Той отвори очи и разтърси клетката. Един от пазачите се обърна и вдигна меча си.

– Говориш ли общия? – попита Танис на най-елементарната форма, използвана в Крин.

– Да, и то много по-добре от теб, елфска отрепко – изръмжа драконянинът. – Какво искаш?

– Един от нас е ранен с отровна стрела. Искामе да се погрижите за него. Дайте му противоотрова.

– Отровна стрела ли? – Драконянинът надникна в клетката. – А, онзи с магиите. – От гърлото му се изтръгна звук, наподобяващ смях. – Значи е болен. Ами да, отровата действа бързо. Не можем да позволим наоколо да се разматават магъосници. Опасни са дори в клетка. Но не се притеснявай. Няма да е сам. Вие ще го съпроводите много скоро. Всъщност дори ще му завиждате. Вашата смърт няма да е толкова бърза.

Драконянинът му обърна гръб и каза нещо на партньора си, сочейки с кривия си нокът клетката. Дватама се разсмяха с отблъскващи гърлени звуци. Танис потисна бушуващата си ярост и отново погледна Райстлин. Състоянието му бързо се влошаваше. Златна Луна опипа пулса му и поклати глава. Брат му изстена. Погледът му се спря върху двамата драконяни, които се смееха и разговаряха.

– Карамон, недей! – изкрещя Танис, но не успя да го спре. Огромният воин се хвърли към пазачите с вик на ранено животно. Бамбуковите пръти подадоха и се разхвърчаха на трески, забивайки се в тялото му. Бесен от желание да убива, воинът изобщо не ги почувства. Полуелфът се хвърли отгоре му, но той се отърси с такава лекота, сякаш прогонваше досадна муха. – Карамон, глупако... – изръмжа Стърм и двамата с Ривъруайнд се хвърлиха върху него, но той отблъсна и тях.

Един от пазачите се извърна и вдигна меча си, но воинът го изби от ръката му и заби огромния си юмрук в лицето му. Съществуването се строполи безчувствено на земята, но само след секунди шестима драконяни с лъкове и стрели обкръжиха Карамон.

Ривъруайнд го събори на земята, а Стърм седна на гърба му и натисна главата му към земята, докато чу приглушен стон и почувства, че

се е успокоил.

В този момент над лагера се разнесе остър, пронизителен глас.

– Доведете ми война! – извика драконът.

Драконяните свалиха оръжията, обърнаха се към него и го изгледаха с почуда, след което си казаха нещо. Ривъруайнд и Стърм се изправиха, а Карамон остана да лежи на земята, разтърсван от ридания. Пазачите се спогледаха притеснено, а онези, които се намираха най-близо до дракона, побързаха да се отдръпнат и да образуват широк полукръг около него.

Един от тях, според нашивките може би се явяваше командир, пристъпи към загърнат в роба драконянин, който зяпаше черния дракон с отворена уста.

– Какво става? – попита рязко командирът.

Другият му отвърна на общия език. Танис ги слушаше внимателно и разбра, че двамата принадлежаха към различни видове – онези с робите очевидно бяха магъосници и жреци и май не говореха на един и същи език освен общия. Военният беше разтревожен.

– Къде е вашият жрец Бозар? Трябва да ни каже какво да правим.

– Главата на нашия орден не е тук. – Онзи с робата бързо възвърна самообладанието си. – Един от *тях* долетя и го взе със себе си, за да се разберат с бог Верминаард за жезъла.

– Но драконът никога не говори, когато жрецът го няма! На моите хора това не им се нрави. Направи нещо, и то по-скоро!

– Защо се бавите? – изсвистя като вятър гласът на дракона. – Доведете ми война!

– Направете каквото казва! – Драконянинът с робата махна с ръка, няколко същества извлякоха кървящия Карамон за ръцете и го изправиха пред дракона с гръб към огъня. Съвсем наблизо лежах синият жезъл, жезълът на Райстлин, оръжията и торбите им.

Воинът вдигна глава, за да погледне чудовището, обаче очите му се замъглиха от сълзите и кръвта, която струеше от местата, където се бяха забили бамбуковите трески. Драконът се извисяваше над него, но димът от огромния огън скриваше чертите му.

– Ще чуеш нашата присъда без отлагане, човешка отрепко. – изсъска чудовището и размаха огромните си криле. Драконяните се отдръпнаха панически. Очевидно знаеха какво ще последва.

Карамон го погледна без страх.

– Брат ми умира – изкрещя той. – Прави с мен каквото пожелаеш! Аз искам само едно нещо – върни ми меча, за да загина в битка!

Драконът се изсмя и драконяните се присъединиха към него с гърлените си звуци. Той се залюля напред-назад, сякаш се канеше да скочи върху воина и да го погълне.

– Звучи ми забавно. Дайте му оръжието! – заповяда драконът и размаха огромните си криле. Изви се вятър, който разпръсна искри от огъня.

Карамон разбута пазачите, взе меча си от купчината и го вдигна към чудовището, изпълнен с омраза и ярост.

– Не можем да го оставим сам! – изруга Стърм и пристъпи, готов да се хвърли в битка.

Изведнъж от сенките се чу глас.

– Пст... Танис! Полуелфът се обърна.

– Флинт! – възкликна той и погледна разтревожено към пазачите, но те наблюдаваха представлението. Танис отиде в дъното на клетката, където беше застанало джуджето.

– Изчезвай оттук! Не можеш да помогнеш с нищо. Райстлин умира, а драконът...

– ...е Таселхоф – прекъсна го джуджето.

– Какво? Я повтори!

– Драконът е Таселхоф. Танис изгуби дар-слово.

– Направен е от камъшит – обясни припряно джуджето. – Тас се промъкна отзад и надникна вътре. Той е кух! Всеки, който влезе вътре, може да размахва крилетата му и да говори през една тръба. Предполагам, че така жреците държат тези гнусни същества в подчинение. Както и да е, Таселхоф в момента се прави на дракон, пляска с криле и заплашва да изяде Карамон.

Танис си пое дълбоко въздух.

– И какво предлагаш? Наоколо има стотици драконяни! Няма да им отнеме много време, за да разберат какво става.

– Идете при Карамон. Ти, Стърм и Ривъруайнд. Вземете оръжията си, торбите и жезъла. А аз ще помогна на Златна Луна да отнесем Райстлин в гората. Тас е наумил нещо. Просто бъдете готови.

Танис изстена.

– На мен още по-малко ми харесва – изръмжа джуджето. – Не съм много щастлив, че животът ми е в ръцете на някакъв плиткоумен кендер, но, в крайна сметка, *той* е драконът тук.

– Определено – изрече полуелфът и хвърли един поглед към чудовището, което надаваше вой, пляскаше с криле и подскачаше напред-назад пред смаяните драконяни.

Той отведе Стърм и Ривъруайнд при Златна Луна, която през цялото време стоеше до Райстлин. Обясни им ситуацията и рицарят го изглежда така, сякаш бе по-луд и от магьосника. Ривъруайнд само поклати глава.

– Ако имате по-добър план, кажете го – завърши Танис. Двата погледнаха първо дракона, после него и едновременно свиха рамене.

– Златна Луна да тръгва с джуджето – разпореди Ривъруайнд.

Жената понечи да възрази, но варваринът я изгледа с безизразно лице и тя преглътна протеста си.

– Моля ви, милейди, останете с Райстлин – намеси се Стърм. – Ние ще донесем вашия жезъл.

– Само побързайте – отрони тя с побелели устни. – Той наистина е на ръба на смъртта.

– Ще побързаме. Имам чувството, че само да започнем, всичко ще се развие мълниеносно! – Стърм я потупа по ръката.

Ривъруайнд продължаваше да гледа Златна Луна. Понечи да каже нещо, но поклати раздражено глава, обърна се и застана до Танис. Стърм се присъедини към тях и тримата започнаха да се промъкват между драконяните.

Карамон вдигна меча си и той проблесна от пламъците на огъня. Драконът побесня и съществата се отдръпнаха назад, вдигнали щитовете пред лицата си. Искрите, понесени от криле-те на дракона, подпалиха някои от бамбуковите колиби, но драконяните изобщо не забелязаха, жадни за кръв. Чудовището започна да вие и Карамон усети как устата му пресъхва, а стомахът му става на топка. За пръв път влизаше в битка без брат си и от тази мисъл сърцето му се сви от болка. Тъкмо се канеше да се нахвърли върху чудовището, когато, сякаш от нищото, изникнаха Танис, Стърм и Ривъруайнд.

– Ние няма да оставим приятеля си сам в смъртта! – изкрещя предизвикателно полуелфът. Драконяните изпаднаха във възторг, предвкусвайки представлението.

– Махайте се! – изръмжа Карамон и очите му се насълзиха. – Това е моя битка.

– Млъкни и слушай! – заповяда Танис. – Стърм, вземи мечовете ни, а ти, Ривъруайнд, събери торбите. Вземи каквито драконянски оръжия успееш да докопаш. Карамон, ти се погрижи за двата жезъла.

– Какво, по дяволите...

– Драконът е Таселхоф. Сега нямам време да ти обяснявам. Просто

прави каквото ти казвам! Вземи двата жезъла и ги отнеси в гората. Златна Луна чака. – Той прегърна приятеля си и го побутна. – Тръгвай! Райстлин умира! Ти си единственият му шанс.

Това отрезви напълно Карамон. Той изтича до купчината оръжия и под одобрителните крясъци на драконяните грабна двата жезъла. Стърм и Ривъруайнд се въоръжиха и рицарят подаде на Танис меча му.

– А сега се пригответе да умрете, човеци! – изкрещя драконът. Крилете му описаха широка дъга и той изведнъж се вдигна във въздуха. Драконяните се развикаха. Някои побягнаха в гората, а други се проснаха по лице на земята.

– Сега! – изкрещя Танис. – Тичай, Карамон!

Огромният воин побягна към гората и се насочи към мястото, където го чакаха Златна Луна и Флинт. Един драконянин се изпречи на пътя му, но той го просна само с един замах. Стърм надаваше соламнийски бойни викове, а съществата крещяха неистово. Няколко от тях се навърлиха върху Карамон и той реши да опише с жезъла дъга така, както беше виждал да го прави Златна Луна. Избухна синя светлина и драконяните се строполиха на земята.

Карамон стигна до гората и намери едва дишания Райстлин в краката на Златна Луна. Тя грабна жезъла и го сложи върху безжизненото тяло на магьосника.

– Няма да стане – поклати глава Флинт.

– Трябва! – каза твърдо Златна Луна и прошепна: – Който и да си ти, господарю на жезъла, излекувай този човек. Моля те. – Повтори същите думи като в транс още много пъти.

Изведнъж дърветата избухнаха в пламъци.

– В името на Бездната! – заекна джуджето. – Погледнете! Карамон се обърна тъкмо навреме, за да види как черният дракон пада с главата напред в огъня. Във въздуха се разхвърчаха горящи парчета дърво и из целия лагер се понесоха искри. Бамбуковите колиби, които още не горяха, пламнаха с всичка сила. Камъшитеният дракон нададе последен писк и също се подпали.

– Таселхоф! – изруга Флинт. – Скапаният кендер е вътре в това чудо! – Той се втурна в горящия лагер на драконяните.

– Карамон... – прошепна Райстлин. Воинът коленичи до него. Магьосникът беше много блед, но очите му гледаха с ясен поглед. Той се надигна немошно, залитна и се подпря на брат си, загледан в унищожителния огън. – Какво става?

– И аз не знам. Таселхоф се направи на дракон и нещата се

объркаха. Ти почивай. – Воинът се загледа към лагера и извади меч си в случай, че някой драконянин реши да ги нападне.

Но в момента пленниците бяха последната им грижа. След като техният бог, тоест драконът, се подпали, дисциплината им отиде по дяволите и те се разбягаха с писъци из гората. Неколцина по-едри и очевидно по-интелигентни драконяни сновяха насам-натам и отчаяно се опитваха да възврат някакъв ред в хаоса. Стърм си проби път през редиците им, без да срещне никаква съпротива. Тъкмо беше стигнал до края на откритото пространство, близо до бамбуковата клетка, когато Флинт притича край него и влезе в горящия лагер.

– Ей! Къде?...

– Тас е в дракона! – Джуджето дори не забави крачка. Стърм се обърна и видя черния дракон, обхванат в пламъци, които се издигаха чак до небето. Лагерът беше обгърнат от непрогледен дим, който не успяваше да се разнесе поради тежкия и влажен въздух. Рицарят се наведе и изтръска няколко искри, попаднали върху наметката му, след което се затича и бързо настигна късокракото джудже.

– Флинт – изрече той, останал без дъх, и го хвана за ръката, – няма смисъл. Никой не може да оживее в тази пещ! Хайде да се връщаме при останалите...

– Остави ме! – изрева джуджето толкова свирепо, че рицарят се сепна и го пусна. То отново се затича към горящия дракон, а Стърм въздъхна и тръгна след него с насълзени от дима очи.

– Таселхоф Бърфут! – изкрещя Флинт. – Идиот такъв! Къде си?

Не получи отговор.

– Таселхоф! Ако не излезеш, ще те убия! Не ме карай... – По бузите му се стичаха сълзи от безсилие, гняв, скръб и дим.

Горещината беше непоносима. Тя изгаряше дробовете на Стърм и той разбра, че няма да издържат дълго. Хвана здраво джуджето, дори се приготви да го удари, само и само да го изнесе оттук. Тогава видя раздвижване в края на пламтящата купчина. Разтри очи и отиде да погледне отблизо.

Драконът бе паднал странично. Главата му, която беше скрепена към тялото с дълга камъшитена шия, щеше да пламне всеки момент. Стърм отново видя, че нещо се движи.

– Флинт! Виж! – Рицарят изтича до главата, но джуджето вече го беше изпреварило. От устата на дракона се показваха два малки крака, обути в син чоропогащник, които риташа с всичка сила.

– Тас! Излизай оттам! Главата ще пламне всеки момент!

– Не мога! Заклещен съм! – чу се приглушен глас. Стърм започна трескаво да обмисля как да освободи кендера, докато Флинт го хвана за краката и го задърпа.

– Оох! Престани! – изпищя Тас.

– Не става – изпуктя джуджето. – Здравата е заседнал. Огнената стихия пропълзя по врата на дракона и Стърм извади меча си.

– Ще му отрежа главата. Не виждам друг начин. – Той прецени ръцата на кендера и като се молеше ръцете му да не са вдигнати нагоре, замахна към врата на дракона. Флинт стисна очи. Острието на меча се стовари върху дракона и главата му се отдели от тялото. Кендерът изпищя, но Стърм не разбра дали от болка, или от изненада.

– Дърпай! – викна на джуджето.

Флинт сграбчи камъшитената глава и я задърпа встрани от горящо-то туловище. В този момент от дима изникна висока тъмна фигура. Рикарят се извърна с вдигнат меч, но беше Ривъруайнд.

– Какво пр... – Варваринът изгледа драконовата глава и помисли, че двамата са си изгубили ума.

– Кендерът е вътре! – извика Стърм. – Тук не можем да разцепим главата. Драконяните ще пи обкръжат всеки момент. Трябва да...

Думите му заглъхнаха в поредния огнен взрив, но Ривъруайнд успя да види сините крака, които стърчаха от устата на дракона. Пъхна пръсти в едната очна кухина на главата и я дръпна. Стърм я хвана от другата страна и двамата тичешком се отдалечиха от лагера. Малкото драконяни, на които се натъкнаха, побягнаха като попарени при вида па тачи гледка.

– Хайде, Райст. – Карамон бе положил ръка около раменете на брат си. – Опитай да се надигнеш. Трябва да се махаме отук. Как си?

– Както винаги – прошепна с горчивина Райстлин. – Помогни ми да стана. Чака... А сега ме остави поне за малко на мира. – Той се подпря па едно дърво и въпреки че трепереше, успя да се задържи изправен.

– Добре, Райст – обиди се Карамон и се отдръпна. Златна Луна изгледа с отвращение магьосника, спомняйки си безмерната скръб па брат му, когато той умираше. Тя им обърна гръб и зачака останалите, заглеждана в плътния дим.

Пръв се появи полуелфът, който тичаше толкова бързо, че не успя да спре навреме и се блъсна в Карамон. Воинът го задържа с огромните си ръце и го изправи на крака.

– Благодаря! – извини се останалият без дъх Танис и се наведе с ръце на коленете, за да се свести. – Къде са другите?

– Не сте ли заедно?

– Разделихме се. – Той си пое дълбоко дъх, но се закашля, когато димът влезе в дробовете му.

– *Су Торак!* – внезапно извика Златна Луна.

Двамата мъже се извърнаха едновременно и онемяха от гротескната картина, която изникна от непрогледния дим – към тях се носеше главата на дракон, изплезил раздвоен син език. Танис премигна, но в същия момент чу зад себе си звук, който едва не го накара панически да се покати на първото дърво. Все пак успя да преодолее страха си и се обърна със свито сърце и вдигнат меч.

Райстлин се смееше!

Танис никога не го беше чувал да се смее, дори и като дете, и се помоли никога повече да не го чуе. Карамон гледаше брат си с почуда, а Златна Луна го наблюдаваше с ужас. Накрая ужасният звук затихна, но Райстлин продължи да се смее беззвучно. Златните му очи отразяваха *обхвадания* в пламъци лагер на драконяните.

Танис потръпна и се обърна. Чак сега видя, че Стърм и Ривъруайнд носеха главата, а пред тях припкаше Флинт, *нахлупил* драконянски шлем. Полуелфът изтича да ги посрещне.

– Какво става, в името на...

– Кендерът се заклеши в това и *трябва* да го извадим – прекъсна го Стърм. Двамата с Ривъруайнд *сложиха* главата на земята, дишайки тежко. Стърм изглежда смеещия се Райстлин. – Какво му става? Още ли е натровен?

– Не, добре е – отвърна Танис и коленичи, за да огледа главата на дракона.

– Жалко – измърмори Стърм и *клекна* до него.

– Тас, добре ли си? – *извика* полуелфът, повдигна огромната уста и надникна вътре.

– Стърм май ми отрязал косата! – простена кендерът.

– Добре че не ти е отрязал главата! – изсумтя Флинт.

– Какво му пречи да излезе? – Ривъруайнд също се наведе да погледне.

– Не знам, по *дяволите!* – изруга Танис и се изправи. – Нищо не виждам от тоя проклет дим. Трябва да се махаме оттук! Драконяните много скоро ще се организират. Карамон, ела тук и опитай да откъснеш горната част.

Воинът застана пред камъшитената глава. Бръкна в двете очни кухини, затвори очи, пое си дълбоко въздух, изръмжа и задърпа. В първия момент не се получи нищо. *Танис* наблюдаваше как мускулите му се издуват и напрягат и лицето му се зачервява. Изведнъж дървото се разцепи с *трясък* и драконовата глава се разпадна. Карамон залитна назад от *инерцията*.

Полуелфът бръкна вътре, сграбчи ръката на Тас и го измъкна.

– Добре ли си?

Кендерът се олюля леко, но усмивката му бе широка, както винаги.

– Разбира се – отвърна жизнерадостно той. – Само съм малко поожулен. – Внезапно лицето му помръкна, опипа *главата* си и притеснено попита: – А косата ми?

– На мястото си е.

Тас въздъхна облекчено, мигновено възвърна бодрия си дух и започна да говори:

– Това беше най-чудесното нещо, което ми се е случвало – да летя. А Карамон правеше такива физиономии...

– Историята ще почака – прекъсна го Танис. – Сега трябва да се махаме оттук. Карамон? Ти и брат ти ще се справите ли?

– Да.

Райстлин пристъпи немощно и прие подкрепата на силните братски ръце. Обърна се за последно да погледне разцепена-та драконова глава и раменете му отново се разтресоха от беззвучен кикот.

Глава 15

Бягството.

Кладенецът.

Смъртта с черни криле.

Димът от подпаления лагер се стелеше над блатото и скриваше спътниците от очите на странните и зли същества, дори закриваше сребърната луна и звездите. Приятелите не посмяха да използват никаква светлина, тъй като отвсякъде се чуваха бойни рогове – драконяните се бяха окопитили и възстановяваха редиците си.

Ривъруайнд водеше групичката. Танис, който винаги се бе гордял със способността си да се ориентира в гората, сега, в черното и мъгливо блато, напълно бе изгубил представа къде се намираха. Само когато

някоя звезда се покажеше иззад димната пелена, разбираше, че се придвижват на север.

Не след дълго Ривъруайнд изведнъж се подхлъзна и затъна до колене в тинята. Танис и Карамон го издърпаха и кендерът мина отпред, за да провери земята с хупака си. Нямаше и сантиметър твърда почва.

– Май ще трябва да газим – рече мрачно варваринът.

Спътниците потърсиха място, където водата им се стори по-плитка, и поеха през тинята. В началото тя им стигаше само до глезените, но продължаваха да затъват все повече и повече, докато накрая Танис вдигна Таселхоф на раменете си. Флинт обаче твърдо отказваше помощ, дори когато водата стигна до брадата му. И изведнъж изчезна. Карамон, който вървеше след него, го измъкна и го метна на рамото си като мокър чувал. Джуджето беше твърде изморено и изплашено, за да се възпротиви. Райстлин залиташе и кашляше, мократа му роба, натежала и от калта, го влечеше надолу. Накрая, изтощен и все още невъзстановен от отравянето, падна. Стърм го подхвана и го понесе.

След едночасово ходене в студената тиня стъпиха на твърда земя и седнаха да починат, треперещи от студ.

От север задуха вятър и разнесе мъглата. Дърветата започнаха да скърцат и да свеждат клони. Райстлин, който беше полегнал на земята, вдигна поглед към небето и моментално скочи.

– Буреносни облаци! – Закашля се, но продължи: – От север. Нямаме никакво време! Никакво! Трябва да стигнем до Ксак Тсарот, преди луната да е залязла. Побързайте!

Всички погледнаха нагоре. От север бързо се носеше голям тъмен облак, който поглъщаше звездите. Танис беше толкова уморен, че едвам се надигна. Останалите го последваха и тръгнаха, без да продумат, след Ривъруайнд, който пак ги водеше. Но пътят им отново бе препречен от черна тиня.

– О, не! – изстена Флинт.

– Този път не се налага да газим. Вижте! – Ривъруайнд посочи руините, между които имаше и един обелиск, паднал или издърпан така, че да образува мост над черната вода.

– Аз ще мина пръв. – Тас пъргаво се покачи върху продълговатия камък и възкликна: – Я, тук пише нещо. Има някакви руни.

– Трябва да ги видя! – прошепна Райстлин, мина отпред и даде заповед на жезъла си: – *Ширак!*

– Побързай! – изръмжа Стърм. – Току-що съобщи на всичко живо в радиус от двайсет километра къде се намираме.

Райстлин не му обърна внимание, поднесе жезъла си към паяжинообразните руни и започна да ги разучава.

Кендерът се наведе и опипа руните с ръка.

– Какво пише, Райстлин? Можеш ли да го прочетеш? Мисля, че са доста стари.

– Да, отпреди Катаклизма са. Тук пише: „Щедрите хора на великия град Ксак Тсарот ви поздравяват. Домът ни е възнаграден от боговете.“

– Ужасно – потръпна Карамон и огледа запуснатите руини.

– Боговете наистина са ги възнаградили подобавашо – изрече с цинична усмивка Райстлин и прошепна: – *Дулак!* – Светлината угасна и нощта им се стори още по-черна. – Хайде да тръгваме – подкани ги магьосникът. – Предназначението на това място сигурно е отбелязано и някъде другаде, освен на този обелиск.

След като минаха по импровизирания мост, попаднаха в непроходима джунгла. Отначало не видяха пътека, но Ривъруайнд проучи местността и я откри сред лианите и дърветата. Наведе се и я разгледа за следи. Когато се изправи, лицето му беше мрачно.

– Драконяни? – попита Танис.

– Да – отвърна уморено варваринът. – Много са и стъпките им водят право към града.

– Това ли е разрушеният град, където са ти дали жезъла?

– И където смъртта има черни криле – допълни Ривъруайнд, стисна очи и прокара ръка по лицето си, след което си пое дълбоко въздух. – Не мога да си спомня, но ме е страх. Не знам защо.

Танис докосна ръката му.

– Елфите имат пословица: „Само мъртвите не се страхуват от нищо.“ – И се изненада, когато Ривъруайнд стисна дланта му.

– Никога не съм познавал елфите. Моят народ не ги обича и казва, че не ги е грижа нито за Крин, нито за хората. Сега знам, че грешат. Радвам се, че те срещнах, Танис от Куалиност. Смятам те за свой приятел.

Полуелфът познаваше достатъчно добре начина на мислене на хората от Равнините, за да разбере, че Ривъруайнд току-що бе декларирал, че е готов да пожертва всичко за него, дори живота си. Клетвата в приятелство беше свещена за тях.

– Ти и Златна Луна също сте мои приятели.

Ривъруайнд погледна към нея. Тя се беше подпряла на жезъла си със сгърчено от болка и изтощение лице. Докато я гледаше, чертите му се отпуснаха, но гордостта надделя и той отново надяна непроницаемата си маска.

– Ксак Тсарот не е далеч, а тези следи са стари – каза студено магьосникът и се запъти напред. Не след дълго пътеката се превърна в павиран път.

– Улица! – възкликна Таселхоф.

– Предградията на Ксак Тсарот! – рече задъхано Райстлин.

– Тъкмо навреме! – Флинт огледа местността с отвращение. – Но какво е това? Ако най-великият подарък, даван някога на човек, е тук, то трябва добре да са го скрили!

Танис беше съгласен с него. Никога не бе виждал по-потискащо място. Улицата ги отведе до широк павиран площад. В източната му част стърчаха четири високи колони, върху които нямаше нищо, а наоколо стърчаха отломки от разрушени сгради. Видяха някакво кръгло каменно образование, високо около метър, и Карамон отиде да го разгледа. Накрая заяви, че било кладенец.

– При това дълбок – добави той, наведен през стената. – И мирише отвратително.

Северно от кладенеца се издигаше единствената сграда, която незнайно как беше избегнала разрухата на Катаклизма. Представляваше красива постройка от бял камък, крепена от четири елегантни колони и високи златни порти.

– Това е било храм на древните богове – каза Райстлин по-скоро на себе си, отколкото на останалите, но Златна Луна го чу.

– Храм ли? Много е красив – прошепна захласнато тя и тръгна към вратата.

Останалите огледаха внимателно наоколо, но не откриха други оцелели сгради. На земята лежаха паднали колони и отломки, имаше и счупени статуи с гротескно нащърбени лица. Въпреки това личеше, че някога градът е бил много красив. Всичко беше толкова старо, че дори Флинт се почувства млад. Джуджето седна върху една паднала колона.

– Е, пристигнахме. И сега какво, магьоснико? Райстлин отвори уста, но преди да беше изрекъл и дума, Таселхоф извика:

– Драконянин!

Всички се извърнаха с извадени оръжия. На ръба на кладенеца наистина стоеше и ги гледаше един драконянин.

– Дръжте го! – изкрещя Танис и хукна към него.

Но преди да го стигне, съществото разпери криле и полетя надолу в *кладенеца*. Райстлин надникна вътре, вдигна ръка, сякаш за да направи заклинание, но се отказа и я отпусна немощно.

– Не мога. Не мога да мисля. Не мога да се съсредоточа. Трябва да

поспа!

– Всички сме изморени – съгласи се Танис. – Съществото вече знае, че сме тук. Не можем да сторим нищо, по-добре да си починем.

– То *отиде* да предупреди някого! – прошепна Райстлин и се уви плътно в наметката си. – Усещате ли? Някой усеща ли злото, което всеки миг ще се събуди и ще завладее света?

Никой не продума.

Таселхоф се покатери върху каменната стена и също надникна в кладенеца.

– Вижте! Драконянинът се носи по водата като листо. Крилете му не мър...

– Тихо! – скастри го Танис.

Таселхоф го изгледа изненадано – никога не го бе чувал да говори толкова напрегнато. Полуелфът стоеше загледан в кладенеца със стиснати юмруци. Наоколо всичко беше неподвижно. Твърде неподвижно. На север продължаваха да се трупат облаци, но нямаше никакъв вятър. Не помръдваше нито един клон, не прошумоляваше нито едно листо. Луните хвърляха върху предметите двойни сенки и всичко изглеждаше изкривено и нереално.

Райстлин бавно се дръпна от кладенеца с вдигната ръка, сякаш за да се предпази от някаква ужасна заплаха.

– Усещам го – преглътна Танис. – Какво е това?

– Да, какво е? – попита Таселхоф, загледан втренчено в кладенеца, който беше тъмен и дълбок като зениците на магьосника.

– Махнете го оттам! – изкрещя Райстлин.

Танис се втурна към кендера. Страхът на магьосника и собственото му усещане, че става нещо ужасно, почти го парализираха. В същия момент земята под краката му се разлюля. Тас изпищя, когато древната стена се пропука и започна да се свлича под краката му. Той разбра, че ще падне в ужасната тъмница долу, и трескаво започна да шари с ръце, опитвайки се да се вкопчи в падащите камъни. Танис тичаше отчаяно към него, но беше твърде далеч.

Ривъруайнд също чу вика на Райстлин, но се оказа по-близо до кладенеца. Страбчи кендера за яката и го вдигна точно когато камъните и хоросанът се свлякоха в бездната.

Земята отново потрепери и от кладенеца изригна студен въздух, който разпръсна прах и сухи листа по площада.

– Бягайте! – опита се да изкрещи Танис, но се задави от смрадта, надигнала се от кладенеца.

Всички гледаха ужасени. Ривъруайнд пръв се съвзе.

– Златна Луна... – извика той и се огледа. Пусна Тас на земята и отново извика: – Златна Луна! – Изведнъж млъкна, защото от дълбините на кладенеца се разнесе пронизителен писък-толкова силен и пронизващ, че се забиваше право в мозъците им.

Звукът парализира Танис. Неспособен да помръдне, той едновременно видя Стърм с изваден меч да отстъпва назад, проблясващото метално лице на Райстлин, който крещеше нещо, и широко отворените удивени очи на Таселхоф, който продължавате да се взира в кладенеца. Стърм грабна кендера, прекоси площада тичешком и хукна към дърветата. Карамон помогна на немощния си брат и също потърси убежище.

Танис усещаше, че от кладенеца се надига някакво чудовищно зло, но не можеше да помръдне. Думите „бягай, глупако, бягай“ отекнаха в мозъка му.

Ривъруайнд продължаваше да стои до кладенеца, борейки се с все по-засилващия се страх, че Златна Луна я няма! Зает да спасява кендера от рухналата стена, не беше видял как бе влязла неразрушения храм. Той се огледа с див поглед и едва запази равновесие върху разлюляната земя. Пронизителният звук и трясещата се земя събудиха в съзнанието му злокобни и кошмарни спомени. „Смърт с черни криле.“ Изпоти се и потрепери, но се насили да съсредоточи мисълта си върху Златна Луна. Тя *се* нуждаеше от него. Знаеше, че привидното ѝ безстрашие е маска, зад която крие страха, съмненията и несигурността си. На всяка цена трябваше да я намери.

Когато стената на кладенеца започна да се руши, той се отдръпна и зърна застиналия на място Танис, който крещеше нещо и му сочеше към храма. Ривъруайнд не го чу, тъй като пронизителният звук заглушаваше всичко, но разбра – Златна Луна *беше* там! Обърна се и се затича към храма, но изгуби равновесие и падна на колене. Танис се втурна след него.

В този миг ужасът се надигна от кладенеца – ужасът от трескавите му кошмари.

Това беше дракон.

Ривъруайнд затвори очи и не видя нищо повече.

Танис усети как кръвта се оттегля от тялото му и се почувства безсилен и безжизнен. Видя женски дракон, който се надигаше от кладенеца, и си помисли: „Колко е красива... колко е красива...“

Тя беше черна, с блестящи люспи и лъскави криле, долепени до

тялото. Черно-червените и очи имаха цвета на разтопена скала.

От творената уста проблясваха страховити бели зъби, дългият ѝ червен език се виеше при всяко вдишване. Драконът излезе от кладенеца, разпери криле, които затъмниха звездите и лунната светлина. Всяко крило завършваше с остър снежнобял нокът, който грееше в кърваво-червено на светлината на Лунитари.

Стомахът на Танис се сви от непознат досега страх. Сърцето му заби толкова силно, че дори дъх не можете да си поеме. Стоеше безпомощен и се взираше в смъртоносното великолепие на съществото, което се издигаше все по-високо в нощното небе. Когато се съвзе, понечи да сложи стрела в арбалета си, но в същия миг драконът проговори.

Каза само една дума на магическия език, но след нея се спусна непоредна ужасяваща тъмнина, която погълна всичко. Танис изгуби представа къде се намира. Знаеше само, че драконът е някъде отгоре и ще нападне всеки миг. Беше безсилен. Успя само да се хвърли на земята и да пропълзи между руините, отчаяно търсейки убежище.

Лишен от зрение, той се съсредоточи върху слуха си. Чуваше бавното, почти безшумно пляскане на драконовите криле и Усещаше, че кръжи отгоре им, като постепенно набира височина. След малко дори и този шум изчезна. В съзнанието му изникна огромна черна птица, която стоеше в небето и дебнеше.

Внезапно чу тих звук, наподобяващ шумолене на листа пред буря. Лошите предчувствия на Танис се засилиха. Той се притисна до останките от стената на кладенеца и покри главата си с ръце.

Драконът нападна.

Кхисант не виждаше нищо сред мрака, който сама бе предизвикала, но знаеше, че натрапниците все още са на площада, Нейните роби, драконяните, я бяха предупредили, че в земите им е навлязла група същества, едно от които носеше синия кристален жезъл, а господарят Верминард искаше този жезъл. Беше ѝ го поверил, за да го пази и никога да не попада в човешки ръце, но тя го изгуби и Господарят не бе доволен. На всяка цена трябваше да си го върне и затова изчака една секунда, преди да изрече заклинанието за мрак, за да разгледа внимателно нашествениците и да открие жезъла. Той вече беше попаднал пред погледа ѝ, но тя не го видя и реши да унищожи всички.

Полетя надолу и крилете ѝ се извиха като острие на меч. Спусна се право към кладенеца, където за последно ги бе видяла да се крият. Знаеше, че са парализирани от страх, и беше сигурна, че ще ги унищожи с един замах. Тя отвори отворителната си уста.

Танис чу приближаването ѝ. Шумът идваше все по-близо и по-близо и накрая замря. Долавяше само скърцането на чудовищните сухожилия, които движеха огромните криле. След това чу могъщо засмукване на въздух и странен шум, който приличаше на пара, излизаща от чайник с кипяща вода. До него плисна някаква течност, капки от която попаднаха върху ръката му. Болката беше непоносима.

Изведнъж се разнесе рев – толкова страшен и изпълнен с агония, че Танис заби нокти в дланите си, за да не се присъедини към него и да издаде местоположението си. Ревът утихна и премина в стенание. Той усети раздвижване във въздуха, когато огромното тяло на дракона прелетя покрай него в мрака. Камъните, към които се беше притиснал, се разклачиха. Трусовете потънаха в кладенеца и земята се успокои.

Настъпи тишина.

Танис си пое въздух и отвори очи.

Мракът се бе разсеял, звездите грееха и луните отново светеха на небето. Полуелфът си пое дълбоко въздух, за да успокои треперещото си тяло, след което се изправи и затича към тъмната фигура на площада. Погледна я, закашля се и извърна глава.

Онова, което беше останало от Ривъруайнд, не приличаше на човек. Плътта се бе свлякла и костите му прозираха под стопената кожа. Очите му бяха изтекли по обгореното лице, а устата му зееше отворена в безмълвен писък. Но най-ужасното бяха органите му, които пулсираха кървавочервени на луната светлина.

Танис се присви и повърна. Беше виждал каква ли не смърт, но това... това бе съвсем различно и знаеше, че тази картина няма да го напусне до самата му смърт. Една силна ръка обви раменете му в безмълвно съчувствие и подкрепа. Замайването премина. Той се изправи и задиса дълбоко. Избърса устата и носа си и се насили да преглътне.

– Добре ли си? – попита загрижено Карамон.

Танис само кимна, защото още не можеше да се съвземе. В този момент чу гласа на Стърм и се обърна.

– Милостиви богове! Та той е още жив! Ръката му помръдна! – Рицарят се задави и не успя да каже нищо повече.

– Довършете го! – изрече дрезгаво Танис. – Стърм...

Рицарят вече бе извадил меча си. Целуна ефеса, вдигна острието към небето и застана пред тялото на Ривъруайнд. Затвори очи и се пренесе мислено в един стар свят, където смъртта в битка беше слава и чест. Бавно и тържествено започна да рецитира соламнийския Химн на

Смъртта. Докато изговаряше думите, които успокояваха душата на воина и я пренасяха в покоя на отвъдното, хвана здраво меча си и го насочи към гърдите на варварина.

Върни тоз мъж при Хума –
там, някъде далеч от бурното небе,
покой заслужен дай му ти
и угаси в очите му последните искри.

Махни от него ужасите на войната,
при светлината на звездите го вземи,
на сетния му дъх успокоение прати –
свободен като вятъра да бъде в идните си дни.

Високо да кръжи – далеч от гарваните черни,
където соколът само знае що е смърт.
И нека сянката му горда до Хума да застане,
далеч от бурното небе, далеч отгук.

Гласът на рицаря замря.

Танис почувства божествен покой, който заля сетивата му като хладна вода, облекчи мъката и смекчи ужаса. Застаналият до него Карамон плачеше беззвучно. По острието на меча проблесна лунна светлина.

Тогава чуха ясен глас:

– Спрете! Донесете го при мен.

Танис и Карамон се изправиха пред обезобразеното тяло, за да спестят на Златна Луна, която стоеше пред вратите на храма, потресаващата гледка. Стърм, вгълбен в ритуала, се сепна, преди да нанесе смъртоносния удар. Танис понечи да каже нещо, но усети студената ръка на магьосника върху своята. Потрепери и се отдръпна от този мъртвешки допир.

– Направете каквото ви казва – изсъска той. – Занесете го при нея.

Лицето на полуелфа се сгърчи от страх пред безизразната физиономия и безчувствените очи на Райстлин.

– Отнесете го при нея – повтори студено магьосникът. – Не е наше право да решаваме как да умре този човек. Това е работа на боговете.

Глава 16

Горчивият избор.

Най-големият подарък.

Танис не можеше да възприеме реакцията на Райстлин. Лицето му не издаваше никакви емоции, ако въобще изпитваше такива. Очите им се срещнаха и полуелфът за пореден път усети, че магьосникът вижда повече, отколкото самият той. В този момент разбра, че го мрази. Мразеше го толкова силно, че се шокира. Мразеше го, защото не изпитваше болка. Но в същото време му завиждаше.

– Трябва да направим нещо! – предложи дрезгаво Стърм. – Той не е мъртъв, а драконът може да се върне всеки момент!

– Добре – каза Танис. – Увийте го в някакво одеяло... Само че преди това искам да поговоря насаме със Златна Луна.

Той тръгна бавно през площада. Стъпките му отекваха в тишината на нощта, докато изкачваше мраморните стъпала към портите, където тя беше застанала.

Танис се обърна и видя, че приятелите му изваждат одеяла от торбите и правят от тях походна носилка. Тялото на Ривъруайнд представляваше една тъмна купчина.

– Донесете го при мен – повтори тя, когато Танис стигна до нея.

– Златна Луна, Ривъруайнд умира. Не можем да му помогнем с нищо, дори и с жезъла.

– Не говори!

Танис млъкна и за пръв път я видя ясно – тя беше съвсем спокойна, а лицето ѝ, огряно от луната, бе лице на моряк, който след дълги битки с бурите най-после е стигнал до спасителния остров.

– Влез в храма, приятелю. – Прекрасните ѝ очи го гледаха настойчиво. – А вие ми донесете Ривъруайнд!

Златна Луна не видя нито приближаващия се дракон, нито как напада Ривъруайнд. След като бяха стигнали до порутения площад, беше почувствала някаква странна и могъща сила, която я теглеше към храма. Изкачи стъпалата като в транс, без да забелязва нищо друго, освен облениите от червената луна златни порти, приближи се до тях и остана така за миг. След това чу суматохата зад себе си и Ривъруайнд, който я викаше. Поколеба се, защото усещаше, че от кладенеца се надига някакво ужасно и зло създание и не искаше да изоставя приятелите си.

– Влез вътре, дете – призова я ласкав глас.

Златна Луна вдигна глава и погледна портите. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Гласът беше на майка ѝ – Тъжна Песен, жрицата на Квешу, починала много отдавна, още когато тя беше малко момиченце.

– Тъжна Песен? Майко...

– Много трудни години изживя, дъще, но се боя, че мъките ти няма да свършат скоро. Трябва да продължиш това, което си започнала – да напуснеш този мрак, за да се озoves в още по-непрогледна тъмнина. Но истината ще огрява пътя ти, макар понякога тази светлина да ти изглежда почти невидима в мрака. А без истината всичко ще загине. Ела с мен в храма и ще намериш онова, което търсиш.

– А приятелите ми? Ривъруайнд? – Златна Луна се обърна и видя, че той едва се крепи върху люлеещата се земя. – Без мен няма да се преборят с това зло, ще загинат. Само жезълът ще им помогне! Не мога да ги оставя! – Тя понечи да се върне, но изведнъж се спусна непрогледна тъмнина.

– Нищо не виждам!... Ривъруайнд!... Майко, помогни ми! – изтръгна се агонизиращ писък от гърдите ѝ.

Но не получи отговор. Не беше честно! Златна Луна стисна юмруци. Никога не си бяха пожелавали такива премеждия! Просто искаха да се обичат, а сега... сега бяха на път да изгубят и тази любов! Бяха жертвали толкова много, и какво? Беше на трийсет години, а още нямаше деца. Лишиха я от младостта ѝ, от народа ѝ, а сега искаха от нея още. Без нищо в отплата. Нищо, с изключение на това! Тя размаха жезъла.

Изведнъж гневът ѝ стихна. А Ривъруайнд? Беше ли изпитвал гняв през всичките тези години? Не, неговата вяра е била силна. Слабата съм аз. Той е бил готов да умре заради вярата си, но на мен ми се живее, дори и без него.

Златна Луна сведе глава и притисна лицето си към хладната повърхност. Решението, което взе, изпълни душата ѝ с горчивина. „Идвам, майко, но ако Ривъруайнд загине, с него ще умре и сърцето ми. Моля само за едно – нека да разбере, че ще продължа делото му.“

Главатарката на Квешу се подпря на жезъла, бутна златните порти и влезе в храма. Вратите се затвориха след нея в мига, когато черният дракон се издигна от кладенеца.

Златна Луна пристъпи в непрогледната тъмнина. Отначало не виждаше нищо, но си спомни топлата прегръдка на майка си. Изведнъж се разля бледа светлина и видя, че е застанала върху изящни плочки, наредени под огромен купол. В средата на помещението, точно под купола,

имаше неописуемо красива мраморна статуя. Светлината идваше от нея. Златна Луна пристъпи напред като хипнотизирана. Статуята представляваше жена в пищна роба. На мраморното ѝ лице бяха изписани надежда и тъга, а около врата ѝ висеше странен амулет.

– Това е Мишакал, богинята на здравето, която е моя господарка – чу гласа на майка си. – Вслушай се в думите ѝ, дъще.

Златна Луна застана пред статуята, запленена от красотата ѝ. Изглеждаше недовършена, сякаш някаква част от нея липсваше. Ръцете ѝ трябваше да държат нещо дълго и тънко, но бяха празни. Тя сложи несъзнателно жезъла в тях, за да придаде завършеност на тази красота.

Жезълът заблестя с мека синя светлина. Златна Луна се сепна и отстъпи крачка назад. Светлината се усили. Тя затвори очи и падна на колене. Могъща и нежна сила изпълни сърцето ѝ.

– Не се срамувай от въпросите си, прекрасна послушнице. Тъкмо те те доведоха при нас, а гневът ти ще те крепи в множеството трудности, които ти предстоят. Ти дойде да търсиш истината и ще я намериш. Боговете не са се отвърнали от човека – той се отвърна от тях. Крин е пред най-голямото си изпитание. Истината ще е нужна на хората повече от всякога и ти трябва да им я върнеш, заедно с могъществото на истинските богове. Време е балансът във вселената да бъде възстановен. Злото надигна глава. Защото както добрите богове се завърнаха при човека, така се завърнаха и лошите, а те непрекъснато се борят за човешката душа. Кралицата на мрака отново търси път към тази земя. Драконите, които бяха прогонени в небитието, крачат по земята ни.

Дракони, помисли си отнесено Златна Луна, неспособна да се съсредоточи и да осмисли думите, които изпълваха съзнанието ѝ. Щеше да възприеме пълното значение на посланието едва по-късно и така щеше да го запомни завинаги.

– За да се сдобиеете със сила, която да им противопоставите, ви е нужна истината на боговете. Това е подаръкът, за който ви е казано. Под този храм, погребани под руините на славните отминали векове, лежат Дисковете на Мишакал, направени от платина. Намерете ги и ще се сдобиеете със силата ми, защото аз съм Мишакал, богинята на изцелението. Пътят ти ще е труден. Боговете на злото познават истината и се боят от нея. Древният и могъщ дракон Кхисант, позната на хората под името Оникс, пази тези дискове. Леговището ѝ се намира под руините на Ксак Тсарот. Ако решиш да ги търсиш, те грози голяма опасност. Затова благославям този жезъл. Пази го като очите

си, бъди непоколебима в делото си и ще успееш.

Гласът затихна. В същия момент Златна Луна чу предсмъртния стон на Ривъруайнд.

Танис влезе в храма и сякаш се върна назад в детството си. Слънцето грееше през клоните на дърветата в Куалиности. Той, Лорана и брат й, Гилтанас, лежах на брега на реката след някаква детска игра, отдадени на мечти. Щастливите дни бяха рядкост за него. Отрано беше разбрал, че е по-различен от останалите. Но този ден бе едно приятно изключение и споменът за него отми скръбта и ужаса.

Танис се обърна към Златна Луна, която стоеше безмълвна до него.

– Какво е това място?

– Ще ти разкажа по-късно. Ела! – Тя хвана ръката му и го поведе по блестящите плочки, докато застанаха пред сияйната статуя на Мишкакал. Синият кристален жезъл светеше с ярка светлина.

Танис зяпна изумен. В помещението изведнъж притъмня. Дватама се извърнаха към вратата. Карамон и Стърм внесоха тялото на Ривъруайнд върху импровизираната носилка. Джуджето и кендерът крачеха до нея като стражи на пост – Флинт, още по-състарен и изморен, а Тас – необичайно мълчалив. Зад тях вървеше Райстлин, закачулен и пъхнал ръце в широките ръкави, като възплъщение на самата смърт.

Спряха пред Танис и Златна Луна. Той погледна тялото и притвори очи. От плътното одеяло се процеждаше кръв.

– Отвийте го! – нареди Златна Луна. Карамон изгледа умоляващо Танис.

– Златна Луна... – започна неловко полуелфът.

В това време Райстлин се приближи до носилката и разкъса пропитата с кръв материя.

При вида на обезобразеното тяло Златна Луна пребледня и започна да се задушавя. Танис я подхвана, за да не припадне. Тя преглътна и си пое дълбоко въздух, след което се обърна и застана пред мраморната статуя. Внимателно свали синия жезъл от ръцете й и коленичи до тялото на Ривъруайнд.

– *Кан-токаx.* Любими мой. – Тя протегна треперещата си ръка и докосна челото му. Обезобразеното лице се извърна към нея. Една от овъглените ръце помръдна, сякаш да я докосне. След това потръпна и застина напълно неподвижна. Сълзи потекоха от очите на Златна Луна. Тя положи жезъла върху тялото му и помещението се изпълни с мека синя светлина. Всички се почувстваха отпочинали и спокойни. Болката и умората напуснаха телата им. Ужасът от нападението на дракона

изчезна от мислите им. Жезълът избледня поляка, угасна и над храма отново се спусна мрак. Единствената светлина идваше от мраморната статуя Танис затвори очи, за да настрои отново зрението си към мрака, когато чу плътен глас.

– *Кан-тока*х нех сиракан.

Той сведе поглед към купчината, която доскоро представляваше тялото на Ривъруайнд, и се стъписа. Варваринът беше протегнал ръце към Златна Луна и тя се хвърли в прегръдките му с плач и смях едновременно.

– И така – каза тя, когато стигна края на историята, – трябва да намерим път към разрушения град, който се намира някъде под храма, а след това да вземем дисковете от леговището на дракона.

Изядоха мълчаливо оскъдната си вечеря, насядали на пода в основното помещение на храма. Установиха, че сградата е празна, макар Карамон да докладва, че е видял следи от драконяни по стълбите, както и следи от някакво друго, непознато същество.

Постройката не беше много голяма. От двете страни на коридора, който водеше към основната зала, се виждаха две огромни стаи за поклонение. След залата имаше две кръгли помещения, едното от които гледаше на юг, а другото – на север. Стените им бяха покрити с избледнели и покрити с плесен фрески.

В източната част на храма се издигаше още една двойка позлатени порти. Карамон откри стълби, които водеха надолу към разрушения град. Дочуваше се леко плискане на вода, което им напомни, че градът е бил построен върху голяма издатина, надвесена над Ново море.

Приятелите седнаха, всеки потънал в мислите си, и асимилираха онова, което им беше разказала Златна Луна. Таселхоф прерови всички помещения и се завря във всеки възможен ъгъл, но не откри нищо интересно. Накрая се върна при останалите, нахлупил някакъв дървен шлем, който му беше доста голям, но кендерите така или иначе не носеха шлемове, защото ги смятаха за досаден и непотребен аксесоар. Той го подаде на джуджето.

– Какво е това? – попита подозрително Флинт и го вдигна към светлината от жезъла на Райстлин. Изработката бе много елегантна – очевидно произведение на джудже, Флинт прокара нежно ръце по повърхността му. Върхът му беше украсен с опашка от животински косми. Той захвърли на пода драконянския шлем и си го сложи – изглеждаше така, сякаш е правен за него. Усмихна се и го свали, за да се наслади още веднъж на майсторската изработка. Танис го наблюдаваше развеселен.

– Това е конска опашка – каза той и посочи украсата.

– Не, не е! – намръщи се джуджето и я подуши. Не се разкиха и изгледа Танис тържествуващо. – Това са косми от грифонска грива.

Карамон се задави.

– Грифон! В Крин има толкова грифони, колкото...

– Драconi – намеси се Райстлин. Разговорът секна веднага.

След известно време Стърм се прокашля:

– Няма да е лошо да поспим малко. Аз ще пазя пръв.

– Тази нощ не е нужно никой да пази – каза тихо Златна Луна, която бе седнала до Ривъруайнд. От чудотворното си възкресение насам варваринът не беше обелил дума. Само седеше и се взираше в статуята на Мишакал, тъй като позна в нея жената, която му бе дала жезъла, но отказа да отговаря на каквито и да било въпроси.

– Тук сме в безопасност – увери ги Златна Луна и посочи с поглед статуята.

Карамон повдигна недоверчиво вежди, а Стърм се намръщи и поглади мустаците си. И двамата бяха твърде деликатни, за да се усъмнят на глас в думите на Златна Луна, но Танис знаеше, че няма да мигнат, ако някой не стои на пост. До зазоряване не оставаше много, а всички се нуждаеха от почивка. Райстлин вече спеше, увит в робата си, в един тъмен ъгъл на помещението.

– Струва ми се, че Златна Луна е права – заяви Таселхоф. – Явно сме намерили старите богове. Нека им се доверим.

– Елфите никога не са се отказвали от тях, нито пък джуджетата – възпротиви се Флинт. – Реоркс, например, е един от древните богове. Ние го почитаме още от времето на Катаклизма.

– Почитате ли, или му се жалвате, че народът ви е прогонен от Кралството и е натикан под Планината? Не, не се ядосвай! – Танис вдигна ръка, защото видя, че лицето на Флинт се налива с кръв. – И ние също хленчихме на боговете, когато изгубихме земите си. Познаваме ги и зачитаме паметта им точно както паметта на мъртвите. Елфите и джуджетата отдавна нямат свои свещеници. Аз помня Мишакал. Помня какво са ми разказвали за нея като дете, а също и историите за драconi. Детски приказки, както би казал Райстлин. Но нашето детство отново е тук и ни преследва – или ще ни спаси. Тази нощ станах свидетел на две чудеса – едното зло, другото добро. Доверявам се на сетивата си и затова се налага да повярвам и в двете. Но... – въздъхна той. – Предлагам все пак да стоим на пост. Съжалявам, Златна Луна, иска ми се вярата ми да е силна колкото твоята, но...

Стърм пое първата смяна. Останалите се завиха с одеялата и легнаха на пода. Рицарят преброди осветените от луната помещения по-скоро по навик, отколкото защото долавяше някаква реална заплаха. Чуваше студения северен вятър отвън но вътре беше топло и удобно. Дори прекалено удобно.

Той седна в основата на статуята и почувства как го обзема блажен покой. По някое време се сепна, скочи и с ужас установи, че дремеше на поста си. Това беше непростимо! Рицарят реши да се накаже, като обикаля непрекъснато до края на смяната. Надигна се, но спря. Дочу песен. Пееше жена. Той се огледа панически с ръка на меча, но след това я отпусна, познал и песента, и гласа. Беше на майка му. Стърм се върна в ония години. Бягаха от Соламния и пътуваха сами, придружени от един доверен прислужник, който умря, преди да стигнат до Солас. Песента представляваше един от онези безсловесни напеви, по-стари и от самите дракони. Майка му го прегръщаше и прогонваше страха му с тази нежна и проста песен. Стърм притвори очи. Налегна го блажен сън, както и спътниците му. Само жезълът на Райстлин сияеше в мрака.

Глава 17

Пътеките на мъртвите. Новите приятели на Райстлин.

Танис се събуди от трясък на метал по пода на храма и скочи с ръка на оръжието.

– Извинявай – усмихна се виновно Карамон, – изгървах нагръдника си.

Полуелфът си пое дъх, протегна се и отново се загърна с одеялото. Гледката на война, който си слагаше доспехите с помощта на Таселхоф, му напомни какво ги чакаше днес. Видя Стърм да нагласява бронята си и Ривъруайнд, който лъскаше меча си. Танис решително прогони от съзнанието си мисълта за опасностите, с които щяха да се сблъска днес.

А това не беше лесно заради елфската му същност. Елфите почитаха живота и макар да вярваха, че смъртта е само преминаване в друго ниво на съществуване, смятаха, че тя съкращава живота на това ниво. Сега Танис трябваше да принуди човешката си същност да поеме управлението на мислите и делата му. Щеше да му се наложи да убива и може би да приеме смъртта на някои от хората, които обичаше. Спомни си

какво беше изпитал вчера, когато смяташе, че Ривъруайнд е загинал. Той се намръщи и стана рязко, сякаш се беше събудил от кошмарен сън.

– Всички ли са будни? – попита и почеса брадата си. Флинт пристъпи към него и му подаде хляб и резен сушено еленско месо.

– Да, дори закусихме. А ти можеш да проспиш и Катаклизма.

Танис загриза месото без апетит, след което сбърчи нос и попита:

– На какво мирише?

– Магьосникът пак вари нещо – намръщи се джуджето и седна до него. Извади от торбата си парче дърво и започна ожесточено да го дялка. Разхвърчаха се трески. – Сипа в чашата някакъв прах, наля вода и го изпи, но чак като усмърдя навсякъде.

Дори не искам да знам какво пие.

Танис се съгласи и продължи да дъвче месото. Райстлин четеше заклинания от книгата си и мърмореше думите, които трябваше да запамети. Полуелфът се зачуди дали магьосникът разполага с някакво заклинание срещу дракони. Не помнеше много добре преданията, които беше слушал преди цяла вечност от барда Куивален Сот, но знаеше, че срещу драконите помагаша само заклинанията на много могъщ магьосник, тъй като в яростта си драконът сам сътворяваше много мощни заклинания – нещо, в което се бяха уверили със собствените си очи.

Танис погледна отново младия мъж, вгълбен изцяло в книгата си, и поклати глава. Райстлин беше много силен за възрастта си и определено беше изобретателен и умен. Но драконите бяха древни. Те обитаваха Криен още преди първите елфи – най-старата раса. Разбира се, ако планът, който бяха обсъдили предишната нощ, успееше, изобщо нямаше да се наложи да се сблъскват с дракона. Надяваха се просто да открият левоището му и да си тръгнат с дисковете. Добър план, помисли си Танис, но надали щеше да се осъществи.

– Ами, аз съм готов – обяви доволно Карамон, който се чувстваше несравнимо по-добре, когато носеше доспехите си. Тази сутрин драконът не им изглеждаше толкова страшен. Докато прибираше окаляните си дрехи в торбата, воинът продължи дължи да си подсвирква фалшиво някакъв стар боен марш. Стърм, който също се беше облякъл, седеше встрани от спътниците си със затворени очи и изпълняваше незначителните тайни ритуали на рицарите, подготвящи се за битка. Танис се изправи, схванат и понастинал, и се разходи, за да се раздвижи. Преди битка елфите не правеха нищо друго, освен да молят за прошка, че са отнели нечий живот.

– И ние сме готови – каза Златна Луна. Тя беше облечена в тежка

кожена туника, обточена с пух. А дългата си сребристорзлатна коса бе сплела в стегнат кок, за да не може неприятелят да я хване за нея.

– Хайде да тръгваме – въздъхна Танис и метна през рамо стрелите и арбалета си, които Ривъруайнд бе взел от лагера на драконяните. Освен това разполагаше с кама и меч.

Стърм беше препасал своя двуостър меч, а Карамон носеше щита си, меча и спасените от Ривъруайнд два кинжала. Флинт бе заменил изгубената си брадва с една от лагера на драконяните, а Таселхоф носеше хупака си и една малка кама, която откри в храма. Той много се гордееше с нея и ужасно се обиди, когато Карамон му каза, че ще им свърши страхотна работа, ако случайно налетят на разярени зайци. Ривъруайнд разполагаше само с меча си и камата на Танис. Златна Луна носеше само жезъла си. „Въоръжени сме съвсем прилично, но дали това ще ни помогне?“, помисли мрачно Танис.

Спътниците напуснаха храма на Мишакал. Златна Луна вървеше последна. Докато минаваше покрай статуята, я докосна нежно и прошепна безмълвна молитва. Тас вървеше начело и подскачаше радостно заедно с всичките си торби. Най-после щеше да види жив дракон! Кендерът не можеше да си представи нещо по-вълнуващо.

Тръгнаха на изток, следвайки указанията на Карамон. Минаха през втората златна порта и навлязоха в просторно кръгло помещение. В средата му имаше висок пиедестал. Дори Ривъруайнд не можа да види какво има отгоре му. Стъпалата, които водеха към него, бяха изпочупени и покрити с гниещи растения и плесен.

– Пътеките на мъртвите – изрече тихо Райстлин.

– Какво? – учуди се Танис.

– Пътеките на мъртвите – повтори магьосникът. – Така се наричат тези стъпала.

– Откъде знаеш, а името на Реоркс? – изръмжа Флинт.

– Попрочел съм нещо за този град – отвърна шепнешком Райстлин.

– Така ли? – заяде се Стърм. – Има ли още нещо, което не си ни казал?

– Много неща, рицарю. Когато ти и брат ми се сражавате с дървени мечове, аз четях книги.

– Да, книги за мрака и мистериите – процеди Стърм. – Какво се случи всъщност в Кулите на Висшата магия? Не е възможно да си придобил всички тези способности, без да си пожертвал нещо в замяна. Какво остави там? Сърцето или душата си?

– Аз бях в Кулата заедно с него – намеси се намръщено Карамон. –

Видях го да се бори с могъщи магове и вълшебници само с помощта на прости заклинания. Той ги победи, но те съсипаха тялото му. Аз го отнесох от онова ужасно място умиращ и... – Огромният мъж се поколеба.

Райстлин бързо сложи студената си длан върху ръката му.

– Внимавай какво говориш. Карамон си пое дъх и преглътна.

– Знаем какво пожертва той – изрече дрезгаво воинът и изправи гордо глава. – Но ни е забранено да говорим за това. Ти ме познаваш от много години, Стърм Брайтблейд, и аз ти давам честната си дума – можеш да вярваш на брат ми, както вярваш на мен. Ако настъпи време, когато не оправдаем доверието ти, то нека смъртта ни настигне незабавно.

При тази клетва Райстлин присви очи и изгледа брат си със замислено и навъсено изражение, но след това устните му се извиха в обичайната цинична усмивка и сякаш стана друг човек. Допреди малко приликата между близнаците беше поразителна. Но сега се различаваха като двете страни на една монета.

Стърм отиде при Карамон и безмълвно стисна ръката му. След това се обърна към магьосника, без да прикрива неприязънта си.

– Извинявай, Райстлин – изрече сухо. – Трябва да си благодарен за лоялността на брат си.

– О, да, благодарен съм.

Танис го изгледа остро и се зачуди дали сарказмът, който долови, беше само плод на въображението му. Облиза пресъхналите си устни и устата му се изпълни с горчивина.

– Можеш ли да ни изведеш от това място? – попита рязко той.

– Щях да мога, ако бяхме дошли тук преди Катаклизма.

Книгите, които съм чел, бяха на по няколко години. Когато огнената планина връхлетяла върху Крин, Ксак Тсарот се е намирал долу, от едната страна на носа. Познах тази стълба, защото е оцеляла от онези времена. А колкото до това какво има след нея... – Той сви рамене. – И какво има след нея?

– Едно място, наречено Залата на предците, където се намират гробниците на жреците и кралете на Ксак Тсарот.

– Да тръгваме – предложи мрачно Карамон. – Тук само стоим и се заяждаме.

– Да – кимна Райстлин. – Трябва да тръгваме, и то веднага.

До залез не остава много. Утре сутрин градът ще гъмжи от северните армии.

– Така ли? – намръщи се Флинт. – Може да знаеш много неща,

магьоснико, но как разбра това? Както и да е, Карамон е прав – твърде много се задържахме тук. Аз ще вървя отпред. Ей, Тас, ела с мен.

– Райстлин, иди с тях да им светиш с жезъла – нареди Танис, без да обръща внимание на гневния поглед, който му отправи Стърм. – Карамон, ти тръгни със Златна Луна. Ние с Ривъруайнд ще сме последни.

– И къде ще стигнем? – мърмореше Флинт, слизайки по стълбите. – Както обикновено, до средата. И още излишен багаж...

– Там горе може да има нещо – каза Тас и погледна към пиедестала. Явно не бе чул и дума от онова, което се изговори. – Магически кристал за предсказания или вълшебен пръстен, какъвто имах навремето. Разказвал ли съм ти за вълшебния си пръстен?

Флинт изстена. Докато слизаха, кендерът не млъкна. Полуелфът се обърна към Ривъруайнд.

– Ти си бил тук. Трябва да си бил. Видяхме богинята, която ти е дала жезъла. Слиза ли долу?

– Не знам – изрече безпомощно Ривъруайнд. – Нищо не си спомням. Нищо освен дракона.

Танис замълча. Драконът. Всичко опираше до него. Съществуването бе обсебило мислите им. Групичката им изглеждаше съвсем нищожна пред чудовището, изскочило от най-мрачните легенди на Крин. „Защо точно ние?“ – помисли си горчиво *Танис*. Съществува ли по-странна сбирщина от тях – дразнещи се, мърморещи и вечно в спор един с друг, – половината от които нямаха доверие на другата половина? „Били сме *избрани*.“ Тази мисъл изобщо не го успокояваше. Танис си припомни думите на Райстлин: „Кой ни избра и защо!“. Той си *задаваше същия* въпрос.

Стълбите ги отвеждаха все по-надолу и по-надолу към сърцето на *планината*. Отначало беше много тъмно, но след това просветля и Райстлин изгаси жезъла си. Внезапно Стърм вдигна на ръка. Пред тях имаше малък тунел, който завършваше със свод, а зад него – празно пространство. От тунела се процеждаше *бледа* светлина и миризма на гнило.

Спътниците дълго стояха пред него и слушаха напрегнато шумовете, които се носеха зад арката. Танис по-скоро почувства, отколкото чу тропот на крака. Но този звук продължи съвсем кратко и повече не се повтори. След това, за голяма негова изненада, чу стържене на метал, прекъсвано от време на време от пронизително скърцане. Танис изгледа въпросително Таселхоф.

– Нямам понятие – сви рамене кендерът. – Никога не съм чувал подобен звук, освен... – Той млъкна и поклати глава. – Да отида ли да

видя какво става?

– Иди.

Тас се промъкна по късия тунел, придържайки се към сенките. Когато един кендер иска да остане незабелязан, той издава по-тихи звуци и от мишка, тичаща по дебел килим. Стигна до арката и надникна отвъд. Пред него се простираше помещение, използвано някога за церемониална зала. Залата на Предците, така я беше нарекъл Райстлин. Сега можеха спокойно да я нарекат зала на руините. Част от пода в източната ѝ част бе пропаднал и от дупката се носеха зловонни изпарения. Тас забеляза и други дупки, както и плочки, изправени като надгробни камъни. Присътпи внимателно вътре и съзря в омарата една врата на северната стена... и още една на южната. Странният скърцащ звук идваше откъм южната. Тас тръгна към нея.

Изведнъж зад него се разнесе трополене на крака и подът се разтре-се. Кендерът побърза да се върне на стълбите. Приятелите му също бяха чули шума и стояха долепени до стената с оръжия в ръце. Трополенето се усили и покрай арката претичаха десет или петнайсет приведени фигури, които из-изчезнаха в южна посока. Отново се разнесе скърцане, след което настъпи тишина.

– Кои бяха тези, в името на Бездната? – възкликна Карамон. – Не бяха драконяни, освен ако не са от някакъв много нисък и дебел вид. И откъде дойдоха?

– От северната страна на залата – обясни Тас. – Там също има врата. Но скърцането идва от южната врата, където изчезнаха тия същества.

– А какво има на изток? – попита Танис.

– Ако се съди по шума ѝ, около трийсетметрова пропаст – отвърна кендерът. – Подът е пропаднал. Не препоръчвам да се влиза там.

Флинт подуши въздуха.

– Надушвам нещо... познато. Но не се сещам какво.

– Аз надушвам смърт – потръпна Златна Луна и стисна жезъла си.

– Не, нещо по-ужасно – измърмори Флинт. Изведнъж се ококори и лицето му почервения от ярост. – Сетих се! Джуджета-земерови! – изрева той и свали брадвата от рамото си. – Е, няма да ги бъде дълго! Ще ги превърна във вонящи трупове!

Флинт се втурна напред. Танис, Стърм и Карамон скочиха и го хванаха тъкмо когато беше стигнал до коридора.

– Тихо! – заповяда Танис на побеснялото джудже. – Защо си толкова сигурен, че това са земерови?

Джуджето гневно се изскубна от хватката на Карамон.

– Защо съм толкова сигурен ли? – изрева отново, но после гласът му спадна до дрезгав шепот. – Та нали точно те ме държах за затворен три години!

– Така ли? – изненада се Танис.

– Затова не ти казах къде съм бил последните пет години. – Флинт се изчерви от неудобство. – Но се заклек да отмъстя. Ще убия всяко джудже-земеров, което ми попадне пред погледа.

– Чакай малко – прекъсна го Стърм. – Те не са зли. Във всеки случай не колкото таласъмите например. Защо им е да съжителстват тук с драконяните?

– Роби – поясни студено Райстлин. – Земеровите несъмнено живеят тук от много време, може би още откакто градът е бил напуснат. И когато драконяните дошли да охраняват дисковете, решили да ги използват като роби.

– Значи може и да ни помогнат – измърмори Танис.

– Земеровите? – избухна Флинт. – Ще се доверите на тези гнусни, малки...

– Не, естествено, че няма да им се доверим. Но почти всеки роб е готов да предаде господаря си, а тези земерови – като повечето джуджета – не изпитват чувство за лоялност към никого, освен към главатарите си. И е възможно да ни помогнат, доколкото това не застрашава собствените им мръсни кожи.

– Добре тогава, аз пък съм катърски задник! – изрече с отвращение Флинт, хвърли бравата си на земята, свали торбата от пояса и седна със скръстени ръце. – Давай! Помоли новите си приятели за помощ. Но аз не желая да участвам! Да влезеш право в устата на дракона!

Танис и Стърм се спогледаха загрижено, тъй като си спомниха инцидента с лодката, Флинт беше невероятен инат и полуелфът си помисли, че този път едва ли ще го разубедят.

– Не знам – въздъхна Карамон и поклати глава. – Жалко, че джуджето няма да дойде. Ако успеем да накараме тази паплач да ни помогне, кой ще ги държи под око?

Изненадан от хитростта му, Танис се усмихна и пое топката.

– Стърм, предполагам.

– Стърм ли! – Джуджето скочи. – Рицар, който никога няма да прониже врага в гръб? Ще ви трябва някой, който познава тези смрадливи същества...

– Прав си – отбеляза много сериозно Танис. – Но това означава да дойдеш с нас.

– Как не! – изръмжа Флинт, грабна нещата си и закричи по коридора. – Идвате ли?

Спътниците прикриха усмивките си и го последваха в Залата на Предците. Гледаха да се придържат близо до стената и да избягват опасния под. Тръгнаха на юг и навлязоха в сумрачен проход, който само след няколко метра рязко зави на изток. За пореден път чуха пропукване. Металическото скърцане беше престанало. Изведнъж зад тях отново се разнесе топуркане на крака.

– Земерови! – изръмжа Флинт.

– Назад! – заповяда Танис. – Пригответе се да ги нападнем. Не можем да ги оставим да вдигнат тревога!

Долепиха гърбове до стената и стиснаха оръжията си. Флинт беше вдигнал брадвата си, а на лицето му бе изписано жадно очакване. Когато обърнаха погледи към просторната зала, видяха, че насреща им се задава друга група ниски и дебели фигури.

Изведнъж водачът им вдигна глава и ги видя. Карамон изскочи пред дребосъците и вдигна заповеднически огромната си ръка.

– Стой!

Джуджетата го изгледаха, обърнаха се като един и изчезнаха зад източния ъгъл. Воинът се извърна и изненадано погледна натам.

– Стой... – изрече той развеселен.

Едно джудже се показа иззад ъгъла, погледна го и сложи мръсния си пръст на устните.

– Шшшшт! – предупреди ги то, след което топчестата фигурка изчезна.

Отново се чу пукот и скърцане.

– Какво става? – попита тихо Танис.

– Всички ли изглеждат така? – Златна Луна беше отворила широко очи. – Мръсни, парцаливи и с рани по телата.

– И с мозъци колкото дръжка на врата – изръмжа Флинт.

Групата предпазливо обгради ъгъла. След него имаше тесен коридор, осветяван от миризливи факли. Зад сводовете цареше непрогледен мрак.

– Криптите – прошепна Райстлин.

Танис потръпна. От тавана се процеждаше вода. Скърцането на метал се чуваше по-силно и по-отблизо. Златна Луна докосна ръката му и посочи вратата в края на коридора. Зад нея имаше друг напречен коридор, пълен с джуджета-земерови.

– Чудя се защо са се строили тези малки негодници? – попита

Карамон.

– Сега ще разберем – каза Танис и се запъти към тях, но Райстлин го хвана за ръката.

– Остави на мен.

– Ние идваме с теб – заяви Стърм и добави: – За да те пазим, разбира се.

– Добре, но не ми пречете, Флинт, двамата с Ривъруайнд дръжете под око този край на коридора.

Джуджето отвори уста, за да протестира, но размисли и застана до варварина.

– Стойте по-назад – заповяда Райстлин и тръгна по коридора.

Червената му роба се вееше, а магическият му жезъл потропваше ритмично по пода. Танис и Стърм го следваха, долепени до влажните стени. От криптите лъхаше студ. Полуелфът надникна в една и видя тъмните очертания на саркофаг.

Ковчегът бе инкрустиран със злато, потъмняло от времето.

Обстановката беше потискаща. Някои от гробниците бяха разбити и от една се подаваше череп, който му се хилеше в мрака. Зачуди се дали древните предци са отмъстили на онези, които бяха нарушили вечния им покой. Танис се насили да се върне в действителността, която бе не по-малко потискаща.

Райстлин спря в края на коридора. Джуджетата го гледаха любопитно. Магьосникът не каза нищо, само бръкна в една кесия на кръста си и извади няколко златни монети. Очите на земеровите светнаха. Неколцина от първата редица се приближиха до него, за да виждат по-добре. Той вдигна високо една монета, подхвърли я във въздуха и... тя изчезна!

Джуджетата въздъхнаха тъжно. Райстлин театрално разтвори длан и я показа. Някои изръкопляскаха и се приближиха, зяпнали възхитено.

Земеровите – или Агхар, както се наричаше расата им – наистина представляваха нещастна сган. Те бяха най-долната класа в общността на джуджетата, макар и разпространени навсякъде в Крин, и обитаваха най-отвратителните и мръсни места, където не стъпваха други същества, дори и животни.

Подобно на другите джуджета и те живееха на кланове, подчинявайки се на главатаря или на някоя друга силна личност. В Ксак Тсарот имаше три клана – Слъд, Бълп и Гълп, които сега бяха заобиколили Райстлин. Имаше както женски, така и мъжки джуджета, макар да се различаваха много трудно, защото бяха еднакво грозни. Женските

нямаха косми по брадичката, а само по бузите и носеха петнисти тунки, пристегнати в кръста, които откриваха кокалестите им колене. Но като се изключеше отблъскващата им външност, бяха жизнерадостни същества.

Райстлин прокара умело монетата по кокалчетата на пръстите си и я запремята нагоре-надолу. След това я накара да изчезне и да се появи от ухото на едно джудже, което го изгледа с безкрайно учудване. Този последен трик подтикна някои от другите джуджета да започнат да ровят в ухото на първото, за да видят дали няма още монети. Но всички притихнаха, когато Райстлин бръкна в друга торба и извади малък свитък.

Той го разтвори с тънките си дълги пръсти и започна да чете тихо и напевно: „*Су тангус люинар, аст акулар кали-нар*“ Джуджетата го гледаха в захлас.

Когато свърши с четенето, подобните на паяжина букви на ръкописа пламнаха и изчезнаха сред зеленикав дим.

– За какво е всичко това? – попита с подозрение Стърм.

– Направих им магия за приятелство.

Танис забеляза, че на лицата на джуджетата вместо любопитство вече се четеше неподправено обожание към магьосника. Те се скупчиха около него и напиреха да го докоснат с мръсните си ръце, бърборейки на странния си език. Стърм погледна разтревожен Танис и той усети какво си мисли рицарят: Райстлин можеше да омагьоса всеки от тях по всяко време.

Чу се трополене на крака и полуелфът бързо погледна към края на коридора, където пазеше Ривъруайнд. Варваринът посочи към тълпата и вдигна ръце с разперени пръсти. Още десет джуджета идваха насам. Новите попълнения минаха покрай Ривъруайнд, без да го удостоят дори с поглед, и се присъединиха към тълпата около магьосника.

– Какво става тук? – попита едно от тях и погледна Райстлин.

Омагьосаните джуджета се бяха скупчили около магьосника и го дърпаха нанякъде за робата.

– Приятел. Той наш приятел – избърбори нестроен хор на развален общ език.

– Да – потвърди Райстлин с мек и бавен глас, от който Танис потръпна. – Всички вие сте мои приятели. А сега ми кажете води този коридор? – Заля го лавина от отговори.

– Коридор води натам – каза едно джудже и посочи на изток.

– Не, натам – намеси се друго и посочи на запад.

Избухна караница и не след дълго джуджетата се въргаляха на земята, размахваха юмруци и крещяха:

– Натам!

– Не, натам!

Преди Танис да се намеси, едно женско джудже пое нещата в свои ръце. Промъкна се в мелето, сграбчи двамата главни виновници, удари главите им една в друга и ги пусна на пода. Останалите, които ги окуражаваха, бързо млькнаха и тя се обърна към Райстлин. Имаше голям картофообразен нос, а косата ѝ стърчеше във всички посоки. Носеше парцалива и мръсна туника, груби обувки и навити около глезените чорапи. Но явно беше някакъв главатар, защото всички я гледаха със страхопочитание. През рамото ѝ висеше огромна торба, която стигаше почти до земята и от време на време я спъваше, но очевидно бе много важна. Когато едно от джуджетата направи опит да я докосне, тя се извърна и го плесна през лицето.

– Коридор води към големи шефове – каза важно и кимна в източна посока.

– Благодаря, скъпа. – Райстлин я погали по бузата, след което изрече няколко думи: – *Тан-таго, мусалах.*

Главатарката го изгледа с обожание и въздъхна.

– Кажу ми, малка моя, колко са тези шефове?

Тя се намръщи и напрегна мисълта си. Накрая вдигна мръсната си ръка и започна да свива пръсти.

– Един. И още един, и още един, и още един. – Вдигна тържествено четири пръста към Райстлин и каза: – Два.

– Разбирам какво имаше предвид Флинт – изръмжа Стърм.

– Шшт! – скастри го Танис.

Точно тогава скърцането престана. Джуджетата погледнаха към края на коридора и се размърдаха притеснено. Отново се чу пукот.

– Какъв е този шум? – попита Райстлин новата си обожателка.

– Камшик – отвърна тя безстрастно, хвана го за робата и го задърпа към източния край на коридора. – Шефове ядосани. Тръгваме.

– Вашите шефове какво ви карат да правите?

– Тръгваме. Видиш сам. – Джуджето го задърпа отново. – Ние долу. Те горе. Долу. Горе. Долу. Горе. Ела. Водим те долу.

Вълната от агхари повлече Райстлин и той махна на Танис да го последва. Той от своя страна сигнализира на Флинт и Ривъруайнд и всички тръгнаха след джуджетата. Онези, които Райстлин беше омагьосал, се опитваха да стоят възможно най-близо до него. Другите се

затичаха по коридора, шом чуха плющенето.

Лицето на женското джудже просветна, когато чу звука. Агхарите спряха. Някои се долепиха до плесенясалите стени, други се проснаха на пода. Главатарката остана до Райстлин и го хвана за пеша на робата.

– Какво има? – погледна я той. – Защо спряха?

– Чакаме. Още не наш ред.

– Какво ще стане, когато дойде вашият ред? – попита търпеливо Райстлин.

– Ела долу.

Магьосникът погледна Танис и поклати глава. Накрая реши да пробва друг подход.

– Как се казваш, малката?

– Бупу.

Карамон се изсмя, но бързо закри устата си.

– А сега, Бупу – изрече меко Райстлин, – кажи ми знаеш ли къде е леговището на дракона?

– Дракон? – повтори учудено тя. – Искаш дракон?

– Не, не ме разбра. Не искам дракона, а само леговището му – там, където живее.

– О, аз не знае. – Бупу поклати глава. Но като видя колко е разочарован, го хвана за ръката. – Но те заведе при Голям Бълп. Той знае всичко.

Райстлин вдигна вежди.

– Как ще стигнем до този голям Бълп?

– Долу – изрече тя и се ухили щастливо. Скърцането спря. Чу се плющение на камшик. – Сега наш ред. Ела. Ела да видиш Голям Бълп.

Ей сега. – Райстлин се измъкна от хватката на джуджето. – Първо трябва да поговоря с приятелите си. – Той отиде при Танис и Стърм. – Този Голям Бълп сигурно е главатарят на клана, а може и на няколко клана.

– Ако е интелигентен колкото тази сбирщина тук, едва ли знае къде му е собственото цукало, камо ли леговището на дракона – изсумтя Стърм.

– Вероятно знае – намеси се неохотно Флинт. – Земеровите нямат капка мозък, но помнят всичко, което са чули и видели, стига да не ги накараш да го изразят с думи, съдържащи повече от две срички.

– Тогава да отидем при Големия Бълп – каза Танис. – Ако знаехме какво е цялото това горе и долу и плющенето.

– Аз знам!

Танис се огледа. Съвсем беше забравил за Таселхоф. Кендерът дотича весело иззад ъгъла.

– Става въпрос за лифт. Като в мините на джуджетата Това някога е било мина. Много интересно. Имат лифт, който се движи нагоре и надолу. Ами почти същото е... – Изведнъж избухна в неудържим кикот. Осаналите го изгледаха и кендерът положи неимоверни усилия да спре.

– Използват един голям казан за топене на мас! Онези, които чакат реда си тук, търчат, когато чуят ония драко-боклуци да плющят с камшика. Всички скачат в казана, който е завързан с верига, и завъртат едно зъбно колело. То скърца!

Колелото се завърта и слизат надолу и много скоро нагоре се качва друг казан...

– Големи шефове. Казан с големи шефове – намеси се Бупу.

– Пълен с драконяни! – каза разтревожен Танис.

– Не идват тук. Отиват там. – Бупу махна с ръка в някаква неясна посока.

Това не успокои Танис.

– Значи те са шефовете. Колко драконяни се качват в един казан?

– Два. – Бупу се хвана здраво за ръкава на Райстлин. – Не повече.

– Всъщност са четирима – каза Тас и отправи извинителен поглед към джуджето. – От малките, които правят заклинания.

– Четирима... – Карамон скръсти огромните си ръце. – Можем да се справим с четирима.

– Да, но трябва да го нагласим така, че в следващия момент да не пристигнат още петнайсет – предупреди ги Танис.

Камшикът изплющя отново.

– Ела! – Бупу задърпа настойчиво ръкава на Райстлин. – Тръгваме. Шефове ядосани.

– Дали сега или после, мисля, че няма никакво значение – сви рамене Стърм. – Нека джуджетата да отидат както обикновено. Ние ще ги последваме и в суматохата ще изловим шефовете. Щом тук горе има казан, който трябва да се напълни с джуджета, това означава, че долу има друг.

– Предполагам – каза Танис и се обърна към земеровите. – Като стигнете до лифта... ъ... казана, не скачайте вътре. Отдръпнете се и стойте настрана. Ясно?

Джуджетата го изгледаха подозрително. Полуелфът въздъхна и погледна Райстлин. Той се усмихна и повтори нарежданията на Танис. Те веднага закимаха ентузиазно.

Камшикът изплющя отново и се разнесе дрезгав глас:

– Стига сте се мотали, боклуци такива, или ще ви отрежем краката, та да знаете защо се бавите!

– Сега ще видим чии крака ще хвъркнат – закани се Карамон.

– Стане весело – обади се радостно едно джудже.

Агхарите се понесоха по коридора.

Глава 18

Битка при лифта.

Лекарството за кашлица на Бупу.

От две големи дупки на пода изригна горещ дим и обви всичко. В средата се изправяше гигантско зъбно колело, по което минаваше дебела верига. Единият ѝ край се губеше в първата дупка, а над другата висеше казан, около който стояха четирима драконяни. Двама държаха камшици, а на поясите им бяха привързани криви мечове. Танис ги зърна само за миг, след което димът ги скри. Чу се плющене на камшик и приглушен говор.

– Ей, скапано джудже, какво висиш там! Скачай в казана, докато не съм ти строшил мръсните кокали! Ще... пф!

Драконянинът не успя да се доизкаже, защото гущерските му очи изхвъркнаха от орбитите при вида на излезлия от мъглата Карамон. Съществуващото понечи да изпищи, но воинът го сграбчи за гърлото и го хвърли към стената. Тялото се блъсна с тъп звук и джуджетата се скупчиха около него.

В същия момент Стърм развъртя меча си и отсече главата на друг драконянин, който така и не разбра какво го беше сполетяло. Главата му се изтърколи на пода и се превърна в камък. Но драконяните бяха интелигентни и съобразителни за разлика от таласъмните, които, без да мислят нападаха всичко, което се движеше. Двамата, които останаха при колелото, нямаха никакво намерение да се сражават с петима добре въоръжени воини. Единият бързо скочи в казана и изкрещя нещо, а другият се втурна към колелото и освободи механизма. Казанът започна да потъва в дупката.

– Спрете го! – извика Танис. – Отива да извика подкрепления!

– Грешииш! – изкрещя Таселхоф, който надничаше през ръба. – Те вече се качват с другия казан и са повече от петнайсет, уверявам те!

Карамон се хвърли към драконянина, който задвижваше механизма, но твърде късно. Съществото пусна колелото и бързо скочи в казана. Воинът реши, че няма да им позволи да се измъкнат, и го последва. Джуджетата акламираха шумно постъпката му, дори някои се надвесиха през ръба, за да виждат по-добре.

– Идиот! – изруга Стърм и разблъска джуджетата, за да види какво става.

Карамон и драконяните бяха станали на кълбо. От тежестта казанът започна да се спуска още по-бързо.

– Ще го направят на кайма. Отивам! – извика Стърм на Танис, сграбчи веригата и се спусна надолу.

– Сега изгубихме и двамата! – простена полуелфът. – Флинт, ела! Ривъруайнд, ти остани тук с Райстлин и Златна Луна. Виж дали не можеш да върнеш това проклето колело! Тас, не! Ти не!

Твърде късно. Кендерът изпищя ентузиазирано и се спусна по веригата. Танис и Флинт го последваха. Полуелфът започна да се спуска внимателно, точно над главата на Таселхоф, но Флинт не можа да се хване както трябва и се приземи право на дъното на казана.

Драконяните бяха притиснали воина до стената. Той успя да отблъсне единия и извади камата си, за да посрещне втория, но съществото изби оръжието му и се хвърли да издере очите му. Воинът хвана ръцете му и ги изви далеч от лицето си. Двете същества се вкопчиха едно в друго.

Другият драконянин се свести и посегна към меча си, но движението му бе възпряно от увисналия на веригата Стърм, който го ритна в лицето с тежкия си ботуш. Драконянинът политна назад. Рицарят се спусна към него и замахна с плоската страна на меча, но съществото успя да го отбие с голи ръце.

– Махни се от мен! – изрева в този момент Флинт от дъното на казана. Шлемът му се беше свлякъл над очите, а огромният крак на Карамон бе стъпил на гърдите му. В пристъп на необузdana ярост джуджетото повдигна шлема си и понечи да стане, но от движението му воинът изгуби равновесие и залитна към драконянина. Съществото отстъпи и той заби нос във веригата. Драконянинът замахна с меча си, но Карамон се наведе и острието издрънча върху веригата. Флинт се хвърли към него, заби глава в корема му и двамата се строполиха на земята. Казанът се разлюля.

– Стой там! – изръмжа Танис на Таселхоф и скочи в мелето.

Тас се подчини неохотно и увисна с една ръка на веригата, хванал в

другата камък, с който се надяваше да уцели някой враг по главата.

Казанът продължи да се спуска и да се люлее под тежестта на биещите се, а другият, пълен с ругаещи драконяни, се издигаше.

Ривъруайнд, застанал до джуджетата на ръба на дупката, не виждаше почти нищо в гъстата мъгла. Но чуваше ругатните и шума от схватката в казана. Тогава от мъглата изплува другият казан – с драконяните, разинали устни, от които се подаваха дълги червени езици. Само след няколко минути той, Златна Луна, Райстлин и петнайсетте джуджета щяха да се озоват срещу двайсет разярени драконяни!

Варваринът се извърна, блъсна се в някакво джудже и се втурна към механизма. Трябваше да го спре по някакъв начин. Огромното колело се въртеше бавно и веригата скърцаше. Тъкмо обмисляше дали ще успее да го застопори с голи ръце, когато пред него се изправи фигура в червено. Райстлин отиде до колелото и прецени скоростта, след което пхна магическия си жезъл между зъбците и пода. Той се огъна, но дървото устоя! Механизмът спря.

– Ривъруайнд! – извика Златна Луна.

Той изтича към ръба, следван от Райстлин. Скупчените около дупката джуджета се забавляваха и наслаждаваха на на-вярно най-интересната случка в живота си. Само Бупу се отдръпна и тръгна след Райстлин, като все гледаше да се хване за робата му.

– *Карк-умат* – пое си шумно дъх Ривъруайнд, след като погледна кълбата дим под краката си.

Карамон тъкмо изхвърляше от казана единия драконянин, който падна с писък в мъглата. Лицето на воина беше издрано и рамото му кървеше. Стърм, Танис и Флинт се биеха с другия, който изглеждаше решен да ги убие с цената на всичко. Накрая Танис разбра, че ударите не помагат и го промуши с камата. Съществува се свлече и се вкамени, пленявайки оръжието му.

Казанът отново се разлюля и всички залитнаха.

– Вижте! Имаме си компания! – извика Таселхоф и пусна веригата.

Танис вдигна глава и видя увисналия само на метър от тях втори казан, пълен с въоръжени до зъби драконяни, които се подготвяха за абордаж. Двама вече се бяха покачили на ръба му и се канеха да прелетят в мъглата. Карамон се пресегна и замахна с всичка сила към единия, но не го улучи.

Воинът изгуби равновесие и падна, разклащайки опасно казана. Озова се с лице към бездната и твърдата земя отдолу. Стърм го сграбчи за яката и го издърпа обратно. Казанът се разлюля още по-силно, Танис

се свлече на пода и откри, че драконянинът вече се е превърнал в прах и камата му е свободна.

– Идват! – изкрещя Флинт и помогна на полуелфа да се изправи.

Единият от драконяните се хвърли към техния казан и увисна, вкопчен в ръба. Съоръжението отново се разлюля.

– Стой там! – Танис избута Карамон до отсрещната стена, опитвайки се да уравни казана. Стърм удари съществото по пръстите, за да го накара да се пусне. Тогава скочи втори драконянин, но за разлика от първия прецени разстоянието по-добре и се приземи точно до рицаря.

– Не мърдай оттам! – изкрещя Танис на Карамон, който инстинктивно понечи да се включи в схватката.

Огромният воин се върна на мястото си и възстанови равновесието на казана. Драконянинът, който се беше вкопчил в ръба, отпусна позеленелите си пръсти, разтвори криле и потъна надолу в мъглата. Танис се обърна да посрещне другия нашественик, но събори Флинт на земята. Полуелфът залитна. Казанът се залюля и той успя да съзре далеч долу руините на град Ксак Тсарот. Отдръпна се замаян и видя как промъкналият се зад гърба на драконянина Таселхоф го удря по главата с камък. На пода на казана Флинт сграбчи изгърваната кама на Карамон и я заби в крака на съществото. Драконянинът изпищя. Танис се огледа отчаяно, тъй като разбираше, че всеки момент ще долетят още драконяни. Но щом зърна надничачите в дупката Ривъруайнд и Златна Луна, в очите му проблесна лъч надежда.

– Издърпайте ни! – изкрещя, но в същия момент нещо го удари по главата и той изгуби съзнание.

Райстлин не чу вика му, защото вече се беше заловил на работа.

– Елате, приятели мои – каза меко той и омагьосаните джуджета побързаха да се скупчат около него. – Онези шефове долу искат да ме наранят.

Джуджетата се намръщиха и размахаха юмруци в посока на драконяните.

– Но вие можете да ми помогнете, като ги спрете.

Те го изгледаха невярващо. Наистина, бяха му приятели, но чак пък толкова...

– Всичко, което трябва да сторите – обясни търпеливо Райстлин – е да скочите върху веригата. – Той посочи онази, на която бе закрепен казанът с драконяните.

Лицата на джуджетата грейнаха. Това не беше толкова страшно. Всъщност случваше се непрекъснато, когато пропуснеха да се качат в

казана.

– Хайде! – махна с ръка Райстлин.

Всички джуджета, с изключение на Бупу, наскачаха върху веригата с диви крясъци.

Магьосникът изтича към колелото, измъкна магическия си жезъл от зъбите му. То се завъртя под тежестта на джуджетата, отнасяйки драконяните надолу в мъглата. Онези, които тъкмо се канеха да скочат в другия казан, залитнаха и паднаха. Крилете им омекотиха падането, но гневните им крясъци продължиха дълго, примесени с радостната глъч на джуджетата.

Ривъруайнд се наведе и издърпа казана с приятелите си, когато се показа от ръба.

– Добре ли сте? – попита притеснено Златна Луна и помогна на Карамон да излезе.

– Танис е ранен.

– Нищо ми няма – възпротиви се уморено полуелфът и опипа огромната цицина на главата си.

– Няма да можем да слезем оттук! – обади се Стърм, който тъкмо излизаше от казана. – А не можем и да останем. Скоро ще намерят начин да се качат и ще ни нападнат. Трябва да се върнем назад.

– Не! Не си отивай! – Бупу се вкопчи в Райстлин. – Аз знам откъде минава за Голям Бълп! – Тя го задърпа за ръкава и посочи в северна посока. – Добър път! Таен път! Няма шефове – изрече тихо и погали ръката му. – Аз няма да те на шефове. Ти хубав.

– Май нямаме избор – каза Танис и направи болезнена гримаса, когато Златна Луна го докосна с жезъла си. Целебната вълна се разля в тялото му и болката утихна. – Ти сам каза, че живеят тук от години.

Флинт изръмжа и поклати глава, но Бупу се запъти по северния коридор, без да му обръща никакво внимание.

– Стойте! Слушайте! – обади се Таселхоф. Всички чува шума от чаткаши по пода нокти.

– Драконяни! – извика Стърм. – Да се махаме оттук! Предлагам да се върнем обратно на запад.

– Знаех си – изръмжа страховито Флинт. – Това скапано джудже иска да ни натика право в- лапите на тия влечуги!

– Чакайте! – намеси се Златна Луна и хвана Танис за ръката. – Погледни я!

Той се обърна и видя как Бупу извади от торбата на рамото си нещо безформено, пристъпи към стената, размаха предмета пред каменната

плоча и измърмори няколко думи. Стената се разклати и след секунди пред тях се показа тъмен проход.

Спътниците се спогледаха тревожно.

– Нямаме избор – каза Танис. Трополенето на драконянските крака се чуваше все по-ясно откъм коридора. – Райстлин, светлина!

Магьосникът изрече някакви слова и кристалът на жезъла грейна. Той, Бупу и Танис навлязоха в прохода. Останалите ги последваха и тайната врата се затвори след тях. Озоваха се в неголямо помещение с гравюри по стените, които бяха така покрити с плесен, че почти не се виждаха. Групата остана неподвижна и изчака драконяните да отминат.

– Сигурно са чули врявата и сега ще претърсят всичко наоколо – прошепна Стърм.

– Знаем как слиза долу – успокои го Бупу. – Не притеснявай.

– Как отвори вратата, малката? – полюбопитства Райстлин и коленичи до нея.

– Магия – отвърна плахо тя и протегна ръка. В мърлявата ѝ длан лежеше мъртъв плъх, оголил зъби във вечна гримаса. Райстлин повдигна вежди, но Таселхоф докосна ръката му.

– Не е магия, Райст – прошепна той. – На пода просто има тайна ключалка. Видях я, когато се обърна към вратата и започна магическите си шашмалогии. Това нещо се задвижва, когато ключалката се настъпи. – Кендерът се разхили. – Сигурно я е намерила случайно, докато е разнасяла тази гадост. Бупу го изгледа невинно.

– Магия! – заяви и погали нежно плъха, след което го прибра в торбата си. – Хайде, идвайте.

Тя ги поведе на север през полуразрушени и обрасли с плесен помещения. Накрая спря в някаква стая, пълна с парчета от камъни. Таванът се бе свлякъл почти напълно и подът беше осеян с изпочупената облицовка. Джуджето се обърна и посочи нещо в североизточния ъгъл на помещението.

– Слизате!

Танис и Райстлин отидоха да видят за какво става въпрос. Откриха широка тръба, около метър и половина, чийто край стърчеше над осеяния с боклуци под. Магьосникът пхна жезъла си вътре и надникна.

– Хайде, тръгвайте! – Бупу настойчиво задърпа ръкава му. – Шефове не могат намери.

– Сигурно е права – каза Танис. – Няма как да се пхнат вътре заради крилете си.

– Тук изобщо не можеш да извадиш меч – намръщи се Стърм. – Не

ми харесва...

Изведнъж всички се умълчаха. Скърцането на колелото се чу съвсем ясно. Спогледаха се.

– Аз съм пръв! – ухили се Таселхоф, пхна глава в тръбата и запълзя навътре.

– Сигурен ли си, че ще мога да мина? – Карамон изгледа отвора със съмнение.

– Не бой се – успокои го Танис. – Така е плесенясало, че ще се провреш като намазано с лой прасе.

Шегата не намали недоверието па война. Той продължи да гледа мрачно отвора, дори и когато Райстлин, воден от Бупу, прибра полите па робата си и влезе вътре, осветявайки прохода с жезъла си. Последва го Флинт, а след него и Златна Луна, която сбърчи гнусливо нос, когато ръцете й затънаха в дебелията плесен. Ривъруайнд се пхна след тях.

– Това е лудост! Надявам се, че ти е ясно! – измърмори отвратен Стърм.

Танис не му отговори и потуна Карамон по гърба.

– Ти си – каза той и се заслуша в скърцането на колелото, което се въртеше все по-бързо.

Воинът изръмжа, коленичи на четири крака и пропълзя в отвора, но дръжката на меча му се закачи в ръба и той се върна, за да го оправи. Пое отново, но този път заседна задникът му. Танис постави крака си върху въпросната част и го бутна с всички сила.

– Наведи се!

Карамон се плъзна като мокър парцал по тръбата. Мечът му чегърташе по стените й със звук, от който зъбите на Танис изтръпнаха. После се хвана за ръба на тръбата и се обърна с краката напред. Преди да продължи, вдигна глава към Стърм, който беше останал последен.

– Приключихме със здравия разум в момента, в който избягахме през кухнята на „Последен дом“.

– Прав си – съгласи се с въздишка рицарят.

Таселхоф, очарован от поредното приключение, видя в края на тръбата някакви тъмни фигури.

– Райстлин! – прошепна той. – Нещо се качва нагоре към нас.

– Към нас ли? – попита магьосникът, но се задави и се разкашля. Опита се да насочи жезъла към края на тръбата, за да види какво става.

Бупу погледна натам и подуши въздуха.

– Гълп-пулфери! – измърмори тя, махна с ръка и им викна: –

Връщай се! Връщай се!

– Ние нагоре. Да качим на лифта. Големи шефове побеснели! – извика един.

– Ние надолу. Видим Голям Бълп! – изрече важно Бупу. Джуджетата се оттеглиха с ругатни.

Райстлин не помръдна. Той беше обгърнал гърдите си с ръце, а спазматичната му кашлица раздираше тишината в тясната тръба. Бупу го изгледа разтревожено, пхна ръка в торбата си, порови малко и извади някакъв предмет. Вдигна го на светлината и въздъхна.

– Не ми трябва това – измърмори разочаровано. Таселхоф видя проблясващия с бледосиньо сияние предмет и побърза да се приближи.

– Какво е това? – попита той, макар да знаеше отговора. Райстлин също се вираше в предмета с големите си блестящи очи. Бупу сви рамене.

– Хубав камък – каза тя с безразличие и продължи да рови в торбата.

– Изумруд! – възкликна Райстлин. Бупу вдигна глава.

– Харесва ти? – попита тя.

– Много! – въздъхна магьосникът.

– Ето ти. – Джуджето тикна скъпоценния камък в ръцете му. След това възкликна доволно, защото бе намерила онова, което търсеше.

Таселхоф се отдръпна погнузен. Беше мъртъв, ужасно мъртъв гущер, вързан за сгърчената опашка с парче орфана кожена връв. Бупу го подаде на Райстлин.

– Сложи това на врат, лекува кашлица. Магьосникът беше виждал и много по-отвратителни неща, но й благодари любезно и отказа предложеното лекарство, като спомена, че кашлицата му вече е преминала. Тя го зяпна невярващо, но той наистина изглеждаше по-добре – спазъмът беше отминал. Бупу сви рамене и пусна гущера обратно в торбата.

Райстлин огледа изумруда с опитно око, пусна го в един от тайните си джобове и хвърли предупредителен поглед към Таселхоф. Кендерът въздъхна, обърна се и продължи надолу по тръбата.

Стигнаха до едно разклонение и Тас погледна Бупу въпросително. Тя се поколеба и посочи на юг. Кендерът навлезе предпазливо.

– Това е стома... – понечи да каже, но плесента беше твърде дебела и скоростта, с която се спусна, заглуши думите му.

Гръмките клетви на Карамон потвърдиха предположението му, че и останалите са се натъкнали на същия проблем. Изведнъж видя пред себе си светлина. Тунелът свършваше, но в какво?

Той си представи как изскача в нищото на двеста метра от земята и няма за какво да се хване. Тръбата свърши и Тас изхвърча от нея с писък.

Райстлин също изскочи и едва не се стовари върху Бупу. Огледа се и в първия момент реши, че е попаднал наред някакъв пожар. В помещението се носеха кълба бял дим. Той отново се разкашля.

– Какво...? – Флинт се показа от тръбата и падна на колене. – Отрова? – попита той и се приближи до Райстлин.

Магьосникът само поклати глава, тъй като не можеше да говори. Бупу го хвана и го задържа към вратата.

Златна Луна се приземи по корем и едва успя да си поеме въздух. Ривъруайнд се изгърси веднага след нея и замалко да падне отгоре ѝ. Щитът на Карамон излетя с дрънчене. Бронята и дългият меч бяха забавили падането му и той изпълзя от тръбата целият издраскан и покрит с плесен. Докато Танис излезе, всички вече кашляха.

– Какво става, в името на Бездната? – попита той и веднага се разкашля. – Да се махаме оттук. Къде е онова джудже?

Бупу, застанала до вратата заедно с Райстлин, махаше на останалите. Те се изнизаха от помещението и с облекчение вдишаха чистия въздух. Намираха се наред някаква осеяна с развалини улица. Танис се молеше да не се натъкнат на някоя драконянска армия.

– Къде е Тас? – попита разтревожено той.

– Ето ме – кашляйки, се обади кендерът.

Танис се обърна. Таселхоф или това, което трябваше да е Таселхоф, стоеше пред него покрит от глава до пети с бяло лепкаво вещество. Виждаха се само двете му очи, които бързо премигнаха.

– Какво става? – попита полуелфът. Досега не беше виждал кендера в такова окаяно състояние.

Таселхоф не отговори, а посочи зад себе си. Танис изтича обезпокоен до полуразрушената врата и надникна вътре.

Белият дим се беше разнесъл и в помещението се виждаше ясно. В ъгъла, точно срещу отвора на тръбата, имаше няколко чувала, два от които се бяха разкъсали и подът наоколо беше застлан с бял прах.

Танис прикри усмивката си и промърмори:

– Брашно.

Глава 19

Разрушеният град.

Големият Бълп Фудж I Велики.

Нощта на Катаклизма бе станала нощ на кошмара за Ксак Тсарот. Когато огнената планина се стоварила върху Крин, земята се беше разцепила. Древният и прекрасен град се плъзнал по скалата и пропаднал в огромна пещера, образувана от нагънатата земя, а хората сметнали, че бил погълнат от Ново море. Но той съществуваше и сградите му, макар и разрушени, бяха накацали навсякъде в пещерата. Онази, в която се бяха приземили, навярно някога е била работилница за хляб и буквално висеше от носа на скалата. Подземните води обливаха скалата и се лискаха между развалините.

Танис проследи пътя на водата. Тя се стичаше между къщи и постройки, в които някога бяха живели и работили хора. След свличането сградите от двете страни на улиците се бяха наклонили една към друга и образуваха нещо като арки от полуразпаднал се мрамор. Прозорците и вратите зееха като слепи очи. Не се чуваше нищо освен плискането на водата. Въздухът беше тежък и застоял и навяваше мрачни мисли. И макар тук да бе по-топло, отколкото горе, мрачната атмосфера смразяваше кръвта. Всички мълчаха. Измиха се от плесента, а Тас и от брашното, и попълниха запасите си от вода. Карамон и Стърм претърсиха околността, но не срещнаха драконяни. Починаха малко и отново тръгнаха след Бупу, която ги водеше под арките от наклонени сгради. Накрая стигнаха до някакъв площад, където потоците вода, течаща по улиците, се събираха в широка река, която отиваше в западна посока.

– Покрай реката – посочи тя.

Танис се намръщи, защото чу шум, подобен на тътен от огромен водопад. Но Бупу настояваше, че посоката е вярна и спътниците я последваха, затъвайки от време на време до глезените във водата. Стигнаха до края на улицата и видяха как водата се спускаше надолу към сърцето на древния град.

На оскъдната светлина, която се процеждаше през цепнатините в тавана на пещерата, съзряха, че някои от сградите стояха почти непокътнати, но от други беше останала само купчина камъни. Улиците представляваха реки, които се събираха и се изливаха с грохот в бездната в северната част на града. На няколко метра пред себе си видяха огромната верига на лифта, който превозваше хората нагоре и надолу на

височина поне триста метра.

– Къде живее Големият Бълп? – попита Танис, вперил поглед в мъртвия град под краката си.

– Каза, че живеел ей там, в онази сграда в западната част на пещерата – посочи Райстлин.

– А кой обитава онези, ремонтираните, точно под нас?

– Шефове – отвърна Бупу и потрепери.

– Колко шефове?

– Един и още един, и още един. – Тя продължи да брои, но не й стигнаха пръстите. – Двама. Не повече от двама.

– Което означава между двеста и две хиляди – измърмори Стърм. – Как можем да се видим с този Голям Бълп?

– Голям Бълп? – втренчи се в него Бупу. – Голям Бълп, Фудж I, Велики?

– Как да стигнем до него, без да ни хванат шефовете? Вместо отговор тя посочи издигащия се казан с драконяни.

Танис я изгледа неразбиращо и погледна Стърм, който сви рамене. Бупу въздъхна изтощено и се обърна към Райстлин, но тъй като и той очевидно не разбираше нищо, поясни:

– Шефове отиват нагоре. Ние надолу.

Райстлин се загледа в лифта и кимна.

– Драконяните сигурно мислят, че сме останали горе. Ако повечето от тях са там, тук ще е по-безопасно.

– Добре – каза Стърм. – Но как, в името на Ищар, ще слезем? Някои от нас не могат да летят!

Бупу разпери ръце.

– Лиани! – каза тя и като видя, че всички я зяпат недоумяващо, отиде до водопада и посочи надолу.

От ръба като огромни змии се спускаха дебели и здрави лиани. Листата бяха изсъхнали и на места опаднали, но самите растения изглеждаха здрави, макар и леко хлъзгави.

Златна Луна, необичайно бледа, отиде до ръба, надникна и побърза да се отдръпне. Височината бе не по-малка от двеста метра и долу имаше някаква неравна улица. Ривъруайнд я прегърна, за да я успокои.

– И по-неприятни неща съм вършил – заяви Карамон.

– На мен това не ми харесва – казал Флинт. – Но е по-добре, отколкото да се пързалиш по някаква отходна шахта. – Джуджето се хвана за една лиана и внимателно започна да се спуска по нея. – Не е чак толкова лошо – извика то на останалите.

Таселхоф го последва толкова ловко, че Бупу му изръкопляска.

Тя се обърна и погледна Райстлин. Магьосникът ѝ се усмихна покровителствено и застана на ръба на скалата.

– *Пветрфал*. – Кристалът на жезъла проблесна, Райстлин скочи и изчезна в мъглата.

Бупу изписка и Танис я хвана, уплашен да не се хвърли след кумира си.

– Той е добре – увери я полуелфът и изпита съжаление, като видя неподправената мъка на лицето ѝ. – Магия! Разбираш ли?

Бупу явно не разбираше, защото го изгледа подозрително, праметна торбата си през рамо, улови една лиана и започна да се спуска. Останалите се канеха да я последват, когато Златна Луна изведнъж каза:

– Не мога.

Ривъруайнд я хвана за ръце и каза нежно:

– *Кан-тока*. Няма нищо страшно. Нали чу какво каза джуджето? Само не гледай надолу.

Златна Луна поклати глава. Брадичката ѝ трепереше.

– Трябва да има и друг път – зайнати се тя. – Нека го потърсим.

– Какво става? – попита Танис. – Трябва да побързаме...

– Тя се бои от високото – обясни Ривъруайнд. Златна Луна го отблъсна от Себе си и изкрещя:

– Как посмя да му кажеш? Той я изгледа хладно.

– Какво като съм му казал? Той не ти е поданик. Какво лошо има в това да знае, че си най-обикновен човек и имаш своите слабости? Тук единственият твой поданик, когото можеш да впечатляваш с постъпките си, Главатарке, съм аз!

Ривъруайнд едва ли щеше да ѝ причини по-голяма болка, дори да я беше ударил. Кръвта се оттегли от лицето ѝ, очите ѝ се разшириха и се вкамениха.

– Моля те, закрепи добре жезъла на гърба ми – обърна се тя към Танис.

– Златна Луна, той не искаше...

– Направи каквото ти казвам! – изрепчи се тя и в сините ѝ очи проблесна опасен пламък.

Танис въздъхна и завърза жезъла на гърба ѝ. Когато го закрепил добре, тя закрачи към ръба на скалата. Стърм скочи и я изпревари.

– Разреши ми да се спусна преди теб. Ако се подхлъзнеш...

– Ако се подхлъзна и падна, ще паднеш и ти. Единственото, което ще постигнем, е да умрем заедно – кресна му тя, наведе се, хвана здраво

една лиана и се отблъсна от скалата. Ръцете ѝ се приплъзнаха почти в същата секунда.

Танис затаи дъх, а Стърм се хвърли напред, макар да знаеше, че не може да помогне с нищо. Ривъруайнд стоеше с безизразно лице и не помръдваше. Златна Луна панически започна да се хваща за лианите и листата, докато накрая успя да се задържи, дишайки отчаяно. Притисна лице към листата и затвори очи, за да не гледа ужасяващата височина. Стърм прекрачи ръба и се спусна до нея.

– Остави ме – процеди през зъби Златна Луна. Пое си дълбоко дъх, изгледа Ривъруайнд с унищожителен триумфираш поглед и бавно заслиза надолу.

Стърм продължи да се спуска до нея, без да я изпуска от очи. Танис застана до варварина с намерение да му каже нещо окуражаващо, но се побоя да не навреди още повече, замълча и отиде до ръба. Ривъруайнд го последва мълчаливо.

Спускането не затрудни полуелфа, но в самия край ръцете му се изплъзнаха и той се приземи в някаква локва. Забеляза, че Райстлин трепереше от студ, а влажният въздух беше влошил още повече кашлицата му. Около него се бяха събрали няколко джуджета и го гледаха с обожание. Танис се зачуди колко ли издържаше заклинанието. Златна Луна се облегна на скалата и се разтрепери, но нито веднъж не погледна към Ривъруайнд, който, след като слезе, се отдалечи от нея с безизразно лице.

– Къде сме? – Танис се опита да надвика водопада. Мъглата бе толкова гъста, че не виждаше друго освен счупени клони, обрасли с увивни растения и мъх.

– Голям площад натам. – Бупу посочи с мърлявия си пръст на запад и тръгна. – Елате. След мен. Отиваме при Голям Бълп!

Танис протегна ръка и я спря, но тя го изгледа оскърбено и той я пусна.

– Моля те, почакай малко! Какво става с дракона? Къде е той?

Бупу разшири очи.

– Искаш дракон?

– Не! – изстена Танис. – Не искам дракон. Но трябва да знам дали идва насам... – В същия момент усети на рамото си ръката на Стърм и се предаде. – Забрави, няма значение.

Бупу изгледа съчувствено Райстлин, задето му се налагаше да се занимава с тези луди хора, хвана го за ръка и го поведе по улицата. Джуджетата се затътриха след тях. Групата също ги последва, оглеждайки зловещите тъмни прозорци и врати, очаквайки всеки миг отнякъде да се

появи въоръжен драконянин. Но джуджетата-земерови никак не се тревожеха, бърбореха на неразбираемия си език и гледаха да се държат възможно най-близо до Райстлин.

Скоро шумът от водопада заглъхна, но мъглата продължи да ги обвива. Тишината на мъртвия град ги потискаше. Под краката им ромолеше черна вода, която се стичаше към реката. Изведнъж сградите свършиха и се озоваха пред широк кръгъл площад. В центъра му в реката се вливаше друг поток, които идва от север и образуваше малък водовъртеж, след което водите проодължаваха пътя си на изток към други разрушени сгради.

От покрива на пещерата, на стотици метри отгоре, се процеждаше призрачна светлина, която осветяваше в причудливи сенки пълзящата мъгла.

– Оттатък голям площад – посочи Бупу.

Всички спряха в началото на съборените сгради и си помислиха едно и също – площадът бе широк поне трийсет метра и не предлагаше никакво убежище в случай на опасност. Излезеха ли на открито, нямаше къде да се скрият.

Бупу заприпка ентузиазирано напред, но не след дълго осъзна, че я следват само неколцина земерови. Раздразнена, тя се обърна и извика:

– Идвате. Голям Бълп там.

– Погледни! – Златна Луна сграбчи ръката на Танис.

От другата страна на огромния павиран площад се виждаше килнат на една страна каменен покрив, издигнат върху няколко високи, пропукали се мраморни колони. Мъглата се разреди и Танис видя зад колоните някакъв двор. След това облаците отново обгърнаха онова, което някога навярно е било най-красивата сграда в Ксак Тсарот.

– Дворецът – потвърди Райстлин и се закашля.

– Шшт! – Златна Луна разтърси ръката на Танис. – Виждаш ли го? Не, чакай...

Мъглата продължаваше да обгръща всичко и спътниците побързаха да се отдръпнат в сенките. Джуджетата се върнаха тичешком и се скупчиха зад Райстлин.

Бупу се обърна към Танис, надничайки иззад ръкава на магьосника:

– Ето дракон. Него искаш? Наистина беше драконът.

Черна и бляскава, с прибрани до тялото лъскави криле, Кхисант се измъкна изпод покрива и наведе глава, за да мине между колоните. Спръ се и огледа мъглата, а червените ѝ очи проблеснаха. Задните ѝ крака и гущеровата опашка не се виждаха от десетметровото тяло, което

заемаше почти целия двор. До нея стоеше огромен драконянин. Очевидно спореха за нещо, защото Кхисант изглеждаше гневна. Драконянинът ѝ бе донесъл лоши вести за появата на непознати в града, които умеели да се бият и носели кафяв жезъл, чието описание беше познато на всеки драконянин в тази част на континента Ансалон.

– Не вярвам! Никой не може да оцелее! – Гласът ѝ бе мек, почти мъркащ, но драконянинът потрепери. – Жезълът не е с тях. Щях да го усетя. Казваш, че са още горе? Сигурен ли си?

Той преглътна и кимна.

– Няма друг път надолу освен лифта, ваше величество.

– Има, глупако – изръмжа Кхисант. – Онези нещастници, джуджетата, са плъзнали навсякъде като паразити. Жезълът е у натрапниците и те се опитват да се доберат до града. Това означава само едно – искат да вземат Дискосвете! Интересно как са разбрали за тях? – Тя вдигна глава и подуши въздуха, но мъглата бе гъста.

Кхисант изръмжа.

– Жезълът! Този отвратителен жезъл! Верминаард отдавна трябва да го унищожи. Но не, той е много зает да воюва, а аз трябва да се свирам тук, в катакомбите.

– Можеш да унищожиш дискосвете – предложи драконянинът.

– Да не мислиш, че не съм пробвала, глупако? – изръмжа Кхисант и вдигна глава. – Не, тук вече е прекалено опасно. Щом тези натрапници знаят тайната, сигурно са я научили и други. Дискосвете трябва да се преместят на сигурно място. Осведоми бог Верминаард, че напускам Ксак Тсарот. Ще се присъединя към него в Пакс Таркас и ще доведе пришълците, за да ги разпита.

– Да *осведомя* бог Верминаард? – попита шокиран драконянинът.

– Точно така – отвърна жлъчно драконът. – Щом държиш толкова на формата на изказа, поискай *разрешение* от моя господар. Предполагам, че си изпратил повечето наемници горе?

– Да, кралице – поклони се драконянинът. Кхисант обмисли положението.

– В крайна сметка, може и да не си чак такъв идиот. Аз ще се справя тук, долу, а ти съсредоточи силите си в горната част на града. Когато ги намерите, доведи ги право при мен, но не ги осакатявайте повече от необходимото. И внимавайте с жезъла!

Драконянинът падна на колене пред Кхисант, която подуши още веднъж въздуха и се оттегли в сенките, от които беше изпълзяла. Съществуването прекоси площада и към него се присъединиха други,

изскочили от мъглата. Размениха няколко думи на неразбираемия си език и потеглиха по северната улица. Крачеха нехайно, като се смееха на някакви техни шеги, и скоро изчезнаха в мъглата.

– Май не изглеждат притеснени – обади се Стърм.

– Никак – съгласи се мрачно Танис. – Смятат, че сме в ръцете им.

– Нека погледнем истината в очите. Те са прави. В плана, който обсъждахме, има една основна грешка. Дори да успеем да вземем Дискосвете, без драконът да ни усети, трябва да се измъкнем през горните ни ва, които гъмжат от драконяни.

– Попитах те преди, ще те попитам и сега. Имаш ли някакъв по-добър план?

– Аз имам – намеси се Карамон. – Не че не те уважавам, Танис, но всички знаем как се отнасят елфите към битките. – Воинът посочи двореца. – Драконът очевидно живее там. Нека, както планирахме, да го подмамим навън и да се бием с него, а не да се промъкваме в бърлогата му като крадци. След като го унищожим, ще вземем Дискосвете.

– Скъпи братко – прошепна Райстлин, – силата ти е в ръката и меча, а не в мозъка. Както още в началото на приключението спомена рицарят, Танис е мъдър. Добре е да не го забравяш. Какво знаеш за драконите? Сам видя какво могат. – Райстлин млъкна, защото се разкашля, извади мека кърпа от ръкава на робата си и Танис видя, че по нея имаше кръв.

След малко магът продължи:

– Възможно е да се пребориш със смъртоносния й дъх, да се предпазиш от ноктите и опашката ѝ, която като едното нищо може да събори тези колони, но как ще се справиш с магията? Драконите са най-древните магьосници на света. Тя може да те омагьоса точно така, както аз омагьосах тези дребни приятелчета. Може да те приспи само с една дума и след това да те убие в съня ти.

– Добре де – примири се Карамон, – това сега го научавам. Но по дяволите, някой знае ли нещо за тези същества?

– В Соламния се говори много за тях – изрече тихо Стърм.

„И той иска да се бие с дракона – осъзна Танис. – Постоянно мисли за Хума, идеалния рицар, Проклятието на драконите.“ Бупу задърпа ръкава на Райстлин.

– Хайде. Тръгва. Няма други шефове. Няма дракон. – Тя и другите джуджета зашляпаха с босите си крака през площада.

– Е? – Танис изгледа въпросително групата.

– Не виждам избор – отвърна рязко Стърм. – Няма да се изправяме

лице в лице с врага, а ще се крием зад някакви джуджета-земерови! Но рано или късно ще трябва да се срещнем с тези чудовища!

Рицарят се обърна и закричи през площада, вирнал гордо глава. Останалите го последваха.

– Възможно е притесненията ни да се окажат напразни. – Танис почеса брадата си и погледна към почти закрития от мъглата дворец. – Може би това е единственият жив дракон в Крин, оцелял от Епохата на сънищата.

Райстлин изви устни.

– Не забравяй звездите, Танис. Кралицата на мрака се е върнала. Припомни си какво се пее в химна: „Крясъкът на поклонниците й.“ Нейни поклонници са драконите, поне така говорят преданията. Тя се е върнала, а заедно с нея и те.

– Отгук! – Бупу се лепна за Райстлин и посочи улицата, която водеше на север. – Онази къща!

– Поне е сухо – измърмори Флинт.

Свиха по улицата и реката остана зад тях. Тази част на града явно е била от най-бедните, дори в годините на разцвета му. Сградите едва се крепяха. Когато приближиха, джуджетата започнаха да подсвирват и припяват. Стърм изгледа Танис с тревога.

– Можеш ли да им кажеш да млъкнат? – попита полуелфът Бупу. – За да не ни намерят драконяните... тъъ, шефовете.

– Пуф! – сви рамене тя. – Няма шефове. Те не идва тук. Страх от голям Бълп.

Танис се усъмни в думите й, но наистина не видя никакви драконяни. Според досегашните му наблюдения съществата предпочитаха да водят добре уреден живот на военни, а улиците в тази част на града бяха заринати с мръсотия и отломки. Из разрушените сгради щъкаха само земерови, които ги зяпаха, докато минаваха покрай тях. Бупу и другите омагьосани джуджета се бяха скупчили около Райстлин и на практика го носеха *на ръце*.

Драконяните определено не бяха глупави, помисли си Танис, щом позволяваха на робите си да водят необезпокояван личен живот дотолкова, доколкото това не им създаваше проблеми. Не лоша идея, като се имаше предвид, че броят на джуджетата превъзхождаше десетократно техния. Въпреки че се славеха като помяри, когато се окажеха притиснати в ъгъла, джуджетата-земерови умееха да се бият.

Бупу сви в най-тъмната, мръсна и отвратителна пресечка която Танис беше виждал. Сградите надвисваха над главите им като подкрепящи

се пияници, излезли от кръчма. Навсякъде се носеше непоносима смрад. Някакви дребни същества се разшаваха и джуджетата ги подгониха с радостни крясъци.

– Вечеря! – изписка едно и облиза устни.

– Но това са плъхове! – извика ужасено Златна Луна.

– Трябва ли да влизаме тук? – попита Стърм и изгледа подозрително едва крепящите се сгради.

– Тази миризма може да убие и трол – добави Карамон. – Освен това предпочитам да загина в схватка с дракон, а не под развалините на такава барака.

Бупу посочи най-ужасните огради.

– Голям Бълп.

– Ако искаш, остани да пазиш – обърна се Танис към Стърм. – Аз отивам да говоря с този Голям Бълп.

– Не. – Рицарят го избута от пътя си и мина пред него. – Идвам с теб.

Уличката зави няколко пъти и свърши пред полуразрушена тухлена стена. Пътят им за отстъпление беше препречен от множество джуджета, които бяха тръгнали след тях.

– Засада! – изръмжа Стърм и извади меча си.

Джуджетата се паникьосаха при вида на стоманеното острие и побягнаха през глава. Бупу го изгледа с отвращение и се обърна към Райстлин:

– Спри него или няма заведа при Голям Бълп.

– Прибери меча си, Стърм – изсъска Райстлин, – освен ако не смяташ, че го вадиш срещу достоен противник.

Рицарят го изгледа страшно и Танис за миг помисли, че ще го нападне, но той пусна оръжието.

– Не знам какви игрички играеш, Райст, но ти умираше от желание да дойдем в този град още преди да бяхме разбрали за дисковете. Защо? Какво търсиш тук?

Райстлин не отговори, само го изгледа злобно със странните си очи, след което се обърна към Бупу:

– Те няма повече да правят така, малката. Тя се огледа и почука два пъти на една стена.

– Тайна врата – заяви важно.

От другата страна й отговориха също с две почуквания.

– Сигнал. Чука три пъти. Сега ще ни пуснат.

– Но тя почука само два пъти... – разсмя се Тас, но млъкна, когато

Бупу го погледна.

Известно време не се случи нищо. Джуджето се намръщи и почука още два пъти. Отново отговориха с две почуквания. Накрая Бупу се развика на стената.

- Знам тайния код. Пусни вляза!
- Тайният код е пет! – отвърна приглушен глас.
- Почуках пет! – ядоса се Бупу. – Пускай!
- Почука шест.
- Аз броих осем – обади се втори глас.

Бупу натисна вратата с две ръце и тя се отвори без никакво затруднение.

- Почукам четири. Пусни вътре! – И размаха гневно юмрук.
- Добре – изръмжа първият глас.

Тя затвори вратата и отново почука два пъти. Танис погледна притеснено кендера, който едва сподавяше смеха си. Вратата отново се отвори.

– Влизай. Но това не четири – прошепна ѝ той, но така, че да го чуят всички. Тя не му обърна внимание и влезе вътре, влачейки торбата си по пода.

– Отиваме при Голям Бълп.

– Водиш това много при Голям Бълп? – Единият от стражите се зазипа в огромния Карамон и високия Ривъруайнд и ченето му увисна.

– Отиваме при Голям Бълп – повтори гордо Бупу. Стражът заотстъпва заднишком, без да сваля поглед от странната група. Изведнъж се обърна и се втурна да бяга, крещейки с всички сили:

– Армия! Влезе армия! – Ехото отекна по цялата улица.

– Ба! – изсумтя Бупу. – Тъп глъп-фунгер! Хайде! Отива при Голям Бълп.

Тя закричи по коридора, притиснала торбата към гърдите си. Викове на стража още отекваха по коридора.

– Армия! Армия гиганти! Спасявайте Голям Бълп.

Великият Голям Бълп, Фудж I бе земеров сред земеровите. Изглеждаше почти интелигентен, а освен това се говореше, че е ужасно богат и невероятен негодник. Бълп открай време бе най-таченият клан в Ксак Тсарот, или „Г“, както му викаха самите те, още откакто една нощ Нулф Бълп паднал мъртвопийан в пещерата и открил града. На сутринта, когато изтрезнял, го обявил за собственост на своя клан. Бълп веднага се нанесли и били така благосклонни да позволят и на кланове Стъд и Глъп да се заселят в града.

Според стандартите на земеровите животът в града беше прекрасен. Външният свят не ги интересуваше (макар същият този свят да нямаше никакво понятие, че са тук, а дори да имаше, едва ли щеше да даде и пет пари). Бълп не срещаша никакви трудности да налагат властта си над другите кланове, тъй като лифтът бе конструиран от техен представител на име Глунгу с научно мислене (някои завистливи членове на клана Стъд разпространяваха слухове, че майка му била гном). Лифтът им позволяваше да тършуват из джунглата над града, което повишаваше неимоверно благоденствието им. Глунгу Бълп се превърнал в герой и бил провъзгласен за Голям Бълп. Така главатарството на клановете останало във вечно владение на Бълп.

Минали години и външният свят изведнъж проявил интерес към Ксак Тсарот. Новодошлите драконяни и самият дракон помрачили безгрижния живот на земеровите. Първоначално те възнамерявали да прочистят града от малките мърляви досадници, но джуджетата, водени от великия Фудж, се държали толкова угоднически, че съществата проявили милосърдие и само ги поробили.

След стотиците безгрижни години в Ксак Тсарот на джуджетата им се наложило да работят. Драконяните ремонтирали няколко сгради и поставили града на бойна нога и животът на джуджетата се стъжнил, защото трябвало да чистят, да готвят и да поправят разни работи.

Да се каже, че Големият Бълп бе доволен от ситуацията, би било лъжа. Той прекарваше часове в размисъл как да прогони омразния дракон и естествено знаеше къде е леговището му, дори беше открил таен проход дотам, тъй като беше впечатлен от огромното количество красиви камъни и лъскав монети в подземното помещение.

В дните на буйната си младост Големият Бълп бе попътувал из света и знаеше, че другите народи ценяха тези вещи и даваха срещу тях чудни шарени дрешки (а земеровите имаха особена слабост към тях). Тогава той нарисува импровизирана карта, за да не се изгуби, ако му се наложи отново да стигне до съкровищницата. Дори прояви достатъчно разум да почисти дребните камъчета.

Фудж от месеци мечтаеше за това богатство, но така и не му се удаде възможност да го зърне отново. Причините бяха две: първата – че драконът не излезе повече оттам, а втората – че така и не успя да разбере какво е нарисувал на картата. Защо драконът не си отидеше завинаги или не се появеше някой герой, който да го прободете с меч си? Такива бяха най-съкровените мисли на Фудж и точно такава беше положението, когато чу кръсърците на стражите, че иде ла армия. И когато Бупу

успя да го измъкне изпод леглото и му обясни, че не го напада никаква армия от гиганти, той най-сетне повярва, че мечтите му са на път да се сбъднат.

– Значи сте дошли да убиете дракона? – попита великият Голям Бълп.

– Не, не сме дошли за това – отвърна Танис. Спътниците стояха пред трона на джуджето, което Бупу им бе представила като великия Голям Бълп. Докато влизаха в тронната зала, тя ги наблюдаваше много внимателно за най-малкия признак на непочтителност. Не остана разочарована. При добро желание физиономиите им можеха да се определят като зашеметени. Първите земерови се бяха постарали да украсят залата на господаря си с всичко шарено, което бяха успели да докопат от развалините на Ксак Тсарот. Следвайки максимата, че десет метра златоткана тъкан са по-добри от един метър, и необременявани от добрия вкус, те бяха украсили с блестящи материи всеки квадратен сантиметър от помещението. От тавана висяха огромни гоблени (някои с главата надолу). Възможно бе някога да са били изящни произведения, отразяващи живота на града и неговите хора, но в желанието си да ги освежат джуджетата ги бяха нацапали с какви ли не краски. Стърм бе шокиран от един яркочервен Хума, който се биеше с дракон на морави петна под изумруденозелено небе.

В помещението присъстваха и множество прекрасни голи статуи, разположени на най-необичайни места. Джуджетата бяха сметнали и снежнобелия мрамор за скучен и безцветен. Затова бяха боядисали статуите с толкова реализъм и фантазия че Карамон само хвърли притеснен поглед към Златна Луна, изчерви се, забодя нос в земята и не го вдигна повече.

Всъщност основният проблем на групата възникна, кога направиха опит да запазя сериозните си изражения в галери ята на ужасите. Тас се провали безнадеждно. Завладя го такъв непреодолим порив па кикот, че Танис се принуди да го изпрати вън, за да се съвземе. Останалите се поклониха пред великия Фудж, само Флинт остана прав, стиснал зъби с ръка на брадвата.

Преди да влязат в двореца на Големия Бълп, той беше хванал ръката на Танис и го бе предупредил:

– Не се заблуждавай от цялата бутафория. Тези същества са много лукави.

При влизането им Фудж имаше доста изплашен вид. Райстлин изрече няколко любезности, които успокоиха, но донякъде и разочароваха

Големия Бълп.

Магьосникът обясни, спорадично прекъсвайки речта си от пристъпи на кашлица, че били дошли с мир, не желали да причиняват неприятности и само искали да вземат от леговището на дракона някакви предмети с религиозна стойност, след което да си отидат, за предпочитане незабелязани от дракона.

Това никак не съвпадало с плановете на Големия Бълп. Той предположи, че не е чул добре. Затова се наведе от позлатения си троп, размаха шарените си одежди и спокойно заяви:

– Вие тук. Имате мечове. Убийте дракон.

– Не – отвърна Танис, – както обясни нашият приятел, драконът охранява един предмет, който принадлежи на нашите богове. Ние искаме да го вземем и да се махнем от града, преди драконът да е забелязал, че го няма.

Големият Бълп са намръщи.

– Откъде знам, че няма вземе всичко съкровище и остави в град само побеснял дракон? Там голямо съкровище, много красиви камъни.

Райстлин го изгледа с блеснали очи. Стърм, който си играеше с дръжката на меч, отправи към магьосника презрителен поглед.

– Ще ти донесем хубави камъни – увери го Танис. – Помогни ни и ще ти донесем цялото съкровище. Ние искаме само нашия свещен предмет.

На Големия Бълп вече му бе станало ясно, че си има работа с крадци и лъжци, а не с героите, които беше очаквал. Тези очевидно се страхуваха от дракона толкова, колкото и той самият. Хрумна му една мисъл.

– Какво искате от Голям Бълп? – попита Фудж със зле прикрита досада.

Танис въздъхна облекчено. Най-после!

– Бупу ни каза, че сте единственият в града, който може да ни заведе в бърлогата на дракона.

– Заведа!? – Джуджето се изуми и побърза да се увие плътно в робата си. – Няма! Голям Бълп не може загине. Народ се нуждае от мен.

– Не, не, нямах това предвид – побърза да го успокои Танис. – Поскоро ни дайте карта или изпратете някой да ни заведе.

– Карта! – Фудж избърса потта от челото си с ръкава на робата. – Това трябвало каже първо. Карта. Да. Ще дам карта. Дотогава яжте. Гости на Голям Бълп. Стражи отведат в обедна зала.

– Благодаря, не сме гладни – отвърна любезно Танис. На път за

тронната зала бяха минали през обедната. Смрадта бе достатъчна да убие дори апетита на Карамон. – Ние си носим храна – продължи Танис, – трябва ни само малко време, за да си починем и да обсъдим плановете си.

– Сигурно. – Джуджето се наведе напред. Двама стражи му помогнаха да слезе от трона, защото краката му не достигаха земята. – Идете в чакалня. Седнете. Яжте. Говорете. Аз пратя карта. Може кажете планове на Голям Бълп?

Танис хвърли бърз поглед към него и видя лукавата искра в очите му. Изведнъж му стана студено, защото си даде сметка, че той съвсем не бе клоунът, за който се представяше. Съжали, че не се бе посъветвал по-подробно с Флинт.

– Плановете ни още не са готови, ваше величество – отговори полуелфът.

Големият Бълп вече ги знаеше. Още преди много време беше пробил дупка в една от стените на чакалнята, за да подслушва онова, което поданиците му си говореха, докато чакаха аудиенция – така разбираше с какво възнамеряват да го безпокоят. Така узна и плановете на компанията, но не се издаде Тази му благосклонност навярно се дължеше и на употребата на термина „ваше величество“. Досега не беше чувал титла, която така да му подхожда.

– Ваше величество – повтори той, въздъхна с облекчение и тупна един от стражите по врата. – Да запомниш. Отсега нататък ще ми викате „Ваше величество“.

– Д-да, д-да, ваше величество – заекна джуджето.

Великият Фудж направи царствен жест и спътниците напуснаха залата. Докато излизаха, Големият Бълп, Фудж I остана изправен с усмивка, която смяташе за любезна. След това изражението му се промени и усмивката му стана толкова крива и зла, че стражите се струпаха около него в очакване.

– Ти – каза на единия, – иди в покой. Донеси карта. Дай на глупаци в друга стая.

Стражът отдаде чест и изхвърча навън. Другият остана наблизко и продължи да го зяпа с отворена уста. Фудж се огледа иго придърпа още по-близо, чудейки се как да формулира следващата си заповед. Бяха му нужни герои и щом такива нямаше, щеше да ги направи сам от наличните боклуци. Ако драконът ги погубеше, загубата нямаше да е голяма, но ако успееш да го убият, тогава джуджетата щяха да получат онова, което им бе по-скъпо от всички красиви камъни в Крин – сладките,

безгрижни дни на свободата! И повече никой нямаше да ги кара да работят.

Фудж се наведе и прошепна на стражника:

– Иди при дракон. Предай много поздрави от негово величество Голям Бълп, Фудж I. Кажи му...

Глава 20

Картата на Големия Бълп.

Книгата със заклинания на Фистандантилус.

– Нямам никаква вяра на тези копеленца и изобщо не ми харесва как миришат – изръмжа Карамон.

– Съгласен съм с теб – прошепна Танис. – Но нямаме избор.

Обещахме да му донесем съкровището. Ако ни предаде, не печели нищо.

Седяха на пода в чакалнята, мръсно помещение в съседство с тронната зала. Украсата беше почти толкова вулгарна като другата. Всички бяха нервни и напрегнати, говореха малко и поглъщаха храната си почти насила.

Райстлин отказа да яде. Седна по-далеч от останалите и забърка билковата си отвара, която облекчаваше кашлицата му. След като я изпи, се уви плътно в робата си и затвори очи. Бупу се сви до него и започна да рови в торбата си. Карамон, който се беше приближил да нагледа брат си, видя ужасен как някаква опашка изчезва в устата ѝ.

Ривъруайнд също седеше встрани от останалите. Не вземаше никакво участие в разговора и гледаше мрачно в една точка. Нечия ръка докосна рамото му, но той дори не вдигна глава.

Златна Луна коленичи до него, понечи да му каже нещо, но гласът ѝ изневери и тя се закашля.

– Трябва да поговорим – отсече твърдо тя на техния език, когато се овладя.

– Това заповед ли е?

– Да!

Ривъруайнд стана и отиде до един от гротескните гоблени. Не я погледна и не каза нищо. Лицето му представляваше непроницаема маска, но тя знаеше, че под нея се таи болка. Докосна го нежно.

– Прости ми – промълви тихо тя.

Ривъруайнд я изгледа учудено. Златна Луна стоеше пред него с наведена глава и изражение на засрамено дете. Той посегна да погали сребристорусата коса на жената, която обичаше повече от живота си. Усети, че потръпва от допира му и сърцето го заболя от любов. Придърпа нежно главата ѝ на рамото си и накрая я прегърна.

– Досега не съм чувал тези думи – каза той и се усмихна, защото знаеше, че не вижда лицето му.

– Никога не съм ги изричала – изхлипа тя, притиснала глава в кожата му риза. – О, любими, така съжалих, когато казах, че си се върнал при Дъщерята на Главатаря, а не при Златна Луна. Но ме беше страх.

– Не, аз съм този, който трябва да моли за прошка. – Той избърса сълзите ѝ. – Не знаех какво си преживяла през това време. Мислех само за себе си и опасностите, с които се бях сблъскал аз. Трябваше да ми кажеш, любима моя.

– А ти трябваше да ме попиташ. От толкова време съм Дъщерята на Главатаря, че не мога да бъда нищо друго. В това е силата ми. Това ми вдъхва смелост, когато ме е страх.

– Не искам да бъдеш друга – усмихна се той и махна няколко кичура от лицето ѝ. – Аз се влюбих в Дъщерята на Главатаря от пръв поглед. Помниш ли? На игрите, които се провеждаха в твоя чест.

– Ти отказа да се поклониш и да приемеш благословията ми. Признаваше върховенството на баща ми, но не и моето. Каза, че човек не трябвало да прави от хората богове. – Погледът ѝ се зарея в далечното минало. – Беше висок, красив и силен и говореше за древни богове, които тогава не означаваха нищо за мен.

– А ти беше разгневена и невероятно красива! Не ми трябваше нищо друго. Но заради теб ме изхвърлиха от игрите. Златна Луна се усмихна тъжно.

– Ти помисли, че си ме разгневил, защото си ме засрамил пред хората, но не беше така.

– Наистина ли? Тогава какво те разгневи, Дъще на Главатаря?

Тя се изчерви като роза, но вдигна ясните си сини очи и го погледна.

– Когато отказа да коленичиш пред мен, разбрах, че съм изгубила нещо от себе си и никога няма да го получа, докато ти не решиш да ми го върнеш.

Вместо отговор Ривъруайнд целуна нежно косата ѝ.

– Скъпа, Дъщерята на Главатаря все още е тук, но искам да знаеш, че Злата Луна също е жива и когато това пътешествие свърши, тя ще

остане твоя завинаги, а Дъщерята на Главатаря ще бъде разпиляна от вятъра.

Вратата откъм тронната зала се тресна и всички подскочиха. В чакалнята нахълта едно джудже.

– Карта – каза то и подаде на Танис измачкано парче хартия.

– Благодаря – изрече сериозно полуелфът. – Предай благодарностите ни на Големия Бълп.

– На негово *величество* Голям Бълп – поправи го стражът, като хвърли угрижен поглед към покритата с гоблени стена, след което се отдалечи и излезе от чакалнята.

Танис разгъна картата и всички се скупчиха около него. Дори Флинт. Но на него му бе достатъчен само един поглед, изсумтя и се върна в креслото си.

Танис се изсмя горчиво.

– Трябваше да се очаква. Чудя се дали великият Фудж изобщо помни къде е тази тайна стая.

– Естествено, че не помни. – Райстлин отвори странните си очи и ги погледна през полуспуснатите си клепачи. – И затова никога повече не е ходил при съкровището. Но между нас има един, който знае къде се намира леговището на дракона.

Всички проследиха погледа на магьосника. Само Бупу ги гледаше унило.

– Ти прав – каза тя и се разхлипа. – Знам тайно място. Отивам там за хубави камъни. Но не казвай на Голям Бълп!

– Ще ни кажеш ли къде е? – попита Танис. Бупу погледна към Райстлин. Той кимна.

– Кажа. Дай карта.

Когато всички отново се скупчиха около картата, Райстлин се приближи до брат си.

– Планът остава ли?

– Да. – Карамон се намръщи. – Но не ми харесва. Трябва да дойда с теб.

– Глупости! – възпротиви се Райстлин. – Само ще ми пречиш! – И добави по-меко: – Няма да ми се случи нищо, повярвай. – Той хвана ръката му, придърпа го още по-близо и се огледа. – Освен това трябва да ми донесеш едно по-специално нещо от леговището на дракона.

Допирът му изгаряше, а очите му пламтяха. Карамон съзря в изражението му нещо, което не бе виждал от времето на Кулите на Висшата Магия насам, и понечи да се отдръпне, но ръката на брат му го стискаше

здраво.

– Какво? – запита неохотно.

– Една книга със заклинания!

– Значи затова искаше да дойдем в Ксак Тсарот! Разбрал си, че тя е тук.

– Чух за нея преди години. Знаех, че преди Катаклизма се е намирала в този град, всички в ордена знаеха, но решихме, че е била унищожена заедно с града. Когато узнах, че Ксак Тсарот не е бил унищожен, помислих, че книгата също може да е оцеляла.

– Сигурен ли си, че е в леговището на дракона?

– Не, просто предполагам. За магьосниците тази книга е най-голямото съкровище на Ксак Тсарот. Но съм сигурен, че ако драконът я е намерил, не е пропуснал да я използва!

– И искаш да ти я донеса, така ли? – попита бавно Карамон. – Как изглежда?

– Като моята, само че листата ѝ са снежнобели, а корицата е виолетовосиня със сребърни руни. Трябва да е леденостудена на допир.

– Какво означават руните?

– По-добре да не знаеш... – прошепна Райстлин.

– На кого е била? – попита подозрително Карамон.

Магьосникът замълча и златистият му поглед се зарея, сякаш се мъчеше да си спомни нещо отдавна забравено.

– Никога не си чувал това име, братле – каза накрая, но толкова тихо, че Карамон трябваше да се приближи още повече – но той е бил един от най-великите магьосници на моя орден. Името му е Фистандантилус.

– Както ми описваш тази книга... – Карамон се поколеба, защото се боеше от отговора на Райстлин. Преглътна и продължи: – Този Фистандантилус Черна роба ли е носил?

– Не питай повече! И ти си като останалите! Никой от вас не ме разбира! – Магьосникът видя болката в очите на близка си и въздъхна. – Повярвай ми, Карамон, това не е просто могъща книга. Всъщност това е една от първите му книги. Принадлежала му е, когато е бил много, много млад. – Райстлин отново се отнесе. След това премигна и добави рязко: – Но въпреки това е много ценна за мен. Трябва да я вземеш! Трябва... – и се разкашля.

– Добре, Райст. Не се притеснявай, ще я намеря.

– Разбрахме се, нали? – прошепна Райстлин, когато кашлицата премина. Сви се отново в ъгъла и затвори очи. – Сега ме остави да си

почина. Трябва да съм готов.

Карамон се изправи, погледна още веднъж брат си и докато се обръщаше, едва не налетя на Бупу, която беше застанала точно зад него и го гледаше подозрително.

– Какво става? – попита Стърм, когато Карамон се върна при останалите.

Ами, нищо – измърмори воинът и се изчерви виновно. Стърм размени тревожен поглед с полуелфа.

– Какво става, Карамон? – включи се и Танис, пхна картата в колана си и го изгледа изпитателно. – Нещо не е наред ли?

– Н-не. Нищо. Опитах се да убедя Райстлин да отиде с него. Той каза, че съм щял само да му се пречкам.

Полуелфът го гледаше изпитателно. Знаеше, че казва истината, но също така усещаше, че това не бе цялата истина. Карамон с радост би пролял и последната си капка кръв за всеки един от тях, но Танис подозираше, че ако Райстлин му кажеш само една дума, бе предал всички. Гигантът го погледна с безмълвна молба в очите да не го разпитва повече.

– Райстлин е прав, Карамон – каза накрая Танис и го потупа по рамото. – Той ще се оправи. Бупу е с него и после ще го доведе при нас. Просто ще примами дракона извън леговището му, като пусне няколко фойерверки. Докато драконът отиде да види какво става, брат ти вече няма да е там.

– Знам – насили се да се усмихне Карамон. – Пък и вие имате нужда от мен.

– Така е – отвърна сериозно полуелфът. – Готови ли сте всички?

Спътниците се изправиха мълчаливо. Райстлин пристъпи напред, скрил ръце в ръкавите на червената си роба. Магьосникът излъчваше странна и заплашителна аура, породена от вътрешната му сила. Танис се прокашля.

– Броим до петстотин и тръгваме. Според твоята приятелка, Райст, онова „тайно място“ на картата е капак в пода на една сграда наблизо. Оттам тръгва тунел, който минава под целия град и излиза точно под леговището на дракона, близо до мястото, където го видяхме днес. Създай суматоха на площада и се върни тук. Когато се съберем, даваме съкровището на Големия Бълп и изчакваме нощта. Изчезваме веднага щом се стъмни.

– Разбрах – отвърна спокойно Райстлин.

Танис с горчивина си помисли, че много иска да разбере какво

става в съзнанието му, но се въздържа от коментар.

– Тръгваме? – попита тревожно Бупу.

– Да, тръгваме – отговори Танис.

Райстлин се измъкна от тъмната уличка и закричи бързо на юг. Не се виждаше жива душа. Мъглата сякаш бе погълнала всички джуджета. Това го обезпокои, но той не забави крачка. Когато се налагаше, можеше да се придвижва съвсем безшумно.

Молеше се само да не се разкашля. Болката в гърдите му се бе успокоила, след като изпи билковата отвара, чиято рецепта му беше дал самият Пар-Салиан – като извинение за страданията, които бе преживял младият магьосник. Но действието и скоро щеше да премине.

Бупу надничаше изпод полите на робата му и кръглите й черни очи шареха във всички посоки.

– Няма никой – дръпна го тя за робата и посочи големия площад. – Хайде.

Никой. Това определено не се хареса на Райстлин. Къде бяха изчезнали тълпите джуджета? Усети, че става нещо нередно, но нямаше време да се връща Танис и останалите вече бяха тръгнали към входа на тайния тунел. Магьосникът се усмихна горчиво. Начинанието явно беше голяма глупост. Най-вероятно всички щяха да загинат в този разрушен град.

Бупу отново го задърпа за робата. Той сви рамене, покри главата си с качулката и пое след нея по пустата улица.

От една тъмна пресечка изникнаха две люспести фигури и бързо ги последваха.

– Това е мястото – решително каза Танис и отвори полуразпаднатата се врата. – Тъмно е. Ще ни трябва светлина.

Карамон запали с кремъчното си огниво една от факлите, които бяха взели от Големия Бълп и я подаде на Танис, след което запали още две – за себе си и за Ривъруайнд. Полуелфът влезе в сградата и нагази до глезените във вода. Вдигна факлата и установи, че от стените на помещението се стичаха потоци, които се завихряха в средата на мрачната стая и след това се оттичаха в пукнатините край стените. Танис пристъпи в центъра и наклони факлата.

– Ето го. – Той посочи капака на пода, в средата на който имаше железен пръстен. – Карамон?

– Пфу! – изсумтя Флинт. – Щом може да го отвори един земеров, значи мога и аз. Дръпнете се! – Джуджето избута останалите, бръкна

под водата и задърпа железния пръстен. Настъпи тишина, Флинт изръмжа и лицето му се зачерви. Спря за миг, пое си дълбоко въздух и задърпа отново. Капакът не помръдна. Танис сложи ръка на рамото му.

– Флинт, Бупу каза, че е идвала тук само през сухия сезон. Заедно с капака ти се опитваш да повдигнеш и половината Ново море.

– Тъй ли? – Джуджето дишаше тежко. – Е, защо не ми каза малко по-рано? Дай тогава на оня вол да се пробва.

Карамон хвана пръстена и жилите на мощния му врат изпъкнаха. Чу се просмукване на вода, след което капакът се вдигна толкова лесно, че той седна с него на земята. Водата в помещението се стече в отвора. Танис наведе факлата си към широката един метър квадратна дупка. От ръба ѝ се спускаше тясна железна стълба.

– До колко стигнахме? – попита с пресъхнало гърло.

– Четиристотин и три – отвърна плътният глас на Стърм – Четиристотин и четири.

Всички се събраха около отвора и зачакаха. От дупката вееше студ. Единственото, което чуваха, бе шумът на стичащата се вода.

– Четиристотин петдесет и едно – изрече по някое време Стърм.

Танис се почеса по брадата. Карамон се изкашля, сякаш за да им напомни за липсващия близък, Флинт се засуети и изпусна брадвата си във водата. Тас дъвчеше перchema си. Златна Луна беше пребледняла, но се приближи с твърда крачка към Ривъруайнд, стиснала здраво жезъла. Той я прегърна. Нямахше нищо по-неприятно от чакането.

– Петстотин – отчетливо заяви Стърм.

– Най-послед!

Таселхоф се шмугна в отвора. Танис го последва, вдигнал високо факлата пред Златна Луна, която тръгна след него. Всички заслizaха по стълбата, която водеше към канализационната система на града. След около седем метра шахтата свърши с уширение, от което два широки тунела поемаха на север и юг.

– Провери колко е дълбоко – предупреди Танис кендера, който тъкмо се канеше да скочи от стълбата. Тас се задържа на последното стъпало и спусна хупака си във водата.

– Половин метър – зарадва се кендерът и скочи във водата, след което го погледна въпросително.

– На юг – посочи Танис.

Таселхоф вдигна хупака във въздуха и се остави на течението да го отнесе.

– Какво става с фойерверките? – попита Стърм и гласът му отекува

тунела.

Танис също се чудеше какво става.

– Тук долу сигурно не се чува – отвърна той, молейки се да не греша.

– Райстлин ще се оправи, не го мисли – добави Карамон.

– Танис! – Таселхоф се обърна и налетя на полуелфа. – Тук има нещо! Напилах го с крак.

– Продължавай и се надявай да не е гладно...

Пламъците на факлите хвърляха странни сенки и отблясъци по стените на тунела. На няколко пъти Танис помисли, че нещо го напада, но се оказваше или сянката на шлема на Карамон, или хупакът на Тас.

Тунелът продължи на юг още осемдесет метра и след това зави на изток. Спряха. В далечния край на източното разклонение проблясваше бледа светлина. Според Бупу това беше леговището на дракона.

– Изгасете факлите! – прошепна Танис и потопа своята във водата.

Кендерът продължи напред, а Танис следваше червения му силует, видим единствено за елфското му зрение. Зад него Флинт мърмореше колко вредна била водата за ревматизма му.

– Тихо! – прошепна полуелфът, когато приближиха светлината.

Стигнаха до тясна стълба, която водеше нагоре към масивен железен капак.

– Едва ли някой си е направил труда да заключва капациите по подовете – прошепна Тас в ухото на Танис, – но се обзалагам, че ще го отвори, ако е заключен.

Танис кимна, но не спомена, че Бупу също е отваряла капака. За кендерите изкуството да се справят с ключалки бе точно такава гордост, каквато бяха мустаците за Стърм. Полуелфът се изкатери по стълбата.

Още не чувам нищо отвън – измърмори рицарят.

– Шшт! – прекъсна го рязко Карамон.

Ключалката на капака беше съвсем проста и Таселхоф се справи с нея за секунди, след което вдигна капака и провря глава, за да надникне горе. Врълетя го мрак – толкова плътен и непрогледен, че едва не изпусна капака. Той побърза да го пусне излезе по стълбата, където се сблъска с Танис.

– Тас? – сграбчи го полуелфът. – Ти ли си? Нищо не виждам. Какво става?

– Не знам. Изведнъж стана много тъмно.

– Как така не виждаш? – прошепна Стърм на Танис. – Какво става с елфската ти дарба?

– Няма я! Изчезна! Също като в Черната гора и край кладенеца...

Всички замълчаха. Чуваше се само дишането им и плискането на водата. Драконът беше там горе. И ги очакваше.

Глава 21

Жертвоприношението. Втората смърт на града.

Отчаяние, по-черно от мрака, заслепи Танис. Планът беше негов и той бе единственият им шанс да се измъкнат оттук живи. Внимателно обмислиха всяка стъпка – трябваше да сработи!

– Какво ли е станало? Райстлин? Можеше ли да ги е предал? Не! Той стисна юмруци. Не, по-дяволите! Магьосникът бе ре-резервиран, неприятен и непонятен, но лоялен и Танис би се заклел в това. Къде беше Райстлин? Навярно бе мъртъв. Не че имаше някакво значение. Всички щяха да умрат.

– Танис? – Някой го хвана за ръката. Позна плътния глас а Стърм. – Знаем какво ти минава през ума, но нямаме избор. Това е единствената възможност да открием дисковете – втора яма да има. А и нямаме никакво време.

– Отивам да погледна – каза Танис, подмина кендера и надниква през решетката.

Беше тъмно. Магически тъмно. Полуелфът обхвана главата си с ръце и направи опит да събере мислите си. Стърм беше прав. Не разполагаха с никакво време. Но можеше ли да се довери на преценката? Рицарят искаше да се бие с дракона! Танис слезе обратно.

– Отиваме – каза той и изпита внезапно желание да приключи веднъж завинаги с всичко това и да се прибере у дома в Солас. – Не, Тас. – Сграбчи кендера и го принуди да слезе от стълбата. – Първо Карамон и Стърм. Останалите след тях.

– Все последни! – измърмори недоволно Таселхоф и побутна джуджето.

Флинт се изкачи бавно по стълбата. Коленете му поскърцваха.

– Побързай! – подкани го Тас. – Надявам се, докато стигнем, интересното още да не е започнало. Никога не съм разговарял с дракон.

– Обзалагам се, че и драконът никога не е приказвал с кендер! – изсумтя джуджето. – Ти, плиткоумнико, даваш ли си сметка, че най-

вероятно ще умрем? Танис знае. Усещам го по гласа му.

Тас спря по средата на стълбата. Стърм тъкмо повдигаше бавно капака.

– Виж какво, Флинт, моят народ не се бои от смъртта. Всъщност дори я очакваме с нетърпение, защото е последното и най-голямо приключение. Въпреки това няма да ми е приятно да се разделя с живота. Ще ми липсват нещата ми – той потупа торбите си, – ти и Танис. Освен ако след смъртта си не се озовем на едно и също място – добави щастливо.

Изведнъж Флинт си представи жизнерадостния кендер мъртъв и гърлото му се стегна. Беше благодарен, че е тъмно. Изкашля се и каза с пресипнал глас:

– Ако смяташ, че горя от желание да споделям и задгробния си живот с някакъв кендер, значи си по-луд и от Райстлин. Хайде!

Стърм свали внимателно решетката и я постави на пода. Тя издаде неприятен стържещ звук, от който зъбите им изтръпнаха.

Той се провря през дупката с лекота и се обърна да помогне на Карамон, който едва натика масивното си тяло и закачения по него дрънчащ арсенал.

– По-тихо, в името на Ищар!

– Правя каквото мога – измърмори Карамон и се промъкна през отвора.

Стърм подаде ръка на Златна Луна. Последен беше Тас, който много се радваше, че не се е случило нищо интересно в негово отсъствие.

– Трябва ни светлина – каза Стърм.

– Искате светлина? – попита един глас, студен и тъмен като зимна нощ. – Нека да бъде светлина!

Мракът изчезна в същия миг. Спътниците се озоваха в огромно куполообразно помещение, високо поне сто метра. От един отвор в тавана се процеждаше сивкава светлина. В средата имаше огромен олтар. На пода около него бяха струпани купища скъпоценни камъни, монети и всякакви други съкровища, принадлежали някога на обитателите на мъртвия град. Камъните не искряха. Бижутата не блестяха. Бледата светлина не осветяваше нищо друго освен черния дракон върху пиедестала.

– Чувствате ли се предадени? – запита ги небрежно.

– Магьосникът ли ни предаде? Къде е? Вече на теб ли служи? – изрева Стърм и пристъпи напред с изваден меч.

– Стой си на мястото, жалък рицарю. Още една крачка и той никога

вече няма да може да прави магии! – Драконът проточи дългата си шия и ги огледа с огненочервените си очи. След това бавно и внимателно вдигна единия си крак. Под него на piedestала лежеше Райстлин.

– Райст! – изрева Карамон и се хвърли към олтара.

– Върни се, глупако! – проехтя гласа на дракона, който в същото време постави кривия си нокът върху корема на Райстлин. Магьосникът с усилие извърна глава и погледна брат си със странните си златни очи. Направи едва доловим жест с ръка и Карамон застина на място.

Танис видя някакво движение зад олтара. Там между съкровищата се беше сгушила Бупу, която от страх дори не смееше да диша. Точно до нея лежеше магическият жезъл на Райстлин.

– Още една стъпка и ще разпоря това човешко създание точно тук, върху олтара. Лицето на Карамон се наля с кръв. – Пусни го! – изкрещя той. – Ела да се биеш с мен! – Нямам намерение да се бия с който и да е от вас. – Драконът размаха мързеливо крила. Нокътят се заби в плътта на Райстлин и чергите му се изкривиха от болка. Металическата му кожа лъщеше от пот. Той пое дълбоко въздух. – Изобщо не си го помисляй, магьоснико! – изсъска драконът. – Ако не си забравил, с теб говорим на един и същ език. Едно магическо слово и червата на приятелите ти отиват за храна на земеровите!

Райстлин уморено притвори очи, но Танис видя, че юмруците му се свиват и разпускат и разбра, че се подготвя за заклинание – последното в живота му, тъй като в момента, в който го изрече, драконът щеше да го убие. Но Ривъръайнд можеше да вземе дисковете и заедно със Златна Луна да се измъкнат живи. Танис се приближи до варварина.

– Пак повтарям – продължи драконът, – че нямам намерение да се бия с вас. Не разбирам как сте оцелели досега, но след като вече сте тук, върнете ми онова, което ми бе откраднато. Да, жено от Кве-шу, виждам, че държиш синия кристален жезъл. Донеси ми го.

Танис изсъска на Златна Луна да остане на мястото си, но като погледна мъртвешкибледото ѝ лице, не разбра дали изобщо го беше чула.

– Подчини се! – Драконът сведе заплашително глава. – Подчини се – или магьосникът ще умре. А след него рицарят, полуелфът и така, докато останеш само ти, жено от Кве-шу. Тогава ще ми донесеш жезъла и ще молиш за милост.

Златна Луна сведе глава, внимателно отмести Ривъръайнд от пътя си и нежно прегърна Танис.

– Сбогом, приятелю – каза тя високо, допря бузата си до неговата и прошепна: – Знам какво правя. Ще занеса жезъла на дракона и...

– Не – прекъсна я Танис, – тя така или иначе ще ни убие.

– Чуй ме! – Златна Луна заби нокти в ръката му. – Остани при Ривъруайнд и не му позволявай да ме спре.

– А ако аз те спра? – Той я притисна нежно в обятията си.

– Няма да го сториш – усмихна се тъжно момичето, – защото знаеш, че всеки е предопределен да изпълни онова, което му е отредила съдбата. Така каза и Господарката на гората. Ривъруайнд има нужда от теб. Сбогом, приятелю.

Златна Луна отстъпи и впери сините си очи в Ривъруайнд, запаментайки всяка подробност, за да я отнесе със себе си във вечността. Варваринът осъзна, че тя се сбoguва с него, и тръгна към нея, но Танис го спря.

– Ривъруайнд – прошепна той, – имай й доверие. Тя ти е вярвала през всички тези години. Чакала те е, докато си водил своите битки. Сега ти трябва да я разбереш. Това е нейната битка.

Ривъруайнд потрепери, жилите на врата му се изпънаха, но остана на мястото си. Танис го хвана за ръката, но той дори не го погледна. Очите му бяха приковани в Златна Луна.

– Защо се бавиш? – попита драконът. – Взе да ми доскучава. Ела насам!

Златна Луна откъсна поглед от Ривъруайнд и мина покрай Флинт и Таселхоф. Джуджето сведе глава, а Тас я гледаше с широко отворени очи. За пръв път в живота си се почувства малък, безпомощен и много сам. Усещането беше толкова ужасно, че смъртта бе за предпочитане.

Златна Луна спря до Карамон и сложи ръка на рамото му.

– Не се бой – успокои тя огромния воин, който не откъсваше поглед от брат си, – той няма да пострада.

Карамон преглътна с усилие и кимна. Златна Луна отиде при Стърм и изведнъж залитна. Рицарят я подхвана и я задържа в ръцете си.

– Ела с мен, Стърм – прошепна тя. – Закълни се, че каквото и да стане, ще правиш това, което ти кажа. Закълни се в честта си на соламнийски рицар.

Той се поколеба, но ясният поглед на Златна Луна прикова неговия.

– Закълни се, или отивам сама.

– Заклевам се, милейди – отвърна й неохотно. – И ще се подчиня.

Тя въздъхна признателно.

– Но не прави никакви заплашителни движения. Варварката от Равнините и рицарят тръгнаха към дракона.

Затворил очи, Райстлин лежеше под нокътя на дракона и се подготвяше за последното заклинание в живота си. Но думи главата си.

Жертвам се – и за какво? – замисли се с горчивина той. – За да спася тези глупаци от кашата, в която сами се забъркаха? Те няма да нападнат дракона, за да не ми се случи нещо, въпреки че се боят от мен и ме презират. Това е глупаво. И саможертвата ми е глупава. Защо да умирам, след като аз повече от тях заслужавам да живея?

Не го правиш заради тях, отговори му един глас. Райстлин се сепна и се опита да го разпознае. Гласът беше съвсем истински и много познат, но така и не се сещаше чий е. Знаеше само, че го бе чувал само в мигове на върховно напрежение. Колкото по-близо беше смъртта, толкова по-силен ставаше този глас.

Знаеш, че не правиш тази жертва заради тях, а защото не можеш да понесеш поражението! Досега никой не те е побеждавал, дори смъртта...

Райстлин си пое дъх и се отпусна. Смисълът на казаното му убягваше, както и притежателят на гласа. Но си припомни заклинанието съвсем ясно. „*Астол аракхкум...*“ – измърмори и почувства как магията завладява немощното му тяло. В този момент го прекъсна друг глас, също така реален, който прозвуча направо в съзнанието му. Той отвори очи, извърна бавно глава и огледа присъстващите.

Гласът бе женски и принадлежеше на варварката. Райстлин впери поглед в нея. Тя пристъпваше към олтара, облеганата на ръката на Стърм. Думите, които изговаряше единствено със съзнанието си, стигаха до неговото. Той я изгледа хладно със стъкления си поглед. Необичайното му зрение бе убило завинаги всички физически пориви, които беше изпитвал при вида на човешко тяло. Не виждаше красотата, която бе очаровала Танис и брат му. Очите му виждаха само как тя вехне и умира, но не изпитваше нито симпатия, нито съчувствие. Знаеше, че го съжалява и я мразеше за това, но едновременно се страхуваше от нея. Но защо тогава му говореше?

Златна Луна бе отгатнала какво възнамерява да направи и му беше казала, че не е нужно. Избраната била тя. Тя трябвало да извърши жертвоприношението.

Той продължи да я наблюдава със странните си очи. Златна Луна пристъпваше, без да сваля поглед от дракона. – Стърм вървеше до нея горд, дивен и благороден като самия Хума. Каква достойна походка и какъв достоен съучастник в жертвоприношението! Но защо Ривъруайнд не беше с нея? Не виждаше ли какво става? Райстлин премести погледа

си към него. Да, естествено. Полуелфът стоеше до варварина със скръбна физиономия и несъмнено сипеше потоци от мъдри слова.

Ривъруайнд явно се беше поддал на излъчването му също като тъпак Карамон. Магьосникът отново погледна Златна Луна.

Тя вече стоеше пред дракона – бледа и решителна. Стърм изживяваше огромен душевен смут и му личеше. Навярно жената го бе накара да се закълне, че ще ѝ се подчини. Райстлин сви устни.

Драконът заговори и магьосникът се напрегна.

– Остави жезъла при тези остатъци на човешката суета – нареди и кимна с бляскавата си люспеста глава в посока на купищата скъпоценности зад олтара.

Парализираната от страх жена не помръдна. Не можеше да стори нищо, освен да се взира в съществуването и да трепери. Стърм с усилие преодоля странното чувство, което сковаваше и него, и започна да се оглежда за Дисковете на Мишкакал. Никога не беше предполагал, че може да изпита такъв страх. Започна да повтаря наум девиза: „Честта е живот“, като съзнаваше, че единствено гордостта го възпира да не побегне в същия миг.

Златна Луна видя треперещите му ръце и избилата по лицето му пот. „Милостива богино“, извика в мислите си, „дай ми смелост!“ Стърм я побутна и тя осъзна, че трябва да каже нещо. Мълчанието бе продължило твърде дълго.

– Какво ще ни дадеш в замяна? – попита спокойно тя, макар че гърлото ѝ беше пресъхнало и езикът ѝ едва се обръщаше в устата.

Драконът се изсмя с пронизителен, противен смях.

– Какво ще ви дам ли? – Той изви змийската си шия към нея. – Нищо! Абсолютно нищо. Не преговарям с крадци. Все пак... – Главата отново се изви назад и червените очи се превърнаха в цепки. Нокътят се заби в плътта на Райстлин. Магьосникът се сгърчи от болка, но не издаде стон. Драконът извади нокътя и го вдигна така, че всички да видят стичащата се от него кръв. – Възможно е господарят Верминаард да оцени това, че сте предали жезъла доброволно. Възможно е дори да прояви милост. Но знай, жено от Кве-шу, че твоите приятели не са му нужни. Дай ми жезъла и ще ги пощадя. Ако обаче ме принудиш да ти го отнемат насила – те ще умрат. И първи ще бъде магьосникът!

Златна Луна изглеждаше сломена, но в този момент към нея се приближи Стърм.

– Открих Дисковете – прошепна тихо и улови треперещата ѝ ръка. – Твърдо ли си решена, милейди?

Тя сведе глава. Беше бледа като мъртвец, но изражението ѝ бе непреклонно. От плитката ѝ се бяха измъкнали няколко кичура сребристоруса коса, които скриваха лицето ѝ от дракона. Златна Луна намери сили в себе си, вдигна поглед към рицаря и му се усмихна. Усмивката ѝ бе едновременно тъжна и изпълнена с покой – като на мраморната богиня. Не каза нищо, но Стърм разбра посланието ѝ и се поклони в знак на подчинение.

– Моля се смелостта ми да е поне колкото твоята, милейди. Няма да те предам.

– Сбогом, рицарю. Кажете на Ривъруайнд... – Гласът ѝ изневери и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се побоя да не се размекне, преглътна думите и се обърна към дракона. Богиня Мишакал изпълваше съзнанието ѝ, отговаряйки на молитвата ѝ. *Вдигни жезъла. Смело!* Златна Луна призова на помощ цялата си сила и вдигна синия кристален жезъл.

– Не се предаваме! – Гласът ѝ отекна едновременно със замаха на жезъла и преди драконът да се осъзнае, тя го стовари върху вдигнатия над Райстлин крак.

При допира с плътта на дракона жезълът издаде нисък, ясен звук и се счупи на две. От парчетата изригна ослепителна синя светлина, която обгърна чудовището.

Кхисант изпищя яростно. Беше ранена смъртоносно. Размаха диво опашка и изви глава, опитвайки се да избяга от изгарящата светлина. Искеше единствено да убива, да унищожи тези, които се осмелиха да ѝ причинят такава болка. Но синият огън я погълна така, както бе погълнал и Златна Луна.

Дъщерята на Главатаря стискаше здраво счупения жезъл и когато светлината започна да се усилива, го приближи възможно най-близо до дракона. Синият огън изгаряше ръцете ѝ и тя падна на колене, но не го изпусна. Чу пронизителния писък, а след него единствено кристален звън. Болката бе толкова силна, че вече не я чувстваше като част от себе си. Изведнъж я налегна страшна умора. Помисли, че ще заспи и ще се събуди там, където беше истинското ѝ място...

Стърм видя светлината, която бавно унищожаваше дракона и се разпростря и върху Златна Луна. Чу звъна, който ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая заглуши дори писъците на умиращата Кхисант. Понечи да отиде при Златна Луна и да изтръгне от ръцете ѝ жезъла... но когато пристъпи към нея, разбра, че не може да ѝ помогне.

Полузаслепен от синия огън и оглушен от звука, рицарят призова всичките си сили, за да изпълни клетвата, която бе дал – да вземе

Дисковете. Той отмести поглед от лицето на Златна Луна, изкривено от невероятното страдание, и от тялото ѝ, което бавно се топеше в огъня. Стисна зъби, за да потисне болката в главата си, и отиде при купчината, където беше забелязал Дисковете – стотици тънки листове платина, скрепени с пръстен. Наведе се и ги вдигна. Лекотата им го учуди. Изведнъж сърцето му замря. От купчината се подаде окървавена ръка и стисна китката му.

– Помогни ми!

Гласът отекна по-скоро в съзнанието му. Стърм сграбчи ръката на Райстлин и му помогна да се изправи. Кръвта личеше ясно върху червената му роба, но не изглеждаше сериозно ранен. Въпреки това Стърм се огледа за помощ. Зачуди се какво правеха останалите, но блясъкът му пречеше да ги види. Изведнъж се появи Карамон. Доспехите му сияеха в синьо.

– Помогни ми да намеря книгата! – вкопчи се в него Райстлин.

– Нямаме време! – изрева воинът и сграбчи брат си. – Трябва да те изнеса оттук.

Лицето на магьосника се изкриви от гняв и безсилие. Той се свлече на колене и започна трескаво да преравя купчината съкровища. Карамон се опита да го вдигне, но Райстлин го отблъсна.

Звънът продължаваше да отеква в главите им. По бузите на Стърм се стичаха сълзи от болка. Изведнъж нещо падна на пода точно пред него и сградата се разтреса. Покривът на помещението се рушеше, колоните вибрираха, стените се срутваха.

Тогава звънът спря – с дракона беше свършено. От Кхисант бе останала само купчина димяща пепел.

Стърм въздъхна, но облекчението му не трая дълго. Звукът на жезъла бе заменен от грохота на рушация се дворец, в този момент се появи Танис. Едната му буза кървеше. Поредната плоча от тавана се стовари близо до тях и Стърм едва свари да издърпа приятеля си зад олтара.

– Градът се руши! как ще се махнем оттук:

– Единственият път е този, от който дойдохме – през тунела – извика Танис и клекна, защото върху олтара се стовариха още парчета от тавана.

– Абсурд! Трябва да има и друг изход!

– Ако има, ще го открием – извика уверено Танис и опита да види приятелите си през кълбата прах. – Къде са останалите? – Обърна се и видя само Райстлин и Карамон. Потресен установи, че магьосникът продължава да рови в съкровището. След малко съзря и дребната фигурка,

която го дърпаше за ръкава. Бупу! Танис се хвърли към нея и едва не я просна на земята. Джуджето изпищя ужасено и се скри зад кумира си.

– Трябва да се махаме отгук! – изрева Танис, сграбчи робата на Райстлин и го изправи на крака. – Престани с тази алчност и накарай джуджето да ни покаже как да се измъкнем, в противен случай ще те удуша с ей тези две ръце!

Той запрати магьосника обратно към олтара. Бупу изписка:

– Елате. Знам път!

– Райст – замоли го Карамон, – не можеш да намериш книгата! Ако не се махнем веднага, ще загинем.

– Много добре – процеди през зъби той, взе магическия си жезъл от купчината и се изправи, подкрепян от брат си. – Бупу, покажи ни пътя.

– Райстлин, накарай жезъла си да свети, за да можем да те следваме! – нареди Танис. – Отивам да намеря останалите.

– Ей там са – посочи Стърм, – но се боя, че няма да успееш сам да се справиш с варварина.

Танис се затича сред падащите камъни. Намери Ривъруайнд коленичил на мястото, където преди това бе стояла Златна Луна, а Флинт и Таселхоф се опитваха да го изправят на крака. Там не беше останало нищо освен чернилка по камъка. Пламъците я бяха погълнали.

– Жив ли е? – изкрещя Танис.

– Да! – отвърна му с треперещ глас кендерът. – Но не иска да помръдне!

– Аз ще говоря с него, а вие тръгвайте. Ей сега идвам. Тръгвайте!

Таселхоф се поколеба, но Флинт сложи умолително ръка на рамото му. Тас изсумтя, обърна се и двамата затичаха през отломките.

Танис коленичи до Ривъруайнд, но тогава от прахоляка изникна Стърм.

– Отивай! – каза му полуелфът. – Поемаш командването. Стърм се засуети. Една колона рухна и ги посипа с парчета разтрошен камък. Танис закри Ривъруайнд с тялото си и из-изкрещя на рицаря:

– Тръгвай! Ако стане нещо, теб ще държа отговорен! Стърм си пое въздух и побърза да настигне отдалечаващата се светлина от жезъла на Райстлин. Останалите се бяха събрали в един тесен проход, чийто таван все още се държеше, но грохотът се чуваше от всички страни.

Земята отново се разтресе и от пукнатините в стените рухнаха вадички.

– Къде е Танис? – попита Карамон.

– Ще ни настигне – отвърна рязко Стърм. – Ще го изчакаме... поне

малко.

Чу се оглушителен шум. Стената се разцепи и морето нахлу в помещението. Стърм тъкмо се канеше да заповяда на останалите да тръгват, когато се появи Ривъруайнд, носещ тялото на Танис.

– Какво става? – хвърли се към него рицарят. – Нали не е...

– Пострада заради мен – изрече едва чуто Ривъруайнд. – Казвах му да ме остави на мира. Исках да умра заедно с нея. Тогава една плоча падна. Той изобщо не я видя...

– Аз ще го нося – прекъсна го Карамон.

– Не! – Ривъруайнд изгледа воина и стисна още по-здраво тялото на Танис. – Аз ще го нося. Да тръгваме.

– Добре! Оттук! – подкани ги нетърпеливо Бупу и ги поведе през умиращия за втори път град.

От леговището на дракона излязоха на големия площад, който бързо потъваше под водите на Ново море. Всички се държаха един за друг, за да не ги отнесе силното течение на нахлуващата в пещерата вода. Джуджета пицяха и се шураха във всички посоки. Някои бяха отнесени от вълните, други се катереха по покривите на рушащите се сгради, а трети кръстосваха обезумели улиците. Стърм реши, че имат едно-единствено спасение.

– На изток! – изкрещя той и посочи широката улица, която извеждаше при водопада. Погледна разтревожен към Ривъруайнд. Варваринът имаше вид на човек, който не забелязва нищо около себе си. Танис още беше в безсъзнание, а можеше и да е мъртъв. Стърм се смрази от страх, но потисна емоциите си. Изтича напред и настигна близнаците.

– Трябва на всяка цена да стигнем до лифта.

Карамон бавно кимна.

– Това означава да се бием.

– Да, по дяволите! – отвърна уморено Стърм и си представи тълпите драконяни, които също се опитваха да напуснат града. – Това означава да се бием! Имаш ли някакви по-добри идеи?

Карамон поклати глава.

Стърм стигна до ъгъла и изчака разбитата и изтощена трупа. Отпред, сред облаците прах, се виждаше лифтът. Точно както очакваше, около него се тълпяха безчет драконяни, които нервничеха, докато чакаха да се доберат до повърхността. За щастие не обръщаха внимание на нищо друго. Трябваше да ги изненадат. Всяка секунда имаше решаващо значение. Рицарят сграбчи минаващия покрай него кендер и извика:

– Тас, отиваме към лифта!

Кендерът кимна в знак, че е разбрал, направи гримаса, наподобяваща драконянин, и прокара ръка през гърлото си.

– Като стигнем там иди да разбереш кой казан ще се спусне първи и ми сигнализирай. Нападаме веднага щом стигне долу.

Перчемът на Таселхоф подскочи.

– Кажи и на Флинт – довърши Стърм, останал почти без глас.

Тас отново кимна и изтича да намери джуджето. Рицарят се изправи, за да облекчи болката в гърба, и отново закричи по улицата. На мястото, където трябваше да се спусне казанът, стояха в очакване двайсетина драконяни. Той си представи другите, които стояха горе и с камшици и кръсци принуждаваха паникьосаните джуджета да се спускат. Надяваше се хаосът да продължи достатъчно дълго.

Видя близнаците, които тъкмо влизаха в двора, и се присъедини към тях. Сепна се, когато една каменна плоча се разби точно зад гърба му. Ривъруайнд се появи с Танис на ръце. Стърм се спусна да му помогне, но варваринът го изгледа, сякаш го виждаше за пръв път в живота си.

– Остави го на земята и си почини. Ние отиваме при лифта да се бием. Изчакай ни тук. Когато ти подам сигнал...

– Прави каквото сметнеш за добре – прекъсна го студено Ривъруайнд и внимателно положи Танис на земята, след което се свлече до него и обхвана главата си с ръце.

Стърм се поколеба. Тъкмо щеше да коленичи до Танис, когато пристигна Флинт.

– Отивай. Аз ще видя как е – предложи джуджето.

Рицарят му кимна благодарно. Видя Таселхоф, който подскачаше през двора. Драконяните гледаха нагоре и ругаеха, сякаш така щяха да ускорят спускането на казана.

Флинт го ръгна в ребрата.

– Как ще се преборим с тия?

– Елегантно. Ти оставаш тук с Ривъруайнд и Танис. Карамон и аз ще се справим – каза Стърм с повече увереност, отколкото изпитваше.

– И аз – прошепна магьосникът. – Все още мога да правя заклинания.

Рицарят не отговори. Не вярваше на магиите, както не вярваше и на Райстлин, но нямаше избор. Карамон едва ли би влязъл в битката без брат си. Стърм подръпна мустаци и извади меча си от ножницата с нервно движение. Карамон скръсти ръце и започна да свива и разпуска огромните си юмуци. Райстлин затвори очи и започна да се

съсредоточава. Бупу, която се беше притаила в една ниша, наблюдаваше всичко това с широко отворени уплашени очи.

Казанът се показа. От него висяха множество джуджета. Драконяните започнаха схватка помежду си, точно както се надяваше Стърм. В земята наоколо зейнаха нови пукнатини, от които бликна вода, и това още повече подсили паниката им. Не след дълго град Ксак Тсарот щеше да се озове на дъното на Ново море.

В мига, когато казанът докосна земята, джуджетата скочиха и се разбягаха на всички страни.

– Сега! – изкрещя рицарят.

– Махни се от пътя ми! – изсъска магьосникът, извади пълна шепя пясък от една торба, пръсна го на земята и прошепна: „*Аст тасарк синуралан кринуа*“, след което описа дъга в посока на драконяните. Няколко се строполиха на земята в дълбок сън, докато останалите започнаха да се оглеждат разтревожени.

Магьосникът клекна, за да не го видят. Драконяните отново започнаха да напират към лифта, настъпвайки телата на заспалите. Райстлин се облегна на стената и затвори очи.

– Колко? – попита изморено.

– Само шест. – Карамон извади меча си.

– Трябва да стигнем до проклетия казан! – изкрещя Стърм. Ще се върнем за Танис, когато ги избием.

Двамата воители се озоваха там за секунди. Мъглата ги прикриваше. Райстлин се олюляваше след тях, а Стърм крещеше бойния си вик. Драконяните го чуха и се обърнаха.

Ривъруайнд вдигна глава. Шумът от битката беше проникнал през пелената на отчаянието му. Видя отново Златна Луна, умираща в синия огън. Безизразната маска падна и чертите на лицето му се изкривиха в такава животинска ярост, че Бупу изпищя ужасена. Той се затича към казана, без дори да извади меча си, и се връза като разярена пантера в тълпата драконяни. Убиваше с голи ръце, душеше, разкъсваше и трошеше кости. Кожената му наметка не след дълго подгизна от кръв, но той продължи да убива. Лудостта бе изписана на лицето му. Драконяните разбраха, че оръжията няма да помогнат, и виждайки смъртта в погледа му, побягнаха.

Стърм, който тъкмо беше убил един, вдигна поглед в очакване да го нападнат. Вместо това видя отдалечаващите се в мъглата врагове, които тичаха с всички сили, спасявайки живота си. Окървавеният Ривъруайнд се свлече на земята.

– Лифтът! – посочи магьосникът.

Казанът, който се люлееше на около метър от земята, бе започнал да се издига. Надолу слизаше другият, пълен с джуджета.

– Дръжте го! – изкрещя Стърм.

Таселхоф изскочи от скривалището си и сграбчи ръба на казана, след което отчаяно размаха крака във въздуха, докато се опитваше да го спре.

– Карамон! Хвани го! Аз отивам да пренеса Танис!

– Ще го задържа, но не знам колко – изръмжа воинът, хвана ръба на казана и вкопа крака в земята. Все пак успя да спре лифта и Таселхоф се качи вътре с надеждата, че крехкото му телце ще спомогне за увеличаване на тежестта.

Рицарят побърза да отиде при Танис. Флинт продължаваше да стои с брадва в ръце.

– Жив е! – извика джуджето.

Стърм благодари на боговете и с помощта на Флинт вдигна безжизненото тяло и го отнесоха при лифта. Положиха го на казана и се върнаха за Ривъруайнд. Наложиха се четирима да вдигнат окървавеното му тяло.

– Побързайте! – викна Карамон. Въпреки усилията му казанът бавно се издигаше.

– Влизай! – нареди Стърм на Райстлин.

Магьосникът го изгледа с неприязън и се втурна обратно в мъглата. След малко се появи, носейки Бупу на ръце. Рицарят грабна треперещото джудже и го сложи в казана. Тя се сгуши на пода, притиснала торбата до гърдите си. Райстлин също се прехвърли вътре. Казанът започна да се издига и ръцете на Карамон вече не удържаха на напрежението.

– Скачай вътре! – извика му Стърм.

Както винаги, той щеше да остане последен на бойното поле.

Карамон дори не помисли да му противоречи. Качи се и едва не преобърна съда. Стърм подскочи и се хвана точно когато казанът започваше да набира скорост. След два или три опита все пак успя да влезе с помощта на Карамон.

Рицарят коленичи до Танис и с неизразимо облекчение установи, че той стене и мърда. Взе го на ръце и го притисна до себе си.

– Не можеш да си представиш колко се радвам, че пак си тук! – прошепна с дрезгав глас.

– Ривъруайнд... – изръмори объркано Танис.

– Тук е. Той ти спаси живота. Спаси живота на всички ни. – Стърм

говореше почти несвързано. – В момента сме в лифта. Качваме се нагоре. Градът се руши. Къде си ранен?

– Предполагам, че имам няколко счупени ребра. – Лицето му се сгърчи от болка. Погледна към Ривъруайнд, който въпреки раните си все още беше в съзнание. – Бедният. Златна Луна. Видях я как умира, Стърм, и нищо не можеше да се направи.

Рицарят му помогна да се изправи.

– Взехме Дискосвете. Тя ги искаше и се пребори за тях. В торбата ми са. Сигурен ли си, че можеш да стоиш прав?

– Да – отвърна Танис и си пое въздух. – Важното е, че Дискосвете са у нас, каквото и да означава това. Разминаха се с втория казан. По веригата му висяха гроздове пищящи джуджета, които размахваха юмруци и проклинаха спътниците си. Бупу се разсмя и след като погледна въпросително Райстлин, се изправи. Магьосникът се беше подпрял на стената на казана и устните му мълвяха беззвучно поредното заклинание.

Стърм се взря в мъглата.

– Колко ли ще са горе? Танис също вдигна поглед.

– Надявам се повечето да са избягали – каза той и обхвана гърдите си с болезнена гримаса.

Внезапно казанът се разклати, пропадна с половин метър, спря и отново започна да се издига бавно. Приятелите се спогледаха тревожно.

– Механизмът...

– Или се е повредил, или драконяните са ни видели и се опитват да го спрат – предположи Танис.

– Нищо не можем да направим – каза Стърм с яростно безсилие и се втренчи в торбата с Дискосвете, – освен да се молим на тези богове...

Казанът отново се заклати и пропадна. Остана така за миг и пак започна бавния си ход нагоре. Вече виждаха ръба на скалата и отвора. Казанът пълзеше към заветната цел сантиметър по сантиметър и всички си представяха как всяко звено на веригата минава по зъбците на колелото, което ги издигаше към...

– Драконяни! – изписка Тас и посочи нагоре.

Двама драконяни стояха до отвора и ги наблюдаваха, готови за скок.

– Искат да скочат при нас! Казанът няма да издържи! – извика Флинт. – Ще се разбием!

– Предполагам, че точно това целят – каза Танис. – Те имат криле.

– Дръпнете се! – заповяда Райстлин и се изправи.

– Райст, недей! – хвана го брат му. – Твърде си слаб.

– Имам сила за още едно заклинание, но не знам дали ще подейства. Ако разберат, че съм магьосник, може да успеят да устоят.

– Скрий се зад щита на Карамон – каза бързо Танис.

Мъглата ги скри от погледа на драконяните, но попречи и на самите тях да виждат. Казанът продължаваше да пълзи бавно нагоре. Райстлин стоеше зад щита на Карамон и се взираше в мъглата в очакване да види драконяните.

Танис почувства студен повей. Вятърът разнесе мъглата за миг и драконяните се оказаха на сантиметри от тях! В същия момент ги видяха и те. Един от тях разпери криле и се понесе към казана с триумфален крясък и меч в ръката.

Карамон отмести щита си и магьосникът протегна разперена длан. От ръката му изригна бяла светлина, която порази съществото право в гърдите. Пламъкът избухна и драконянинът се оказа оплетен в лепкава паяжина. Ликуващият му вик се превърна в писък. Крилете му залепнаха и той падна, закачайки ръба на железния казан. Съдът се разлюля и едва не се обърна.

– Остана още един! – прошепна Райстлин и се свлече на пода. – Вдигни ме, Карамон, помогни ми да стана! – Магьосникът се разкашля и в тъгълчето на устните му бликна кръв.

– Райст! – Брат му хвърли щита си и го взе на ръце. – Недей! Направи каквото можа. Ще се убиеш!

Но един поглед от страна на Райстлин беше достатъчен. Карамон го вдигна и магьосникът отново започна да мърмори някакво заклинание.

Вторият драконянин се поколеба. Писъците на злощастния му другар все още звучаха в ушите му. Знаеше, че човекът притежава магическа сила и че може би ще успее да устои на магията, но този не приличаше на магьосниците, които беше виждал. Тялото му бе изпитано като на мъртвец, но аурата около него беше необикновено силна.

Райстлин вдигна ръка и я насочи към съществото. То хвърли последен, изпълнен със злоба поглед към групичката и побягна. В същото време магьосникът припадна в ръцете на брат си и казанът продължи пътя си към повърхността.

Глава 22

Подаръкът на Бупу. Зловещата гледка.

Залата на предците се разтресе жестоко тъкмо когато изнасяха тялото на Ривъруайнд и спътниците побързаха да я напуснат. Част от пода пропадна и отнесе целия механизъм на лифта в мъглата.

– Всичко се руши! – изкрещя Карамон и взе брат си на ръце.

– Тичайте към храма на Мишакал – изрече с мъка Танис.

– Отново да поверим живота си на боговете, така ли? – попита Флинт.

Танис не отговори.

Стърм понечи да вдигне Ривъруайнд, но варваринът поклати глава и го отблъсна.

– Раните ми не са сериозни, ще се справя сам. Остави ме. – И остана да лежи на пропукания под. Танис погледна въпросително рицаря, но той сви рамене. В Соламния самоубийството се смяташе за благороден и възвишен акт, докато елфите го считаха за смъртен грях.

Полуелфът сграбчи тъмната плитка на варварина и изви главата му, за да го принуди да го погледне в очите.

– Добре! Остани тук и умри! – процеди през зъби. – Хвърли петното на позора върху Златна Луна! Тя поне има смелостта да се бие!

Погледът на Ривъруайнд потъмня, той сграбчи китката на Танис и го блъсна толкова силно, че полуелфът се удари в стената и изстена от болка. Варваринът се изправи и го изгледа с ненавист. След това се обърна и закрачи по коридора с наведена глава.

Рицарят помогна на Танис да се изправи и двамата побързаха да настигнат останалите. Подът под краката им се люлееше бясно. Стърм залитна и се удари в стената. Един саркофаг се преобърна и разпиля гнилото си съдържание, а някакъв череп се изтърколи пред падналия на колене Танис и го стресна. Той се уплаши, че може да припадне от болка.

– Тръгвай! – искаше да каже, но не успя.

Стърм го взе на ръце и го понесе към изхода, където Таселхоф ги чакаше до стълбите, наречени „Пътека на мъртвите“.

– Къде са другите? – попита Стърм и се закашля от праха.

– Влязоха в храма. Карамон каза да ви изчакам тук. Флинт твърди, че там е безопасно, защото бил строен от джуджета, нали разбираш.

Райстлин дойде в съзнание. И той каза, че е безопасен – бил в ръцете на богинята. Ривъруайнд също е там. Гледаше ме, сякаш искаше да ме убие! Но се качи по стълбите...

– Добре, добре! – прекъсна го Танис. – Достатъчно! Пусни ме, Стърм. Трябва да постоя малко на крака, иначе ще умра. Вземи Тас и ме чакайте горе. Тръгвайте, дяволите да ви вземат!

Стърм сграби Таселхоф за яката и го повлече по стълбите. Танис се облегна на стената. Обля го студена пот. Всяко вдишване му причиняваше жестоки болки. Изведнъж останалата част от пода в Залата на предците се сринна с адски грохот. Храмът на Мишакал се разтресе из основи. Полуелфът направи опит да стане, но не успя. Чу зад гърба си рева на нахлуващата вода. Ново море беше заляло Ксак Тсарот. Мъртвият град бе погребан.

Танис стоеше в кръглата стая, в която свършваха стълбите. Изкачането едва не го бе убило. Цяло чудо беше, че успя. В помещението цареше благословена тишина, нарушавана единствено от тежкото дишане на спътниците му. Той се огледа, за да се увери, че всички са тук. Стърм бе седнал до торбата с дисковете, подпрял се на стената. Райстлин лежеше бриз с аромат на пролет. Жезълът отново се намираще в ръцете на статуята, а на врата на Златна Луна висеше нейният амулет.

– Сега съм посветена – съобщи тихо Златна Луна. – Послушница съм на Мишакал и макар че още много трябва да уча, имам вярата си. И най-вече имам силата да лекувам. Ще поднеса изцелението в дар на хората.

Тя вдигна ръка, докосна челото на Танис и прошепна молитва към Мишакал. В тялото му се вляха сила и покой, които възродиха духа му и излекуваха раните.

– Вече си имаме посветен и това е много полезно – каза Флинт. – Но, доколкото разбрах, Верминаард също е посветен и освен това много силен. Както ние открихме един от добрите древни богове, така той е открил някой от злите. Не разбирам с какво тези Дискове ще ни помогнат срещу пълчищата драконяни.

– Прав си – потвърди Златна Луна. – Аз не съм воин, а лечител. Нямам силата да обединя расите в нашия свят, за да се опълчат срещу злото и да възстановят равновесието. Мой дълг е обаче да *намеря* личността, която разполага с могъществото и мъдростта да изпълни тази задача, и да ѝ дам Дисковете на Мишакал.

Настъпи продължително мълчание. И тогава...

– Трябва да се махаме оттук, Танис – обади се Райстлин от сянката близо до вратата, където се беше притаил. – Чуй!

Бойни рогове. Звук от множество бойни рогове, носен от северния вятър.

– Армиите – изрече бавно Танис. – Значи войната е започнала.

Спътниците напуснаха Ксак Тсарот на здрачаване и се отправиха на запад през планините. Зимата беше настъпила Сухите листа, понесени от мразовития вятър, брулеха лицата им. Бяха решили да отидат в Солас, за да се запасят с провизии и да съберат информация, преди да решат накъде да тръгнат да търсят водача. Танис вече предсещаше споровете, които щяха да се разгорят. Стърм нееднократно бе споменавал Соламния, Златна Луна говореше за Хейвън, а самият той смяташе, че най-сигурното място за Дисковете е кралството на елфите.

Докато обсъждаха плановете си, нощта се спусна. Не срещнаха драконяни и затова предположиха, че онези, които бяха избягали от Ксак Тсарот, са се присъединили към армиите на Висшия господар на драконите Верминаард.

Първо изгря сребърната луна, а след нея и червената. Пътуваха, подгонени от звуците на роговете, и дори не помисляха за почивка. Но накрая решиха да спрат под върха на планината. Изядоха мълчаливо вечерята си, без да посмеят да запалят огън, разположиха наблюдателни постове и легнаха да спят.

Райстлин се събуди малко преди зазоряване от някакъв шум. Дали не беше сънувал? Не, ето го пак. Някой плачеше. „Златна Луна“, помисли раздражено и отново легна. Тогава видя Бупу, която хлипаше нещастно, свита на топка под одеялото.

Райстлин се огледа. Всички спяха с изключение на Флинт, който дежуреше в другия край на бивака. Явно не беше чул нищо и в момента гледаше в друга посока. Магьосникът се надигна и докосна нежно джуджето.

– Какво има, малката?

Бупу се обърна и го погледна. Очите ѝ бяха зачервени и носът ѝ течеше. По мръсното ѝ лице се стичаха сълзи.

– Не искам да те оставям. Искам да дойда с теб, но, ох, много ще ми липсват моите хора! – Тя отново се разхълца и извърна глава.

На лицето на Райстлин се изписа безкрайна топлина, нещо, което никой никога нямаше да види, защото знаеше какво е да си нещастен и слаб и да те съжаляват и презират. Той погали рошавата ѝ коса.

– Бупу, ти бе истинска и вярна приятелка. Спаси ми живота и живота на хората, на които държа. Сега искам да сториш за мен едно последно нещо, малката ми. Върни се. Чака ме дълъг и опасен път. Не мога да искам от теб да дойдеш с мен.

Тя вдигна глава и лицето ѝ просветна. Но след миг отново помръкна.

– Но ти няма да си щастлив без мен.

– Не – усмихна се Райстлин, – ще бъда щастлив, защото ще знам, че ти си при твоите хора и си в безопасност.

– Сигурен ли си?

– Да.

– Тогава тръгвам. – Бупу се изправи. – Но първо ще вземеш подарък. – Тя започна да рови в торбата си.

– Недей, малката – започна Райстлин, защото не беше забравил умрелия гущер, – няма нужда. – Но когато видя какво изважда, думите заседнаха в гърлото му. Книгата! Той се втренчи невярващо в проблясващите на бледата лунна светлина сребърни руни върху виолетовосинята кожена подвързия и протегна трепереща ръка.

– Книгата на Фистандантилус! – Харесва? – попита плахо Бупу.

– Да, малката ми! – Райстлин пое скъпоценната книга и погали кожата с благоговение. – Къде...

– Взех от дракон, когато започна синя светлина. Радвам се, че харесваш. Ще тръгвам. Да намеря Голям Бълп, Фудж I Велики. – Тя претметна торбата си през рамо, но спря и го погледна. – Тази кашлица – сигурен, че не искаш гущер?

– Не, мъничката ми, благодаря ти – отвърна магьосникът и се изправи.

Бупу го погледна тъжно, пое ръката му в своята и я целуна. Обърна се и наведе глава, хлипайки горчиво.

Райстлин пристъпи към нея и сложи ръка на главата ѝ. „Ако имам някаква сила, Велики, изрече мислено, сила, за която още не знам, то нека това малко същество изживее дните си в мир и щастие.“

– Сбогом, Бупу.

Тя го погледна с обожание, обърна се и побягна толкова бързо, колкото ѝ позволяваха хлабавите обувки.

– Какво става? – попита Флинт, който беше дошъл от другия край на лагера. – О! – възкликна, като видя тичащата Бупу. – Значи се отърва от домашната си любимка.

Магьосникът не отговори, но го изгледа така, че джуджето

потръпна и побърза да се отдалечи.

Райстлин продължи да опипва книгата. Още не можеше да повярва. Искаше да я разгърне и да се наслади на съкровището, което съдържа-ше, но знаеше, че за да прочете и усвои дори най-простото ново заклинание, ще са му нужни седмици търпелив труд.

А тези заклинания щяха да го дарят с още повече могъщество! Той въздъхна блажено, притисна книгата към хилавите си гърди и я пхна в торбата. Ако приятелите му я видеха, щяха да се чудят откъде я беше взел. Магьосникът се изправи, погледна на запад, където се намираше родният му дом. Небето *вече* изсветляваше. Изведнъж застина на място, изпусна торбата на земята и хукна да събуди полуелфа.

– Бързо, събуди се!

Танис отвори очи и грабна камата си.

– Какво...

Райстлин посочи на запад.

Танис премигна и се опита да фокусира погледа си. Гледката от върха на планината беше вълшебна. Високите дървета отстъпваха мястото си на тревистите Равнини. А след тях в небето се извиваше...

– Не! – задави се той и сграбчи раменете на магьосника. – Не, не!

– Да – прошепна Райстлин, – Солас гори.

Книга 2

Глава 1

Нощта на драконите.

Тика изцеди парцала в кофата и загледа тъпо мръсната вода. След това го запрати към бара и вдигна кофата, за да я отнесе в кухнята и да смени водата, но реши, че не си струва! Взе парцала и отново избърса масите. Изтри очите си с престилката, като си мислеше, че Отик не я вижда, но той я наблюдаваше внимателно. Отиде при нея, прегърна я с пухкавите си ръце и я накара да се обърне. Тика изхлипа и отпусна глава на рамото му.

– Извинявай – подсмръкна тя, – но не мога да изчистя!

Естествено Отик разбираше, че това не бе истинската причина за скръбта ѝ, но не каза нищо, само я потупа нежно по гърба.

– Знам, дете, знам. Не плачи. Разбирам.

– Тези гадни сажди! – изплака Тика. – Чистя всеки ден, а на следващата сутрин всичко пак е черно. Тези пожари няма ли най-последно да спрат!

– Стига, Тика. – Отик я погали по главата. – Благодарни се, че оставиха поне хана...

– Да се благодаря ли? – отблъсна го гневно тя. – Не, искам ми се да беше изгорял като всичко останало в Солас. Тогава *те* нямаше да идват тук! Да беше изгорял! Да беше изгорял! – Тя се свлече на масата и се разрида неудържимо. Отик се засуети около нея.

– Знам, скъпа, знам – повтаряше той и се мъчеше да оправи ръкавите на ризата ѝ, с чиято белота Тика така се гордееше. Но сега и тя бе потънала в сажди.

Нападението се стовари върху Солас съвсем неочаквано. Дори когато в града започнаха да пристигат окаяни бежанци от север, разказващи ужасяващи истории за огромни крилати чудовища, Хедерик, Висшият Теократ, продължи да уверява населението, че се намира в безопасност и че градът ще бъде пощаден. Хората му повярваха – не защото се чувстваха защитени – просто искаха да му вярват.

И тогава дойде нощта на драконите.

Същата вечер ханът беше препълнен, защото бе единственото място, където хората се събираха, за да забравят за страшните слухове, които идваха от север. Огънят в камината бумтеше, бирата беше силна и в изобилие, а гозбите – вкусни. Въпреки това външният свят намираще начин да проникне и тук.

Но думите на Хедерик успокояваха страха им.

– Ние не сме като онези нещастни глупаци на север, които се осмелиха да оспорят могъществото на господаря на драконите – извика той, възкачил се на един стол. – Господарят Верминаард лично увери Съвета на Висшите Търсачи в Хейвън, че иска единствено мир и позволение армиите му само да преминат през нашия град, за да завладеят земите на елфите на юг. Аз му пожелавам успех!

Хедерик прекъсна речта си, за да приеме аплодисментите и одобрителните възклицания.

– Твърде дълго търпяхме елфите в Куалиности. Нека Верминаард ги прогони в чак в Силваност – там, откъдето са дошли! Дори се надявам някои от по-младите ни поданици да се присъединят към армиите на великия господар. Аз лично съм се срещал с него! Той е истински посветен! Виждал съм чудесата, които прави! Под неговото ръководство ще навлезем в нова епоха! Веднъж завинаги ще изгоним от земите си елфите, джуджетата и другите чужденци. Ще...

Точно тогава се разнесе грохот като от бурни океански вълни. В хана се възцари тишина. Всички млъкнаха, чудейки се какъв е този шум. Раздразнен, че нещо друго е приковало вниманието на публиката, Хедерик се огледа. Грохотът ставаше все по-силен и по-силен. Изведнъж ханът се оказа обвит в плътен и непрогледен мрак. Чуха се писъци. Хората се скупчиха по прозорците.

– Да слезем и да видим какво става – предложи някой. – Толкова е тъмно, че не виждам дори звездите – обади се друг.

И тогава мракът се разпръсна.

Около хана избухнаха пламъци. Топлинната вълна удари постройката с такава сила, че пръсна прозорците и обсипа посетителите със стъкла. Могъщото валеново дърво, което досега нито една буря не бе успяла да разклати, се разлюля и ханът се килна на една страна. Масите се преобърнаха, а скамейките се плъзнаха по пода и се удариха в стената. Хедерик изгуби равновесие и падна от стола. Въглените от огнището се пръснаха, а по масите се разлия горящо масло от лампите.

Внезапно се извиси писък, който заглуши всички останали звуци. Писък, изпълнен с омраза и жестокост. Ханът бе пометен от огнена

вълна.

Тика изгърва таблата на пода и се хвана за бара, за да не падне. Хората крещяха – едни от ужас, други от болка.

Солас гореше!

През счупените прозорци нахлуха черни облаци дим. Помещението се изпълни с мирис на горящо дърво и на нещо много по-ужасно – специфичната миризма на горяща плът. Тика се разкашля и видя, че клоните на валеновото дърво са обхванати от пламъци. Звукът на пукащи клоци се смеси с писъците на ранените.

– Загасете пожара! – изкрещя Отик.

– Кухнята! – Рия, готвачката, изхвърча с писък. Част от дрехите ѝ горяха, а зад гърба ѝ се издигаше плътна огнена стена. Тика грабна от бара халба с бира и я изля върху гърба ѝ, след което я поля отвсякъде. Готвачката се свлече на един стол и зарева истерично.

– Бързо навън! Всичко гори! – изкрещя някой.

Хедерик бе един от първите, които стигнаха до вратата. Той излезе на площадката пред хана, сграбчи парапета и погледна на север – гората беше обхваната от пламъци, а под дърветата маршируваха стотици същества. Зловещата светлина огряваше разперените им криле – наемниците на драконите. Теократът наблюдаваше с ужас нахлуващите в града челни редици и знаеше, че ги следват хиляди. А след тях щяха да долетят създания, излезли от приказките за деца.

Дракони!

В огненото небе прелетяха пет дракона. Единият рязко се снижи, последва го втори, трети... Всички заедно облъхнаха с огнения си дъх малкото градче. Непрогледен мрак отново обгърна всичко. Воините не можеха да се бият с тях, защото не виждаха нито накъде да насочват стрелите си, нито къде да удрят с мечовете си.

Тика помнеше съвсем смътно останалата част от вечерта. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да се махне от горящия хан, но той бе като неин дом, тук се чувстваше в безопасност и остана, въпреки жегата, която изгаряше дробовете ѝ. В момента, когато пламъците обхванаха общото помещение, кухнята се сгромоляса на земята. Отик и барманките гасяха пламъците с бира и накрая, когато потушиха пожара, той се свлече в един ъгъл и заридя.

Тика изпрати едно от момичетата да се погрижи за него и започна да превързва пострадалите. Това продължи часове, но през цялото време съзнателно не поглеждаше през прозорците и се мъчеше да не слуша писъците, съпровождащи смъртта и разрухата отвън.

Изведнъж осъзна, че ранените просто нямаха край, а по пода лежаха повече хора, отколкото, когато ханът бе нападат. Тя вдигна замаяно глава и видя, че непрекъснато прииждат още – жени, подкрепящи мъжете си, мъже, които носеха на ръце жените си, майки с умиращите си деца.

– Какво става? – попита Тика един Търсач, който притискаше прозирната си със стрела ръка, а зад него се блъскаха още хора. – Защо всички идват тук?

Стражът я изгледа с отнесен поглед, пълен с болка.

– Единствено ханът е оцелял. Всичко гори. Всичко...

– Не! – Тика изпадна в шок и коленете й омекнаха. Изведнъж стражът припадна и тя се насили да запази самообладание. Последното, което видя, докато го влачеше, бе застаналият на вратата Хедерик, който се взираше навън. Пламъците се отразяваха в празните му очи, а по изцапаното му със сажди лице се стичаха сълзи.

– Станала е грешка – прошепна той и закърши ръце. – Ужасна грешка.

Това се бе случило преди една седмица. Впоследствие се оказа, че освен хана са оцелели и други сгради. Драконяните знаеха кои постройки са им необходими и кои не. Бяха оставили ковачницата на Терос Айрънфелд и големия склад, които открай време се намираха на земята. Всички останали постройки бяха изгорени по заповед на Господаря Верминаард, защото драконяните изпитваха трудности с катеренето по дърветата. Едно от огромните червени чудовища заби нокти в хана и го вдигна във въздуха. Драконяните приветстваха възторжено дракона, когато го пусна недотам нежно върху почернялата трева. Фюмастър Тоде, който сега командваше града, заповяда на Отик веднага да ремонтира хана. Драконяните имаха една голяма слабост – обичаха да пият силни питиета. „Последен дом“ отвори за посетители само три дни след нападението над града.

– Вече ми е по-добре – промълви Тика по-скоро на себе си, отколкото на Отик. Изправи се, избърса очите си и си издуха носа в престилката. – Не съм плакала от онази нощ и никога вече няма да плача! – закле се тя и стана от масата.

Отик не разбра какво мърмори, но й бе признателен, че се бе взела в ръце. Той побърза да мине зад бара.

– Май е време да отваряме – каза с изкуствено приповдигнат тон. – Днес може да имаме доста добър ден.

– Как можеш да вземаш парите им! – избухна Тика. Отик се изплаши, че отново ще се разреве, и я изгледа умоляващо.

– Парите са си пари. По-добре с тях, отколкото без.

– Пфу! – изсумтя Тика, кръстосвайки гневно помещението, а червеникавите ѝ къдрици се люлееха при всяка крачка. Отик отстъпи назад, тъй като познаваше характера ѝ, но това не му помогна. Тя го притисна в ъгъла и забодя пръст в шкембето му. – Как можеш да се смееш на тъпите им шегички и да търчиш при всеки техен каприз? Мразя вонята им! Мразя похотливите им усмивчици и гадните им люспести ръце, които ме опипват! Някой ден ще...

– Тика, моля те! Имай малко милост към мен. Твърде стар съм, за да отида в мините! Ами ти? Та те щяха да те отвлекат още утре, ако не работеше тук. Моля те, дръж се прилично и бъди добро момиче!

Тя прехапа устни от гняв и безсилие. Знаеше, че е прав. Рискуваше да бъде отведена във фургоните за роби, които кръстосваха града всеки ден. Но имаше и по-лошо – разгневените драконяни убиваха бързо и безмилостно.

В този миг вратата се отвори и вътре нахълтаха шестима драконяни. Единият дръпна от вратата табелката ЗАТВОРЕНО и я хвърли в ъгъла на помещението.

– Отворено е – заяви той и се настани на един стол.

– Да, прав сте – усмихна се немощно Отик. – Тика...

– Виждам – отвърна тя с празен поглед.

Глава 2 Чужденецът. Пленени!

Тази вечер посетителите на хана бяха най-разнообразни. Сега преобладаваха драконяните, въпреки че и малцината стари обитатели на Солас се отбиваха за по едно питие. Но те избягваха да се застояват, тъй като компанията им бе неприятна, а спомените от миналото – непоносими.

Днес бяха дошли три дрипави човешки същества от севера и група таласъми, които не сваляха враждебни погледи от драконяните. Отначало бяха на страната на Господаря Верминаард, но сега убиваха и измъчваха за собствено удоволствие. В ъгъла се бяха сврели неколцина

жителите на Солас. Теократа Хедерик го нямаше на обичайното му място. Господарят Верминаард го възнагради за върнатата му служба – изпрати го още с първата група роби в мините.

Малко преди да се смрачи напълно, в хана влезе някакъв чужденец и седна в тъмния ъгъл до вратата. Тика не успя да го разгледа добре – беше увит в множество дрехи, а качулката му бе спусната ниско над очите. Изглеждаше много уморен, защото се свлече на стола моментално.

– Какво ще желаете? – попита тя. Мъжът наведе глава и подръпна качулката си още по-ниско.

– Нищо, благодаря – отвърна тихо и с акцент. – Може ли просто да поседя и да си почина? Освен това имам среща с един човек.

– Какво ще кажете за чаша бира, докато чакате? – усмихна се Тика.

Той я погледна и черните му очи проблеснаха изпод качулката.

– Добре. Стига да не си навлечете неприятности.

Тика се отправи към бара. Докато точеше бирата, чу, че влизат още посетители.

– Една секунда – извика тя, тъй като в момента не можеше да се обърне. – Седнете някъде. Ей сега идвам. – След малко хвърли през рамо един поглед към новодошлите и едва не изпусна халбата. Сърцето ѝ заби лудо в гърдите, но успя да запази самообладание. Не трябваше да ги издава!

Единият от тях понечи да каже нещо, но Тика го изгледа намръщено и поклати глава. Новодошлите минаха покрай драконяните, насядали в средата на помещението, които ги огледаха с голям интерес.

Бяха петима мъже, жена, джудже и кендер. Единият от мъжете бе необикновено висок, другият – необикновено едър, а третият кашляше много лошо и се подпираше на някаква странна тояга. Жената бе увита в кожи от глава до пети и беше хванала под ръка високия мъж. Всички изглеждаха изтощени и тъжни. Групата прекоси помещението и седна на една маса в най-далечния ъгъл на хана.

– Пак тези скапани бежанци – изсумтя един драконянин. – Но човечите изглеждат здрави, а за джуджетата съм чувал, че издържат на работа. Чудя се защо още не са ги прибрали?

– Ще ги приберат веднага щом Фюмастърът ги види.

– Дали да не се погрижим за тях още сега? – подметна трети и се втренчи в чужденците.

– Тъж, в момента сме в почивка, а и без това няма къде да избягат.

Другарите му се разсмяха гръмко и отново се заеха с питиетата си.

Пред всеки от тях имаше вече по няколко празни чаши.

Тика занесе бирата па непознатия и и побърза да отиде при новодошлите.

– Какво ще обичате? – запита хладно.

Високият брадат мъж ѝ отвърна с дрезгав глас:

– Бира и храна, а за него вино – исполинът кимна към мъжа, който не спираше да кашля.

– По-добре гореща вода – прошепна той.

Тика кимна и по навик се запъти към мястото, където преди се намираще кухнята. След това си спомни, че вече не съществува, и тръгна към импровизираната кухня, построена на от таласъмите по заповед на драконяните. Влезе вътре и за огромна изненада на готвачката взе цялата тенджерата с пикантни картофи и я отнесе.

– Много бири и канче гореща вода! – викна на една от барманките. Беше благодарна, че тази вечер Отик си отиде по-рано. – Итрум, поеми онази маса. – Тя кимна в посока на таласъмите и побърза да отиде при чужденците. Остави тенджерата на масата им и погледна към драконяните. Видя, че за заети с пиенето си, прегърна огромния мъж и му лепна такава целувка, че той се изчерви.

– Ох, Карамон! Знаех си, че ще се върнеш! Вземи ме със себе си! Моля те, моля те!

– Е, хайде, хайде – потупа я неохотно по гърба воинът и хвърли умолителен поглед към Танис. Полуелфът побърза да се намеси, без да изпуска драконяните от очи.

– Успокой се, Тика. Ще ни издадеш!

– Добре. – Тя се изправи и приглади престилката си. Барманката се появи с бирите и горещата вода.

– Кажете какво става тук? – попита Танис.

Докато сипваше картофите (на Карамон сложи двойна порция), тя им разказа набързо и шепнешком какво се бе случило. Спътниците мълчаха и лицата им ставаха все по-мрачни.

– И така – привърши разказа си Тика, – всяка седмица към Пакс Таркас отиват фургоци с роби. Оставиха само тези, които им трябват, като Терос Айрънфелд. Много се боя за него. – Тя снижи глас и прошепна: – Миналата вечер се закле пред мен, че повече няма да работи за тях. Всъщност всичко се обърка, когато заловиха онези елфи...

– Елфи ли? Какво са търсили тук? – възкликна Танис и се сепна. Драконяните се извърнаха и го погледнаха. Чужденецът в ъгъла също вдигна глава. Танис се снижи и изчака драконяните отново да се заемат

с чашите си, за да научи повече подробности за елфите, но едно от съществата се провикна, че иска бира.

– Трябва да тръгвам – въздъхна момичето и посочи тенджерата. – Оставям я тук. Дояжте ги.

Групичката започна да се храни в пълно мълчание, а картофите тази вечер им се сториха абсолютно безвкусни. Райстлин забърка билковата си отвара, изпи я и кашлицата му престана почти моментално. Докато ядеше, Карамон не свали замислен поглед от Тика. Още усещаше топлината на прегръдката и целувката ѝ. Обзе го приятно усещане и се зачуди дали онова, което беше чувал за момичето, е вярно. Тази мисъл го натъжи и разгневи едновременно.

Един от драконяните повиши глас.

– Може би не сме такива мъже, на каквито си свикнала, сладурче – изфъфли пьянски той и плъзна люспестата си ръка около кръста на Тика, – но това не означава, че не можем да ти доставим удоволствие.

Карамон изръмжа. Стърм се задави от гняв и посегна към мечата си. Танис побърза да го спре.

– Престанете и двамата! Намираме се в окупиран град! Имайте малко разум! Сега не е време за рицарски постъпки! Тика ще се справи и без вас.

Момичето се измъкна от пьянската прегръдка и се отдалечи гневно към кухнята.

– Е, а сега какво? – измърмори Флинт. – Върнахме се в Солас, за да се запасим с храна, а намерихме само драконяни. Къщата ми представлява купчина пепел. Танис вече си няма дори валеново дърво, да не говорим за къща. Разполагаме само с едни платинени дискове на някаква древна богиня и с болен магьосник, който е научил няколко нови заклинания. – Флинт не обърна никакво внимание на убийствения поглед на Райстлин и продължи да мърмори: – Дисковете не стават за ядене, магьосникът не може да прави храна, така че дори да решим накъде да тръгнем, ще сме измрели от глад много преди да сме стигнали дотам.

– Още ли смяташ, че трябва да отидем в Хейвън? – Златна Луна погледна Танис. – Ами ако и там е същото? Дори не знаем дали Съветът на Висшите търсачи все още съществува.

– Не знам – въздъхна Танис и разтри очи. – Според мен, най-добре е да се доберем до Куалиности.

Отегчен от разговора, Таселхоф се прозя и се облегна на стола. За него нямаше никакво значение накъде щяха да тръгнат. Той огледа хана с интерес и изпита непреодолимо желание да отиде да види изгорялата

кухня, но още преди да влязат, Танис го беше предупредил да не си търси белята. Така че се задоволи с изучаване на другите посетители.

Веднага забеляза, че закачуленият странник ги наблюдава внимателно, защото приятелите му спореха разгорещено. Когато Танис извиси глас и думата „Куалинести“ отново отекна във въздуха, непознатият остави рязко халбата си. Тас тъкмо се канеше да предупреди полуелфа, когато Тика излезе от кухнята и сервира вечерята на драконяните, умело избягвайки похотливите им ръце. След това дойде при тях.

– Може ли още малко картофи? – попита Карамон.

– Разбира се – усмихна му се тя и отнесе празната тенджерка. Карамон долови погледа на Райстлин, изчерви се и започна да си играе с вилицата.

– В Куалинести... – повтори Танис, спорейки със Стърм, който настояваше да се отправят на север.

Тас видя, че непознатият става и тръгва към тях.

– Хей, имаме си компания – опита се да привлече вниманието им кендерът.

Разговорът секна. Всички впериха поглед в чиниите си, но усещаха приближаването му. Танис се прокле, че не го беше забелязал по-рано.

Драконяните също го бяха видели. В момента, когато минаваше покрай тяхната маса, някой изпъна люспестия си крак. Странникът се спъна и се стовари върху съседната маса. Последва бурен смях, но един от тях успя да зърне лицето на чужденеца.

– Елф! – извика той и свали качулката му.

Всички посетители видяха очите с формата на бадем, заострените уши и изящните, но мъжествени елфски черти.

– Оставете ме! – елфът се изправи с вдигнати ръце. – Исках само да разменя няколко думи с тези пътешественици.

– Ще си общуваш с Фюмастър Тоде – изръмжа драконянинът, сграбчи го за яката и го притисна към барплота. Останалите гръмко се разсмяха.

Тика, понесла тенджерата към кухнята, се блъсна в драконянина.

– Престанете – изкрещя тя и го дръпна за ръката. – Оставете го на мира. Той ми е клиент и си плаща също като вас.

– Не си пъхай носа където не ти е работата, момиче! – Драконянинът я избута и удари елфа по лицето. Ноктите раздраха кожата му и от раните рухна кръв. Той се надигна, залитайки, и разтърси замаяно глава.

– Убийте го! – обади се един от бежанците.

– Сега ще му извадя гнусните очи! – извика драконянинът и

посегна към меча си.

– Това не може да продължава повече! – Стърм се втурна към елфа, а останалите го последваха.

Ситуацията беше безнадеждна, защото бяха твърде далеч от мястото на събитията, но в този момент Тика стовари тежката чугунена тенджерата върху драконянина с див и яростен вик. Главата му издрънча глухо, той обърна очи и се свлече на пода. Останалите двама се хвърлиха към момичето, но през това време елфът вече бе извадил нож. Стърм стигна до драконяните и повали единия с плоското на меча си. Карамон сграбчи другия и го метна през бара.

– Ривъруайнд, не ги пускай да излязат! – изкрещя Танис, като видя измъкващите се таласъми. Варваринът успя да хване един от тях, но другите му се изплъзнаха и започнаха да викат стражите.

Тика, която продължаваше да размахва тенджерата, халоса първия попаднал ѝ таласъм по главата, а този зад него, като видя Карамон, скочи през прозореца.

Златна Луна се изправи.

– Използвай магията си! – сграбчи тя ръката на Райстлин. – Направи нещо!

Магьосникът я изгледа студено.

– Няма смисъл. Безсмислено е да хабя силите си. Златна Луна го изгледа гневно, но той заби нос в чашата с билкова отвара. Тя прехапа устни и изтича към Ривъруайнд, стиснала торбата със скъпоценните Дискове на Мишакал. Откъм улицата се чуваше пронизителният звук на боен рог.

– Трябва да се махаме оттук! – извика Танис, но в същия момент един от бежанците го сграбчи за врата и го събори на пода.

Таселхоф изпищя диво, скочи на бара и започна да обстрелва нападателя с чаши и халби и само по чудо не улучи самия Танис. Флинт стоеше насред хаоса и се взираше в елфа.

– Познах те! – изкрещя внезапно той. – Танис, това не е ли...

Една летяща халба го удари по главата и той загуби съзнание.

– Олеле! Какво направих! – изпищя Тас.

Танис удари северняка и го напъха под една маса. Свали кендера от бара и коленичи до Флинт, който стенеше и правеше неуспешни опити да се изправи.

– Танис, този елф... – Джуджето премигна замаяно. – Кой ме удари?

– Онзи големият под масата! – излъга Тас. Танис се изправи и

погледна елфа.

– Гилтанас?

– Танталас! Не те познах. Брадата... Роговете се чуха съвсем наблизо.

– Велики Реоркс! – изстена джуджето. – Трябва да се махаме! Хайде! Задният изход!

– Няма заден изход! – изкрещя неистово Тика, все още стискайки тенджерата.

– Няма – обади се някакъв глас откъм вратата. – Вие сте мои пленници.

Помещението се озари от факли. Спътниците премигнаха и различиха фигурите на множество таласъми, застанали зад квадратна фигура, изпълваща рамката на вратата. Чува и крясъците на десетки други, които се тълпяха около хана и надничаха през прозорците. Оцелелите таласъми в бара извадиха оръжията си и впериха злобни погледи в компанията.

– Стърм, не ставай глупав! – изкрещя Танис и сграбчи рицаря, който тъкмо се канеше да се хвърли към обръча от таласъми пред тях.

– Предаваме се! – извика полуелфът.

Стърм го изгледа яростно и Танис за миг помисли, че няма да се подчини.

– Моля те, имай ми доверие. Не е сега времето да умираме.

Стърм се поколеба и изгледа таласъмните в хана. Те отстъпиха пред меч и решителното му изражение, но той знаеше, че щяха да се нахвърлят вкупом при най-малкото движение. „Не е време да умираме.“ И изобщо имаше ли „време за умирање“? Но дори и да имаше, то не беше сега – поне доколкото зависеше от Танис. Нямахше нищо славно да умреш в някакъв си хан отъпкан от стотици вонящи таласъмски крака. Рицарят прибра оръжието си и фигурата на вратата реши че вече е безопасно да влезе. Спътниците видяха тлъстия и розовоок Фюмастър Тоде, заобиколен от стотици наемници. Таселхоф хлъдна и побърза да застане до Танис.

– Дано не ни е познал – прошепна той. – Когато ни спряха, за да питат за жезъла, беше почти тъмно.

Тоде наистина не ги позна. През изминалата седмица се бяха случили много неща и главата му бъкеше от далеч по-важни задачи. Очите му се впериха в рицарския герб под наметката на Стърм.

– Поредният беглец от Соламния – отбеляза той.

– Да – излъга бързо Танис, Не вярваше Тоде да е разбрал за

унищожението на Ксак Тсарот. Още повече се съмняваше, че знае нещо за Дискосвете на Мишакал. Но Господарят Верминаард сигурно бе научил, а много скоро щеше да разбере за смъртта на дракона. Възможно бе дори джуджетата-земерови да му кажат. Никой не трябваше да предположи, че са дошли от изток. – Пътувахме много дни от север дотук. Нямахме намерение да причиняваме неприятности. Тези драконяни започнаха първи...

– Да, да – изрече нетърпеливо Тоде, – това съм го чувал и преди. – Свинските му очички изведнъж се присвиха. – Ей, ти! – изкрещя той и посочи Райстлин. – Какво правиш там отзад? Хванете го, момчета!

Фюмастърът отстъпи нервно към вратата и изгледа враждебно магьосника. Неколцина таласъми се спуснаха към младия мъж, събаряйки по пътя си маси и столове. Карамон изръмжа приглушено, но Танис му направи знак да запази спокойствие.

– Стани! – извика един таласъм и насочи копието си към Райстлин.

Магьосникът се изправи бавно и внимателно събра торбите си. Когато посегна за жезъла си, онзи го сграбчи за рамото.

– Не ме докосвай! – изсъска Райстлин и се дръпна. – Аз съм магьосник!

Таласъмът се поколеба и погледна началника си.

– Хванете го! – изрева Тоде, но за всеки случай се скри зад един огромен таласъм. – Отведете го с останалите! Ако всеки с червена роба беше магьосник, земята щеше да е населена само със зайци! Ако не иска да дойде доброволно, смажете го!

– Аз така и така ще го размажа – изкряска таласъмът и насочи острието на пиката си към гърлото на Райстлин.

Танис хвана Карамон и прошепна:

– Брат ти може сам да се погрижи за себе си.

Райстлин вдигна ръце с разперени пръсти, сякаш се предаваше. Внезапно изговори: „*Калип, каран, тобанис-кар!*“, и насочи пръсти към таласъма. От тях излетяха стрели с ослепително бяла светлина и се забиха в гърдите на съществото. То падна и се загърчи на пода.

Помещението се изпълни с миризма на изгоряла плът и коса, а останалите таласъми изръмжаха, готови да скочат върху Райстлин.

– Не го убивайте, тъпац! – извика Тоде, все още криейки се зад огромния таласъм. – Чувал съм, че Господарят Верминаард плаща луди пари за магьосници, но не дава и пукната пара за кендери. Само за езиците им! Направи го още веднъж и той ще умре!

– Защо реши, че този кендер ме интересува? – процеди през зъби

Райстлин.

В помещението се възцари пълна тишина. Танис се обля в студена пот. Райстлин определено знаеше как да се погрижи за себе си, дяволите го взели!

Фюмастърът също не очакваше такъв отговор и затова не можа да реши какво да стори. Той изгледа Райстлин едва ли не умоляващо.

– Ще дойда доброволно – прошепна магьосникът с пламнали златни очи. – Само не ме докосвайте.

– Не, няма, разбира се – измърмори Тоде. Таласъмите погледнаха неохотно началника си, но отстъпиха, за да мине Райстлин.

– Вземете оръжията и торбите им – нареди Фюмастърът. Танис реши, че не си струва да го предизвиква, и постави лъка и торбата си на пода. Всички последваха примера му, с изключение на Стърм, който стоеше, скръстил ръце пред гърдите си.

– Моля ви, нека да задържа торбата си – каза Златна Луна.

– Не съм въоръжена и не ви заплашвам с нищо. Кълна се!

Настъпи тягостно мълчание. Тогава се намеси Райстлин. Беше оставил жезъла си, торбите с магически съставки и скъпоценната торба с книгите. Не се тревожеше за тях – бяха омагьосани със защитно заклинание. Всеки, който направеше опит да ги прочете, щеше да полудее. Магическият жезъл също щеше да се погрижи за себе си. Той протегна ръце към Златна Луна и изрече тихо:

– Дай им торбата, иначе ще ни убият.

– Послушай го, скъпа – побърза да се провикне Тоде. – Той е разумен мъж.

– Той е предател! – изкрещя тя и стисна торбата.

– Дай им я – повтори Райстлин и я погледна така, сякаш искаше да я хипнотизира.

Златна Луна почувства, че губи волята си.

– Не! Това е единствената ни надежда...

– Всичко е наред – прошепна магьосникът и се вгледа настойчиво в сините ѝ очи. – Помниш ли какво стана, когато докоснах жезъла ти?

– Да. Той те зашемети...

– Шшт! – побърза да я прекъсне Райстлин, – дай им я! Боговете защитават своето.

Златна Луна се втренчи в него, кимна неохотно и му подаде торбата, Фюмастърът я изгледа алчно, чудейки се какво ли има вътре. Но нямаше да разбере скоро, поне не пред всички тези таласъми.

Накрая остана само един, който не се бе подчинил на заповедта.

Стърм стоеше неподвижен, блед, с трескав поглед и стискаше здраво древния двуостър меч на баша си. Изведнъж се сепна, защото усети ледените пръсти на Райстлин върху рамото си.

– Обещавам ти, че ще го запазя – прошепна магъосникът.

– Как? – попита рицарят и се отдръпна, сякаш го докосваше отровна змия.

– Нямам намерение да ти обяснявам. Ако искаш, довери ми се, ако не искаш – недей. Както предпочиташ.

Стърм се поколеба.

– Това е смешно! – изписка Тоде. – Убийте го! Убийте ги. Нямам никакво намерение да ги търпя повече!

– Добре – изрече почти без глас рицарят и неохотно остави меча си до другите оръжия. Сребърната ножница, украсена със синьо рибарче и роза, проблесна.

– Прекрасно оръжие – възкликна Тоде и си представи как отива на аудиенция при Господаря Верминаард със соламнийския меч на кръста. – Може би трябва сам да се погрижа за съхранението му. Донесете ми го...

Но преди да довърши, Райстлин коленичи до купчината оръжия и от ръката му изригна бяла светлина. Той притвори очи и започна да мълви странни думи, разперил ръце.

– Спрете го! – изкрещя Тоде, но никой не се осмели да му се подчини.

Райстлин довърши заклинанието и протегна ръка. Карамон отиде при него и му помогна да се изправи.

– Да знаете – златистият му поглед обходи помещението, – че съм омагъосал принадлежностите ни. Всеки, който ги докосне, ще бъде наказан бавно и мъчително от великия червей Катирпелиус, който ще се надигне от Бездната и ще изсмуче кръвта на виновния, докато от него остане само изсушена обвивка.

– Великият червей Катирпелиус! – възкликна със светещ поглед Таласхоф. – Невероятно! Никога не съм чувал...

Танис затисна устата му.

Таласъмите отстъпиха от купчината, която светеше със зеленикаво сияние.

– Някой да вземе оръжията! – нареди побеснелият Фюмастър.

– Взemi си ги сам! – измърмори един таласъм.

Тоде се видя в чудо. Не беше надарен с особено богато въображение, но в съзнанието му се промъкна натрапчивата картина как великият

червей Катирпелиус смуче кръв от него.

– Добре, отведете пленниците и ги натоварете във фургоните. А, и донесете оръжията, защото иначе ще се молите този незнамкакъв си червей да ви беше изпил кръвчицата! – Той се оттегли ядосан.

Таласъмите избутаха пленниците към вратата с върховете на мечовете си, но никой не се осмели да докосне Райстлин.

– Чудесно заклинание, Райст – прошепна Карамон. – Колко време ще издържи? Дали...

– Достатъчно дълго! – прошепна брат му и вдигна дясната си ръка. Воинът видя черните следи от барут и се усмихна мрачно.

Танис напусна хана последен и му хвърли прощален поглед. От тавана висеше една-единствена лампа. Масите бяха преобърнати, а столовете – изпочупени. Прозорците бяха покрити с плътен слой сажди.

– Защо доживях да видя всичко това?

Последното нещо, което чу, бе свадата между двама таласъми. Спореха за начина, по който да пренесат омагьосаните оръжия.

Глава 3

Фургоните за роби.

Непознатият стар магьосник.

Компанията прекара една студена и безсънна нощ, затворена в една от огромните клетки на колела, разположени на градския площад на Солас. Други две също стояха завързани към един от обгорелите стълбове, забити след разчистването на града. Наоколо не вирееше нищо живо. Дори скалите бяха разтопени и почернели.

Когато се съмна, приятелите видяха, че в другите клетки също има затворници. Това бе последният робски керван от Солас за Пакс Таркас, предвождан от самия Фюмастър, който беше решил да впечатли Господаря Верминаард.

През нощта Карамон се бе опитал да извие прътите на решетката, но скоро разбра, че е невъзможно.

На сутринта имаше студена мъгла, която скриваше разрушения град от погледите им. Танис се извърна към двамата варвари. „Сега ги разбирам, помисли си той, тъй като познах болезнената празнота, от която боли повече, отколкото от пробуждане с меч. Дома ми го няма.“

Погледът му се премести към сгущения в ъгъла Гилтанас Елфът

цяла нощ не бе разменил нито дума с никого, извинявайки се с ранената глава. Но Танис, който също не мигна видя че не заспа, дори не се прес-труваше, че спи, а само хапеше устни и се взираше в мрака. Това му напомни, че имаше още един дом, в който можеше да се завърне – Куалинести.

Не, помисли си с горчивина той и се облегна на решетките. Куалинести никога не е бил негов дом, а само място, където беше живял...

От мъглата изникна Фюмастър Тоде, потри доволно ръце и огледа гордо кевана с робите. Можеше да му дадат и премия за тази тлъста плячка от вече запустелия град. Господарят Верминаард щеше да остане много доволен. Огромният воин беше нещо изключително – щеше да работи за трима в мините. Високият варварин също можеше да свърши работа. Е, можеше да се наложи да убие рицаря, защото соламнийците бяха изключително несговорчиви хора. Но господарят щеше да се зарадва най-вече на двете женски – много различни, но прекрасни. Самият Тоде винаги се беше захласвал по червенокосата и зеленоока сервиторка, чиято бяла блузка разкриваше луничките по раменете ѝ и караше мъжете да мечтаят за онова, което се криеше под нея.

Звън на стомана и гневни крясъци прекъснаха бляновете на Фюмастър. Затворниците се събудиха и погледнаха по посока на виковете, но мъглата им пречеше да видят каквото и да било.

Тоде ги изгледа притеснено и си помисли, че стражите бяха твърде малко. Като видяха раздвижването в клетките, таласъмните се изправиха лениво и насочиха лъковете си към пленниците.

– Какво става? – изръмжа недоволено Фюмастърът. – Тези некадърници не могат ли да доведат поне веднъж пленник, без да вдигат шум?

В този момент се извиси вик на измъчвано човешко същество, породен не толкова от болка, колкото от гняв. Гилтанас се изправи и пребледня.

– Познавам този глас. Това е Терос Айрънфелд. Точно от това се страхувах. Той помагаше на елфите да се измъкнат от града след онази нощ. Верминаард се е закълел да изстреби всички елфи. – Гилтанас наблюдаваше реакцията на Танис. – Ти не знаеше ли?

– Не! – отвърна шокиран Танис. – Откъде да знам?

Гилтанас замълча, изгледа го и накрая каза:

– Извинявай, очевидно съм си създал погрешна представа за теб. Мислех, че затова си пуснал брада.

– Така ли? – скочи полуелфът. – Как смееш да ме обвиняваш...

– Танис, овладей се! – намеси се Сърм.

Полуелфът се извърна и видя приближаващите таласъми, насочили арбалети към гърдите му. Вдигна ръце и отстъпи назад. В този момент довякоха тялото на едър и добре сложен мъж.

– Чух, че Терос е бил предаден – сподели тихо Гилтанас, – и се върнах, за да го предупредя. Ако не беше той, нямаше да съм жив сега. Точно с него трябваше да се срещна миналата нощ. Когато не дойде, се изплаших, че...

Фюмастър Тоде отвори вратата на тяхната клетка и с жестове и крясъци подкани таласъмите да набутат пленника вътре. Едните продължиха да държат затворниците на прицел, докато другите вкарваха безжизненото тяло на Терос.

Тоде побърза да затвори вратата.

– Това е! Пригответе се и да тръгваме. Таласъмите докараха няколко едри лоса и започнаха да ги впрягат към клетките. Танис регистрираше суматохата само с подсъзнанието си, тъй като не можеше да сваля поглед от тялото на ковача.

Терос Айрънфелд лежеше в безсъзнание върху застлания със слама под на клетката. На мястото на мощната му десница сега имаше само кървящ чукан. Ръката му бе отрязана точно под рамото, очевидно с някакво тъпо оръжие. От ужасната рана се лееше кръв и подът бързо почервяваше.

– Нека това да е за урок на всеки, който дръзне да помага на елфите! – Фюмастърът надникна в клетката. Свинските му очички се губеха сред гънките сива кожа. – Вече няма да кове нищо, освен ако не си изкове нова ръка! Аз, ох... – Един лос се хвърли към него. Той отскочи панически, след което се спусна към съществото, което водеше животното, и го събори на земята. – Сестън! Глупак такъв!

Таселхоф го огледа и установи, че е твърде дребно за таласъм. *Оказа се, че е джудже-земеров, облечено в броня на таласъм. То се надигна, нахлузи обратно твърде широкия шлем и изгледа Фюмастъра, който се беше запътил към началото на кервана, след което изруга и започна да рита буци пръст в неговата посока. Това очевидно му донесе душевен мир, защото накрая се отказа и подкара лоса към предната част на клетката.*

– Верни мой приятелю – промълви Гилтанас, коленичи до ковача и пое силната му почерняла ръка в своята, – ти плати за верността с живота си.

Терос го погледна с празен поглед – явно не чуваше нищо. Елфът се опита да превърже раната, но кръвта продължаваше да блика.

Животът на ковача изтичаше пред очите му.

– Той няма да умре! – Златна Луна коленичи до него. – Аз съм лечител...

– Жено – прекъсна я гневно Гилтанас, – няма лечител в Крин, който да помогне на този човек. Изгубил е повече кръв, отколкото има в тялото си едно джудже! Пулсът му почти не се усеща. По-добре го остави да си отиде в мир и не го тормози с варварските си ритуали!

Златна Луна не му обърна внимание, сложи ръка върху челото на Терос и затвори очи.

– Мишакал – започна молитвата си тя, – богиньо на изцелението, бъди милостива към този мъж и го благослови. Ако не е изпълнил мисията си, изцери го, за да живее и да служи на истината.

Гилтанас понечи да я дръпне, но застина изумен. Раната спря да кърви и кожата се затвори около костта. Бледото лице се зачерви и дишането стана равномерно. Ковачът потъна в спокоен и целебен сън. Затворниците в другите клетки зяпнаха от удивление. Танис се озърна, за да разбере дали таласъмните или драконяните са забелязали нещо, но те бяха заети с впрягането на лосовете. Гилтанас седна в ъгъла, без да сваля умислен поглед от Златна Луна.

Таселхоф, натрупей малко слама в онзи ъгъл – нареди Танис. – Карамон, Стърм, помогнете ми да го пренесем.

– Вземете – Ривъруайнд им подаде наметката си. – Завийте го, защото е студено.

Когато Златна Луна се увери, че ковачът е настанен удобно, се върна при варварина. Лицето ѝ излъчваше такова спокойствие и одухотвореност, сякаш не тя бе затворник, а влечугоподобните същества от другата страна на клетката.

Керванът беше готов едва по обед. Таласъмните им подхвърлиха храна, но дори Карамон не можа да хапне от вмирисаното месо, което в крайна сметка изхвърлиха. Изядоха само хляба, тъй като никой не беше хапвал нищо от предишната вечер. Тоде приключи с приготвянията и яхнал тромавото си пони, нареди да потеглят. Джуджето Сестън подтичват зад него. Когато видя изхвърленото в калта вонящо месо, то побърза да го вземе и да го натъпче в устата си.

След много ругатни и суматоха керванът най-после потегли. Всяка клетка се теглеше от четири лоса. На грубите дървени платформи седяха по два таласъма – единият управляваше юздите, а вторият държеше камшик и меч. Начело яздеше Тоде, следван от петдесетина въоръжени и бронирани драконяни. Колоната завършваше със стотина таласъми.

Изпратиха ги мълчаливите погледи на неколцината оцелели обитатели на Солас. Те не махаха за сбогом. По лицата им се виждаше, че не можеха вече да изпитват болка. Както Тика, така и те се бяха заклели да не плачат.

Керванът се отправи на юг, през прохода Гейтуей. Таласъмите и драконяните, които мразеха да пътуват денем, се оживиха, когато навлязоха в мрачния проход. Пленниците зъзнаха, но също бяха доволни, защото отвесните стени на каньона скриха от погледите им изгорелия град.

Вече се здрачаваше, когато навлязоха в град Гейтуей. Затворниците се надигнаха, за да разгледат славния търговски център. Но там, където някога се беше намирал градът, имаше само две почернели и стопени каменни стени. Не беше оцеляло нищо живо. Пленниците отново насядаха и се почувстваха още по-нешастни.

Драконяните определено предпочитаха да пътуват през нощта, защото керванът не спря до зазоряване. В друсашите се вонящи клетки беше невъзможно да се спи. Затворниците се измъчваха от глад и жажда. Онези, които се бяха осмелили да хапнат от храната, подхвърлена от драконяните, вече повръщаха. Водата се раздаваше на малки порции два или три пъти дневно.

Златна Луна през цялото време остана до ковача. Той *се* беше измъкнал от лапите на смъртта, но все още се чувстваше зле. През нощта го втресе и започна да блънува Говореше несвързано за някакви драконяни, чиито тела след смъртта им се превръщали в киселина и продължавали да убиват ват, и за други, чиито кости експлодирани и унищожавали всичко наоколо. Танис го слушаше внимателно и накрая му прилоша. Тогава за първи път си даде сметка за сериозността на положението. Как щяха да се бият с драконите чийто дъх сееше смърт, а магическите им умения превъзхождаха дори тези на най-могъщите магьосници, живели някога? Как щяха да се противопоставят на армиите от драконяни, които убиваха дори след смъртта си?

Разполагаха единствено с Дисковете на Мишкал, но с какво щяха да им помогнат те? По пътя от Ксак Тсарот до Солас ги беше разгледал, но не бе разбрал почти нищо от написаното. Златна Луна успя да разчете онова, което се отнасяше до лечителството, но само толкова.

– Водачът ще разбере всичко – заяви тя непоколебимо. – Нашата мисия е да го открием.

На Танис му се искаше да притежава желязната й вяра, но колкото

повече пътуваха през опустошените земи, толкова повече се съмняваше, че някой ще успее да се противопостави на Верминаард.

Но тези мисли бяха само част от проблемите. Райстлин, на когото отварата вече не действаше, скоро изпадна в почти толкова тежко състояние като ковача и Златна Луна се сдоба с двама пациенти. За щастие Тика й помагаше. Тя, чийто баща навремето е бил нещо като магьосник, се отнасяше с огромна почит към всеки, който се занимаваше с магия. Именно той бе поводът Райст да стане магьосник. Бащата на близнаците ги бе завел, заедно със заварената си дъщеря Китиара, на местния фестивал в Края на Лятото, където децата се възхитиха от фокусите на Чудния Уейлн. Но Карамон скоро се бе отегчил и охотно придружи по-голямата си сестра до атракцията, която я вълнуваше най-много – състезанията с мечове. Райстлин, който дори тогава бе слаб и крехък, не изпитваше никакво влечение към подобни занимания. Прекара деня си, наблюдавайки Уейлн Илюзиониста. Когато вечерта се прибраха, той изуми цялото семейство, като повтори без грешка всички фокуси. На следващия ден баща му го заведе да учи при един от най-великите майстори на магическото изкуство.

Тика винаги се беше възхищавала на Райст и обожава ще да слуша разказите му за страховитите приключения в прословутите Кули на Висшата Магия. Грижеше се за него не само защото го уважаваше, а и защото винаги бе оказвала помощ на слабите и болните. Освен това се надяваше, че грижите й няма да останат незабелязани от брат му, когото тя харесваше.

Танис не знаеше кое трябва да го безпокои повече – влошаващото се състояние на магьосника или любовният роман между възрастния воин и младата барманка, която той, въпреки слуховете, смяташе за невинна и уязвима.

Имаше и друг проблем. Стърм не можеше да преживее унижението, че е затворник и го превозват в клетка като някакво животно, и бе изпаднал в тежка депресия, от която можеше и да не излезе. Той или по цял ден се взираше през решетките, или изпадаше в дълбок сън, подобен на кома.

Танис трябваше да се пребори и със собствените си душевни терзания, чието физическо въплъщение бе свилият се в ъгъла елф. Мисли за дома му в Куалинести го връхлитаха всеки път, щом го погледнеше. С приближаването към родината спомени, които смяташе за отдавна погребани, го докосваха със смразяващ допир, наподобяващ този на неумрелите в Черната гора.

Гилтанас му бе приятел от детинство, дори нещо повече – чувстваше го като брат. Израснали в един дом и приблизително на една възраст, двамата бяха играли заедно, бяха се боричкали и шегували. Когато помалката сестра на Гилтанас порасна достатъчно, момчетата позволиха на очарователната русокоска да се присъедини към техните игри. Едно от най-големите им удоволствия бе да дразнят по-големия брат, Потииос, напълно обзет от отговорностите и скърбите на всички юноши. Гилтанас, Лорана и Потииос бяха деца на Говорителя на Слънцата и владетел на елфите в Куалинести, пост, който най-големият брат щеше да наследи след смъртта на баща си.

На някои в кралството се стори странно, че Говорителят бе прибрал в дома си нещастното сираче на жената на покойния си брат. Изнасилена от човек, тя почина от скръб няколко месеца след раждането на бебето. Но Говорителят, който имаше силно развито чувство за отговорност, бе приел детето без колебание. Съжали за решението си едва след години, наблюдавайки с все по-голяма тревога романтичните чувства между любимата му дъщеря и полуелфа. Ситуацията бе неприятна и за Танис. Тъй като бе наполовина човек, младежът съзря по-рано, нещо, което бе непонятно за Лорана. Той разбра, че връзката им ще донесе нещастие на семейството, което обичаше като свое, а освен това усещаше и първите признаци на душевните терзания, които щяха да го измъчват цял живот – битката между елфската и човешката му природа. Танис напусна Куалинести на осемдесет години, които се равняваха на двайсет човешки. Говорителят опита да прикрие облекчението си от младия полуелф, но и двамата бяха наясно със ситуацията.

Гилтанас прояви още по-малко такт и двамата жестоко се скараха заради Лорана. Раните, причинени от разменените думи, зараснаха, но Танис все още не бе сигурен дали е простил и забравил. Гилтанас очевидно не беше. За тях двамата времето в клетката минаваше мъчително бавно.

Танис на няколко пъти направи опит да поведе разговор, но осъзна, че елфът се бе променил. Някога беше открит и искрен, оптимист и веселяк. Не завиждаше на по-големия си брат за трона, който щеше да наследи. Учеше се за магьосник, но не приемаше изкуството на магията толкова сериозно, колкото Райстлин. Беше отличен воин, макар че, подобно на всички елфи, мразеше да убива. Всеотдайно обичаше семейството си и най-вече сестра си. А сега седеше мълчалив и умислен, което бе съвсем нетипично за елфите. Прояви интерес един-единствен път, когато Карамон изложи план за бягство, като категорично заяви на война

да го забрави, тъй като щял да провали всичко. Когато останалите настояха да уточни какво има предвид, елфът само измърмори нещо за „непреодолими обстоятелства“ и замълча.

В началото на третия ден керванът внезапно спря. Спътниците, изкарали поредната безсънна нощ, се изненадаха. Танис вдигна поглед, учуден от промяната на режима. Останалите пленници станаха и занадничаха през решетките. Видяха някакъв старец, облечен в дрехи, които някога са били бели. Очевидно говореше на дървото срещу него.

– Попитах дали ме чу! – Старецът размаха дъбовата си тояжка в посока на дървото. – Съвсем сериозно ти говоря да се махаш! Седях си на камъка – той посочи близката скала. – топлех старите си кокали на слънчицето и ти какво? Осмели се да ми хвърляш сянка! Повтарям ти, разкарай се моментално!

Дървото нито отговори, нито помръдна.

– Нямам намерение повече да търпя наглостта ти! – Старецът започна да го удря. – Разкарай се или...

– Затворете този хахо в някоя клетка! – изкрещя Фюмастър Тоде и препусна към опашката на кервана.

– Не ме докосвайте! – изкряска старецът на заобиколилите го драконяни и яростно започна да ги налага с тояжката си, докато накрая не му я отнеха. – Арестувайте дървото! Обвинявам го, че възпрепятства светлината!

Драконяните най-безцеремонно го бутнаха в клетката на спътниците. Той се спъна в робата си и падна на пода.

– Добре ли си, старче? – попита Ривъруайнд и му помогна да седне.

Златна Луна остави Терос.

– Кажй, старче. Ако си ранен, аз съм посветена на...

– Мишакал! – довърши вместо нея старецът, като видя висящия на врата й амулет. – Любопитно, нямаш вид на тристагодишна!

Златна Луна премигна озадачено.

– Как разбра? Позна ли...? Не, не съм на триста години...

– Разбира се, че не си. Извинявай, скъпа. – Старецът я потупа по ръката. – Невъзпитано е да се пита дама за възрастта й. Прости ми. Няма да се повтори. Нека това бъде нашата малка тайна – изрече шепнешком, но така, че да го чуят всички. Тас и Тика се захиха. Старецът се огледа. – Много мило, че спряхте да ме вземете. Пътят до Куалинести е дълъг.

– Не отиваме там – отвърна грубо Гилтанас. – Ние сме затворници и ни катат към мините в Пакс Таркас.

– О? – Старецът отново се огледа. – Значи съм сбъркал кервана. Бях готов да се закълна, че съм попаднал на този за Куалинести.

– Как се казваш, старче? – попита Тика.

– Аз ли? – Старецът се намръщи и се замисли. – Физбан? Да, казвам се Физбан.

– Физбан? – повтори Таселхоф. Клетката потегли и отново се заклатушка по пътя. – Няма такова име.

– Така ли? Жалко. Много си го харесвах.

– Аз смятам, че това е едно чудесно име – намеси се Тика и хвърли убийствен поглед към кендера. Той се сви в ъгъла без да откъсва поглед от висящите на кръста на стареца торби.

Изведнъж Райстлин се разкашля и всички погледи са насочиха към него. Той продължи да кашля, без да може да спре. Беше много изтощен и спазмите очевидно му причиняваха болка. Целият гореше. Златна Луна нямаше как да му помогне – не можеше да излекува онова, което го изгаряше отвътре. Карамон коленичи до него и избърса кървавата слюнка в ъгъла на устните му.

– Трябва да пийне от билките си. – Той вдигна отчаян поглед. – Никога не е кашлял толкова лошо. Ако не пожелаят да ме чуят с добро, ще им счупя главите! Не ме интересува колко са!

– Ще говорим с тях, като спрем отново – обеща Танис, макар много добре да си представяше отговора на Фюмастър Тоде.

– Извинете – намеси се старецът, – ще ми позволите ли? Той седна до Райстлин, сложи длан на челото му и изрече няколко думи. Карамон, който напругаше слух, чу „Фистандан...“ и „не е сега времето...“ Определено не беше молитва за изцеление като тези, които отправяше Златна Луна, но брат му реагира веднага. Очите му потрепнаха и се отвориха. Изглежда стареца с ужас и сграбчи крехката му китка. За миг изглеждаше, че го е познал, но старецът закри очите му с длан и ужасът изчезна, заменен от някакво странно объркване.

– Здравсти. Аз се казвам... ъъ... Физбан. – Той изглежда предизвикателно кендера.

– Ти си... магьосник! – прошепна Райстлин. Кашлицата му беше изчезнала.

– Ами, да. Предполагам.

– Аз също съм магьосник!

– Сериозно? – Физбан се развесели. – Този Крин е много малък. Ще трябва да те науча на някои от моите заклинания. Има едно... огнена топка... чакай да се сетя как ставаше.

– Старецът продължи да дърдори, докато слънцето изгря напълно и керванът спря.

Глава 4 Спасени! Магията на Физбан.

Таселхоф бе този, който изпита най-ужасните страдания по време на четиридневното затворничество.

Ако някой иска да измъчва кендер, най-жестокото изтезание, на което може да го подложи, е да го затвори. Разбира се, ако някой иска да измъчва представител на която и да е друга раса, най-ужасното наказание бе да го затвори заедно с кендер. След трите дни несекващо дърдорене, кикотене и грубиянски шеги от страна на Таселхоф Флинт заяви, че с удоволствие би заменил компанията му за един час на кола на мъченията. Накрая, когато дори Златна Луна изгуби всякакво търпение и едва не го зашлеви, Танис го изпрати в дъното на клетката. Кендерът провеси крака отвън, лепна лице за решетките и си помисли, че ще умре. Никога, ама никога не бе изпитвал такава скука.

Когато старецът се появи в клетката им, стана интересно. Но Танис развали цялото удоволствие на Тас, като го накара да върне торбичките на магьосника. И така доведен почти до отчаяние, кендерът замисли нова пакост. Сестън, джуджето-земеров.

Спътниците се отнасяха към Сестън, общо взето, със снизходително съжаление. Той бе обект на непрестанни подигравки и тормоз от страна на Фюмастъра. Непрекъснато сновеше от началото на кервана до опашката му, разнасяйки послания между Тоде и началника на таласъмните, носеше храна на Фюмастъра и понито му и изпълняваше всичките му прищевки. Той го биеше поне три пъти дневно, драконяните се гавреха с него, а таласъмните крадяха храната му. Дори лосовете го ритяха всеки път, когато минеше покрай тях. Джуджето понасяше всичко това с такъв непокатим дух, че спечели симпатиите на спътниците и започна да стои близо до тях, когато не беше заето. Танис, който много искаше да узнае какво става в Пакс Таркас, го разпитваше за родината му и за това как е постъпил на работа при Тоде. На Сестън му бе необходим почти цял ден, за да разкаже историята си, а на тях им бе нужен още един, за да я свържат в нещо смислено, тъй като джуджето бе започнало

от средата и след това, без никакъв преход, се върна към началото.

Накрая се оформи следното, което не бе кой знае какво: Сестън и още много джуджета-земерови живеели по хълмовете край Пакс Таркас, когато господарят Верминаард и неговите драконяни завзели мините, за да произведат оръжие за армиите.

– Голям огън – ден и нощ. Мирише лошо. – Сестън беше сбърчил нос. – Скали трещят. Ден и нощ. Мен взеха в кухня – лицето му просветна при спомена, – готвя гореща супа. Много гореща. – физиономията му отново провисна. – Разлях супа. Гореща супа бързо прави голяма болка. Господар Верминаард няколко седмици спал по гръб – въздъхна той. – Отидох с Фюмастър. Доброволец.

– Дали не можем да затворим мините? – предложи Карамон.

– Това е идея – замисли се Танис. – Колко драконяни пазят мините на Господаря Верминаард?

– Два! – отговори Сестън и разпери десетте си мърляви пръста.

Танис въздъхна, защото си спомни, че вече бе минавал през това мъчение.

Сестън го изгледа с надежда.

– Има само два дракона, също.

– Два дракона! – не повярва Танис.

– Не повече от два.

Карамон изстена и се отдалечи. След Ксак Тсарот воинът гледаше по съвсем различен начин на битките с дракони. Заедно със Стърм си припомниха една по една всички легенди за Хума, единствения, бил се с дракони. За жалост никой никога не беше възприемал тези легенди на-сериозно (с изключение на соламнийските рицари, които по този повод си бяха навлекли немалко подигравки) и затова те бяха или съвсем започени, или напълно забравени.

– Един истински рицар на справедливостта и силата, който призовавал самите богове да изковат копие, за да се изправи срещу драконите – измърмори Карамон и погледна Стърм, който спеше на пода на клетката.

– Копие ли чух? – Физбан моментално спря да хърка и се събуди. – Кой спомена копието за дракони?

– Брат ми – отвърна Райстлин с горчива усмивка. – Това е откъс от Химна. Двамата със Стърм май съвсем са се побъркали по тия детски приказки.

– Легендата за Хума и неговото копие за дракони е много хубава – възпротиви се старецът и поглади брадата си.

– Да, ама е легенда. – Карамон се прозя и се почеса по гърдите. – Кой знае дали е истинска, дали това копие е съществувало и дали сами-ят Хума е съществувал.

– За драконите вече знаем, че съществуват – измърмори Райстлин.

– И Хума е съществувал, копието му за драconi – също – каза тихо Физбан и лицето му помръкна.

– Така ли? – надигна се Карамон. – И какво представлява? Можеш ли да ни го опишеш?

– Разбира се! – изсумтя обидено старецът. Всички наостриха уши.

– То приличаше на... не, не приличаше. Всъщност то беше... не, и това не е. По-скоро наподобяваше на... почти като... всъщност нещо като пика, точно така! Пика! И вършеше много добра работа срещу драконите.

– Аз смятам да подремна – изръмжа Карамон.

Танис се усмихна, поклати глава и почти веднага заспа опрял гръб на решетката. Не след дълго всички потънаха в *сън*, с изключение на Таселхоф и Райстлин. Напълно будният и отегчен кендер го погледна с надежда. Понякога, когато бе в добро настроение, той му разказваше истории за древни магьосници. Но сега се беше увил плътно в червената си роба и наблюдаваше Физбан с любопитство. Старецът похъркваше на скамейката и главата му подскачаше всеки път, когато колата минеше през някоя неравност. Изведнъж златните очи на Райстлин се превърнаха в цепки – знак, че го бе осенила нова и тревожна мисъл. Но вместо да я сподели, той само придърпа качулката ниско над очите си и се облегна в сенките.

Таселхоф въздъхна и се огледа. Сестън крачеше близо до клетката. Кендерът се оживи. Ето кой щеше да слуша историите му.

Двете луни залязоха. Затворниците спяха. Таласъмите се влачеха полуспали на опашката и мърмореха, че се нуждаят от почивка, Фюмастър Тоде препускаше начело и мечтаеше за премията си, а зад гърба му драконяните говореха нещо на неразбираемия си език и му хвърляха презрителни погледи.

Таселхоф седеше, провесил крака от клетката, и разказваше на Сестън една от любимите си истории. Внезапно забеляза, че Гилтанас само се преструва, че спи. Видя го как отваря очи и се оглежда, като смяташе, че никой не го наблюдава. Това много го заинтригува. Помисли си, че елфът сигурно изучава или очаква нещо. Кендерът изгуби нишката на разказа си.

– И тогава аз... ами... грабнах един камък от торбата, метнах го

и... бам! – фраснах магьосника право по главата – довърши набързо. Демонът го сграбчи за краката и го завлече в Бездната.

– Демон първо благодарил – напомни му Сестън, който бе слушал тази история два пъти в различни вариации. – Това забрави.

– Така ли? – попита Тас без да сваля поглед от Гилтанас. – Ами... да, демонът ми благодари и си взе магическия пръстен. Ако не беше тъмно, щях да ти покажа белега, където пръстенът ме изгори.

– Слънце изгрява. Скоро утро. Тогава покажеш – въодушеви се джуджето.

Още беше тъмно, но светлата ивица на изток възвестяваше начало на четвъртия ден от пътешествието им.

Тас изведнъж чу откъм гората птича песен. Откликнаха ѝ и други птици, но звучаха малко странно. Досега не бе чувал такива необичайни звуци. Знаеше къде точно се намираха, защото беше разгледал една от картите си. Тъкмо бяха прекосили единствения мост над река Бялата ярост и поемаха на юг към Пакс Таркас, отбелязан на картата като местонахождение на прочутите мини за желязна руда Тадаркан. Пътят бе станал стръмен и на запад се виждаха гъсти трепетликови гори. Някъде в тях се намираше Куалинести, древната родина на елфите. Драконяните и таласъмите забързаха, без да изпускат горите от поглед. Обади се и друга птица, този път съвсем наблизко. Таселхоф се обърна и видя, че Гилтанас е станал и свири с пръсти.

– Танис! – извика тихо кендерът, но полуелфът вече беше буден, както и всички останали в клетката.

Физбан се надигна, прозя се и се огледа.

– О, чудесно! Ето ги и елфите!

– Какви елфи! Къде? – Танис се изправи.

Внезапно се чу шум като от излитащо ято птици. Откъм фургона с припасите се чу вик, след което, останал без управление, той се преобърна. Таласъмът, който управляваше тяхната клетка, побърза да дръпне юздите на лосовете, преди да връхлетят върху обърнатия фургон. Затворниците залитнаха и се скупчиха в предната част. Кочияшът бавно подкара животните встрани от пътя, изведнъж изпищя и се хвана за врата. Всички видяха очертания в сумрака силует на стрела с пера и как тялото му се свлече от капрата. Другият таласъм се изправи с меч в ръка, но също рухна на земята, прободен в гърдите. Животните усетиха хлабавите юзди и забавиха ход. Клетката спря на място. Във въздуха летяха стрели и отвсякъде се чуваха викове и писъци.

Затворниците се хвърлиха на пода на клетката.

– Какво става? Какво е това? – Танис попита Гилтанас. Елфът не му обърна внимание, а долепи лице до решетките и извика:

– Потииос!

– Танис, кой е този? – проговори Стърм за пръв път от четири дни насам.

– Потииос е братът на Гилтанас. Предполагам, че е решил да ни спасява. – Във въздуха извистя поредната стрела и се заби в дървенията точно до главата на рицаря.

– Що за спасяване е това, ако ни изтребят! – Стърм се хвърли на пода. – Мислех, че елфите са отлични стрелци!

– Стойте долу! – нареди Гилтанас. – Стрелбата има за цел да прикрие бягството ни. Не могат да нападнат толкова голям отряд. Имайте готовност да побегнем в гората.

– А как ще излезем от клетката?

– Не сме всеилни! – отвърна студено Гилтанас. – Нали имате магьосници...

– Не мога да направя нищо без магическите съставки! – изсъска Райстлин изпод скамейката. – Лягай долу, старче! – Той дръпна Физбан, който се беше надигнал и оглеждаше обстановката с интерес.

– Мога да помогна – заяви възрастният магьосник и погледът му светна. – Я да помисля...

– Какво става, в името на Бездната? – изрева един глас и от тъмнината изникна Фюмастър Тоде, яхнал понито си. – Защо спираме?

– Нападат ни! – изкрещя Сестън и се притисна към клетката, тъй като поредната стрела извистя край ухото му.

– Нападение?! *Бликстшок!* Размърдай този фургон! – Една стрела се заби в седлото му и свинските му очички се отвориха широко. Той впери ужасен поглед в гората и изкрещя: – Нападат ни! Елфи! Искат да освободят затворниците!

– Кочияш и страж мъртви! – извика Сестън и отново се залепи за решетките. – Какво да прави?

Една стрела извистя над главата на Тоде. Той се наведе и обхвана шията на понито, за да не падне долу.

– Ще намеря друг кочияш. Ти стой тук. Отговаряш за затворниците с живота си! Ако избягат, теб ще държа отговорен.

Фюмастърът заби шпори в корема на понито и животното препусна с всичка сила.

– Стражи! Таласъми! При мен! – изрева Тоде и се понесе към опашката на кервана. Крясъците му продължиха да отекват. – Стотици елфи!

Обкръжени сме. Поемаме на север! Трябва докладвам на Господаря Верминаард. – Той застана пред капитана на драконяните. – Вие се погрижете за затворниците! – И препусна, продължавайки да крещи, заедно със стотината таласъми, които побързаха да се измъкнат от бойното поле, следвайки малодушния си водач. Не след дълго изчезнаха от ползрението.

– Е, този се погрижи за себе си и за подчинените си – На лицето на Стърм се изписа доволна усмивка. – Сега ние трябва да се погрижим за петдесетината драконяни. Все пак, предполагам, че в гората няма *стоци* елфи.

Гилтанас поклати глава.

– По-скоро двайсетина.

Легналата на пода Тика вдигна глава и погледна любопитно на юг. Бледите лъчи на изгрвящото слънце осветяваха драконяните, заели позиции от двете страни на пътя, и елфите, които ги нападаха по фланговете. Тя докосна ръката на Танис и му ги посочи.

– Трябва да се измъкнем от тази клетка. – Той обърна глава назад. – След като Фюмастърът си отиде, драконяните няма да си дадат труда да ни закарат до Пакс Таркас. Просто ще ни избият. Карамон?

– Ще пробвам – изръмжа воинът и се изправи. Хвана прътите с огромните си ръце, затвори очи, пое въздух и напъна решетката. Лицето му почервения и жилите на врата му се издуха, но не успя дори да ги помръдне. Карамон се свлече на пода.

– Сестън! – извика Таселхоф. – Бравата! Разбий ключалката!

Очите на джуджето станаха като чинийки. То впери отчаян поглед в спътниците, след което обърна глава в посоката, в която изчезна Фюмастър Тоде. Лицето му се сгърчи в агонията на колебанието.

– Сестън... – започна Таселхоф, но не довърши, защото край ухото му изсвистя стрела. Драконяните от опашката на кERVANA се приближаваха и обстрелваха клетките. Тас се хвърли на пода и прошепна: – Сестън, помогни ни и ще те вземем с нас!

На лицето на джуджето изведнъж се изписа непреклонна решителност и то посегна към брадвата, прикрепена на гърба му. Спътниците го наблюдаваха напрегнато. Накрая едната му ръка успя да напипа дръжката и я извади. Острието проблесна на светлината на залязващото слънце.

– Тази брадва е по-стара и от мен! – изстена Флинт. – Сигурно е още отпреди Катаклизма? Кендерски мозък няма да може да среже, камо ли тази ключалка!

– Шшт! – прекъсна го Танис, макар че и неговите надежди

повехнаха при вида ѝ. Това дори не беше бойна брадва, а някакво ръждясало сечиво, което джуджето очевидно беше намерило някъде и го бе сметнало за оръжие. Сестър стисна така наречената брадва с крака и си плю на ръцете.

Стрелите продължаваха да свистят и да се удрят в решетките на клетката. Една удари щита на Карамон, друга прикова ръкава на Тика към дървената стена и одраска ръката ѝ. Момичето за пръв път в живота си изпитваше толкова голям страх – по-голям дори от нощта, когато драконите нападнаха Солас. Искаше ѝ се да изпищи и Карамон да я прегърне с могъщите си ръце. Но той не смееше да помръдне.

Златна Луна прикриваше Терос със собственото си тяло. Лицето ѝ беше бледо, но решително. Тика стисна устни и си пое въздух. Отскубна стрелата от дървената стена и я захвърли на пода, без да обръща внимание на болката в ръката. Погледна на юг и видя, че обърканите от внезапното нападение и от бягството на Тоде драконяни вече се бяха организирали и тичаха към клетките, като стреляха по тях. Броните и мечовете, които бяха захапали в гущерските си уста, проблисваха.

– Драконяните идват! – обърна се тя към Танис, едва контролирайки гласа си.

– Сестън, побързай! – извика полуелфът.

Джуджето хвана брадвата, замахна с всичка сила и... не улучи ключалката. Брадвата едва не изхвърча от ръцете му. То сви извинително рамене и замахна отново. Този път улучи.

– Никакъв ефект! – докладва Стърм.

– Танис! – посочи разтрепераната ръка на Тика. Неколцина драконяни бяха съвсем наблизко и макар елфите да продължаваха да ги обсипват със стрели, всяка надежда за бягство вече изглеждаше невъзможна. Сестън отново халоса ключалката.

– Този път я одраска – изпъшка Стърм. – С тези темпове ще излезем след около три дни! А, бе, тези елфи какво правят все пак? Защо не нападат като хората?

– Не могат да се справят с такъв отряд! – отвърна заздравен Гилтанас и клекна до рицаря. – Ще дойдат и при нас! Ето, освободили са другите. – Той посочи двата фургона отпред.

Елфите бяха счупили ключалките и затворниците тичаха през глава към гората под прикритието на стената от стрели. Но когато пленниците се скриха сред дърветата, елфите отново отстъпиха.

Драконяните нямаха намерение да ги преследват в гората. Бяха вперили поглед в последната клетка и във фургона с вещите на

затворниците. Ясно се чуваха крясъците им. Значението се подразбираше: „Избийте затворниците и се спасявайте поединично.“

Всички знаеха, че драконяните ще стигнат до тях преди елфите. Танис изруга. Нямаше никаква надежда. Някой до него се размърда – Физбан се опитваше да се изправи на крака.

– Недей, старче – дръпна го за робата Райстлин. – Покрий се. Една стрела се заби в островърхата шапка на стареца. Той измърмори нещо, но не й обърна внимание. Сивкавата утринна светлина го огряваше и го правеше идеална мишена. Драконяните го обсипаха със стрели, но не успяха да му сторят нищо, макар че той малко се подразни, когато една от тях се заби в торбата, която държеше в ръка.

– Лягай долу! – изрева Карамон.

Магьосникът коленичи, но само за да прошепне на Райстлин:

– Кажу ми, момче... – Една стрела изсвири точно там, където беше стоял до този момент. – Да ти се намира малко сушен птичи тор? Защото аз излизам.

– Легни на пода! – прошепна умоляващо Райстлин.

– Няма ли? Жалко. Тогава ще използвам нещо друго. – Старецът се изправи и нави ръкавите на робата си. Затвори очи, насочи ръце към вратата на клетката и започна да мълви странни думи.

– Какво е това заклинание? – попита Танис. – Разбираш ли го?

Райстлин се заслуша с напрегната физиономия. Изведнъж очите му се отвориха широко.

– Неее! – изкрещя той и дръпна робата на Физбан, за да наруши вгълбяването му. Но твърде късно. Той изрече последната дума и насочи показалец към ключалката на клетката.

– Скрийте се! – извика Райстлин и се хвърли под скамейката.

Сестън, който видя насочения към ключалката и към самия него пръст, побърза да се просне на земята. Тримата драконяни, които вече бяха стигнали до клетката, застинаха на място и го изгледаха ужасено.

– Какво ще стане? – извика Танис.

– Огненото кълбо! – отвърна Райстлин и в същия момент, сякаш от ръката на стареца, изригна топка оранжевочервен огън, която порази вратата и избухна. Пламъците обгърнаха всичко и Танис зарови лице в ръцете си. Удари го гореща вълна, която изгори дробовете му, а в гърлото му влезе дим. Драконяните изпищяха и се разнесе миризма на горяща гущерска плът.

– Подът гори! – изкрещя Карамон.

Танис отвори очи и направи опит да се надигне. Очакваше да види

само купчина черна пепел на мястото на Физбан – нещо подобно бе останало от драконяните, – но старецът беше жив и се взираше в стоманената врата, като гладеше разочаровано брадата си. Вратата продължаваше да е все така затворена.

– Това трябваше да свърши работа – промърмори той.

– Какво става с ключалката? – извика Танис, като се опитваше да види нещо през кълбата дим. Железните пръти на клетката се бяха нажежили до червено.

– Не помръдва! – отвърна Стърм. Той направи опит да се приближи до вратата и да я ритне, но тя беше толкова гореща, че не успя. – Може и да поддаде!

– Сестън! – Гласът на Таселхоф се извиси над пукота от огъня. – Опитай отново! По-живо!

Джуджето се изправи, замахна с брадвата, но пак не улучи. Замахна отново и този път нажеженият метал се пръсна, ключалката поддаде и вратата се отвори.

– Танис, помогни ми! – извика Златна Луна, която заедно с Ривъруайнд се мъчеше да извлече ранения Терос от горящата клетка.

– Стърм, погрижи се за останалите! – изкрещя полуелфът и кашляйки от дима, се запъти към вратата.

Докато останалите изскачаха един по един, Стърм се втурна към Физбан, който все още стоеше и се взираше тъжно във вратата.

– Хайде, старче! – Въпреки грубото обръщение той внимателно го хвана за ръката, а Карамон, Райстлин и Тика го пое на вратата на клетката.

Танис и Ривъруайнд извлякоха Терос, следвани от Златна Луна Тя и Стърм скочиха от горящата клетка точно в момента, в който дървеният под се разпадна.

– Карамон! Вземи оръжията от фургона! – изкрещя Танис. – Стърм, иди с него. Флинт и Таселхоф – за вас остават торбите. Райстлин...

– Аз... трябва сам да взема торбата си – изрече магьосникът и се разкашля. – И жезъла. Никой друг не трябва да ги докосва.

– Добре. – Танис размишляваше трескаво. – Гилтанас...

– Не съм ти подчинен, за да ми заповядваш, Танталас – процеди елфът и затича към гората, без да се обръща.

Танис не успя да отвърне нищо. В този момент се върнаха Стърм и Карамон. Ръцете на воина кървяха. Оказа се, че зад фургона се бяха скрили двама драконяни.

– Размърдайте се! – извика Стърм. – Идват още! Къде е твоят

приятел, елфът? – запитва той подозрително.

– Избяга в гората. Но, моля те, не забравяй, че те ни спасиха живота.

– Така ли? – присви очи Стърм. – Май сътрудничеството между тях и стареца се оказа почти толкова опасно, колкото и среща с дракон!

Изведнъж от дима изникнаха шестима драконяни, които спряха при вида на воините.

– Тичайте към гората! – изкрещя Танис и се наведе да помогне на Ривъруайнд да пренесат Терос.

Отнесоха ковача на сигурно място, прикривани от Стърм и Карамон. И двамата забелязаха, че тези същества не приличаха на драконяните, с които се бяха сблъскали досега. Броните и цветовете им бяха различни, а в ръцете си държаха арбалети и криви мечове, от които капеше някаква отвратителна течност. Тогава си припомниха приказките за драконяните, които се превръщали в киселина и чиито кости избухвали.

Карамон се втурна към тях като подивял и размаха меч си. Двама драконяни се строполиха на земята още преди да бяха разбрали какво става. Стърм нападна останалите четирима и успя да отреже главата на единия. Скочи срещу другите, но те се отдръпнаха далеч от обсега на меч му и ухилени зачакаха нещо.

Стърм и Карамон ги загледаха разтревожени и се чудеха какво става, но не задълго. Телата на мъртвите драконяни започнаха да се топят като мас в тиган. Издигна се жълтеникава пара, която се смеси с изтъняващия дим от горящата клетка, обгърна ги и двамата мъже се разкашляха. Почувстваха замайване и разбраха, че са отровени.

– Хайде! Връщайте се! – извика Танис откъм гората.

Стърм и Карамон запреплитаха крака сред дъжд от стрели. Около горящата клетка се насъбраха близо петдесет драконяни, които надаваха гневни крясъци. Те се спуснаха след тях, но нечий глас изрече: „*Хай!* Улсайн!“, и всички застинаха на място. От гората излязоха десет елфи, предвождани от Гилтанас.

– *Куен талас увенелеи!* – изкрещя той.

Карамон и Стърм най-накрая се присъединиха към останалите. Елфите прикриха отстъплението им.

– Последвайте ме – обърна се Гилтанас към спътниците на изискан общ език и направи знак на четирима елфи да вдигнат тялото на Терос.

Танис погледна назад към клетката. Драконяните стояха там и гледаха след тях.

– По-бързо! – пришпори ги Гилтанас. – Нямаме време за губене!

– Не искам да навлизам в Елфската гора – отвърна рязко Ривьруайнд.

– Няма страшно – успокой го Танис. – Имаш думата ми.

Варваринът го изгледа, но все пак тръгна заедно с останалите. Последни вървяха Карамон и Райстлин, които подкрепяха Физбан. Старецът гледаше назад към клетката, от която продължаваше да се издига тънка струя дим.

– Чудно заклинание. И никой не ми каза поне едно „благодаря“.

Елфите ги преведоха бързо през дивите пущинаци. Ако не бяха те, спътниците неминуемо щяха да се изгубят. Шумът от бойното поле постепенно заглъхна.

– Драконяните очевидно не изгарят от желание да ни последват в гората – усмихна се мрачно Гилтанас.

Танис вече бе видял укрилите се между дърветата въоръжени елфи и изобщо не се боеше от преследване.

Земята беше покрита с дебел пласт сухи листа. Голите дървета проскърцваха под напора на студения утринен вятър.

Спътниците се бяха схванали от неколкодневното пленничество и пристъпваха бавно, но се радваха, че могат да се раздвижат и стоплят. Гилтанас ги отведе на някаква полянка, където се бяха събрали и останалите затворници. Таселхоф огледа любопитно групата и поклати тъжно глава.

– Чудя се какво ли е станало със Сестън? Стори ми се, че успя да избяга.

– Не се притеснявай. – Танис го потупа по рамото. – Ще се оправи. Елфите не обичат земеровите, но няма да го убият.

Таселхоф отново поклати глава. Не елфите го притесняваха.

Пред бежанците се беше изправил един необикновено едър елф, който говореше нещо. Гласът му бе лишен от всякакви чувства, а изражението му беше сериозно и напрегнато.

– Вие сте свободни, доколкото някой в тази страна изобщо е свободен. Дочухме, че земите на юг от Пакс Таркас не са под владичеството на Верминаард. Затова ви предлагам да се отправите на югоизток. Трябва да стигнете възможно по-бързо и по-далеч още днес. Ще ви дадем малко храна и вода, но това е всичко. Друго нищо не можем да сторим за вас.

Хората стояха и премигнаха, зашеметени от неочакваната свобода.

Повечето бяха земеделци от покрайнините на Солас. Драконяните ги бяха заставили да наблюдават унищожаването на домовете им, а реколтата им беше отнета за изхранването на армията. Повечето от тях никога не бяха ходили по-далеч от Хейвън. За тях драконите и елфите бяха само същества от приказките, а сега те ги преследваха.

Сините очи на Златна Луна потъмняха. Тя знаеше какво изпитваха.

– Как може да си толкова жесток? – изкрещя гневно. – Погледни тези хора. Цял живот са живели в Солас, а ти им говориш да бягат в земи, населени с враждебно настроени раси...

– Какво искаш от мен? – прекъсна я елфът. – Да ги отведе със себе си на юг? Това, че ги освободихме, е напълно достатъчно. Моят народ има своите проблеми. Не мога да поема на плещите си и тези на човечите. – Той погледна групата бежанци. – Предупреждавам ви. Времето теche. Тръгвайте!

Златна Луна се обърна с поглед към Танис, но той поклати мрачно глава.

Един мъж изгледа с омраза елфите и повлече крака към пустата пътека, която водеше на юг. Останалите мъже праметнаха оръжията си през рамо, жените взеха на ръце децата си и всички тръгнаха.

Златна Луна пристъпи към елфа.

– Как може да не те е грижа за...

– Хората ли? – изгледа я хладно елфът. – Катаклизмът ни сполетя точно заради тях. Те предизвикаха боговете и в гордостта си поискаха сила, която покорно дадоха на Хума. Хората бяха тези, които накараха боговете да извърнат лица от ...

– Не е вярно! – изкрещя Златна Луна. – Боговете са сред нас!

Очите на Потииос проблеснаха гневно. Понечи да извърне гръб, но Гилтанас отиде до него и му каза няколко думи на елфски.

– Какво си говорят? – запита подозрително Ривъруайнд.

– Гилтанас му казва, че Златна Луна е излекувала Терос – отвърна бавно Танис. От много, много години не бе чувал и произнасял нито дума на този език. Беше забравил красотата му, която пронизваше душата му и караше сърцето му да кърви.

Видя как Потииос недоверчиво разшири очи. Тогава Гилтанас посочи към него. Двамата братя се обърнаха и го загледаха с напрегнати лица. Ривъруайнд също го погледна и видя, че полуелфът стоеше блед, но горд.

– Ти се върна в родната си земя, но май не си много добре дошъл? – подметка той.

– Така е – отвърна мрачно Танис, защото знаеше какво си мисли варваринът и разбираше, че не засяга тази тема само от любопитство. В много отношения сега се намираха в по-голяма опасност, отколкото в кевана на Фюмастъра.

– Ще ни отведат в Куалиности – продължи бавно Танис. Думите явно му причиняваха огромна болка. – Не съм бил там толкова много години, Флинт знае, че никои не ме е гонил, но не бяха много и онези, които съжالياха, че съм си тръгнал. Ти веднъж го каза, Ривъруайнд – за хората аз съм полуелф, а за елфите – получовек.

– Тогава по-добре да тръгнем с останалите – предложи варваринът.

– Никога няма да излезеш жив оттук – измърмори Флинт.

Танис кимна.

– Огледай се.

Ривъруайнд видя елфите, които се придвижваха между дърветата като сенки. Кафеникавите им одежди се сливаха с дивата природа, която беше техен дом.

Разговорът между двамата братя приключи и Потииос премести поглед от Танис към Златна Луна.

– Гилтанас ми разказа някои странни работи, които трябва да се проучат допълнително. Затова ви предлагам нещо, което ние от години не сме предлагали на човешките същества – гостоприемство. Ще бъдете наши почетни гости. Последвайте ме, ако обичате.

Той махна с ръка и от гората се показаха поне две дузини елфи, които обкръжиха спътниците.

– По-уместно ми се струва „почетни затворници“. Няма да ти е леко, момче – прошепна Флинт на Танис.

– Знам, приятелю. Знам!

Глава 5 Говорителят на Слънцата.

– Никога не съм мислила, че съществува такава красота – сподели тихо Златна Луна.

Преходът се беше оказал труден, но онова, което се откри пред тях, надхвърляше всички очаквания. Спътниците стояха на една скала, под която се простираше славният град Куалиности.

В четирите му края се издигаха високи и изящни кули от бял мрамор и сребро, свързани с чудни арки, подобни на дантела. Бяха толкова

здрави, че издържаха тежестта на цели сгради, и същевременно изглеждаха толкова крехки, че дори кацнала отгоре им птичка можеше да наруши равновесието. Тези блестящи арки, изработени от джуджета, представляваха границите на града. Около Куалиности нямаше друга стена. Градът на елфите беше напълно открит към дивата природа наоколо.

Постройките в Куалиности по-скоро я подчертаваха, вместо да я скриват. Къщите и магазините бяха от дялан розов кварц. Високи и стройни като трепетлики, те се извиваха по спираловидните улици, застлани също с кварц. В центъра се издигаше кула от чисто злато, която разпръскваше отблясъци, сякаш грееше. Градът изглеждаше като оазис на спокойствието и красотата на отминалите векове. Ако те все още съществуваха някъде в Крин, то бе в Куалиности.

– Изчакайте тук. Извинявам се за дългото пътуване. Знам, че сте изморени и гладни... – Карамон го погледна с надежда. – ...но ще трябва да ви помоля за още малко търпение. Извинете ме. – Гилтанас се поклонил и се присъедини към брат си.

Карамон прерови торбата си за пети път, надявайки се да открие нещо за хапване. Райстлин четеше книгата със заклинания, като изговаряше безмълвно по-трудните думи и се опитваше да открие значението им, правилната им употреба и място. Те щяха да накарат кръвта му да заври и така да му подсказват, че заклинанието вече е в негова власт. Останалите разглеждаха града и се любуваха на древното му великолепие. Дори Ривървайнд изглеждаше развълнуван. Чертите на суровото му лице се смекчиха и той прегърна Златна Луна. В този миг грижите и несгодите останаха назад и двамата се наслаждаваха на близостта си. Тика стоеше настрана и ги наблюдаваше с копнеж. Таселхоф рисувахе карта на пътя от Гейтуей до Куалиности, въпреки че Танис го беше предупредил, че този път е таен и елфите изобщо няма да му позволят да я изнесе. Старият Физбан спеше. Стърм и Флинт наблюдаваха Танис с тревога – Флинт, защото единствен се досещаше за емоциите, които го измъчваха, а Стърм, защото знаеше какво е да се върнеш там, където си израснал, и да откриеш, че не си желан.

Рицарят положи ръка на рамото му.

– Не е лесно да се завърнеш у дома, приятелю.

– Така е – отвърна тихо Танис. – Мислех, че отдавна съм скъсал с миналото, но се оказа, че не съм бил прав. Колкото и да не ми се иска, Куалиности е част от мен.

– Шшт, Гилтанас идва – предупреди ги Флинт.

Елфът се приближи до Танис и изрече на елфски:

– Изпратихме бързоходци, които се върнаха и докладваха, че баща ми е пожелал да ви види. Всичките. Веднага. В Кулата на Слънцето. Съжалявам, но почивката и гощавката се отлагат-. Може да ви се струва жестоко и нелюбезно, но...

– Гилтанас – прекъсна го Танис на общия език, – преживяхме ужасни прекеждия. Минахме през места, където бродеше смъртта, и това не е метафора. Няма да припаднем от глад и умора. – Той погледна към Карамон и довърши: – Поне някои от нас.

Воинът въздъхна и пристегна колана си.

– Благодаря – отвърна рязко Гилтаиас, – радвам се, че проявяваш разбиране. А сега, ако обичате, последвайте ме, при това възможно най-бързо.

Спътниците припряно събраха багажа си и събудиха Физбан. Той се надигна, но се спъна в някакъв пън.

– Гаден чвор! – процеди и го удари с тояжката си. – Видя ли? Опитайте се да ме спъне! – обърна се към Райстлин. Магьосникът напъха скъпоценната книга в джоба си.

– Видях, старче – усмихна се той и му помогна да се изправи, Физбан се опря на рамото му и двамата поеха след останалите. Танис ги наблюдаваше и се чудеше. Старецът очевидно беше безобиден хахо. Но полуелфът не можеше да забрави неописуемия ужас в очите на Райстлин, когато се събуди и го видя надвесен над главата му. Какво беше видял? Знаеше ли нещо за този старец? Напомни си да го попита. Сега предстояха по-важни неща. Той ускори крачка и се изравни с елфа.

– Кажете ми, Гилтанас, какво става? – попита го той на елфски. Думите, които отдавна не бе използвал, се връщаха неохотно в съзнанието му. – Мисля, че имам право да знам.

– Така ли? – Гилтанас го стрелна с крайчеца на бадемовите си очи. – Теб те интересува какво става с елфите? Та ти вече едва говориш езика ни!

– Естествено, че ме интересува! Във вените ми тече същата кръв като вашата.

– Защо тогава парадираш с онова, което си наследил от човешката раса? – Гилтанас посочи брадясалото му лице. – Мисля, че трябва да се срамуваш... – Той прехапа устни и се изчерви.

Танис кимна тъжно.

– Да, срамувам се и затова се магнах оттук. Но кой ме накара да се срамувам?

– Прости ми, Танталас. Думите, които изрекох, бяха жестоки, но

наистина нямах това предвид. Просто... не знам дали разбираш пред каква опасност сме изправени!

– Кажи ми! – Танис се разкрещя от безсилие. – Искам да знам!

– Смятаме да напуснем Куалинести.

Полуелфът спря и го загледа невярващо.

– Да напуснете Куалинести! – повтори той и от вълнение премина на общия език. Останалите го чуха и се спогледаха уплашено. Лицето на Физбан помръкна и той подръпна брадата си.

– Това не може да е истина! – снижи глас Танис. – Да напуснете града! Защо? Нещата едва ли са чак толкова лоши!

– Дори по-лоши, отколкото си мислиш – отвърна тъжно Гилтанас. – Погледни, Танталас. Това, което виждаш, са последните дни на Куалинести.

Танис се огледа. Бяха навлезли в покрайнините на града. На пръв поглед всичко си бе съвсем същото, както го беше оставил преди петдесет години. Не се бяха променили нито улиците, които светеха от чистота, нито трепетликите между постройките. Листата им блестяха на утринната светлина, а златистите и сребристи клони се полюшваха и сякаш пееха. Всичко изглеждаше точно така, както елфите обичаха да бъде – прекрасно, подредено, непроменено...

Не, не е така, изведнъж осъзна Танис. Песента на дърветата не беше веселият роман, който помнеше. Сега бе тъжна и потискаща. Куалинести *наистина* се беше променил и промяната бе в самата му същност. Той се опита да вникне в нея и да я разбере, но душата му потрепери, усетила загубата. Да! Променил се беше въздухът. В него витаеше напрежение като пред буря. И докато вървеше по улиците на родния си град, видя неща, които никога преди не бе виждал – прибързаност, недоброжелателност, нерешителност. Видя паника, отчаяние и безнадеждност.

Жените се срещаха с приятелките си, ридяха на раменете им и отново поемаха всяка в своята посока. Децата се разождаха безцелно, усещайки, че шумните и весели игри са неуместни. Мъжете се събираха на групи, държаха се непрекъснато за дръжките на мечовете си и не изпускаха от очи семействата си. Навсякъде горяха огньовете. Елфите хвърляха в тях всичко скъпо на сърцата им, което не можеха да отнесат със себе си. Предпочитаха да го унищожат, но да не го оставят в ръцете на мрака.

Танис скърбеше за Солас, но това, което видя сега, прободеше сърцето му като нож. Досега не си беше давал сметка какво означава за него

Куалиности. Не вярваше, че ще се завърне някога тук, но не можеше да си представи, че този град ще престане да съществува. А сега трябваше да преживее и това – родният му дом да загине пред очите му.

– Какви са плановете ви? Къде смятате да отидете? Ще успеете ли? – Въпросите напирара един след друг.

– Скоро, много скоро ще получиш отговор на тези въпроси и на още много други – отвърна Гилтанас.

Кулата на Слънцето се издигаше над всички останали сгради. Отразените от нея слънчеви лъчи създаваха илюзията за живо същество. Спътниците влязоха в пълно мълчание, покорени от красотата и величието на древната постройка. Само Райстлин не изглеждаше впечатлен. За неговите очи не съществуваше красота. Те виждаха само смъртта.

Гилтанас ги заведе в един малък алков.

– Тази стая се намира точно до голямата зала. Баща ми има среща с Главите на родовете, за да уточнят подробностите по евакуацията. Брат ми отиде да му съобщи, че сте пристигнали. Когато свърши с тях, ще ви повика. – Той направи някакъв жест и се появиха елфи с кърпи и легени с вода. – Освежете се, доколкото можете, за краткото време, с което разполагате.

Спътниците пиха вода и измиха поне лицата и ръцете си. Стърм свали наметалото си и започна да чисти доспехите си с една от кърпичките на Таселхоф. Златна Луна среса разкошната си коса и уви плътно пелерината около тялото си. С Танис решиха, че никой не трябва да вижда медальона ѝ, докато не му дойде времето, тъй като някой можеше да го познае. Физбан се опита да приглади опърпаната си шапка, но не постигна особен успех. Карамон се оглеждаше, надявайки се да открие нещо за ядене. Гилтанас стоеше встрани с бледо и изпито лице.

Не след дълго Потхиос се появи в арката на вратата.

– Викат ви – обяви сухо той.

Те пристъпиха в покоите на Говорителя на Слънцата. От стотици години насам в това помещение не бе стъпвал човешки крак. Тук никога не беше влизал и кендер, а последните джуджета, посещавали кулата, бяха онези, участвали в построяването ѝ преди много години.

– О, това наистина е майсторска изработка – промърмори със страхопочитание Флинт и очите му се просълзиха от вълнение.

Залата беше кръгла и изглеждаше много по-голяма, отколкото позволяваха размерите на самата кула – изцяло от бял мрамор, без никакви греди или колони. Таванът бе висок няколко десетки метра и

представляваше купол, украсен с великолепна мозайка, изобразяваща в едната си половина синьото небе и слънцето, а в другата – двете луни и звездите. Двете половини бяха разделени с дъга.

В залата нямаше осветление. Светлината проникваше през широки-те прозорци и се насочваше чрез система от огледала така, че винаги да е светло, независимо от положението на слънцето. Лъчите му се събираха в средата на помещението и осветяваха трибуната на Говорителя.

Нямаше места за сядане – елфите стояха прави. На срещата присъстваха само тези, които родовете бяха избрали за свои глави. Имаше много жени, повече, отколкото Танис си спомняше да е виждал навремето. Много от тях бяха облечени в пурпурни одежди – цвета на траура. При елфите повторен брак не беше разрешен и онзи, чийто спътник в живота починаше, не се женеше отново. Така придобиваше доживотен статут на Глава на рода.

Въведоха ги в предната част на залата. Елфите им сториха място, без да продумат дума, но ги гледаха странно – особено джуджето, кендера и двамата варвари, които изглеждаха съвсем не на място в кожени-те си дрехи. При вида на гордия и благороден соламнийски рицар се разнесе шушукане. Брожение предизвика и странният вид на Райстлин, особено червената му роба. Магьосниците-елфи носеха бели роби, тъй като се занимаваха с бяла магия. Тук червеният цвят на неутралитета бе непознат – смятаха, че от черния го дели само една крачка След като тълпата се успокои, Говорителят на Слънцата пристъпи на трибуната.

Танис не го бе виждал от много години. Всъщност той бе неговият втори баща. Все така беше висок, по-висок дори от сина си Потюос, и носеше жълтата роба, която обличаше при изпълнение на официалните си задължения. Лицето му изглеждаше напрегнато, а жестовете – отсечени. Бяха го нарекли Говорител на Слънцата преди повече от сто години. Онези, които знаеха името му, никога не го произнасяха на глас, включително и децата му. Танис видя, че косата му се беше прошарила и по лицето се бяха появили бръчки от грижи и тъга.

Елфите поведоха новодошлите към него, а Потюос се присъедини към брат си. Говорителят протегна ръце и извика синовете си по име. Те се приближиха и го прегърнаха.

– Синове мои – започна с треперещ глас той и Танис се зачуди на тази проява на емоции. – Мислех, че никога повече няма да ви видя. Разкажете ми за нападението... – обърна се той към Гилтанас.

– Нека първо ти представя гостите – прекъсна го малкият му син.

– Разбира се, извинявай. – Говорителят прокара трепереща ръка

през лицето си и сякаш се състари още повече. – Простете ми, гости. Приветствам ви с добре дошли в това кралство, където от години не е стъпвал крак на чужденец.

Гилтанас прошепна нещо в ухото му и Говорителят направи знак на Танис да се приближи. Тонът му бе хладен, жестовите пестеливи, но любезни.

– Това наистина ли си ти, Танталас, сине на жената на брат ми? Много години изминаха. Всички се чудехме какво е станало с теб. Добре дошъл в родината си, макар да се боя, че ще видиш само – последните й дни. Моят дъщеря особено ще се зарадва да те види. Тя дълго тъгуваше по другаря си от детинство.

При тези думи лицето на Гилтанас се изопна и погледът му потъмня. Танис се изчерви, направи нисък поклон, но не отвърна нищо.

– Приветствам и всички вас и се надявам да науча нещо повече за всеки един. Няма да ви задържам, но първо трябва да науча какво става по света. След това ще можете да си починете и да се освежите. Сине – обърна се той към Гилтанас, доволен, че е приключил с формалностите, – разкажи за атаката срещу Пакс Таркас. Гилтанас пристъпи напред със сведена глава.

– Провалих се, Говорителю.

Сред елфите премина озадачен шепот. Изражението на Говорителя остана непроменено, само въздъхна и впери отсъстващ поглед през огромния прозорец.

– Продължавай!

Гилтанас преглътна и заговори толкова тихо, че тези, които стояха отзад, почти не го чуваха.

– Пътувах на юг с моите воители, както беше планирано. Всичко вървеше добре. Открихме група човечи-партизани, бегълци от Гейтуей, които се присъединиха към нас. Неочаквано налетяхме на челните отряди на драконяните армии. Бихме се до последно, елфи и хора, но те ни превъзхождаха. Аз бях ударен по главата и оттам нататък не помня нищо. Когато се съвзех, лежах на бойното поле, заобиколен от трупове на другарите си. Драконяните бяха доубили ранените, а мен явно са ме помислили за мъртъв. – Той замълча и се прокашля. – Горските друиди се погрижиха за раните ми. От тях научих, че много от моите воители са останали живи, но са пленени. Оставих друидите да погребат мъртвите и последвах драконяните. Те ме отведоха в Солас.

Гилтанас замълча. Лицето му лъщеше от пот, а ръцете му трепереха. Той отново се изкашля, опита се да каже нещо, но не успя. Баща му

го наблюдаваше с нарастваща тревога.

– Солас е разрушен – каза накрая. Публиката затаи дъх.

– Могъщите валенови дървета са изгорени. Останали са съвсем малко.

Елфите се размърдаха и закрещяха. Говорителят вдигна ръце, за да въдвори ред.

– Това е скръбна новина. Жалко за дърветата – бяха по-стари дори от нас. Но, продължавай. Какво стана с отряда?

– Намерих ги приковани към стълбове заедно с хората, които ни помогнаха. – Елфът произнасяше думите с мъка. – Бяха заобиколени от драконяни-стражи. Надявах се да успея да ги освободя през нощта. Но... – Гласът му изневери напълно и той наведе глава. Брат му отиде при него и го прегърна. Гилтанас се изправи. – В небето се появи червен дракон...

Откъм тълпата се чува възклицания на потрес и неверие.

– Да, Говорителю. – Гласът на Гилтанас бе неестествено висок и напрегнат. – Вярно е. Чудовищата са се върнали в Крин. Червеният дракон кръжеше над Солас и хората бягаха ужасени. Накрая качна на градския площад. Туловището му изпълни пространството. Крилете му сееха смърт, а опашката поваляше дървета. Жълтите му очи блестяха, от челюстите му се точеха зелени лиги, ноктите му оряха земята... а на гърба му яздеше човек. Беше много едър и носеше черната роба на посветен на Кралицата на Мрака. Шапката му бе в черно и златно. Криеше лицето си зад маска в същите цветове, която наподобяваше глава на дракон. Когато се приземи, драконяните паднаха ничком. Таласъмните и човечите, които се биеха на страната на драконяните, се разтрепериха от ужас. Някои дори избягаха. Единствено примерът, който ми дадоха моите воители, ми вдъхна кураж да остана.

Те се държаха достойно и запазиха мълчание, въпреки че страхът от дракона бе поразил и тях. Това не се хареса на ездача. Той ги гледа известно време и заговори с глас, който сякаш идваше от дълбините на Бездната. Думите все още изгарят съзнанието ми.

„Аз съм Верминаард, Господар на драконите от севера. Моята мисия е да освободя тази земя и хората от лъжливата вяра, насаждана от онези, които наричат себе си Търсачи. Много люде дойдоха да ми служат с радост, за да допринесат за великата кауза. Бях милостив към тях и им дадох благословията на моята богиня. Аз владея лечителски умения като никой друг на земята и затова знайте, че представлявам истинските богове. Но вие, които сега стоите пред мен, се осмелихте да се

опълчите. Предпочетохте да се съпротивлявате и затова ще ви накажа жестоко за назидание на всеки, който дръзне да избере лекомислието вместо мъдростта.“

Тогава той се обърна към елфите и каза: „Нека този акт възвести намерението ми да избия вашата раса до крак, както ми повели моята богиня. Хората могат да бъдат научени да виждат грешките си, но елфите – никога! Това е последното предупреждение към всички! Янтар, унищожни ги!“ И драконът издиша огън към прикованите за стълбовете. Те изгоряха в страшна агония...

В залата не се чуваше никакъв звук. Ужасът бе твърде голям, за да се изрази с каквито и да било думи.

– Обхвана ме ярост – продължи Гилтанас. Личеше, че преживява отново всичко. – Втурнах се към моите хора, за да умра с тях, но една силна ръка ме хвана и ме дръпна назад. Беше Терос Айрънфелд, ковачът на Солас. „Не му е сега времето да умираш, елфе“ – каза ми той. – „Време е за отмъщение!“ – И тогава... припаднах, а той ме занесе в къщата си, излагайки на опасност собствения си живот. И ако тази жена не го беше излекувала, наистина щеше да плати с живота си за това, че помогна на един елф!

Гилтанас посочи Златна Луна, която стоеше в края на групата, скрила лице под кожената си шапка. Говорителят я погледна. Същото сториха и останалите елфи. Дочу се мрачно мърморене.

– Човекът, когото донесохме днес, е Терос, Говорителю – потвърди Потхиос. – Едноръкият. Нашите лечители казаха, че ще оживее, но го е спасило само чудо.

– Ела насам, жено от Равнините – заповяда Говорителят.

Тя пристъпи към трибуната. Ривъруайнд застана до нея. Двама елфи побързаха да му препречат пътя, но той само ги изгледа и остана на мястото си.

Златна Луна стоеше пред Говорителя с гордо вдигната глава. Свали качулката си и слънцето огря разпиляната по раменете ѝ великолепна коса. Елфите занемяха пред красотата ѝ.

– Твърдиш, че си излекувала този човек – Терос Айрънфелд? – запита я надменно Говорителят.

– Нищо не твърдя – отвърна спокойно Златна Луна. – Твоят син сам видя, че го излекувах. Съмняваш ли се в думите му?

– Не, но той е бил твърде объркан и болен. Може да не е различил магията от лечението.

– Погледни това! – Златна Луна разкопча наметката си и му показа

медальона, който заблестя от слънчевите лъчи. Говорителят слезе от трибуната и пристъпи към нея с невярващо изражение. Внезапно чертите му се изкривиха от ярост.

– Богохулство! – изкрещя той и посегна да откъсне амулета от шията ѝ.

Избухна синя светлина и Говорителят се свлече на пода с болезнен вик. Елфите се разкрещяха и извадиха мечове. Същото сториха и спътниците. Стражите побързаха да ги обкръжат.

– Престанете! – внезапно извика Физбан и пристъпи към трибуната отмествайки мечовете, сякаш бяха трепетликови клони. Елфите го изледаха изумено, тъй като очевидно не можеха да го спрат. Старецът измърмори нещо под нос, отиде до проснатия на пода Говорител и му помогна да се изправи.

– Сам си го изпроси, нали знаеш? – изтупа робата му той.

– Кой си ти? – едва успя да продума Говорителят.

– Ммм... Какво беше онова име? – Старецът потърси с поглед Таселхоф.

– Физбан – отзова се на мига кендерът.

– Да, Физбан. Аз съм Физбан. – Магьосникът поглади бялата си брада. – А сега, Солостаран, предлагам да наредиш на стражите си да се отдръпнат, за да се успокоят всички присъстващи. Лично аз много бих искал да чуя разказа на тази млада жена, а и за теб ще е полезно да я изслушаш. Освен това няма да ти навреди, ако ѝ се извиниш.

Старецът насочи пръст към Говорителя, но в този момент опърпаната му шапка се свлече над очите му.

– Помощ! Ослепях! – извика той.

Райстлин побърза да отиде при него, поглеждалки предпазливо стражите. Хвана го за ръката и оправя шапката му.

– Ох, благодаря на истинските богове! – Физбан премигна и отстъпи от трибуната.

Говорителят го наблюдаваше озадачено. След това, като насън, се обърна към Златна Луна.

– Извини ме, жено от Равнините. Вече триста години сред елфите няма посветени и от триста години насам никой в тази страна не е виждал символа на Мишакал. Помислих, че амулетът е фалшив и сърцето ме заболя. Прости ми. Толкова сме отчаяни, че не виждаме надеждата, когато ни спохожда. Моля те, ако не си обидена, разкажи ни историята си.

Златна Луна започна оттам, как ги бяха прогнали с Ривъруайнд,

замеряйки ги с камъни, описа срещата в хана с бъдещите си спътници и пътешествието до Ксак Тсарот. Разказа как бе унищожила дракона и как беше получила медальона на Мишакал. Но не спомена и дума за Дискосвете.

Докато говореше, лъчите на слънцето се издължиха и настъпи здрач. Когато привърши, Говорителят дълго време не продума нищо.

– Трябва да обмисля всичко и да разбера какво означава то за нас – каза накрая и се обърна към спътниците: – Виждам, че сте изморени и единствено волята ви ви крепи. Всъщност – усмихна се той и погледна към Физбан, който се беше подпрял на една колона и похъркваше сладко – някои вече спят прави. Дъщеря ми Лорана ще ви отведе на едно място, където можете да забравите грижите си. Довечера ще има празненство във ваша чест, затова, че ни донесохте надежда. И нека се радвате на покоя на истинските богове.

Тълпата се раздели и пропусна дъщерята на Говорителя, която застана пред него. Челюстта на Карамон увисна, очите на Ривъруайнд се разшириха. Дори Райстлин се загледа в нея и най-последно съзря красотата, тъй като старостта не я беше докоснала. Косата ѝ бе с цвят на мед и се спускаше на вълни чак до китките на ръцете ѝ. Кожата ѝ бе гладка, с цвят на дърво. Чертите ѝ бяха изящни като на всички елфи, устните – плътни и сочни, а цветът на очите ѝ се менеше като облак на залез.

– Кълна се в рицарската си чест – изрече развълнувано Стърм, – никога не съм виждал такава красота.

– Няма и да видиш – не и в този свят – измърмори Танис.

Спътниците го изгледаха изненадано, но той не им обърна внимание. Погледът му бе прикован в Лорана. Стърм погледна Карамон, който мушна брат си в ребрата, Флинт поклати глава и въздъхна.

– Сега вече ми е ясно – сподели Златна Луна с Ривъруайнд.

– Какво? Какво? – намеси се Таселхоф – Тика, ти разбираш ли нещо?

Тя усети само, че когато погледна Лорана, се почувства зле облечена, луничава и червенкоса. Придърпа блузата над пищния си бюст и ѝ се прииска да беше по-затворена и да нямаше какво толкова да разкрива.

– Ще ми обясните ли какво става? – прошепна Таселхоф, като видя погледите, които останалите си размениха.

– Нямам представа! – процеди Тика. – Знам само, че Карамон се държи като пълен глупак. Виж го този вол! Човек може да си помисли, че му е взела акъла.

– Тя е много хубава – отбеляза Тас, – но не прилича на теб. По-слаба е, върви като дърво и...

– О, я млъквай! – разгневи се Тика и го блъсна така, че едва не го събори на земята.

Кендерът я изгледа обидено и отиде при Танис, твърдо решен да не го остави на мира, докато не изкопчи нещо.

– Добре дошли в Куалинести, скъпи гости – прошепна плахо Лорана с глас като ромон на горски поток. – Моля, последвайте ме. Храната и напитките ви очакват съвсем наблизо.

Тя пристъпи грациозно и спътниците я пропуснаха, както бяха сторили елфите. Лорана сведе клепачи и се изчерви. Вдигна поглед само веднъж, когато мина покрай Танис – съвсем бегъл поглед, който само той видя. Чертите му се изопнаха и погледът му потъмня.

– След като събудиха Физбан, всички напуснаха Кулата на Слънцето.

Глава 6 Танис и Лорана.

Лорана ги поведе към сенчестата трепетликова горичка в центъра на града. Тук, макар да бяха заобиколени от сгради и улици, се почувстваха като в гората. Единствено ромонът на някакъв поток нарушаваше тишината. Тя посочи овошките и им предложи да си наберат плодове. Млади девойки донесоха кошници с пресен дъхав хляб. Спътниците се измиха в потока и се разположиха на мекия мъх, за да се насладят на спокойствието.

Само Танис отказа да хапне каквото и да било, погълнат от мислите си. Таселхоф не го изпускаше от поглед, разяждан от неимоверно любопитство.

Лорана бе идеалната домакиня. Провери дали всички са се настанили удобно и размени по няколко думи с всеки.

– Флинт Файърфордж, нали? – попита тя. Джуджето се изчерви от удоволствие. – Още пазя някои от прекрасните играчки, които някога направи за мен. Липсваше ни през всичките тези години.

Флинт изгуби дар-слово и изпи на един дъх пълно канче вода.

– Ти си Тика? – Лорана се спря до сервитьорката.

– Тика Уейлън – отвърна с дрезгав глас момичето.

– Какво прекрасно име! И косата ти е разкошна. – Тя докосна

възхитено червеникавите ѝ къдрици.

– Мислиш ли? – Тика се изчерви, защото видя, че Карамон я наблюдава.

– Разбира се! Това е цветът на огъня. С такава коса трябва да имаш и подходящ дух. Чух, че в хана си спасила живота на брат ми. Извънредно съм ти задължена.

– Благодаря. Твоята коса също е прекрасна.

Лорана се усмихна и продължи нататък, но Таселхоф забеляза, че погледът ѝ неизменно се отклоняваше към Танис. И когато полуелфът внезапно захвърли една ябълка на земята и изчезна сред дърветата, тя побърза да се извини и го последва.

– Аха, сега ще разбере какво става – рече си Тас, огледа се и тръгна след нея.

Както се промъкваше между дърветата, замалко да се натъкне на Танис, който стоеше пред пенливия поток и пускаше в него опадалите листа. Тас долови движение вляво от себе си и побърза да се скрие в храстите. От другата пътека се появи Лорана.

– *Танталас Куусиф нан-Пах!*

Това бе елфското му име и Танис се обърна. Тя обви ръце около врата му и го целуна.

– Уф! – отдръпна се и го изгледа закачливо. – Обръсни тази ужасна брада. Боде! А и с нея не приличаш на Танталас.

Той внимателно я отблъсна от себе си.

– Лорана...

– Добре, добре, не исках да те ядосам. Ако трябва, ще се науча да я харесвам. Защо не ме целунеш? – примоли се тя. – Е, след като ти не искаш, аз ще те целувам, докато ми отвърнеш. – Тя продължи да го целува, но накрая Танис успя да се измъкне от прегръдката ѝ.

– Лорана, престани! – сриза я той и ѝ обърна гръб.

– Защо? Какво има? Толкова време те нямаше. Ти си моят годеник, нали не си забравил? Нормално е едно момиче да целува годеника си.

– Мина много време, а и тогава бяхме деца. Това бе само игра – романтична и тайна. Знаеш какво щеше да стане, ако баща ти беше научил. Гилтанас разбра, нали?

– Разбира се! Аз му разказах всичко. Но не предполагах че ще реагира така! Знаем какво ти е наговорил – след това ми обясни всичко. Почувствал се е ужасно.

Танис я хвана за китките и я задържа.

– Но то беше вярно, Лорана! Аз съм една нещастна издънка

зачената с насилие. Баща ти имаше пълното право да ме убие! Не мога да му навлека подобен позор след всичко, което стори за мен и майка ми. Това бе една от причините да замина, а и освен това трябваше да разбере кой съм и къде ми е мястото.

– Ти си Танталас, моят годеник, и мястото ти е тук! – извика Лорана и се отскубна от ръцете му. – Виж! Още нося пръстена и знам защо си тръгна – страхуваше се да ме обикнеш. Но нещата се промениха – ти вече си герой. Моля те, нека се оженим. Нали затова се върна?

– Лорана – изрече нежно, но непреклонно Танис, – върнах се съвсем случайно.

– Не! Не ти вярвам!

– Чу разказа на Гилтанас. Ако Потииос не ни беше спасил, сега щяхме да сме в Пакс Таркас.

– Той си измисля! Не е искал да ми каже истината. Ти се върна, защото ме обичаш. Няма да слушам повече!

– Не исках да ти го казвам, но, изглежда, се налага – промълви неохотно Танис. – Обичам и една жена – казва се Китиара. Това не означава, че не обичам и теб. Обичам те... – Гласът му изневери.

Момичето вперил поглед в него и пребледня.

– Наистина те обичам, Лорана. Но не мога да се ожена за теб, защото обичам и нея. Сърцето ми е раздвоено, точно както и кръвта ми. – Той свали пръстена с бръшляновите листенца и ѝ го подаде. – Освобождавам те от всички обещания пред мен и те моля да сториш същото.

Тя безмълвно пое пръстена, погледна към Танис, но като видя на лицето му единствено съжаление, извика и го захвърли. Пръстенът се изтърколи право в краката на Тас. Кендерът го вдигна и го мушна в една от торбите си.

– Лорана – прошепна тихо Танис и я прегърна. – Толкова съжалявам. Не съм искал...

Таселхоф се измъкна внимателно от хрусталака и пое обратно по пътеката.

– Е – въздъхна доволно той, – сега поне знам какво става. Танис се събуди внезапно и видя надвесения над него Гилтанас.

– Тя е добре – продума тихо елфът. – Приятелките ѝ я доведоха у дома. Предаде ми какво си казал. Искам само да знаеш, че те разбирам. Точно от това се страхувах и тогава. Човешката ти половина те тегли към хората. Опитях се да ѝ го обясня, като се надявах да не я заболи. Сега ме разбра. Благодаря ти, Танталас. Знам, че не ти е било лесно.

– Не беше – преглътна с усилие Танис. – Ще бъда честен, Гилтанас

– обичам я. Наистина. Просто...

– Моля те, не говори повече. Нека нещата останат такива, каквито са, и ако не можем да бъдем приятели, то поне да се уважаваме. – Лицето на елфа беше бледо и изпито. – Трябва да се пригответе – фестивалът започва, щом изгрее сребърната луна. Освен това ще има заседание на Висшия Съвет. Време е да вземем някои важни решения.

Гилтанас се отдалечи. Танис остана загледан след него, въздъхна и отиде да събуди останалите.

Глава 7

Решението на спътниците.

Празненството в Куалиности напомни на Златна Луна за погребението на майка ѝ. Точно като фестивала, трябваше да бъде радостно събитие – все пак Тъжна песен беше станала богиня. Но хората просто не можеха да приемат смъртта на тази прекрасна жена. Скръбта на целия град почти граничеше с богохулство.

Погребението на Тъжна песен бе най-пищното в Кве-шу. Скръбещият ѝ съпруг не беше пожалил никакви средства. Подобно на тазвечерния банкет имаше много храна, но малцина ядоха. От време на време някой напускаше масата, тъй като не издържаше на обзелата го скръб.

Споменът бе толкова ярък, че Златна Луна не хапна почти нищо. Всичко ѝ се струваше с вкус на пепел. Ривъруайнд я наблюдаваше с тревога. Потърси ръката ѝ под масата, тя я стисна с благодарност и почувства как силата му се влива в нея, фестивалът се състоя в двора до златната кула. Около кристалната платформа на най-високия хълм нямаше стени и се откриваше разкошна гледка към града, тъмните гори отвъд и дори към тъмновиолетовия хребет на планините Таркадан, далеч на юг. Но гостите или не виждаха тази красота, или мисълта, че всичко това скоро няма да го има, изпълваше сърцата им.

Златна Луна седеше от дясната страна на Говорителя. Той се опита да завърже някакъв разговор с нея, но грижите и тревогите му така го бяха обсебили, че след малко млъкна.

От лявата му страна беше Лорана. Тя дори не се преструваше, че яде. Седеше с наведена глава и разпиляна по лицето коса, а когато вдигнеше поглед, той бе насочен единствено към Танис и в него се изливаше цялото ѝ сърце.

Полуелфът много добре си даваше сметка за тези тъжни погледи,

както и за студенината, която лъхаше от Гилтанас. Затова се хранеше без никакъв апетит, гледайки само в чинията си. Седналият до него Стърм кроеше някакви планове за отбраната на Куалинести.

Флинт се чувстваше чужд и не на място. Джуджетата винаги имаха това усещане, когато се намираха сред елфи. Тъй като не харесваше храната им, не яде нищо. Райстлин пощипваше от ястията с отсъстващ поглед и не изпускаше Физбан от очи. Тика, която изпитваше неудобство сред изящните елфки, също не хапна почти нищо. Карамон най-последно разбра защо елфите са толкова елегантни. Блюдата се състояха основно от плодове и зеленчуци, приготвени със сосове без подправки и поднесени с хляб, сирене и леко, ароматно вино. Тази храна изобщо не спомагаше да заличи неколкодневното му гладуване.

Единствените, които се забавляваха, бяха Физбан и Таселхоф. Възрастният магьосник цяла вечер води разговор с някаква трепетлика, а кендерът просто се радваше на всичко. По-късно – за най-голяма своя изненада – откри, че в една от торбите му се бяха озовали две златни лъжици, един сребърен нож и седефена чинийка за масло.

Червената луна не се виждаше. Тънкият сребърен сърп на Лунитари залезе. Когато на небето се появиха първите звезди, Говорителят кимна тъжно на сина си. Гилтанас се изправи, застана до стола на баща си и запя. Изящният елфски език се преплиташе с прекрасната, нежна мелодия. Докато пееше, той държеше в ръка малка кристална лампа, която осветяваше изваяните му черти. Танис притвори очи и зарови лице в дланите си.

Танис вдигна глава и едва чуто прошепна:

Слънцето,
прекрасното око
на всички небеса,
се гмурва във нощта,

листата,
сънливото небе,
осеяно със огнени светулки,
потъват в сивота.

Разговорите замряха. Елфите вдигнаха лампите си и един подир друг се присъединиха към песента.

Сънят, нашият стар приятел,
люлее дървесата и ни зове нататък.

Листата
с пламък сребърен
проблясват в пепелта,
когато свършва есента.

Птиците
улавят порива на вятъра,
отлитат те на север – няма как,
щом дойде есенният здрач.

Денят
се сменя, както и сезоните,
но ние чакаме отново над гората
на слънцето лъча и светлината.

Светлината на лампите се разпротря като спокойно и тихо езеро от двора към улиците и оттам към гората и планините. С всяка нова лампа се прибавяше още един глас, докато накрая сякаш самата гора запя.

Вятърът
пронизва дните наши.
Сезон подир сезон, луна подир луна.
И раждат се великите царства.

Диханието
на птицата и на светулката,
както и на дървото, на човека
заглъхва бавно и полека.

Сънят, нашият стар приятел,
люлее дървесата и ни зове нататък.

Епохата ще пази историите на всички,
дето сме живели и ще си идем заедно с нея.

Но ние
продължаваме с копнеж да пеем за този свят велик, чудесен,
макар че славата му ще изчезне с тази песен.

Гилтанас замълча и духна пламъка на лампата си. Останалите го последваха един по един, както се бяха присъединили към песента му. Гласовете заглъхнаха и огньовете изгаснаха. Мракът и тишината покриха земята. Ехото от последните строфи отекна в далечните планини като шум на падащи листа.

Говорителят се изправи.

– А сега е време за заседанието на Висшия Съвет. То ще се проведе в Залата на Небето. Танталас, бъди така добър да заведеш хората си там.

Залата на Небето беше просторно квадратно помещение, осветено от факли. Таванът представляваше черен купол, осеян със звезди. Но северната му част бе съвсем тъмна и светкавици прорязваха линията на хоризонта. Говорителят направи жест на Танис да събере приятелите си, след което цялото множество ги заобиколи. Нямаше нужда да призовава за тишина, защото, когато започна, дори вятърът стихна.

– Ето, разбрахте в какво положение се намираме. – Той посочи нещо на пода. Спътниците видяха под краката си огромна карта. Таселхоф, застанал наред Равнините на Абанасиния, въздъхна очаровано, тъй като през целия си живот не бе виждал толкова красиво нещо.

– Ето го и Солас! – възкликна той.

– Да, Кендеркин. Това е един от градовете, където се струпват драконянските армии. Другият е Хейвън. – Той докосна с жезъла си мястото на картата. – Господарят Верминаард не крие, че възнамерява да нападне Куалинести. Не го е сторил досега, защото все още събира армиите си и подготвя маршрутите за снабдяване с боеприпаси и храна. Ние няма да издържим на такава масирана атака.

– Защитата на града не е трудна – обади се Стърм. – Дотук няма пряк път. На идване минахме по мостове над толкова дълбоки урви, че ако ги съборите, никоя армия няма да успее да стигне до Куалинести. Защо не го направите?

– Ако беше само армията, лесно щяхме да се защитим. Но сме безпомощни пред драконите. – Говорителят разпери ръце. – Легендите разказват, че единственото оръжие срещу тях е копието на могъщия Хума. Но него вече го няма и доколкото ни е известно, никой не знае тайната му.

Физбан понечи да се обади, но Райстлин му изхътка да мълчи.

– Трябва да напуснем този град – продължи Говорителят.

– Ще отидем на запад, в непознати земи, и дано там намерим дом за хората ни. Може дори да се завърнем в Силванести, най-древната ни родина. От една седмица планът е готов. На войската на Верминаард са й

нужни три дни, за да се придвижи до тук, и нашите съгледвачи ще ни уведомят, когато тя напусне Солас. Имаме време да се изтеглим на запад. Но наскоро разбрахме, че в Пакс Таркас има трета армия, която е на по-малко от един ден път оттук. Ако не бъде спряна, ние сме обречени.

– Имате ли някаква идея как да я задържите? – попита Танис.

– Да. – Говорителят погледна по-малкия си син. – Знаете, че хората от Солас, Гейтуей и другите близки градове работят като роби в крепостта Пакс Таркас. Верминаард не е глупав. За да потисне всякакви мисли за бунт, той като заложници жените и децата им. Смятаме че освободим мъжете ще въстанат срещу поробителите и ще освободим, мъжете ще въстанат срещу поробителите и ще ги избият. На Гилтанас беше възложено да предизвика бунта. Трябваше да отведе хората на юг, в планините, и така да подмами третата армия да ги преследва, оставяйки ни по този начин време за изтегляне.

– А какво щеше да стане с хората? – запита рязко Ривъруайнд. – Според мен намерението ви е било да ги хвърлите на драконяните така, както се хвърля месо на озверели вълци.

– Боя се, че Господарят Верминаард така или иначе ще ги убие. Рудата е почти на привършване. Той ще използва всички налични ресурси, но в крайна сметка пленниците ще станат излишни. В планините има долини и пещери, където тези хора могат да се приютят и да се спасят от драконянските армии. Освен това тези проходи се отбраняват много лесно, особено сега, когато предстои зимата. Вярно е, че някои ще загинат, но тази цена трябва да се плати. Ти, човеко от Равнините, кое би предпочел, ако имаше избор – да умреш в робство или да загинеш в битка?

Ривъруайнд не отговори и се загледа мрачно в картата.

– Мисията на Гилтанас се е провалила и сега искаш ние да разбунтуваме хората, така ли? – попита Танис.

– Да, Танталас – отвърна Говорителят. – Синът ми знае таен вход в Пакс Таркас – прохода Сла-Мори, който ще ви отведе в крепостта. Така не само ще освободите хората, но и ще дадете на елфите възможност да напуснат тази страна. Възможност, която не ни бе дадена, когато хората навлякоха Катаклизма на всички раси!

Ривъруайнд го погледна намръщено. Лицето на Стърм потъмня. Говорителят замълча и въздъхна.

– Простете ми. Не исках да ви обиждам. Аз не мразя хората. Изпращам с вас сина си Гилтанас напълно доброволно и знам, че може вече никога да не го видя. Правя тази жертва, за да може да живее както

нашата, така и вашата раса.

– Нужно ни е време, за да обмислим предложението – отговори Танис, макар да знаеше какво щеше да бъде решението им.

Говорителят кимна и елфите се разделиха, за да им сторят път. След това ги последваха до горичката и там ги оставиха насаме.

Танис се изправи пред групата. Лицата им представляваха маски от светлини и сенки. „През цялото време правех всичко възможно, за да останем заедно, помисли си той, но сега трябва да се разделим. Не бива да поемаме риска да отнесем Дисковете в Пакс Таркас, а Златна Луна няма да иска да ги остави тук.“

– Предлагам да тръгна сам – започна тихо той. – Смятам, че е време да се разделим, приятели мои. Моля ви, изслушайте ме, преди да кажете каквото и да е. Предлагам Тика, Златна Луна, Ривъруайнд, Карамон, Райстлин и ти, Физбан, да тръгнете с елфите, за да спасите Дисковете. Те са твърде ценни.

– Може и да си прав – прошепна Райстлин от дълбините на качулката си. – Златна Луна няма да намери сред елфите от Куалинести този, когото търси.

– Защо си толкова сигурен? – изненада се полуелфът.

– Той не разбира нищо, Танис – обади се Стърм. – Само говори...

– Защо, Райстлин? – прекъсна го нетърпеливо Танис.

– Нали чу какво каза рицарят! – изсъска магьосникът. – Аз не разбирам нищо!

Полуелфът въздъхна и го остави на мира.

– Провъзгласихте ме за ваш водач...

– Така е – намеси се внезапно Флинт, – но решението ти е взето с главата, а не със сърцето. Което означава, че дълбоко в себе си смяташ, че не трябва да се разделяме.

– Аз няма да остана при тези елфи! – Тика скръсти ръце на гърдите си. – Идвам с теб. Възнамерявам да стана воин. Като Китиара.

Танис се намръщи. Името ѝ му подежда като удар.

– Аз също нямам намерение да се крия при елфите – каза Ривъруайнд, – особено когато хората от моята раса се бият заради мен.

– Аз и той сме едно – подкрепи го Златна Луна и положи ръка в неговата. – И освен това усещам, че магьосникът е прав – водачът не е сред елфите. Те искат да напуснат тези земи, а не да се бият за тях.

– Всички тръгваме с теб, Танис – заяви твърдо Флинт.

Полуелфът огледа групата безпомощно, поклати глава и се усмихна.

– Прави сте. Наистина смятам, че не трябва да се разделяме. Това е най-логичното и смислено нещо и точно заради това няма да го направим.

– Сега дали не може малко да подремнем? – прозя се Физбан.

– Чакай малко, старче. Ти не си един от нас и със сигурност отиваш с елфите.

– Така ли? – Очите на магьосника изгубиха обичайното си отнесено изражение и той го изгледа пронизващо, едва ли не с омраза. Полуелфът неволно отстъпи крачка назад, долавяйки почти осезаемата аура на могъщество, която излъчваше старецът. – Ще ходя там, където поискам, така че тръгвам с вас.

Райстлин изгледа Танис с поглед, който означаваше: „*Е, дадох ли ти да разбереш!*“. Полуелфът извърна неохотно глава. Вече съжаляваше, че не бе обсъдил предварително нещата с магьосника, но не виждаше как това може да стане сега, когато разбра, че старецът идва с тях.

– Говоря само на теб, Райстлин! – Танис премина на лагерен език, жаргонна форма на общия, използвана в наемните отряди в Крин. Навремето близнаците бяха изкарвали прехраната си в подобни отряди и Танис знаеше, че ще го разбере, докато старецът няма да схване какво си говорят.

– Щом искаш – отвърна Райстлин на същия език, – но не мога да ти кажа почти нищо.

– Ти се боиш от него. Защо?

Магьосникът се загледа в далечината и бавно отвърна:

– Не знам, Танис, но е вярно. Този старец е могъщ. Долавям огромна сила. Страх ме е! – Очите му проблеснаха и той се отнесе в мислите си. След малко въздъхна и се върна в настоящето. – Но той е прав. Опасно е да се опитваш да го спреш.

– Малко са ни другите ядове, та сега сами си навличаме поредния под формата на изкукуруигал стар магьосник – премина той на общия език.

– Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че има и още един? – Райстлин изгледа брат си многозначително и също премина на общия. – Изморен съм. Трябва да поспя. Ще пазиш ли, братле?

– Да! – Карамон погледна Стърм. – Но първо ще поговорим с Танис.

Райстлин кимна, подаде ръка на Физбан и двамата се оттеглиха. Старецът замахна заплашително с жезъла си към едно дърво и го обвини, че искало да го спъне.

– Като че ли не ни стигаше един луд магьосник! – измърмори Флинт. – Отивам да спя.

Един по един всички се оттеглиха. Останаха само Танис, Карамон и Стърм. Той ги погледна изморено. Досещаше се за какво ще стане въпрос. Карамон се беше изчервил и зяпаше в краката си, а Стърм гладеше мустаците си.

– Е?

– Гилтанас – отвърна рицарят. Танис се намръщи и почеса брадата си.

– Това не е ваша работа.

– Напротив, *наша* е, щом той ще ни води – настоя Стърм. – Не искам да се меся, но между вас двамата очевидно има нещо за уреждане. Видях го как те гледаше и на твое място не бих тръгнал никъде, ако някой не ми пази гърба.

Карамон се намръщи и допълни:

– Знам, че е елф и всичко останало, но, както каза Стърм, понякога те гледа особено. Ти не знаеш ли пътя през Сла-Мори? Не можем ли да се оправим сами? Нямам му никакво доверие. Стърм и Райст – също.

– Танис, чуй ме – побърза да се намеси рицарят, като видя потъмнялото от гняв лице на полуелфа. – Ако в Солас за Гилтанас е било толкова опасно, както твърди, защо най-спокойно си седеше в хана? А и тази история, че елфите му „изведнъж“ се натъкнали на цяла армия! Не бързай да клатиш глава. Може Верминаард да го е завербувал по някакъв начин? Изключваш ли възможността да го е убедил, че ако ни предаде, ще спаси Куалиности! Може би затова е бил в Солас – чакал е нас!

– Това е абсурд! – процеди Танис. – Откъде е могъл да разбере, че ще дойдем?

– Не си спомням да сме се крили – отвърна рязко Стърм. – По целия път от Ксак Тсарот до Солас имаше драконяни, а онези, които оцеляха в Ксак Тсарот, са се досетили, че сме били там, за да вземем Дискосвете. Верминаард сигурно познава физиономиите ни по-добре от тази на родната си майка.

– Не! Не вярвам! – извика гневно Танис и впери поглед в двамата мъже. – Грешите! Готов съм да заложа живота си! Израснал съм с него и го познавам. Да, между нас *наистина* имаше неща за уреждане, но поговорихме и всичко приключи. Ще повярвам, че е станал предател, когато разбере, че Карамон е станал предател. А освен това не знам пътя към Пакс Таркас. Никога не съм бил там. И още нещо – ако между нас има хора, на които нямам доверие, това са брат ти и онзи откачен

магьосник! Карамон пребледня, сведе очи и се обърна. Танис изведнъж осъзна какво беше изрекъл.

– Карамон, извинявай! Не исках да го кажа. Райстлин спаси живота на всички ни, и то не един път. Просто не мога да повярвам, че Гилтанас е предател!

– Знаем, Танис – обади се тихо Стърм. – И се доверяваме на преценката ти. Но, както казва моят народ, нощем е твърде тъмно, за да ходим със затворени очи.

Танис въздъхна, кимна и прегърна приятелите си. Помълчаха малко и поеха към Залата на Небето. Оттам се чуваше гласът на Говорителя, който все още обсъждаше нещо с войниците си.

– Какво означава на елфски Сла-Мори? – попита го Стърм.

– Таен път – отговори Танис.

Танис се събуди внезапно и извади кинжала си. Над него се беше надвесила тъмна сянка, която закриваше звездите. Той скочи светкавично, повали натрапника на земята и опря острието в гърлото му.

– Танталас! – изпищя Лорана при вида на стоманата.

– Ти?!

Елфката се притисна към него и дългата ѝ коса се разпиля по раменете ѝ. Танис се събуди окончателно и забеляза, че е облечена само с нощница. Наметката ѝ се беше свлякла по време на схватката.

Лорана съвсем импулсивно стана от леглото си, наметна някаква пелерина и отиде при Танис. Сега се притискаше до гърдите му и не смееше да помръдне. Не предполагаше, че притежава и такава страна. Даде си сметка, че ако беше враг, вече щеше да е с прерязано гърло.

– Лорана... Какво правиш тук по това време, в името на Бездната?

– Танис прибра кинжала с трепереща ръка. Отблъсна я и се изправи, ядосан едновременно на себе си, защото я бе изплашил, и на нея, защото бе пробудила у него нещо, което не искаше да си спомня. Докато лежеше върху него, усети аромата на косата и кожата ѝ, топлината на стройното ѝ тяло, гъвкавостта на бедрата ѝ, мекотата на малките ѝ, стегнати гърди. Когато я напусна, тя бе малка. Сега беше прекрасна и сексапилна.

– Танталас! – Тя се задави и се уви плътно с наметката. – Дойдох да те помоля да промениш решението си. Нека твоите приятели отидат в Пакс Таркас да освободят хората, а ти ела с нас! Недей да рискуваш живота си. Баща ми е отчаян – не вярва, че ще успеете, но няма друг избор! Вече оплаква Гилтанас, сякаш е мъртъв. Ако изгубя брат си, поне да не изгубя теб! – Тя се разплака. Танис се огледа притеснено. Наоколо със

сигурност трябваше да има елфи. Ако само го видеха в това положение...

– Лорана! – Той я сграбчи за раменете и я разтърси. – Вече не си дете. Трябва да пораснеш, и то бързо. Нима смяташ, че ще се скрия и ще оставя приятелите си сами! Знам какъв риск поемаме. Не съм сляп! Но ако можем да освободим хората и ви дадем време, за да се спасите, трябва да го поемем! Има моменти, когато човек трябва да рискува живота си заради онова, в което вярва – нещо, което е по-велико от самия живот. Разбираш ли?

Тя го погледна през разпиляната си медноруса коса. Хлиповете й секнаха и тя се разтрепери.

– Разбираш ли? – повтори той.

– Да, Танталас. Разбирам.

– Добре! Връщай се в леглото. Бързо! Поставяш ме в много неудобно положение. Ако Гилтанас ни види...

Лорана се изправи, бавно излезе от горичката и премина по улиците като вятър сред трепетликите. Промъкна се покрай стражите без никакви проблеми – двамата с Гилтанас го правеха още от деца. Тя подмина стаята си и застана пред спалнята на родителите си. Вътре светеше. Чу звук на скъсана хартия и долови мирис на изгоряло. Баша й гореше документи. Майка й измърмори, че било време да ляга. Лорана притвори очи в безмълвна агония, стисна решително устни и се запъти към спалнята си по студения коридор.

Глава 8

Съмнения.

Засада!

Нов приятел.

Елфите ги събудиха преди зазоряване. На север се кълбяха буреносни облаци и протягаха сивите си пръсти към Куалиности. Гилтанас дойде, след като закусиха. Беше облечен в синя туника и ризница от плетена стомана.

– Това са провизиите. – Той посочи воините, които държаха в ръце големи пакети. – Ако имате нужда, ще ви дадем оръжия и доспехи.

– Тика има нужда от меч, ризница и щит – каза Карамон.

– Ще направим каквото можем, но се съмнявам, че имаме толкова

малка ризница.

– Как е Терос Айрънфелд? – попита Златна Луна.

– Добре е, посветена на Мишкал. – Гилтанас се поклони почтително. – Разбира се, той ще пътува с елфите на юг. Ако желаш, можеш да се сбогуваш с него.

Не след дълго донесоха доспехи за Тика и ѝ връчиха олекотен меч, какъвто предпочитаха елфките. Момичето много се зарадва на бронята и шлема. Бяха елфска изработка, украсени със скъпоценни камъни. Гилтанас поясни:

– Още не съм ти благодарил, че ми спаси живота в хана Приеми тези доспехи. Това са церемониалният шлем и бронята на майка ми и са още от времето на Братоубийствените войни По принцип трябва да ги наследи сестра ми, но с Лорана решихме, че ти ще бъдеш най-подходящият им притежател.

– Прекрасни са – промълви Тика и се изчерви. Взе шлема и вперил объркан поглед в другите неща. – Не знам как се слага всичко това – призна тя.

– Аз ще ти помогна! – побърза да предложи услугите си Карамон.

– И аз ще се справя – охлади ентузиазма му Златна Луна и поведе Тика към горичката.

– Тя пък какво разбира от доспехи? – измърмори воинът. Ривъруайнд се усмихна и чертите му омекнаха.

– Не забравяй, тя е Дъщерята на Главатаря. Когато баща ѝ отсъстваше, нейно задължение бе да предвожда племето в бой. Тя знае много за доспехите, войнико, и още повече за сърцето, което бие под тях.

Карамон се изчерви, вдигна нервно една от торбите с припаси и надникна вътре.

– Каква е тази гадост?

– *Куит-па* – отвърна Гилтанас. – Казано на общия език – железен порцион. Издържа седмици наред.

– Прилича на сушени плодове! – смутолеви с погнуса воинът.

– Точно това е – ухили се Танис. Карамон изстена.

Зората тъкмо обагреше в бледорозово краищата на буреносните облаци, когато Гилтанас изведе групата от Куалинести. Танис нито веднъж не се обърна назад. Беше му мъчно, че последното му идване тук не е по друг, по-щастлив повод. Сутринта не беше видял Лорана и макар тайно да изпита облекчение, че се е разминал със съзливото сбогуване, все пак се зачуди защо не дойде да го изпрати.

Пътеката пое на юг и започна да се спуска бавно, но неотклонно. Карамон вървеше редом с Тика, очарован от бронята ѝ, въпреки че не ѝ беше по мярка, и ѝ показваше как да си служи с меча. Но много се разсейваше. Златна Луна беше подкъсила червената ѝ сервитьорска пола, за да не ѝ пречи, като ходи, и от доспехите стърчаха пухчета, с които беше поръбено белъто ѝ. Краката ѝ бяха напълно открити и точно такива, каквито си ги представяше Карамон – -закръглени и добре оформени. Може би затова му беше трудно да се съсредоточи в уроците. Погълнат от красотата на ученичката си, дори не забеляза, че брат му е изчезнал.

– Къде е младият магьосник? – попита рязко Гилтанас.

– Не знам. Може да му се е случило нещо – разтревожи се Карамон и се наруга, че се е заплеснал толкова дълго по Тика. Извади меча си и понечи да се втурне назад по пътеката, но елфът го спря.

– Я стига! Какво би могло да му се случи? На километри оттук няма никакви врагове. Сигурно е отишъл някъде. Нарочно.

– Какво искаш да кажеш? – почервеня воинът.

– Може да е отишъл да...

– ...да намеря онова, което ми е нужно за заклинанията – прекъсна го Райстлин, излизайки от храсталака, – и да си набера билки за кашлицата.

– Райст! – Карамон едва не го разцелува от облекчение. – Не се отклонявай повече. Опасно е.

– Съставките за заклинанията ми са тайна – подразни се магьосникът, отблъсна брат си и побърза да отиде при Физбан, подпирайки се на магическия жезъл.

Гилтанас изгледа остро Танис, но той само сви рамене и поклати глава. Пътеката ставаше все по-стръмна и по-стръмна. Трепетликите отстъпиха мястото си на ели и борове. Край тях се появи поток, който скоро се превърна в буйна планинска река. Когато спряха, за да обядват, Физбан отиде при Танис и клекна до него.

– Следват ни – каза му той шепнешком, но така, че да го чуят всички.

– Какво? – извърна се рязко Танис и го изгледа недоверчиво.

– Наистина – кимна сериозно магьосникът. – Видях го. Провира се между дърветата като змия.

Стърм съзря тревогата в погледа на Танис и се приближи.

– Какво става?

– Старецът твърди, че някой ни следи.

– Пфу! – Гилтанас захвърли отворен последната хапка от своя

Куит-па и се изправи. – Глупости! Хайде да тръгваме. До Сла-Мори има още много път, а трябва да сме там преди залез-слънце.

– Аз ще вървя последен – прошепна Стърм на Танис. Пътят през иглолистната гора продължи часове. Слънцето започна да се спуска и сенките се издължиха. Изведнъж пред тях се появи поляна.

– Шшт! – Танис спря разтревожен.

Карамон веднага извади меча си и махна със свободната си ръка на Стърм и Райстлин.

– Какво става? – изписка Таселхоф. – Аз не виждам нищо!

Танис го изгледа ядосано и кендерът сам запуши устата си с ръка, за да му спести труда.

На поляната се виждаха следи от скорошна кървава битка. Навсякъде лежаха тела на хора и таласъми, застинали в най-ужасни предсмъртни пози. Спътниците се огледаха тревожно и се опитаха да доловят някакъв шум, но чуваха само ромона на реката.

– В продължение на километри нямало никакви врагове! – Стърм изгледа Гилтанас и понечи да излезе на поляната.

– Чакай! – спря го Танис. – Стори ми се, че нещо помръдна!

– Може някой да е още жив – предположи рицарят и тръгна напред.

Останалите го последваха предпазливо. Изпод две таласъмски тела се дочу приглушено стенание. Те се насочиха натам с мечове в ръце.

Карамон обърна телата и под тях откри ранения.

– Човек – докладва той. – Целият е в кръв. Май е в безсъзнание.

Останалите се скупчиха около него. Златна Луна понечи да коленичи, но Карамон я спря.

– Недей. Няма смисъл да го лекуваш, ако после се наложи да го убиваме. Не забравяй, че в Солас някои хора са на страната на Господаря на драконите.

Човекът носеше ризница от стомана с добро качество, но много занемарена. Дрехите му също бяха скъпи, но толкова износени, че на места дори прозираха. Изглеждаше малко над трийсет години. Косата му беше гъста и черна а лицето – съвсем обикновено, макар че брадичката определено беше решителна. Непознатият отвори очи и изгледа спътниците с разфокусиран поглед.

– Слава на боговете на Търсачите! – изрече дрезгаво – Приятелите ми! Мъртви ли са?

– Тревожи се първо за себе си – отвърна рязко Стърм – Какви бяха приятелите ти, хора или таласъми?

– Хора, които се биха с драконовите същества. – Мъжът се сепна и

отвори широко очи. – Гилтанас?

– Ебен! – изненада се елфът. – Как оцеля при битката в долината?

– Като стана на въпрос, ти как оцеля? – Мъжът на име Ебен се помъчи да се изправи. Карамон му подаде ръка, но той изведнъж посочи нещо зад него.

– Внимавай! Драк...

Воинът го пусна се извърна. Ебен се стовари на земята и изпъшка.

В края на поляната стояха дванайсет драконяни с извадени мечове.

– Всички чужденци трябва да бъдат отведени при Господаря на драконите за разпит – извика един от тях. – Призоваваме ви да тръгнете доброволно.

– Никой не знае за тази пътека, нали? – прошепна Стърм на Танис и хвърли многозначителен поглед към Гилтанас. – Поне според елфа.

– Не приемаме заповеди от Верминаард! – извика Танис.

– Ще приемете, и то много скоро! – Драконянинът махна с ръка и съществата се хвърлиха в атака.

Физбан, застанал до едно дърво, извади нещо от торбата си и промълви няколко думи.

– Не! Само не Огненото кълбо! – извика Райстлин и сграбчи ръката му. – Ще избиеш всички ни!

– О, така ли? Ами да, май си прав. – Магьосникът въздъхна разочаровано, но след миг лицето му просветна, – Чакай, измислих нещо друго.

– О, не! Стой там и не се показвай! Отивам при брат си.

– Какво ли беше онова заклинание с паяжината? – измърмори старецът, като се направи, че не го е чул.

Тика беше извадила меча си и трепереше от страх и ентузиазъм. Един драконянин връхлетя отгоре ѝ и тя го посрещна с мощен замах. Мечът го подмина с цял метър, но в замяна на това изсвистя само на милиметри от главата на Карамон. Той я избута зад гърба си и го повали, след което стъпи на врата му и го прекърши.

– Стой зад мен – каза ѝ той и погледна меча ѝ, който тя продължаваше да размахва във всички посоки. – Не, по-добре иди под дървото при стареца и Златна Луна. Бъди добро момиче.

– Няма! Сега ще ти покажа! – измърмори обидено тя, но мечът се изплъзна от потните ѝ длани.

Върху Карамон се нахвърлиха още двама драконяни, но брат му вече беше заел позиция до него. Комбинацията от стомана и магия бе убийствена за враговете им. Тика разбра, че само им пречи, а освен това

се боеше от гнева на Райстлин повече, отколкото от драконяните. Вдигна меча си и се огледа да види дали може да помогне на някой друг. Стърм и Танис се биеха рамо до рамо. Гилтанас и Флинт представляваха невероятна двойка, а Таселхоф беше забил хупака си в земята и хвърляше смъртоносни каменни снаряди по цялото бойно поле. Златна Луна стоеше под дървото и Ривъруайнд я пазеше, Физбан беше извадил книгата си със заклинания и прелистваше страниците ѝ.

– Паяжина... паяжина... как ставаше?

– Ааарррх! – Писькът, който прозвуча зад гърба на Тика, замалко не я накара да си глътне езика. Тя се извърна стреснато, изпусна меча си и видя, че във въздуха, право към нея, се носи драконянин. Момичето хвана щита си с две ръце и халоса с всичка сила противната физиономия на влечугото. Щитът едва не изхвъркна от ръцете ѝ при удара, но същевременно падна в безсъзнание. Тя вдигна меча от земята, сбърчи отвратено нос и прободете врата му. Тялото моментално се вкамени и плени оръжието ѝ. Тика се опита да го измъкне, но мечът не помръдваше.

– Тика, вляво! – изкрещя Таселхоф.

Тика се обърна и видя друг драконянин. Той замахна, но тя отби меча му с щита. След това страхът ѝ вдъхна нечувана сила и заудря същевременно отново и отново, с единствената мисъл, че трябва да го убие. В един момент усети, че някой докосва ръката ѝ. Извърна се, готова да размахна отново окървавения си щит, но видя Карамон.

– Всичко е наред – успокои я той. – Свърши се. Ти се справи много добре. Наистина.

Тика премигна. В първия миг не го позна, но след това сви рамене и свали щита.

– Нещо не ме бива много с меча – каза тя и се разтрепери от спомена за ужасното същество, което ѝ беше налетяло.

Карамон я прегърна и погали червените ѝ къдрици, мокри от пот.

– Ти си по-смела от много мъже – похвали я тихо той. Тика го погледна в очите. Страхът ѝ се изпари и сърцето ѝ се изпълни с блаженство. Тя се притисна до гърдите му. Допирът до твърдите му мускули и миризмата на пот и кожа я опиваха. Обви ръце около шията му и го целуна с такава страст, че прехапа устната му. Осъзна се чак когато усети вкус на кръв в устата си.

Изненаданият Карамон почувства едновременно и болката, и мекотата на устните ѝ. Изведнъж изпита непреодолимо желание. Искаше тази жена като никоя друга – а през живота си бе имал много. Забрави кой е и къде се намира. Съзнанието и тялото му пламтяха с болезнена

страст. Той я придърпа към себе си и безпаметно започна да я целува.

Болката от прегръдката ѝ достави удоволствие. Копнееше да ѝ се отдаде изцяло, но изведнъж си спомни историите, които другите сервитьорки разказваха за ужасните и прекрасни неща, които се случваха между мъжа и жената.

Карамон съвсем изгуби представа за действителността. Вдигна Тика с намерението да я отнесе в гората, но в този момент усети допира на позната ледена ръка.

Воинът се втрени изненадано в брат си, но бързо се съвзе и пусна внимателно девойката. Тя отвори замаяно очи и видя Райстлин, който я оглеждаше със странните си блякави очи.

Лицето ѝ пламна. Тика се отдръпна, препъна се в тялото на някакъв драконянин, грабна щита си от земята и побягна:

Карамон преглътна с усилие и понечи да каже нещо, но Райстлин го изгледа презрително и отиде при Физбан. Воинът потрепери като новородено теле, въздъхна и се запъти към Стърм, Танис и Гилтанас, които разпитваха Ебен.

– Добре съм – уверяваше ги мъжът. – Просто ми прилоша, като видях тези същества, това е. Сред вас наистина ли има посветен? Това е чудесно, но нека не си хаби силата с мен. Нищо ми няма. Това са само драскотини. Повечето кръв е тяхна. С другарите ми следяхме драконяните и тогава ни нападнаха поне четирийсет таласъма.

– И оживя само ти? – подозрително попита Гилтанас.

– Да – отговори Ебен, без да трепне. – Както знаещ, аз съм много добър с меча. Убих няколко – той посочи шестте таласъмски тела, – но се появиха още и някой ме събори. После не помня. Сигурно са ме сметнали за мъртъв или не са ме видели. Но стига толкова за моите геройства. Вас, момчета, също ви бива с мечовете. Накъде сте тръгнали?

– Към някакво място, Сла... – започна Карамон, но Гилтанас го прекъсна.

– Мисията ни е тайна. Но един добър воин няма да ни е излишен.

– Ако ще се биете с драконяните, вашата битка е и моя битка. – Ебен измъкна торбата си изпод едно от таласъмските тела и я метна през рамо. – Казвам се Ебен Шатърстоун и съм от Гейтуей. Вероятно сте чували за моя род. Ние притежавахме един от най-красивите замъци западно от...

– Точно така! – възкликна Физбан. – Сетих се! Всичко наоколо се изпълни с плътна лепкава паяжина.

Слънцето тъкмо залязваше, когато групата стигна до една открита равнина, заобиколена от високи планински върхове. Последният страж на равнините в тези горди планини бе крепостта Пакс Таркас, построена в началото на планинския проход. Спътниците го гледаха с безмълвна възхита.

Тика присви очи. За първи път виждаше такива изящни кули, които пронизваха облаците.

– Никога не съм си представяла нещо толкова огромно! Кой го е построил? Трябва да са били могъщи хора.

– Не са били хора – отвърна тъжно Флинт. Брадата му потрепери и той погледна Пакс Таркас с копнеж. – Построили са го елфи и джуджета. Заедно. Преди много, много време, когато цареше мир.

– Истина е – потвърди Гилтанас. – Много отдавна Кит-Канан разбил сърцето на горкия си баща, като напуснал древната си родина Силванести. Той и хората му дошли в тези прекрасни гори, които императорът на Ергот им дал съгласно мирното споразумение от Суордсхийт след края на гражданските войни. Но най-голямото му постижение е построяването на Пакс Таркас. Той се намира на границата между кралствата на джуджетата и елфите и е символ на приятелството, което вече го няма в Крин. Сега видът на тази военна крепост ме изпълва с тъга.

Докато Гилтанас говореше, вратата в центъра на крепостната стена се отвори и в равнината се изсипаха безчет драконяни и таласъми, строени в бойни редици. Звукът на бойни рогове отекна в планинските върхове. Огромен червен дракон наблюдаваше армията си високо в небето. Спътниците се скриха в храстите. Драконът бе твърде далеч, за да ги забележи, но страхът им се усещаше дори от това разстояние.

– Тръгнали са към Куалинести – каза задавено Гилтанас. – Трябва да се вмъкнем вътре и да освободим затворниците. Тогава Верминаард ще върне армията си обратно.

– В Пакс Таркас ли отивате? – Ебен не можеше да повярва.

– Да – отвърна неохотно елфът и съжали, че се е изпуснал.

– Много сте смели, не отричам. И как ще влезем вътре? Ще чакаме да се изтегли армията? При централната порта сигурно ще останат само няколко стражи. С тях ще се справим, нали, мъжаги? – Той погледна Карамон.

– Естествено – ухили се воинът.

– Планът не е такъв – предупреди сухо Гилтанас и посочи едва видимата тясна долина, която се връзваше в планината. – Ще минем оттам, след като се стъмни. Той се изправи и тръгна. Танис побърза да го

настигне.

– Какво знаеш за този Ебен? – попита го на елфски и обърна глава назад.

Гилтанас сви рамене.

– Беше в отряда на хората, които се биха с нас в клисурата. Онези, които оцеляха, бяха отведени в Солас, където загинаха. Предполагам, че е успял да се спаси. Все пак, нали и аз се спасих. – Елфът изгледа Танис с крайчеца на окоето си. – Той е от Гейтуей и произхожда от богат търговски род. Казаха ми, че семейството му се разорило и сега си изкарвал прехраната като наемен войник.

– И аз така предположих. Дрехите му са скъпи, но са виждали и по-добри времена. Мисля, че постъпи правилно, като го взе с нас.

– Да, не трябва да го изпускаме от очи.

– Естествено. – Танис замълча.

– Както и мен. Нали това си мислиш в момента? Знам какво говорят останалите, особено рицарят. Но ти се кълна, че не съм предател, Танис! Искам само едно! – Очите му проблеснаха в полумрака. – Да унищожа този Верминаард. Само да го беше видял, когато драконът убиваше приятелите ми! С удоволствие бих жертвал живота си... – Гилтанас внезапно млъкна.

– И нашия ли? – попита Танис.

Елфът се обърна и го изгледа. Бадемовите му очи изразяваха само безразличие.

– Щом толкова искаш да знаеш, за мен твоят живот означава точно толкова. – Той щракна с пръсти. – Животът на елфите е над всичко. Той е единственото, което ме интересува! – И продължи напред.

Стърм се приближи към тях.

– Танис, старецът е прав. Следят ни.

Глава 9

Подозренията се засилват.

Сла-Мори.

Тясната и стръмна пътека водеше от равнината към гористата долина в подножието на планината. Спътниците се изкачваха покрай планинския поток. Не бяха изминали много път, когато Гилтанас се отклони от пътеката и навлезе в гората. Всички спряха и се спогледаха

учудено.

– Това е лудост! – прошепна Ебен на Танис. – Тук има тролове! Тази пътека е направена от тях. – Тъмнокосият мъж го хвана под ръка и полуелфът намери тази фамилиарност за не особено приятна. – Вярно е, че съм нов в групата ви и нямаш основание да ми се доверяваш, но все пак какво знаеш за този Гилтанас?

– Знаем... – започна Танис, но Ебен го прекъсна:

– Никой от вас не вярва, че сме се натъкнали случайно на драконянската армия, ако разбираш какво имам предвид. Аз и момчетата ми се крием в планината и се бием с драконяните още откакто нападнах Гейтуей. Миналата седмица тези елфи се появиха ей така, отникъде. Казаха, че щели да нападнат крепостта на Верминаард, и попитаха дали не искаме да им помогнем.

Ние се съгласихме, тъй като бяхме готови на всичко, за да отмъстим на този гадняр. По пътя наистина се изнервихме, защото навсякъде имаше скоросни следи от драконяни! Но на елфите това не им направи никакво впечатление. Гилтанас каза, че били стари. Същата нощ направихме лагер и сложихме постове. Но и това не ни помогна кой знае колко. Бяхме предупредени само двацет секунди по-рано, че драконяните идват. И... – Той се огледа и се приближи още по-плътно до Танис, – докато се събуждахме и търсехме оръжията си, чухме, че елфите викат някого. Сякаш го нямаше. И кого, мислиш, викаха? Ебен го погледна многозначително, Танис се намръщи и поклати глава, раздразнен от излишното драматизиране.

– Гилтанас! Него го нямаше! Те продължиха да го викат – нали им беше водач. – Мъжът сви рамене. – Така и не разбрах дали изобщо се появи. Заловиха ни и ни откараха в Солас, откъдето избягах. Както и да е, но на твоето място *щях* добре да помисля, преди да последвам този елф. Сигурно е имал основателна причина да избяга, когато драконяните ни нападнаха, но...

– Познавам го от много време – прекъсна го грубо Танис, но се разтревожи повече, отколкото му се искаше да си признае.

– Разбира се. Просто сметнах, че трябва да знаеш. – Ебен се усмихна съчувствено, потупа го по гърба и се върна при Тика.

На Танис му беше съвършено ясно, че Стърм и Карамон са чули всичко, но никой не каза нищо. Гилтанас изведнъж се появи измежду дърветата.

– Близо сме! Напред хрусталакът изтънява и се върви по-лесно.

– Предлагам да влезем през централната порта – каза Ебен.

– Съгласен съм – обади се Карамон и погледна към брат си, седнал под едно дърво.

Златна Луна беше преbledняла от умора. Дори Таселхоф изглеждаше напълно изтощен.

– Можем да лагеруваме тук, а на зазоряване ще атакуваме през централната порта – предложи Стърм.

– Ще се придържаме към първоначалния план – отрязва го Танис. – Ще лагеруваме, когато стигнем Сла-Мори.

Тогава се обади Флинт:

– Стърм Брайтблейд, защо не отидеш да почукаш на портата и да помолиш Господаря Верминаард да те пусне вътре? Сигурен съм, че няма да има нищо против. Хайде, Танис. – Джуджето тръгна по пътеката.

– Така поне може да успеем да се изплъзнем от преследвача – тихо каза Танис на Стърм.

– Не знам кой е или какво е, но е много опитен. Всеки път, когато ми се стори, че го забелязвам и погледна назад, изчезва моментално. Щеше ми се да му устроим засада, но не остана време. Гъстият храсталак свърши и всички въздъхнаха облекчено. Озоваха се в подножието на огромен гранитен блок. Гилтанас тръгна покрай скалата и измина няколко стотин метра, опипвайки повърхността ѝ. Изведнъж спря.

– Пристигнахме – прошепна той и извади от джоба на туниката си скъпоценен камък, който засия с жълтеникава светлина. Прокара ръка по скалата и откри онова, което търсеше – малък отвор в гранита. Постави камъка в него и започна да изговаря древни думи и да описва знаци във въздуха.

– Впечатляващо. Не знаех, че е един от нас – обърна се Физбан към Райстлин.

– Самодеец, нищо повече – отвърна магьосникът, но се подпря на жезъла си и загледа елфа с интерес.

Един огромен блок се отдели от скалата и бавно се отмести встрани. От дупката нахлу студен въздух и всички се отдръпнаха.

– Какво има вътре? – запита подозрително Карамон.

– Не знам какво има – отвърна Гилтанас. – Никога не съм влизал тук. Това място ми е познато само от преданията на моя народ.

– Добре – изръмжа Карамон, – какво е *имало* вътре? Гилтанас се поколеба, но каза:

– Било е погребалната камера на Кит-Канан.

– Духове? – измърмори Флинт и надникна в тъмното. – Изпрати първо магьосниците, за да ги предупредят, че идваме.

– Хвърлете вътре това джудже – не му остана длъжен Райстлин. – Те са свикнали да живеят на тъмно и влажно.

– Да нямаш предвид планинските джуджета! – Брадата на Флинт се разтресе. – Ние от хълмовете отдавна не живеем под земята на кралство Торбардин.

– Само защото ви изхвърлиха оттам!

– Престанете и двамата! – скара им се Танис. – Райстлин, какво долавяш?

– Зло. Огромно зло.

– Аз обаче усещам и огромно добро – намеси се неочаквано Физбан. – Това място още помни елфите, макар че вече го населяват зли същества.

– Вие сте луди! – изкрещя Ебен и гласът му отекна в скалите. Останалите се извърнаха и го изгледаха разтревожени. – Съжалявам – снижи той глас, – но не мога да повярвам, че се каните да влезете вътре! Не е необходимо да си магьосник, за да усетиш, че оттам лъха на зло. Дори аз го усещам! Хайде да се върнем при централната порта. Сигурно ще има стражи, но те не могат да се сравняват с това, което броди долу в мрака.

– Звучи ми разумно, Танис – каза Карамон. – С мъртвите не можеш да се биеш. Разбрахме го още в Черната гора.

– Това е единственият път! – извика ядосано елфът. – Щом сте такива страхливци...

– Има разлика между страха и предпазливостта, Гилтанас – отвърна спокойно Танис и се замисли. – Може и да обезвредим стражите при централната порта, но те при всички положения ще успеят да предупредят останалите. Предлагам да влезе в пещерата и да видим какво има вътре, Флинт, води. Райстлин, ще ни трябва светлина.

– *Ширак* – изрече тихо магьосникът и кристалът на жезъла му засия.

Двамата с Флинт влязоха в пещерата, следвани от останалите. Тунелът определено беше много стар, но бе невъзможно да се определи дали е изкуствен, или дело на природата.

– А какво ще правим с преследвача? – попита тихо Стърм.

– Дали да не оставим отворено?

– Правилно, ето как ще му устроим капан – съгласи се Танис. – Гилтанас, остава съвсем малък отвор, така че онзи, който ни следи, да разбере, че сме влезли, но да не заподозре, че това е клопка.

Елфът извади скъпоценния камък, пхна го в процена от

вътрешната страна на входа и изрече няколко думи. Камъкът се плъзна на мястото си. В последния момент, когато оставаха трийсетина сантиметра, елфът го извади. Вратата остана полузатворена и рицарят, Гилтанас и Танис се присъединиха към останалите и навлязоха в Сла-Мори.

– Много е прашно – обади се Райстлин и се закашля, – но няма никакви следи. Поне в тази част на пещерата. На около петдесет метра напред тунелът се разклонява. Там има следи, но не мога да определя какви са. Не приличат нито на драконянки, нито на таласъмски и не идват насам, Физбан каза че долавя злото откъм дясното разклонение.

– Ще ношуваме тук – каза Танис, – близо до входа. Ще сложим два поста. Единия при вратата, а другия – в коридора. Стърм и Карамон са първи. После сме аз и Гилтанас Ебен и Ривъруайнд, Флинт и Таселхоф.

– Ами аз? – Тика се изправи гордо, макар никога през живота си да не се бе чувствала толкова уморена. – Искам и аз да пазя.

Танис беше благодарен на тъмнината, която скри усмивката му.

– Добре. Ти ще пазиш с Флинт и Таселхоф.

– Чудесно! – Тя извади от багажа си едно одеяло и легна, като си даваше сметка, че Карамон не сваля поглед от нея, а и Ебен я гледа. Но не им обърна внимание. Беше свикнала на възхитени мъжки погледи, а мъжът от Гейтуей определено беше по-хубав, по-остроумен и по-забавен от война. Но споменът за огромните ръце на Карамон, които я прегръщаха, отново я накара да потрепери от сладостен страх. Тя решително прогони спомена от мислите си и се настани удобно. Ризницата беше студена и я бодеше през блузата, но забеляза, че останалите не свалиха доспехите си. Освен това бе толкова изморена, че не й правеше впечатление как ще заспи. Последното, което й мина през ума, докато сънят я отнасяше, беше, че е благодарна, заедно не е насаме с Карамон.

Златна Луна видя погледа на война и прошепна нещо на Ривъруайнд. Той кимна и се усмихна. Тя го остави и отиде при Карамон. Хвана го за ръката и го отведе встрани от останалите.

– Танис ми каза, че имаш по-голяма сестра.

– Да – отвърна озадачено Карамон, – Китиара. Макар че ми е сестра само наполовина.

– Тогава искам да поговоря с теб като по-голяма сестра.

Карамон се ухили.

– Ако ще го правиш като нея, по-добре недей, лейди от Кве-Шу. Кит ми обясни какво означават всички псувни, които знаех, и освен това ми каза няколко, които не бях чувал дотогава. Научи ме да въртя меч и да печеля честно турнири, но освен това ми показа и как да ритам в

слабините, когато съдията не гледа. Не, лейди, ти изобщо не приличаш на Китиара.

Златна Луна отвори широко очи при този словесен портрет на жената, която обичаше полуелфът.

– Но аз мислех, че те с Танис, искам да кажа...

Карамон се засмя.

– Определено!

Тя си пое дълбоко въздух. Не бе предвидила подобен обрат на разговора, но поне бяха стигнали до същността на въпроса.

– Всъщност точно за това исках да говоря с теб. Само че става въпрос за Тика.

– Тика ли? – Карамон се изчерви. – Тя е голямо момиче. Моля да ме извиниш, но не виждам какво те засяга това.

– Тя е *момиче*, Карамон. Не разбираш ли?

Воинът я изгледа недоумяващо. Знаеше, че Тика е момиче, но какво имаше предвид Златна Луна? След това се досети и изстена:

– Не, тя не е...

– Да, никога не е била с мъж. Каза ми го, докато ѝ помагах да си сложи бронята. Тя се страхува, Карамон. Наслушала се е на какви ли не истории, затова не я плаши. Отчаяно иска да ти се хареса и може да направи какво ли не, но не я карай да прави нещо, за което ще съжалява. Ако наистина я обичаш, с времето това чувство ще стане по-силно и ще докаже, че заслужава да съществува.

– Ти май знаеш по-добре, а?

– Да – отвърна Златна Луна и погледна Ривъруайнд. – Ние с него чакахме дълго. И имаше моменти, когато болката беше непоносима. Но законите на моя народ са неумолими. Предполагам, че това вече няма значение, защото оцеляхме единствено ние двамата. Но така нещата като че ли придобиват още по-голямо значение. Ще легнем заедно само след като се закълнем. Не и преди това.

– Разбирам. Благодаря, че ми каза. – Карамон я докосна смутено и се върна на поста си.

Нощта мина спокойно. Онзи, който ги следеше, не се появи. По време на поста си Танис обсъди с Гилтанас онова, което му беше разказал Ебен, но не получи нито един задоволителен отговор. Да, всичко било вярно. Когато драконяните нападнали, го нямало. Бил в гората, за да моли друидите за помощ. Когато чул виковете, се върнал и точно тогава го ударили по главата. Елфът разказа това с тих и тъжен глас.

Спътниците се събудиха с първите бледи слънчеви лъчи, които

проникнаха през полуотворената врата в скалата. Закусиха набързо, събраха багажа си и се отправиха към Сла Мори.

Когато стигнаха разклонението, огледаха добре и двата тунела. Ривъруайнд коленичи, за да погледне следите, но след малко се изправи с озадачено изражение.

– Човешки са и все пак не са човешки. Има и животински – най-вероятно плъхове. Джуджето е право. Няма следи от драконяни и таласъми. Странното е, че животинските следи стигат само дотук и не продължават в десния коридор. А другите не излизат от левия.

– Е, накъде тръгваме? – попита Танис.

– Предлагам да се върнем. – Беше Ебен. – Вратата все още е отворена.

– За връщане и дума не може да става – отвърна сухо Танис. – Лично аз бих те пуснал да си ходиш, само че...

– Само че ми нямаш доверие – довърши вместо него Ебен – и не те виня за това. Добре, казах, че ще ви помогна, и държа на думата си. Накъде – наляво или надясно?

– Злото идва отдясно – напомни им Райстлин.

– Гилтанас? Имаш ли понятие къде се намираме?

– Не, Танталас. Легендите твърдят, че от Сла-Мори към Пакс Таркас има много входове и всичките са тайни. Тук долу са можели да влизат само жреците на елфите, за да отдават почит на мъртвите. Всички пътища са еднакво добри.

– Или еднакво лоши – прошепна Таселхоф на Тика. Тя се закашля и побърза да застане близо до Карамон.

– Ще тръгнем наляво – реши Танис, – защото на Райстлин десният коридор никак не му харесва.

Спътниците извървяха няколко стотин метра в прашния тунел, следвайки светлината от жезъла на магьосника, и стигнаха до каменна стена с отвор, през който не се виждаше нищо друго освен мрак. Жезълът успя да освети само стените на някакво огромно помещение.

Групата се раздели от двете страни на магьосника, който държеше високо светлината. Личеше си, че навремето огромната зала е била великолепна, но годините я бяха превърнали в гротескно и ужасяващо помещение. По дължината и имаше две редици от по седем колони, но някои бяха паднали на пода. На отсрещната стена имаше огромна вдлъбнатина, а в дъното видяха две огромни бронзови порти.

Райстлин пристъпи напред, а спътниците му се разпръснаха из помещението с мечове в ръце. Изведнъж Карамон възкликна. Магьосникът

побърза да освети мястото, което брат му сочеше с трепереща ръка.

Намираха се пред великолепен гранитен трон. От двете му страни стояха мраморни статуи с безжизнени очи, вперени в мрака. Тронът, който охраняваха, не беше празен. Върху него седеше скелет на воин, неизвестно от коя раса – смъртта изравняваше народите на Крин, – облечен в официални одежди, чието великолепие си личеше дори след толкова векове. Широките му рамене бяха покрити с наметало, а върху голия череп блестеше корона. Костите на пръстите му почиваха върху меч в ножница.

Гилтанас падна на колене.

– Кит-Канан! – прошепна той. – Намираме се в Залата на Древните. Тя е неговата погребална камера. Това е гледка, която никой не е виждал, откакто посветените изчезнаха по времето на Катаклизма.

Танис се загледа в трона и изведнъж коленичи под въздействието на някакво непознато чувство, което обхвана цялата му душа.

– *Феалан талос, Им муркуанети. Саи Кит-Кананот Муртари Ларион* – прошепна пред паметта на най-великия водач на елфите.

– Прекрасен меч! – Пискливият глас на Таселхоф наруши почтителното мълчание. Танис го изгледа с укор. – Добре де, няма да го взема. Само казах, че е много красив.

– Не смей да го докосваш! – Танис се изправи и отиде да проучи помещението.

Тас се приближи да разгледа меча. Райстлин, който се присъедини към него, промълви *Тсаран корилат шп хакоп* и направи някакъв знак с ръка. От меча се разли меко червено сияние. Магьосникът се усмихна и каза:

– Омагьосан е.

Таселхоф въздъхна, но все пак попита:

– Добра или зла магия?

– Не знам. Но тъй като стои тук от дълго време, лично аз не бих рискувал да го докосна.

Той се обърна и остави Тас да се чуди какво ли ще стане, ако не се подчини на Танис и рискува да бъде превърнат в нещо ужасно.

Докато кендерът се разкъсваше от колебания, останалите претърсиха стените за тайни изходи, а Флинт им помагаше с подробни обяснения за вратите, строени от джуджетата. Гилтанас застана пред огромните бронзови порти срещу трона на Кит-Канан. Едната бе леко открената. Върху нея имаше релефна карта на Пакс Таркас. Той повика Райстлин, за да я разгледат.

Карамон извърна глава от трона и царствения скелет и се присъедини към Стърм и Флинт. В този момент джуджето се сети за нещо и извика:

– Таселхоф, безполезен кендер такъв, това не е ли по твоята специалност? Нали все се хвалиш как си открил забравената от векове врата към великия скъпоценен камък или каквото там беше?

– Да, и мястото много приличаше на това. – Тас забрави за мечата и се завтече да им помогне, но изведнъж спря.

– Какво е това? – Той наостри уши.

– Кое? – попита Флинт и продължи да опипва стената.

– Нещо скърца. – Кендерът се послуша озадачен. – Зад онези порти.

Танис погледна натам, тъй като с годините беше оценил острия слух на Тас. Той отиде до портата, където Гилтанас и Райстлин съсредоточено изучаваха картата. Изведнъж магът отстъпи назад. През откритата врата нахлу някакво зловоние и сега всички чуха скърцането и странния шум, който го съпровождаше.

– Затворете вратата! – нареди Райстлин.

– Карамон! Стърм! – извика Танис.

Двамата воини и Ебен вече тичаха към вратата. Те се хвърлиха върху нея, но тя се отвори рязко, отхвърли ги назад и се удари в стената. В залата се промъкна огромно чудовище.

– Помогни ни, Мишкакал – промълви Златна Луна и се притисна до стената.

Съществото се придвижваше много бързо въпреки големината си. Скърцането идваше от влачещото се по каменния под туловище.

– Плужек! – изписка доволно Таселхоф и се приближи да го разгледа. – Вижте само колко е голям! Чудя се с какво ли се храни?...

– С такива като нас, глупако! – изкрещя Флинт, сграбчи кендера и се изтърколи с него встрани от мястото което плужекът обля със струя слюнка. Смъртоносната течност замалко не ги улучи. Очите му, разположени в края на помръдващите рога, не му вършеха много работа, но той не се нуждаеше от тях. Дори в непрогледния мрак успяваше да намери и погълне плъховете само по миризмата им. А сега подушваше по-голяма плячка и затова изстрелваше струи парализираща слюнка натам, където мърдаше вкусната плът.

Стърм и Карамон се нахвърлиха върху чудовището, но оръжието на Карамон дори не проби дебелията му плътна кожа, а двуострият меч на рицаря само я одраска и накара плужека да се извърне. Танис замахна към главата на чудовището.

– Танталас!

Викът го сепна и той замря, втрещил изумен поглед към входа на залата.

– Лорана!

В този момент плужекът го забеляза и насочи смъртоносната си струя към него. Слюнката попадна върху меча му. Металът изсъска и се разтопи в ръката му. Изгарящата течност пропълзя по дланта му и стопи плътта. Танис изкрещя и се свлече на пода.

– Танталас! – извика отново Лорана и се втурна към него.

– Спрете я! – едва продума агонизиращият Танис, притиснал почернялата и безполезна ръка към гърдите си. Златна Луна хвърли боязлив поглед към чудовището и изтича при него. Ривървайнд се изправи до тях, за да ги защити.

– Махнете се! – Танис стисна зъби.

Златна Луна пое ранената му ръка и започна да се моли на богинята. Варваринът сложи стрела в арбалета си и стреля по плужека. Уцели го по врата, без да му причини нищо, но отвлече вниманието му от Танис.

Полуелфът видя, че Златна Луна го докосва, но не почувства нищо освен болка. След малко тя утихна и ръката му възвърна чувствителността си. Той ѝ се усмихна, благодарен за лечителската ѝ способност, и вдигна глава, за да види какво става.

Останалите бяха подновили атаката срещу чудовището, надявайки се да му отклонят вниманието, но оръжията им не успяваха дори да заsegнат дебелината кожа.

Танис се надигна, треперейки. Ръката му беше здрава, но от меча му бе останала само странна буца стопен метал. Той хвана Златна Луна и я издърпа от пътя на чудовището. Райстлин изтича при Физбан.

– Сега ѝ е времето на Огнената топка, старче!

– О! Така ли? – разтопи се от удоволствие той – Чудесно! Чакай да видя как беше.

– Не помниш ли?! – изпищя Райстлин и издърпа стареца зад една колона, спасявайки го от поредната струя слюнка.

– Май... не, не е това... – Физбан се намръщи замислено – Ти не можеш ли да го правиш?

– Още нямам толкова сила, старче! То надхвърля мощта ми! – Райстлин притвори очи и се съсредоточи върху заклинанията, които знаеше.

– Лягайте на пода! Изчезвайте оттук! – изкрещя Танис на двете жени и ги прикри с тяло, опипвайки трескаво рамото си за арбалета и

стрелите.

– Трябва да го накараме да тръгне след нас! – изкрещя Стърм и едновременно с Карамон отново замахна. Но онова, което постигнаха, бе да го разярят още повече.

Изведнъж Райстлин вдигна ръце и извика:

– *Калиш каран, тобанис-кар!*

От пръстите му полетяха огнени стрели, които уцелиха главата на чудовището. То отстъпи, разтреса се в безмълвна агония, но след миг отново се насочи към плячката си. Внезапно тръгна с невероятна скорост, тъй като надуши в края на коридора Танис, Лорана и Златна Луна. Побеснялото от болката и миризмата на кръв чудовище атакува внезапно. Стрелата на Танис отскочи от дебелия му кожа и то се нахвърли отгоре му с раззината паст. Полуелфът хвърли непотребния арбалет, отстъпи назад и едва не се спъна в стълбите към трона на Кит-Канан.

– Зад трона, бързо! – изкрещя той и се приготви да задържи вниманието на плужека, докато Лорана и Златна Луна успеят да се скрият. Ръката му трескаво шареше по пиедестала с надеждата да намери някакъв камък или нещо друго, с което да удари чудовището. Изведнъж пръстите му напипаха металния ефес на някакъв меч.

Танис едва не изтърва оръжието от изненада. Металът беше толкова студен, че изгаряше ръката му, а острието проблясваше със студена светлина. Но не беше време за догадки. Той замахна и уцели раззинатата паст на чудовището в същия миг, когато то се нахвърли отгоре му.

– Бягайте!

Сграбчи Лорана за ръката и я блъсна към изхода, след което се обърна, готов да удържи атаката на чудовището, докато се спасят и останалите. Но плужекът, изглежда, беше изгубил апетита си. Той потръпна и се повлече обратно към леговището си. От раните му се стичаше прозрачна лепкава течност.

Спътниците се скупчиха в тунела, дишайки тежко. Райстлин кашляше и се подпираше на ръката на брат си. Танис се огледа.

– Къде е Тас? – попита отчаяно и тръгна към залата, но едва не налетя на него.

– Донесох ти ножницата. – Кендерът я вдигна пред погледа му и поясни: – За меча.

– Връщаме се в тунела – заяви полуелфът, преди някой да зададе някакъв въпрос.

Стигнаха до разклонението и седнаха да починат. Чак тогава Танис се обърна към Лорана:

– Какво правиш тук, в името на Бездната? Да не би да се е случило нещо с Куалиности?

– Не, нищо не се е случило. – Тя още трепереше от мисълта за плужека. – Аз... просто дойдох.

– Тогава се връщаш право вкъщи! – изкрещя ѝ гневно Гилтанас и я сграбчи за рамото. Момичето се присви от болка, но отвърна сприхаво:

– Няма да се върна. Идвам с теб, Танис и... останалите.

– Лорана, това е лудост! – процеди през зъби Танис. – Не сме тръгнали на излет. Това не е игра. Видя какво стана преди малко – едва не загинахме.

– Знам, Танталас – отвърна умоляващо тя и гласът ѝ потрепери, – но ти каза, че понякога настъпва време, когато трябва да рискуваш живота си за нещо, в което вярваш. Аз бях тази, която ви следеше по пътя.

– Можеше да те убият... – започна Гилтанас.

– Но не ме убиха! – изкрещя отчаяно Лорана. – Аз съм обучавана за воин, както всички елфи.

– Това обучение не е кой знае какво... – прекъсна я ядосано Танис.

– Но успях да ви проследя, нали? – Лорана хвърли бърз поглед към Сърм. – И то без да ме забележите.

– Да – излъга рицарят и се изчерви от неудобство.

– Но това не означава...

Райстлин ги прекъсна:

– Губим време. Лично аз не желая да остана в този влажен и отвратителен тунел и минута повече, отколкото е необходимо. Момичето вече е взело решение. Не можем да изпратим някой да я отведе обратно, нито да я пуснем сама. Ако я заловят, ще ни издаде. Трябва да я вземем с нас.

Танис го изгледа с омраза заради студената му и безчувствена логика и заради това, че беше прав. Той се изправи и помогна на Лорана да стане. Мразеше и нея, без да знае защо. Разбираше само, че ще утежни още повече и без това тежката им задача. Останалите също станаха и започнаха да събират багажа си.

– Оправяй се сама – предупреди я тихо той. – Не мога да стоя край теб и да те защитавам. Гилтанас също. Държиш се като абсолютна глезла. Вече ти казах – време е да пораснеш. Ако не го сториш, най-вероятно ще умреш, а заедно с теб сигурно ще загинем и ние!

– Съжалявам, Танталас. – Лорана избягваше гневния му поглед. – Но не мога да те изгубя отново. Обичам те. Ще видиш, че ще се гордееш с мен.

Танис се обърна и тръгна. Видя усмивката на Карамон и чу кикотенето на Тика. Изчерви се, но ги подмина, без да им обръща внимание. Приблужи се към Стърм и Гилтанас.

– Изглежда, все пак ще се наложи да тръгнем по десния тунел, без значение какво смята Райстлин. – Той препаса новия си меч и забеляза, че магьосникът разглежда оръжието му с голям интерес.

– Какво има сега? – запита раздражено.

– Омагьосан е. Как го взе?

Танис се сепна и погледна меча, сякаш беше змия. Намръщи се и се опита да си спомни.

– Бях близо до трона на Кит-Канан и търсех нещо, което да метна по плужека. И тогава този меч изведнъж се озова в ръката ми. Някой го беше извадил от ножницата и... – Танис преглътна с усилие.

– Да? – подкани го Райстлин.

– *Той* ми го даде! Помня, че ръката му докосна моята. Той го е извадил от ножницата.

– Кой? – попита Гилтанас. – Ние не бяхме наблизко.

– Кит-Канан...

Глава 10

Кралската стража. Стаята с веригата.

Възможно бе въображението им да си играеше с тях, но с напредването в тунела мракът ставаше все по-плътен, а въздухът – все по-студен. Не беше нужно да си джудже, за да знаеш, че това не бе нормално за една пещера, където температурата навсякъде трябваше да е сравнително постоянна. Стигнаха до ново разклонение, но никой не пожела да тръгнат наляво – може би от страх да не се върнат в Залата на Древните при ранения плужек.

– Елфът ни заведе нарочно при чудовището – каза злобно Ебен. – Чудя се какво ни чака там долу?

Никой не му отговори. Вече всички усещаха присъствието на неимоверното зло, за което ги беше предупредил Райстлин. Стъпките им се забавиха и единствено общата им воля ги караше да продължават напред. Лорана се парализираха от страх и се подпря немощно на стената. Копнееше Танис да я успокои и защити, както правеше, когато бяха

деца и се сблъскаха с измислени препятствия, но той вървеше начело на групата заедно с брат й. Всеки трябваше сам да се пребори със страха си. Тогава реши, че предпочита да умре, отколкото да моли за помощ. Даде си сметка, че бе напълно сериозна, когато каза на Танис, че ще се гордее с нея. Тя стисна зъби и продължи напред.

Тунелът свърши внезапно. Пред тях се издигаше стена. Забелязаха неголяма дупка, около която имаше купчина каменни отломки. Могъщото зло, което вееше откъм дупката, беше почти осезаемо и сграбчваше гърлата им с невидими ледени пръсти. Спряха. Никой не се осмели да влезе, дори вечно жадният за приключения кендер.

– Не че ме е страх – сподели шепнешком с Флинт. – Просто предпочитам да се намирам някъде другаде.

Тишината беше потискаща. Чуваха само биенето на сърцата и дишането си. Светлината потрепери в немошната ръка на магьосника.

– Е, не можем да стоим тук вечно – каза дрезгаво Ебен. – Нека елфът да влезе. Нали той ни доведе!

– Добре, но ми е нужна светлина.

– Никой освен мен не може да докосва жезъла – изсъска магьосникът, помълча и добави неохотно: – Ще вляза с теб.

– Райст... – обади се Карамон, но брат му го изгледа хладно. – Тогава и аз идвам – измърмори огромният мъж.

– Не – намеси се Танис. – Ти оставаш тук, за да пазиш останалите. Ще влезем аз, Гилтанас и Райстлин.

Един след друг тримата прекрачиха през дупката и се озоваха в някакво тясно, продълговато помещение. Светлината не стигаше до отсрещния му край. От двете му страни имаше множество каменни врати, заключени с железни резета, които бяха забити направо в каменната стена. Усещаха, че злото се намира някъде тук.

– По вратите има някакви релефи – прошепна Танис. – Райст, приближи светлината.

Магьосникът вдигна жезъла и освети каменните фигури. Сенките им заиграха причудливо. Гилтанас се загледа.

– Кралският кръст! – почти без глас каза той.

– Какво означава това? – попита Танис и гърлото му се сви от страх.

– Това е криптата на кралската стража. Обречени са да служат дори в смъртта си и да охраняват покоите на краля – поне така казва легендата – прошепна Гилтанас.

– Значи легендата е оживяла! – задави се Райстлин и сграбчи ръката

на Танис.

Изведнъж каменните плочи се отместиха. Железните резета изскърцаха, вратите се разтвориха и зад тях се раздвижиха някакви сенки. В коридора стана толкова студено, че пръстите на Танис изтръпнаха.

– Кралската стража! Ето кой е оставил следите! – зашептя трескаво Райстлин и стисна още по-силно ръката на полуелфа. – Човешки и нечовешки. Няма спасение! За разлика от духовете в Черната гора, тези имат само една-единствена мисъл – да унищожат всеки, който се осмели да наруши вечния покой на Кит-Канан!

– Трябва да направим нещо! – каза Танис и освободи ръката си от сгърчените пръсти на магьосника. Той тръгна назад, но две фигури бяха препречили пътя му.

– Връщайте се! Бягайте! Физбан? Не, откачен дъртако! Трябва да се махаме отгук! Мъртвите стражи...

– О, я се успокой – измърмори старецът. – Младежи! Паникьори! – Той се обърна и помогна на фигурата до себе си да прекрачи дупката. Косата на Златна Луна проблесна в мрака.

– Не се бой, Танис. Виж! – Тя отгърна наметалото си – медальонът излъчваше синя светлина. – Физбан каза, че ще ни пуснат да минем и в същия момент той започна да свети.

– Не! – Танис понечи да я избута назад, но старецът го мушна в гърдите с дългия си костелив пръст.

– Ти си добър човек, Танис, но се тревожиш прекалено много. Успокой се и ни остави да приспим отново тези нещастни души. Доведи, ако обичаш, останалите.

Танис бе толкова шокиран, че не можа да каже нищо. Физбан и жената заминаха напред, следвани от Райстлин, като се спираха пред всяка от каменните врати. С появата на Златна Луна движението зад тях притихваше. Дори от това разстояние Танис почувства, че злото се отдръпва и заспива.

Останалите се бяха скупчили около дупката. Докато им помагаше да я прескочат, полуелфът отговаряше на въпросите им – най-вече с вдигане на рамене. Лорана не го попита нищо. Ръцете ѝ бяха студени и той се изненада, когато видя на устните ѝ кръв. Досети се, че навярно ги е прехапала, за да не крещи от страх, и обзет от съжаление, понечи да ѝ каже нещо успокояващо. Но тя вирна гордо глава и дори не го погледна.

Групичката побърза да настигне Златна Луна, но кендерът не устоя и надникна в една от килиите, където огромна фигура във великолепно доспехи лежеше на каменно ложе стиснала дръжката на меча си. Тас

погледна кръста на Кралската стража и онемя.

– *Соти Ниуинкуа Тсалариот* – прочете застаналият до него Танис.

– Какво означава това?

– Верни и в смъртта.

В края на криптата имаше две бронзови врати. Златна Луна ги отвори без усилие и през къс, триъгълен тунел изведе групата към просторна зала. Очевидно бе единственото помещение в Сла-Мори, останало неза-сегнато от Катаклизма. Там просто не можаха да откъснат Флинт от стени-те. Той обясняваше охотно на всеки, който имаше желание да го из-слуша, че тази великолепно конструкция е била изработена от джуджета – най-вече два-сет и трите колони, които поддържаха тавана.

Единственият изход от залата бяха други две бронзови врати в сре-щуположната ѝ страна, идентични с онези, през които бяха влезли. Впе-чатлен от изработката на колоните, Флинт изръмжа, че не знаел нито на-къде водели, нито какво имало зад тях. След кратък спор Танис реши да пробват дясната.

Тя ги отведе в тесен, но чист тунел, който след десет метра свърши пред друга бронзова врата, която обаче се оказа заключена. Карамон я натисна с всичка сила, но не постигна нищо.

– Не става. Изобщо не поддава.

В продължение на няколко минути Флинт наблюдава мъките му и накрая отиде до вратата. Огледа я и изсумтя:

– Фалшива е!

– На мен ми прилича на истинска! – отвърна Карамон и го изгледа подозрително. – Дори има панти.

– Естествено, че ще има. Да не мислиш, че правим фалшиви врати, които да си личат от километри? Това и земеровите го знаят!

– Значи сме попаднали в тунел без изход! – изсумтя Ебен.

– Отдръпнете се – прошепна Райстлин и внимателно подпря жезъла си на стената, след което допря пръстите си на вратата и изрече: „*Кхет-сарам пакиол!*“. Проблесна оранжева светлина, но не откъм вратата, а от самата стена!

– Пази се! – Райстлин сграбчи ръката на брат си. Цялата стена се за-въртя бавно заедно с вратата.

– Влизайте, преди да се е затворила – извика Танис и всички бързо преминаха от другата страна. Райстлин – залитна и се подпря на ръката на Карамон.

– Добре ли си? – попита го той, когато стената се затвори зад гърба му.

– Да. Ще ми мине. Това е първото заклинание от книгата на Фистандантилус, което успях да разгадая. Стана, но не предполагах, че ще ме изтощи чак толкова.

Озоваха се в друг тунел, който продължи направо около десетина метра, след това изви рязко на юг, после на изток и отново на юг. Не след дълго застанаха пред друга бронзова врата.

Райстлин поклати глава.

– Не мога да използвам заклинанието – изчезна от паметта ми.

– Ще я отворя с огненото кълбо – предложи Физбан. – Май се сетих как ставаше...

– Недей, старче – побърза да го спре Танис, – в тази теснотия ще изпържиш всички ни. Тас...

Кендерът отиде до вратата и я бутна.

– По дяволите, тя тя дори не е затворена – разочарова се той и надникна от другата страна. – Най-обикновена стая.

Влязоха предпазливо под светлината на жезъла. Помещението бе със съвършено кръгла форма, широко около трийсет метра. Отсреща се виждаше друга бронзова врата, а в средата...

– Нащърбена колона – злорадстваше Тас. – Флинт, виж. Джуджетата са направили нащърбена колона!

– Значи са имали основателна причина да я направят такава – отсече джуджето и отмести кендера, за да я разгледа отблизо, но когато я докосна, тя помръдна. – Хм – озадачи се Флинт и изведнъж избухна: – Та това изобщо не е колона, глупако, а много голяма верига! Виждаш ли тази желязна скоба? Тя я крепи за пода.

– Значи сме в Стаята с веригата! – развълнува се Гилтанас. – Това е прословутият отбранителен механизъм на Пакс Таркас. Следователно сме много близо до крепостта.

Спътниците се скупчиха около чудовищната верига. Всяко от звената ѝ бе голямо почти колкото Карамон и с дебелината на дъбово дърво.

– Докъде стига? – попита Таселхоф, изпитвайки огромно желание да се покатери по нея.

– До самия механизъм – обясни Гилтанас. – А колкото до начина на действие, попитай джуджето. аз не съм много запознат с инженерството. Но знам, че ако тази верига се освободи – той посочи желязната скоба на пода, – огромни каменни блокове ще препречат вратите на крепостта и никаква сила не може да ги отвори.

Гилтанас остави кендера да се взира жадно в огромния механизъм и

се присъедини към останалите, които оглеждаха стаята.

– Вижете! – извика накрая и посочи някакво смътно очертание в стената. – Тайна врата! Сигурно е изход!

– Ето и ключалката. – Таселхоф се отдалечи от веригата и посочи една издатина на пода. – Този път джуджетата са попрекалили – ухили се той на Флинт. – Това е фалшива врата, която прилича на фалшива.

– Именно поради това не трябва да ѝ обръщаме внимание – отвърна невъзмутимо Флинт.

– Е, джуджетата имат лоши дни – намеси се Ебен и се наведе да задейства ключалката.

– Не отваряй вратата! – намеси се Райстлин.

– Защо? – попита Стърм. – Трябва да предупредиш някого, че сме на път да открием пътя към Пакс Таркас?

– Рицарю, ако исках да ви предам, досега да съм го сторил поне сто пъти! – изсъска Райстлин и впери поглед в тайната врата. – Долавям сила, по-могъща от всичко, което съм срещал от... – Той млъкна и потрепери.

– От? – запитва разтревожен Карамон.

– От Кулите на Висшата Магия насам! Предупреждавам ви, не я отваряйте!

– Провери накъде води южната врата – обърна се Танис към джуджето.

Флинт отиде до нея и я отвори.

– Доколкото виждам, тунел като този, от който току-що излязохме.

– Пътят към Пакс Таркас минава през тайна врата – каза Гилтанас и преди някой да успее да го спре, посегна към издатината в пода.

– Ще съжалявате за това! – задави се Райстлин.

Вратата бавно се отвори и пред тях се откри просторно помещение, пълно почти догоре с жълтеникави предмети, подобни на малки тухли, които блестяха дори под дебелия слой прах.

– Съкровищницата! – възкликна Ебен. – Открихме съкровището на Кит-Канан!

– Злато и само злато, което няма никаква стойност в наши дни. Трябва ни единствено стомана... – Гласът на Стърм секна и очите му се разшириха от ужас.

Нещо тъмно се раздвижи от купчината.

– Какво става? – извика Карамон и извади меча си.

– Не знам! – едва успя да промълви Стърм.

– Аз знам – прошепна Райстлин. – Това е духът на черния елф!

Предупредих ви да не отваряте тази врата.

– Направете нещо! – Ебен залитна назад.

– Приберете оръжията си, глупаци! – изсъска пронизително Райстлин. – Не можете да се биете с него! Докосването му е смърт, а ако започне да вие, докато сме в стаята, смятайте, че сме обречени. Дори гласът му убива. Бягайте! Бягайте бързо! През южната врата!

Докато се блъскаха към изхода, нещото прие формата на дроу – злата майка-елф от древните времена с прекрасни, ледени черти, осъдена на смърт за жестоки престъпления. Могъщите магьосници принудили духа ѝ да охранява кралското съкровище.

При вида на човешките същества дроу протегна ръце, копнеещи за топла плът, и отвори уста да излее в крясък мъката и злобата си към всички живи същества.

Спътниците побягнаха панически към бронзовата врата. Карамон се спъна в брат си и без да иска, избие жезъла от ръката му. Кристалът звънна на пода, но не угасна, тъй като само драконовият мрак можеше да угаси магическата му светлина. Но сега тя осветяваше единствено пода. Останалата част от помещението потъна в тъмнина.

Като видя, че плячката е на път да ѝ се изплъзне, дроу започна да се мятя диво из Стаята с веригата. Ледените ѝ ръце докоснаха за миг бузата на Ебен. Той изпищя и припадна. Стърм го грабна и го извлече в коридора. В същия момент Райстлин намери жезъла си и заедно с Карамон скочиха от другата страна на вратата.

– Всички ли сме тук? – попита задъхано Танис. И тогава чу от стаята с веригата протяжен вой, който смрази кръвта във вените му. Обзе го панически страх. Дъхът му сиря. Воят престана изведнъж и сърцето му сякаш заби отново.

Духът се задави и вдиша дълбоко, за да завие отново.

– Няма време да проверяваме! – изговори с усилие Райстлин. – Затваряй вратата, братко!

Карамон се хвърли върху нея с цялата си тежест и тя се затвори с трясък.

– Това няма да я спре! – изкрещя Ебен.

– Така е – потвърди Райстлин. – Нейната магия е по-могъща от моята. Мога да омагьосам вратата, но това сигурно ще ме убие. Спасявайте се, докато можете. Ако излезе, ще се опитам да я спра.

– Ривъруайнд, вие тръгвайте – заповяда Танис. – Стърм и аз оставаме при братята.

Групичката се изниза в тъмния коридор и само от време на време

някой се осмеляваше да погледне с ужас назад.

Райстлин подаде жезъла на брат си. Светлината премигна, озвала се в непознати ръце. Магьосникът докосна с длани вратата, затвори очи и се насили да забрави всичко друго и да се съсредоточи върху закланието. „*Калис-ан будрунин...*“ Но мислите му се разпиляха, когато усети смразяващия студ.

Черният елф! Тя бе доловила думите му и се опитваше да го пречупи! Врълхлетяха го спомени за друг черен елф, с когото се беше сблъскал в Кулите. Магията се промъкна в съзнанието му. Той се опита да прогони злокобните спомени от битката, която осакати тялото му и едва не разруши съзнанието му, но усети, че губи контрол. Беше забравил думите! Вратата се разтресе. Черният елф идваше!

Тогава, някъде от дълбините на съзнанието му, избликна сила, която бе усещал само два пъти в живота си – първия път в Кулата и втория, когато лежеше върху олтара на черния дракон в Ксак Тсарот. Ясният и спокоен глас, който му бе едновременно близък и непознат, проговори в мислите му и изрече думите на закланието. Райстлин ги повтори високо и ясно с глас, който не беше неговият: „*Калис-ан будрунин карамат!*“

От другата страна на вратата се чу разочарован вой. Вратата удържа. Райстлин припадна.

Карамон подаде жезъла на Ебен, взе брат си на ръце и последва групата през тъмния проход. Намериха другата тайна врата, която се отвори лесно под умелите пръсти на Флинт и ги изведе към поредица къси, затрупани с отломки тунели. Все още разтреперани от страх, спътниците си проправиха път през препятствията. Накрая се озоваха в просторна зала с дървени бурета, наредени на рафтове по стените. Ривъруайнд запали факла. Буретата бяха здраво затворени. На някои имаше надписи СОЛАС, на други – ГЕЙТУЕЙ.

– Това е. Вече сме в крепостта – изрече с мрачно тържество Гилтанас. – Това е избата на Пакс Таркас.

– Слава на истинските богове! – Танис въздъхна и се свлече на пода.

Останалите последваха примера му. Чак тогава забелязаха, че Физбан и Таселхоф ги няма.

Глава 11 Изгубени. Планът. Предадени!

Впоследствие Таселхоф не успя да си припомни онези последни, изпълнени с ужас мигове в Стаята с веригата. Помнеше, че каза: „Черен елф? Къде е?“, изправи се на пръсти и точно тогава жезълът падна на земята. Чу, че Танис крещи нещо. Освен това чу стон, който го накара да забрави кой е и къде се намира. В този миг нечии силни ръце го сграбчиха през кръста и го вдигнаха във въздуха.

– Качвай се! – изкрещя някакъв глас зад него.

Таселхоф протегна ръце, напипа студения метал на веригата и започна да се катери. Чу трясъка на вратата някъде далеч долу и след него – отново смразяващия вой на елфа. Този път не звучеше смъртоносно, по-скоро преливаше от ярост и безсилие. Тас се надяваше това да означава, че приятелите му са се спасили.

– Чудя се как ще се съберем отново – запита се на глас и за момент се почувства объркан. След това чу мърморенето на Физбан и се окуражи. Не беше сам.

Обгръщаше го плътен мрак. Той продължи да се катери по студено то желязо, докато накрая усети хладен повей. По-скоро почувства, отколкото видя, че се е изкачил до мястото където веригата стигаше до механизма (беше много горд, че ще има какво да разказва). Само да можеше да види нещо!

След това изведнъж си спомни. С него имаше магьосник.

– Можеш ли да светнеш? – извика кендерът.

– Да метна ли? Какво да метна? – Физбан едва не падна от веригата.

– Не да метнеш! Да светнеш! – Таселхоф увисна на едно звено. – Мисля, че стигнахме догоре и трябва да погледнем какво има тук.

– О, разбира се. Я да видим... светлина...

Тас го чу да рови из торбите си. Накрая очевидно намери онова, което търсеше, защото възкликна тържествуващо и измърмори някакво заклинание. Във въздуха се появи жълтеникава пламтяща топка, която увисна близо до шапката му.

Бляскавото кълбо се повъртя малко, обиколи кендера, сякаш за да

се запознае с него, и отново се върна при гордия магьосник. Тас беше очарован. Искаше да му зададе цял куп въпроси, но ръцете му вече препереха от напрежението, Физбан също едва се държеше. Трябваше по някакъв начин да се махнат от тази верига.

Кендерът се огледа и установи, че се намираха в горната част на крепостта, както и предполагаше. Веригата минаваше през огромно зъбчато колело от дърво, чийто вал бе здраво закрепен върху солиден каменен постамент. Звената бяха нанизани върху зъбци с размерите на дънери. След това веригата се прехвърляше над огромния вал и се губеше в тунела вдясно от Тас.

– Трябва да се изкатерим по колелото и да продължим по тунела – посочи кендерът. – Можеш ли да изпратиш светлината там?

– Светлина, при колелото! – нареди Физбан. Кълбото се полюшна във въздуха, но след това се върна и се поклати, сякаш категорично отказваше да изпълни заповедта.

Физбан се намръщи.

– Светлина, при колелото! – повтори той.

Кълбото се скри зад шапката му. Старецът посегна да го хване и едва не падна. Наложил се да сграбчи веригата с две ръце. Светлината зантанцува във въздуха, сякаш се наслаждаваше на веселата игра.

– Тъ... май вече е достатъчно светло – обади се Тас.

– Младото поколение няма никаква дисциплина – изръмжа Физбан. – Да беше видял баща му! Това се казваше горяща топка... – Той млъкна и продължи да се катери. Огненото кълбо остана да виси близо до върха на шапката му.

Тас стигна до първия зъб на колелото. Откри, че зъбците бяха грапави и катеренето по тях не представляваше трудност. След малко стигна до върха. Магьосникът го следваше с учудваща пъргавина, развявайки полите на робата си.

– Би ли помолил кълбото да освети тунела? – попита Тас.

– Светлина, в тунела! – заповяда Физбан, стиснал здраво веригата.

Огнената топка се подчини, но само привидно. Литна до началото на тунела и спря.

– Казах в тунела! Безрезултатно.

– Мисля, че го е страх от тъмното – оправда се Физбан.

– Господи, това е забележително! – удиви се кендерът. – Е, ако останем, където е, ще мога да виждам достатъчно, за да пропъля по веригата. Тя май е само на три метра от пода на тунела. – „Когато висиш над бездна, изпълнена с мрак, каменният под на три метра под тебе ти

изглежда просто привлекателен“, помисли си Тас.

– Някой трябва да се качи тук и да смаже тези неща – отбеляза Физбан и огледа критично вала. – Така е то, в наши дни всичко е мърлящина.

– Аз пък съм доволен, че никой не го е смазвал – заяви Тас и пропълзя по веригата.

По средата на катеренето кендерът се замисли какво ли е усещането да паднеш от такава височина, да пропадаш все по-надолу и по-надолу и накрая да се удариш в студения каменен под. Зачуди се какво ли е да се пръснеш на парчета...

– Мърдай! – подвикна след него Физбан и прекъсна мислите му.

Тас побърза да изпълзи в тунела, където го чакаше огнената топка, след което пушна веригата и скочи на пода от около два метра височина. Огненото кълбо се понесе след него. Малко по-късно се появи и магьосникът, който едва не се преби при скока.

Седяха на пода и си почиваха, когато Физбан изведнъж вирна глава.

– Жезълът ми.

– Какво? – Кендерът се прозя и се зачуди кое време беше.

Старецът се изправи с усилие.

– Остана долу – измърмори той и тръгна към веригата.

– Чакай! Не може да се върнеш! – Тас скочи ужасен.

– Кой ти каза? – отвърна сприхаво Физбан и брадата му се разтресе.

– И-исках само да отбележа... – заекна Тас – че е много опасно. Но ти съчувствам. Моят хупак също остана долу.

– Хмм... – Магьосникът отново се облегна на стената, но не изглеждаше съвсем убеден.

– Магически ли беше? – попита след малко Тас.

– Цял живот така и не разбрах.

– Ами – каза кендерът с подходяща доза практичност, – когато всичко свърши, можем да слезем долу и да си ги вземем. Дай сега да потърсим място за почивка.

Той огледа тунела. От пода до тавана имаше два метра и половина. Огромната верига минаваше по цялото му протежение, както и множество други, по-малки вериги, които образуваха невъобразима плетеница на пода. Тас се загледа в съоръжението и опита да си представи размера на камъните, които висяха в краищата.

– Кое ли време стана?

– Време за обяд – отвърна старецът. – Можем да почиваме и тук –

какво му е на мястото? – Той се разположи на пода, извади пълна шепа куит-па и замляска шумно. Огнената топка се успокои и застана до ръба на шапката му.

Тас седна до него и задъвка собствената си дажба сушени плодове. Изведнъж долови някаква странна миризма, *сякаш някой*

беше запалил стари чорапи. Вдигна глава, въздъхна и дръпна ръкава на магьосника.

– Ей, Физбан, шапката ти гори!

– Флинт – натърти Танис, – казвам ти го за последен път. На мен ми мъчно за Тас не по-малко, отколкото на теб но не можем да се върнем! Той е заедно с Физбан и доколкото ги познавам, ще се оправят във всяка ситуация.

– Освен ако не опищят цялата крепост – измърмори Стърм.

Джуджето изгледа Танис, отиде в ъгъла, седна и горчиво зарида.

Танис също седна. Разбираше как се чувства Флинт. Странно, много пъти бе изпитвал неистово желание да удуши кендера с двете си ръце, но сега, когато го нямаше, ужасно му липсваше. Таселхоф преливаше от жизненост, не униваше и винаги беше весел. Не се плашеше от нищо, затова и никога не се предаваше. Може би не винаги избираше правилния начин, но поне беше готов да действа. Танис се усмихна тъжно. Надяваше се този път кендерът да се е спрял на нещо по-рационално.

Спътниците си починаха около час, хапнаха куит-па и пиха прясна вода от кладенеца, който откриха наблизко. Райстлин дойде в съзнание, но не яде нищо. Отпи малко вода и отново се отпусна на пода. Карамон деликатно му съобщи за Физбан, защото се боеше, че брат му няма да понесе новината, но Райстлин само сви рамене, затвори очи и потъна в непробуден сън.

След като се възстанови донякъде, Танис се надигна и се отправи към Гилтанас, който съсредоточено изучаваше някаква карта. Усмихна се на Лорана, но тя не му обърна никакво внимание. Той съжаляваше за резкия си тон, когато разговаря с нея в Сла-Мори. Трябваше да признае, че бе понесла учудващо твърдо ужасите през последните няколко часа. Беше правила онова, което ѝ се казваше, бързо и без никакви възражения. Реши, че трябва да ѝ се извини, но първо искаше да говори с брат ѝ.

– Какво сочи картата? – попита Танис и приклепна до него.

– Да, къде сме? – намеси се и Стърм.

Всички се скупчиха около елфа, с изключение на Райстлин, който изглеждаше заспал, но на Танис му се стори, че вижда между

притворените му клепачи златист проблясък.

Гилтанас разстла картата на пода.

– Това е крепостта Пакс Таркас и околните мини. Ние се намираме в избите, които са на най-долния етаж. Долу, само на петнайсет метра по този коридор, са килиите, където са затворени жените. Ето го и помещението на стражите, точно срещу тяхната килия, а това – той почука с пръст по картата – е леговището на червения дракон на Верминаард, който се казва Янтар. Естествено, тъй като драконът е много голям, неговото помещение стига чак до приземния етаж и е свързано с покоите на Верминаард, които са разположени на първия и втория етаж, откъдето отвежда коридор, който стига до покрива на крепостта.

Гилтанас се усмихна горчиво и продължи:

– На първия етаж, зад покоите на Верминаард, се намира килията, където държат децата. Той е хитър – държи заложниците в отделни помещения, защото знае, че майките никога няма да тръгнат без децата си, а мъжете никога няма да изоставят семействата си. При децата стои друг червен дракон. Мъжете, около триста човека, заедно с няколкостотин джуджета-земерови, работят в мините в планините.

– Ти май знаеш твърде много за Пакс Таркас – отбеляза Ебен.

Гилтанас вдигна рязко поглед.

– Какво намекваш?

– Нищо не намеквам. Просто казвам, че знаеш твърде много за човек, който никога не е стъпвал тук! Освен това е много странно, че в Сла-Мори на няколко пъти едва не ни убиха.

– Ебен – намеси се Танис, – писна ми от твоите подозрения. Не вярвам някой от нас да е предател, а и както каза Райстлин, ако имаше такъв, досега да ни е провалил поне сто пъти. Защо ще ни оставя да стигнем толкова далеч?

– За да предаде мен и Дисковете в ръцете на Верминаард – отговори тихо Златна Луна. – Той знае, че съм тук, Танис. Ние сме свързани посредством онова, в което вярваме.

– Абсурд! – изсумтя Стърм.

– Не, не е. Спомни си, че липсваха две съзвездия. Едното беше Кралицата на Мрака. От малкото, което успях да разбера от Дисковете, тя е една от древните богини. Боговете на доброто се изправят срещу боговете на злото, а неутралните се борят да запазят равновесието. Верминаард почита Кралицата на Мрака, а аз почитам Мишакал. Точно това имаше предвид тя, когато каза, че трябва да възстановим равновесието. Силата, която притежавам, явно го плаши и той ще използва цялата си

воля, за да ме открие. Колкото по-дълго стоим тук... – Гласът ѝ внезапно притихна.

– Толкова по-малко полза има от караници – заяви Танис и погледна остро Ебен.

– Достатъчно. С вас съм – сви рамене той.

– Какъв е планът ти, Гилтанас? – попита Танис и забеляза с раздразнение, че Стърм, Карамон и Ебен се спогледаха многозначително. „Трима човека, обединени срещу елфите, помисли той. Но може би и аз не съм по-добър от тях, като вярвам на Гилтанас само защото е елф.“

Гилтанас също видя размяната на погледи. Изглежда хората напрегнато, след което заговори с равен тон, внимавайки за всяка дума, сякаш не искаше да разкрива повече от онова, което беше абсолютно необходимо.

– Всяка вечер от десет до дванайсет жени излизат от килията и отиват в мините при мъжете си. Така Господарят на драконите показва, че спазва своята част от уговорката. По същата причина на жените е разрешено да посещават децата си веднъж дневно. Нашите шпиони ни осведомиха, че има нещо странно в дракона, който пази децата, но не можаха да ни кажат какво точно.

– Какви шп... – започна Карамон, но видя погледа на Танис и размисли. Вместо това попита директно:

– Кога нападаме? И какво ще правим с този дракон.

– Янтар?

– Утре сутринта. Верминаард и Янтар най-вероятно ще се присъединят към армията, когато стигне близо до Куалиности. Той подготвя това нападение от много време и не вярвам да го пропусне.

Групата продължи да обсъжда плана още известно време. След това събраха нещата си и Карамон събуди брат си. Стърм и Ебен отвориха вратата към прохода. Не се виждаше никой, макар че от срещното помещение се чуваха приглушени пиянски кръсъци и смехове. Драконяни. Компанията се изниза тихо в тъмния, безлюден коридор.

Таселхоф стоеше в средата на помещението, което кръсти Стаята с механизма, и оглеждаше тунела. Близо до него се полюшваше огненото кълбо. Кендерът беше започнал да губи надежда. Това чувство го спохождаше много рядко и той го свързваше основно с един момент в миналото, когато изяде цяла тава пай със зелени домати, „придобита“ от един съсед. И до ден днешен безнадеждността и паят със зелени домати го хвърляха в еднакъв ужас.

– Трябва да има някакъв начин – каза той. – Не може поне от време на време да не се качват да почистват механизма или просто да проверяват дали е там.

Заедно с Физбан в продължение на цял час бяха пълзели напред-назад в тунела и се бяха провирали под безбройните вериги. Не откриха изход. Тунелът беше студен, пуст и прашен.

– Като говорехме за светлина – обади се внезапно магьосникът, макар въобще да не бе ставало дума, – погледни натам!

Таселхоф се обърна. През една пукнатина в дъното на стената се процеждаше сребриста ивица светлина. Чуваха се и гласове. Изведнъж светлината се усили, сякаш някой долу бе влязъл с факла в помещението.

– Може това да е изходът – възкликна старецът. Тас изтича и побърза да надникне през цепката.

– Ела!

Видяха просторна стая, обзаведена с възможно най-голям лукс и разточителство. Всичко красиво, изящно, изискано или ценно в земите под властта на Верминаард бе донесено тук, за да краси покоите му. В единия край на стаята имаше трон с пищна резба. По стените висяха безценни сребърни огледала, разположени по такъв начин, че накъдето и да се обърнеш човек, винаги виждаше срещу себе си ужасния рогат шлем на Господаря на драконите.

– Това трябва да е той – прошепна Тас на Физбан. – Верминаард! – Кендерът затаи дъх. – А това сигурно е неговият дракон Янтар. Онзи, за когото Гилтанас ни разказа, че убил всички елфи в Солас.

Янтар, или Пайърс (истинското му име бе известно само на драконяните и на другите дракони, но не и на простосмъртните), беше много древен червен дракон. Лично Кралицата на Мрака го бе дала на Господаря на драконите. Всъщност Пайърс трябваше да наблюдава Верминаард, който беше развил необичайна параноя по отношение на истинските богове и се боеше народите на Криен да не разберат за съществуването им. Драконът имаше и друга задача, толкова секретна, че за нея знаеше дори Верминаард – задача, поверена му от Кралицата на Мрака и известна единствено на нея и на нейните дракони на злото.

Пайърс трябваше да претърси Ансалон и да открие един човек с много имена. Кралицата го наричаше Вечния, драконите – Мъжа със Зеления Скъпоценен Камък, а човешкото му име беше Берем. Точно заради него сега Пайърс се намираще в покоите на Верминаард, вместо да

време в леговището си, както предпочиташе да прекарва следобедите.

Пайръс бе получил съобщение, че Фюмастър Тоде ще доведе двама затворници на разпит, а винаги съществуваше, макар и малка вероятност Берем да попадне сред пленниците. Затова присъстваше на всички разпити, въпреки че го отегчаваха неимоверно. Интересни му бяха само когато Верминаард нареждаше „затворниците да нахранят дракона“.

Пайръс се беше излегнал на една страна в тронната зала и я изпълваше почти изцяло. Огромните му криле бяха прибрани от двете страни, а гърдите му се повдигаха равномерно като на гротескна играчка, създадена от джуджета. Той задряма, захърка и се размърда. Една рядка ваза се разби на пода. Верминаард вдигна поглед от бюрото си, където изучаваше картата на Куалинести, и изръмжа:

– Преобрази се, преди да си порутил цялата стая! Пайръс отвори едно око и го изгледа с неприязън, след което измърмори една-единствена магическа дума.

Чудовищните му форми се смалиха до фигура на слабават мъж с черна коса, продълговато лице и убийствени червени очи. Той отиде до бюрото, което се намиреше близо до трона на Верминаард, седна и се загледа с нескрита омраза в широкия му гръб.

Някой задраска по вратата.

– Влез – отново изръмжа Верминаард.

Един драконянин отвори, въведе Фюмастъра и пленниците му и се оттегли, затваряйки след себе си вратата от масивно злато и бронз. Господарят на драконите продължи да разглежда картата още няколко минути, които Фюмастър Тоде прекара в тягостно очакване. Накрая го изгледа с пронизващ поглед, стана и се изкачи на трона, който умишлено бе направен във формата на зинала паст на дракон.

Верминаард изглеждаше наистина внушително. Беше висок и едър, облечен в тъмновиолетова броня от люспи на дракон, обточена със злато. Ужасяващата маска прикриваше лицето му. Той се придвижи с необичайна за толкова едър човек грация и се облегна на трона, поглаждайки с кожената си ръкавица черно-златистия боздуган, подпрян от дясната му страна. Изгледа Тоде и двамата пленници с раздражение знаеше, че ги е довел само за да замаже провала си с посветената. Бе изпаднал в пристъп на опустошителна ярост, когато разбра от драконяните, че сред затворниците от Солас е имало жена, която напълно отговаряла на описанието, но е избягала. Тоде едва не заплати с живота си за тази грешка, но таласъмът се оказа изключителен майстор в областта на хленченето и вайкането. Верминаард си беше обещал изобщо да не приема

Фюмастъра, но го измъчваше някакво смътно безпокойство, че нещо във владенията му не е съвсем наред.

„Заради проклетата посветена!“ – помисли си той. Долавяше силата ѝ все по-наблизо, а това го изнервяше и тревожеше. Верминаард огледа внимателно затворниците и установи, че не отговарят на описанието на онези, които бяха атакували Ксак Тсарот.

Но Пайръс реагира по съвършено различен начин. Преобразеният дракон скочи на крака и стисна махагоновата облегалка с такава сила, че пръстите му се отпечатаха върху нея. Той се разтрепери от вълнение и трябваше да положи неимоверни усилия да седне и отново да си придаде спокоен вид. Само очите му, които не изпускаха единия от пленниците, горяха като огънове от Бездната и издаваха онова, което изпитваше.

Първият затворник беше джудже-земеров, по-точно *Сестън*, който едвам вървеше – Тоде бе оковал ръцете и краката му, защото предпочиташе повече да не рискува. Той залитна и парализиран от ужас, падна на колене пред Господаря на драконите. Другият затворник – онзи, когото наблюдаваше Пайръс – беше човек, облечен в дрипи. Стоеше мълчалив и не откъсваше поглед от пода.

– Защо ме безпокоиш заради тези отрепки, Фюмастър? – изръмжа Верминаард.

Тоде, който се бе превърнал в тресяща се пихтиеста маса, преглътна и веднага поде предварително приготвената реч.

– Този – таласъмът ритна Сестън – е същият, който освободи пленниците от Солас, а този – той посочи мъжа, който вдигна объркан и озадачен поглед – го намерихме да се размотава из Гейтуей, което, както е известно, е абсолютно забранено.

– И защо ми ги водиш? – запита с нарастващо раздражение Верминаард. – Хвърли ги в мините при останалата паплач!

Тоде се разтрепери.

– Помислих си, че човекът м-м-може да е ш-ш-шпионин...

Господарят на драконите се взря внимателно в мъжа. Беше висок, почти петдесетгодишен и белокок. Гладко избръснатото му мургаво лице носеше белезите на времето. Приличаше на просяк с тези дрипи и навярно е точно такъв, помисли си с отвращение Верминаард. У него определено нямаше нищо необичайно, като се изключат може би очите – блестящи и млади. Ръцете му също бяха младежки. Вероятно елфска кръв...

– Този човек е малоумен – отсеке накрая Верминаард. – Погледни

го! Не виждаш ли, че зяпа като риба на сухо?

– Т-т-той май е, ами, глухоням, милорд. – Тоде се изпоти. Верминаард сбърчи нос. Дори драконовият шлем не го предпазваше от вонята на потящ се таласъм.

– Значи си заловил едно джудже и един глухоням шпионин – каза той с убийствен сарказъм. – Много добре. Защо не излезеш да ми набереш букет цветя?

– Щом така е угодно на вашата височайша особа – отвърна с тържествен поклон Тоде.

Верминаард се разсмя въпреки яда си. Фюмастърът бе изключително забавно същество. Жалко, че не можеше да го научи да се къпе. Той махна с ръка.

– Разкарай ги! И ти се разкарай!

– Какво да сторя със затворниците, милорд?

– Остави джуджето за вечеря на Янтар, а шпионина отведи в мини-те. И внимавай – изглежда ми много опасен! – Господарят на драконите отново се разсмя.

Пайръс изскърца със зъби и прокле глупостта на Верминаард.

Тоде отново се поклони.

– Тръгвайте! Я ставай! – Фюмастърът подритна джуджето, което беше припаднало, след като чу, че ще го дадат на дракона.

Верминаард слезе от трона, отиде до бюрото и нави картата на руло.

– Изпрати вестите по змея – нареди на Пайръс. – Утре отлитаме да разрушим Куалинести. Бъди готов, когато те повикам.

След като Господарят на драконите излезе, Пайръс, все още в човешки облик, стана от бюрото и закрачи нервно из стаята. От другата страна на вратата отново се чу драскане.

– Господарят Верминаард се оттегли в покоите си! – извика раздразнен.

Вратата се отвори със скърцане.

– Вас искам да видя, велики – прошепна един драконянин.

– Влез. Но бъди кратък.

– Нашият човек успя, велики. Измъкна се, въпреки че го подозират. И е довел посветената...

– Да се провали в Бездната тази посветена! – изръмжа Пайръс. – Новината вълнува само Верминаард. Предай я на него. Не, чакай! – Драконът се замисли.

– Дойдох първо при вас, както ми бяхте наредили – извини се

драконянинът и побърза да отстъпи към вратата.

– Казах да чакаш! – заповяда Пайърс и вдигна ръка. – Все пак новината интересува и мен. Не за посветената. Залогът е много по-голям... Ще се срещна с нашето приятелче-предателче. Доведи го нощес в леговището ми, но не казвай на Господаря Верминаард. Не още. Той в момента е зает с Куалиности. Може да се развълнува прекалено много.

Драконянинът се поклони и напусна тронната зала. Пайърс продължи да я кръстосва напред-назад, потривайки ръце с доволна усмивка.

Глава 12

Причтата за скъпоценния камък. Предателят е разкрит. Дилемата на Тас.

– Престани, безсрамнико! – изписка Карамон и шляпна по ръката Ебен, който го опипваше под ризата.

Жените в килията се разсмяха толкова гръмко на закачката им, че Танис погледна разтревожено към стаята на стражите.

Марита побърза да го успокои:

– Не се притеснявай за тях! На този етаж има само двама и те през цялото време са пияни, особено сега, когато армията се изнесе. – Тя вдигна поглед от ръкава, който пришиваше, и поклати тъжно глава. – Колко отдавна не съм ги чувала да се смеят, бедничките. Напоследък хич не им е до смях.

В килията бяха наблъскани трийсет и четири жени, а Марита им беше казала, че в съседната има шейсет, които живееха при такива условия, че дори и най-закоравелите аскети биха се ужасили. Жените не разполагаха с нищо друго, освен с по някоя и друга дреха. Пускаха ги за кратка разходка само сутрин, а през останалото време шиеха драконянки униформи. Макар че се намираха тук само от няколко седмици, лицата им бяха бледи и изпити, а телата – слаби и немощни, поради липсата на питателна храна.

Танис се отпусна. Въпреки че познаваше Марита едва от няколко часа, чувстваше, че може да се довери на преценката ѝ. Тя беше успокоила ужасените жени, когато групата нахлу в килията им, а после изслуша плана им и се съгласи, че има вероятност да успеят.

– Нашите мъже ще дойдат с вас – каза на Танис, – но ще имате

проблеми с Висшите Търсачи.

– Съветът на Висшите Търсачи е тук? – попита изненадано той. – Като затворници?

Марита кимна и се намръщи.

– Това е наградата им, задето повярваха на черния посветен. Сигурна съм, че няма да ви последват. А и защо? Господарят на драконите все пак се е погрижил да не работят в мините. Но ние сме с вас. – Тя огледа жените, които закимаха, без да се колебаят. – Само не излагайте децата ни на опасност.

– Не мога да обещаю – каза Танис. – Не искам да прозвучи жестоко, но сигурно ще се наложи да се бием с дракона и тогава...

– Да се биете с дракона? С Кремък? – Марита го изгледа развеселено. – Дрън-дрън! Не закачайте това нещастно създание. Всъщност, ако й сторите нещо, децата няма да ви го простят – толкова я обичат.

– Дракона ли? – попита невярващо Златна Луна. – Какво им е направила? Заклинание?

– Не. Съмнявам се, че Кремък може да омагьоса някого или нещо. – Марита се усмихна тъжно. – Бедното създание не е с всичкия си, откак-то собствените й деца били избити по време на някаква голяма война. Сега смята, че *нашите* деца са *нейни*. Не знам откъде я е изкопал Верминард, но ми е жал за нея. Надявам се само, че някога той ще си плати за всичко, което е сторил! – Тя прегриза злобно конеча.

– Няма да ви е трудно да освободите децата – продължи след малко Марита. – Кремък винаги спи до късно. Ние ги храним, после ги извеждаме на разходка, а тя изобщо не се събужда. Така и няма да разбере, че ги няма, горката.

Изпълнени с надежда за пръв път от седмици насам затворничките започнаха да преправят дрехите си така, че да станат на мъжете. Нещата вървяха добре до момента, в който трябваше да се маскират.

– Да се обръсна?! – Стърм така изрева, че жените се дръпнаха ужасени. Той не разбираше същността на маскировката, но когато му обясниха, че това е най-добрият начин да прекосят открития двор и да поемат към мините, се съгласи. Въпреки това категорично заяви, че по-скоро ще умре сто пъти в ръцете на Господаря на драконите, отколкото да си обръсне мустаците. Успокои се едва когато Танис предложи да скрие лицето си с шал.

Тъкмо уредиха този проблем, когато Ривъруайнд на свой ред отказа да се пооблече като жена. Не помогнаха никакви доводи. Накрая

Златна Луна дръпна Танис встрани и му обясни, че в тяхното племе карали мъжете, които са проявили малодушие пред лицето на врага, да се обличат в женски дрехи и да ходят така, докато не докажат храбростта си. Танис отстъпи пред този аргумент, но Марита продължи да мисли как да маскират варварина.

След безкрайни обсъждания решиха Ривъруайнд да се увие в дълго наметало, да върви прегърбен и да се подпира на тояжка като старица. Оттам нататък нещата тръгнаха гладко – поне на първо време.

Лорана отиде при Танис, който тъкмо увиваше лицето си с шал.

– А *ти* защо не се обръснеш? – попита го тя и пипна брадата му. – Или, както казва Гилтанас, ти доставя удоволствие да навираш в очите ни човешката си същност?

– Нищо подобно. Просто ми писна да я отричам, това е. – Той си пое дълбоко въздух. – Лорана, извинявай, че ти говорих така в Сла-Мори. Нямах право...

– Напротив. Наистина се държах като влюбена хлапачка и изложих на опасност живота ви. – Гласът ѝ потрепери, но го овладя. – Това няма да се повтори. Ще докажа, че мога да ви бъда от полза – увери го тя, макар да не знаеше как точно ще го направи.

Въпреки че говореше с гордост за бойните си умения, през целия си живот не беше убила дори заек. А в момента толкова я беше страх, че стисна треперещите си ръце зад гърба, за да не ги види Танис. Внезапно почувства, че ще загуби самообладание и ще потърси успокоение в прегръдката му, затова побърза да се отдалечи и да помогне на Гилтанас да се маскира.

Танис си каза, че Лорана най-после се държи като възрастен човек и това е много хубаво, но категорично отказа да си признае, че всеки път, когато погледнеше огромните ѝ сияйни очи, душата му замираще.

Следобедът мина бързо, настъпи вечерта и дойде време жените да отнесат вечерята на мъжете в мините. Спътниците изчакаха в напрегнатото мълчание да минат стражите, забравили всякакви закачки. Тогава възникна и последният проблем. Райстлин, който беше кашлял до изнемога, заяви, че е твърде изморен, за да ги придружи. Карамон предложи да остане с него, но магьосникът го изгледа раздражено и каза да не се прави на глупак.

– Тази вечер нямате нужда от мен – прошепна той. – Оставете ме на мира. Трябва да се наспя.

– Не съм съгласен да го оставяме тук... – започна Гилтанас, но преди да беше довършил мисълта си, отвън се чу шум от ноктести крака и

дрънчене на посуда. Вратата се отвори и влязоха двама драконяни, които лъхаха на киснатото вино. Единият залитна и впери празен поглед в жените.

– Размърдайте се – нареди грубо той.

„Жените“ се изнизиха в коридора, където шест джуджета-земерови държаха тенджери с някаква неопикуема манджа. Карамон подуши лакомо въздуха, но събърчи отвратено нос. Драконяните затръшнаха вратата на килията. Последното, което воинът видя, бе Райстлин, увит в одеяла, полегнал в най-тъмния ъгъл.

Физбан плесна с ръце.

– Чудесно, момчето ми! – възхити се той, когато част от стената в Стаята с механизма помръдна и се отвори.

– Благодаря – отвърна скромно Тас. – Всъщност да *намериш* секретта на една тайна врата е много по-трудно, отколкото да я отвориш. Не знам ти как успя. Смятах, че съм прегледал навсякъде.

Той започна да се промъква през вратата, но внезапно спря, защото му хрумна нещо.

– Физбан, можеш ли да кажеш на твоего светещо кълбо да не идва с нас? Или поне докато не разберем дали оттатък има някой. Ако ни последва, ще ни открият веднага, а не сме далеч от покоите на Верминаард.

– Боя се, че не мога – поклати глава Физбан. – Не обича да остава само в тъмното.

Таселхоф кимна разбиращо. Очакваше нещо подобно. Е, нямаше смисъл да се тревожи. Както казваше майка му, ако млякото се разлее, котката ще го излочи.

За щастие от другата страна нямаше никой. Той се обърна да помогне на Физбан и се зае да изучава обстановката. Намираха се в тесен коридор, в края на който имаше стълби, които се спускаха надолу в мрака. Изглежда, бронзовите врати на източната стена бяха единственият друг изход.

– Сега сме точно над тронната зала – измърмори Тас. – Тези стълби сигурно водят към нея. Предполагам, че се охраняват от стотици драконяни, затова изключваме тази възможност. – Той долепи ухо до вратата. – Нито звук. Дай да огледаме наоколо. – Кендерът бутна бронзовата врата и тя се отвори без никакво усилие. Спря и се послуша. След малко пристъпи предпазливо, следван от Физбан и огнената топка.

– Прилича на художествена галерия. – Той огледа стените, покрити с прашни и избелели картини. През високите прозорци се виждаха

звездите и върховете на планините. Тас разбра къде се намират и бързо начерта наум една карта.

– Ако изчисленията ми са правилни, тронната зала е на запад, а леговището на дракона – още по на запад от нея. Поне така мисля, защото драконът се запъти натам, когато Верминаард излезе. Освен това трябва да може да излита от сградата, така че леговището му се намира на таква място, което има пряк излаз към небето – нещо като шахта или друг голям отвор. Оттам можем да наблюдаваме какво става.

Тас бе толкова зает с разсъжденията си, че не обръщаше внимание на Физбан. А магьосникът бродеше из залата и оглеждаше внимателно картините, сякаш търсеше някоя определена.

– А, ето я! – измърмори той, след което се обърна и прошепна: – Таселхоф!

Кендерът вдигна глава и видя, че картината сияеше с мека светлина.

– Я виж ти! – Тас занемя от възхищение, но след малко каза: – Е, какво толкова. Картина с червени дракони, които нападат Пакс Таркас и...

Гласът му замря. Срещу червените дракони се бяха възправили соланнийски рицари, яхнали други дракони, които бяха прекрасни – златни и сребърни. Мъжете размахваха оръжия и от тях струяха лъчи. Тогава разбра! Съществуваха и златни дракони, но някой трябваше да ги открие. Те щяха да победят злите дракони. Освен това съществуваше...

– Ето го копие то!!!... – Кендерът направо онемя. Старецът кимна.

– Да, най-сетне разбра и видя отговора. Ще го запомниш. Но не сега. Не сега. – Той разроши косата му със сбръчканата си ръка.

– Дракони. За какво говорех? – Тас не си спомняше нищо. И какво правеше пред тази картина, която почти не се виждаше от прах? Кендерът тръсна глава, Физбан сигурно се беше пошегувал. – Ами да! Леговището на дракона. Ако изчисленията ми са верни, то се намира ей там. – И тръгна в тази посока.

Магьосникът го последва с усмивка.

Добраха се до мините без произшествия. Видяха съвсем малко стражи и почти всички изглеждаха полузаспали от скука. Никой не обърна внимание на групичката жени, която мина бързо покрай пламтящата пещ, охранявана денонощно от множество уморени до смърт джуджета, и навлезе в мините. Драконяните заключваха нощем мъжете в големи пещери и се връщаха при джуджетата да ги наблюдават. Не

виждаха смисъл да охраняват хората, тъй като те нямаше да тръгнат никъде без семействата си.

Когато отидоха при тях, за да им занесат вечерята, Танис се увери, че Верминаард е бил прав – мъжете *наистина* не искаха да бягат. Те гледаха недоверчиво Златна Луна, за тях тя си оставаше варварка – акцентът ѝ бе странен, а дрехите ѝ – още по-странны. Разказваше им за дракона и синята светлина, която го беше изгорила, за това, как самата тя беше оцеляла, но това им звучеше като детска приказка. А нямаше с какво друго да ги убеди, освен с лъскавите платинени дискове.

Хедерик, Теократът на Солас, първи я провъзгласи за вещица, шарлатанка и богохулница. Той им припомни случката в хана и размаха като доказателство осакатената си ръка. Но всички знаеха, че боговете на Търсачите не бяха опазили града от драконите.

Все пак мнозина проявиха интерес към възможността па избягат, защото не искаха да живеят в мръсотия и мизерия, а освен това разбираха, че когато желязото в недрата на планините се изчерпи, животът им нямаше да струва и пукната пара за Верминаард.

Но Висшите Търсачи, които дори и в затвора се възприемаха като ръководен орган, възроптаха срещу този, според тях безразсъден план.

Завърза се ожесточен спор, който, както изглеждаше можеше да продължи с дни. Танис не беше очаквал такъв развой на нещата, затова побърза да каже на приятелите си да застанат до вратите, в случай че стражите чуят суматохата и се върнат. Златна Луна стоеше безпомощна сред мъжете и чувстваше, че всеки момент ще се разплаче. Беше толкова вдъхновена от новите си убеждения и така копнееше да ги разпространява сред хората, че този провал я докара до ръба на отчаянието.

– Това е сбирщина глупаци – прошепна Лорана и седна до Танис.

– Не е – отвърна той и въздъхна. – Ако беше, щеше да им е много по-лесно. Обещаваме им нещо фантастично в замяна на единственото, което им е останало – живота. И за какво? За да тръгнат по хълмовете и да нямат миг покой? Тук поне са живи – засега.

– Що за живот е това?

– Въпросът ти е много уместен, девойко – обади се тих мъжки глас.

Двамата се обърнаха едновременно и видяха Марита коленичила в тъгла до някакъв мъж, който лежеше върху груба потелка. Възрастта му не можеше да се определи, защото болестта и изтощението бяха заличили всичко в него. Той се надигна мъчително и протегна бледата си, немощна ръка. Въздухът излизаше със свистене от хилавите му гърди. Марита опита да го спре, но мъжът я погледна ядосано.

– Знам, че съм зле! Но това не означава, че трябва да умра от скука. Доведи ми тази варварка.

Танис погледна въпросително Марита. Тя се изправи от дръпна в страни.

– Това е Елистан – осведоми го тя, сякаш името му беше известно на всеки. И понеже Танис не реагира, добави: – Той е един от Висшите Търсачи на Хейвън. Хората го обичаха и уважаваха, защото единствен се осмели да говори против Господаря на драконите. Но никой не го послуша и не пожела да го чуе.

– Но защо говориш за него в минало време? Та той все още е жив.

– Няма да е задълго. – Марита избърса една сълза. – И преди съм виждала тази болест. Баща ми умря от нея. Сякаш нещо ги изгаря отвътре. Беше подлудял от болка последните няколко дни. Според мен вече му се вижда краят.

– Не съм убеден – усмихна се Танис. – Златна Луна е посветена. Тя може да го излекува.

– Не бих заложила и пукнат грош – отвърна скептично Марита. – Освен това не трябва да му вдъхваме напразни надежди. Нека си отиде в мир.

– Златна Луна – повика я Танис, – този човек има нужда от помощта ти. – Той я отведе при Елистан, без да обръща внимание на Марита. Изопнатото от безсилие и разочарование лице на варварката омекна, когато видя окаяното положение, в което се намираше нещастникът.

Елистан вдигна поглед към нея.

– Девойко – гласът му едва се чуваше, – твърдиш, че носиш послание от древните богове. Ако наистина хората са онези, които са извърнали лице от тях, а не обратното, както винаги сме смятали, защо чакаха толкова дълго да оповестят съществуването си?

Златна Луна коленичи до умиращия и се замисли как по-добре да формулира отговора си. Накрая каза:

– Представи си, че вървиш в гората и носиш в ръка най-ценното нещо, което притежаваш – рядък и прекрасен скъпоценен камък. Изведнъж те напада ужасно чудовище. Ти изпускаш камъка и побягваш. А когато разбираш, че си го изгубил, те е страх да се върнеш и да го потърсиш. Тогава някой ти дава друг скъпоценен камък. Дълбоко в сърцето си знаеш, че той не е толкова ценен, но все още те е страх да се върнеш за него. Това какво означава – че камъкът вече не е в гората или че все още лежи там, където си го изгървал, и те чака да се върнеш за него? Елистан затвори очи и въздъхна тъжно.

Разбира се, че камъкът стои там и чака *ние* да се върнем. Какви глупаци сме! Защо нямам повече време да опозная боговете ти!

Златна луна пое въздух лицето ѝ стана почти толкова бяло, колкото на умирация.

– Ще ти бъде дадено време – прошепна тя и пое ръката му в своята.

Погълнатия от сцената Танис се сепна, защото някой докосна рамото му. Той се хвана за меч и се извърна, но зад него стояха Стърм и Карамон.

– Какво има? Стражите ли?

– Още не – отвърна рязко рицарят. – Очакваме ги всеки момент. Но Ебен и Гилтанас ги няма.

Над Пакс Таркас се спусна нощ.

Пайръс стоеше в стаята си и нервничеше, защото бе придобил навика на човешките същества, когато приемаше формата им, да кръстосва напред-назад. Но сега в залата имаше място едва колкото да разпери криле, макар да бе най-просторната в крепостта, при това бе разширена допълнително специално за него.

Той се насили да се успокои, легна на пода и впери поглед във вратата. Затова не забеляза двете глави, които надничаха над парапета на третия етаж.

Някой подраска по вратата. Пайръс вдигна нетърпеливо глава, но я отпусна с ръмжене, когато двама таласъми довялякоха в стаята някакво окаяно същество.

– Земеров! – изръмжа драконът, който с нисшите говореше на общия език. – Верминаард трябва съвсем да се е пообъркал, ако смята, че ще ям тези отвратителни твари. Хвърлете го в онзи ъгъл и изчезвайте! – Таласъмите побързаха да изпълнят нареждането му. Сестън се сви в ъгъла и зариди.

– Млъквай или ще те изпепеля само за да не ми мрънкаш на главата – заповяда раздразнено драконът.

Откъм вратата се чу тихо почукване, което разпозна моментално и червеният огън в очите му се разгоря.

– Влез!

На прага застана висок мъж, увит в дълго наметало и с качулка, която скриваше лицето му.

– Добре – отвърна Пайръс и люспите му застъргаха по пода. – Сваля си качулката. Искам да виждам лицата на тези, с които разговарям.

Той я отметна и в същия момент високо горе някой си пое шумно

дъх. Пайръс вдигна глава към тъмния балкон. Тъкмо обмисляше дали да не литне, за да види какво става, когато мъжът прекъсна мислите му.

– Разполагам със съвсем малко време, велики. Искам да се върна, преди да са ме заподозрели. Освен това трябва да докладвам на Господаря Верминаард...

– Всичко по реда си – прекъсна го Пайръс. – Какво са намислили онези глупаци, с които си се сдружил?

– Възнамеряват да освободят робите, да ги разбунтуват и така да принудят Верминаард да върне армията, която пътува към Куалинести.

– Само това?

– Да, велики. А сега трябва да предупредя Господаря на драконите.

– Дрън-дрън! Аз съм този, който ще потуши бунта, ако робите въстанат. Освен ако не кроят планове и за мен?

– Не, велики. Те много се боят от теб и затова ще изчакат, докато вие с Верминаард отлетите за Куалинести. Чак тогава ще освободят децата и ще се разпръснат в планините.

– Планът напълно подхожда на ограничената им интелигентност. Не се тревожи за Верминаард. Аз ще се погрижа да го осведомя, когато преценя, че е готов да научи новината. Назряват много по-важни събития. Много по-важни. Слушай внимателно. Днес този имбецил Тоде доведе един затворник... – Пайръс замълча и очите му проблеснаха. Гласът му премина в съскане. – Това е *той!* Онзи, когото търсим!

Мъжът застина от изненада.

– Сигурен ли сте?

– Естествено! – процеди злобно драконът. – Виждам го и в сънищата си! Той е там! Почти го докосвам! Цял Крин го търси, но аз го открих!

– Ще информирате ли Нейно Мрачно Величество?

– Не. Нямам доверие на вестоносците. Трябва лично да й доставя този човек, но сега не мога да напусна крепостта. Верминаард няма да успее сам да се справи с елфите. Дори тази война да е само фарс, все пак трябва да спазваме благоприличие. Освен това без тях светът ще стане по-добро място за живот. Ще отведе Вечния при Кралицата при първа възможност.

– Защо ми казвате всичко това? – запита мъжът с необичайно рязък тон.

– Защото ти трябва да го опазиш! – Пайръс намести по-удобно огромното си туловище. Плановите му се осъществяваха много скоростно.

– Това, че посветената на Мишакал и мъжът със зеления камък

пристигнаха при мен едновременно, е белег за могъществото на Нейно Мрачно Величество! Ще оставя на Верминаард удоволствието утре да се разправи с нея и приятелите ѝ. Всъщност... – очите му светнаха – всичко може да мине съвсем гладко! Ако в суматохата премахнем мъжа със зеления камък, Верминаард може и да не разбере нищо! Когато робите се разбунтуват, намери този мъж. Доведи го тук и го скрий на най-долния етаж. Ще го отведе при Кралицата, когато унищожим хората и армията изличи Куалиности от лицето на Крин.

– Ясно. – Мъжът се поклони. – А моята награда?

– Ще си я получиш. А сега ме остави. Посетителят вдигна качулката си и излезе. Пайърс прибра криле, сви огромното си тяло на топка и остана така, вперил поглед в мрака. Чуваше се само хлипането на Сестън.

– Добре ли си? – попита тихо Физбан. Двата с кендера седяха на балкона на третия етаж и не смееха да помръднат. Цареше пълен мрак – старецът беше затворил любопитното огънче под една ваза.

– Да – отвърна тъпо Тас. – Съжалявам, че не можах да се сдържа, въпреки че го очаквах, или нещо такова. Трудно ми е да приема, че някой, когото познаваш, може да се окаже предател. Мислиш ли-, че драконът ме чу?

– Не знам – въздъхна Физбан. – Въпросът е – какво да правим сега?

– Нямам представа – омърлуши се Тас. – Никога не съм се занимавал с мислене. Тръгнах с тях само защото смятах, че ще е забавно. Не можем да предупредим Танис и другите, тъй като не знаем къде са. А ако тръгнем да ги търсим, може да ни заловят и само да влошим нещата! – Той подпря брадичката си с ръце. – Знаеш ли, веднъж попитах баща ми защо кендерите са дребни, а не големи като хората и елфите. Много исках да бъда голям.

– И какво каза баща ти?

– Че сме били малки, защото сме вършели малките неща. „Ако се вгледаш по-внимателно в големите неща на този свят, ще видиш, че всички те представляват много малки неща, свързани по някакъв начин.“ Предполагам, че този огромен дракон представлява само множество малки частици кръв и плът. Разликата е в малките неща.

– Баща ти е много мъдър.

– Да. Не съм го виждал много отдавна. – Кендерът вирна брадичка и стисна устни. Ако баща му го видеше, нямаше да познае сина си в това дребно и разкиснато същество. – Но да оставим за Танис, Стърм и Златна Луна големите неща. Те ще се справят. А ние да се захващаме с

малките, които не изглеждат толкова важни – като начало да спасим Сестън.

Глава 13

Въпроси.

Отговори няма.

Шапката на Физбан.

– Чух нещо и отидох да видя какво става, Танис – обясняваше Ебен. – Погледнах зад вратата на килията и видях, че един драконянин се е спотаил там и ни подслушва. Промъкнах се и го сграбчих за гърлото, но ме нападна втори. Съборих го и се втурнах след първия. Хванах го и го обезвредих, но реших, че е по-добре да се върна при жените.

Спътниците се бяха върнали в килията, където се бяха озовали и Ебен и Гилтанас. Танис помоли Марита да занимава жените, докато разпитваше двамата мъже. Историята на Ебен звучеше достоверно. На връщане от мините Танис беше видял телата на драконяните, освен това си личеше, че той се е бил с някого – дрехите му бяха разкъсани и от лицето му течеше кръв.

Тика взе от една жена сравнително чиста кърпа и започна да почиства раните му.

– Той ни е спасил живота, Танис. Би трябвало да си му благодарен, а не да го гледаш така, сякаш е убил най-добрия ти приятел.

– Не, Тика – каза тихо Ебен, – той има право да пита. Признавам, че изглежда подозрително, но нямам какво да крия. – Той хвана ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

Момичето се изчерви, потопаи кърпата във вода и се зае отново с раната. Карамон ги наблюдаваше намръщено.

– Ами ти, Гилтанас? – попита грубо воинът. – Ти къде изчезна?

– По-добре не питай – отвърна не по-малко грубо елфът. – Няма да ти е приятно да чуеш отговора.

– Какъв отговор? – попита рязко Танис.

– Оставете го на мира! – извика Лорана и застана до брат си. Той ги погледна и присви бадемовите си очи. Лицето му беше изпито и бледо.

– Важно е, Лорана – каза Танис. – И така – къде беше?

– Не забравяйте, че ви предупредих! – Погледът му се премести към Райстлин. – Върнах се да проверя дали този магьосник е толкова

изтощен, колкото си даваше вид. Сигурно не е бил, защото го нямаше.

Карамон се изправи с изкривено от гняв лице и стисна юмруци. Стърм го сграбчи и го дръпна, а Ривъруайнд застана пред Гилтанас.

– Всеки има право да се защити – обади се варваринът с нисък и плътен глас. – Елфът каза каквото имаше да казва. Нека сега чуем брат ти.

– Защо? Нямам какво да кажа? – прошепна дрезгаво Райстлин с пропит от ненавист глас. – Вие и без това не ми вярвате, защо тогава да отговарям на въпросите ви? Мислете каквото искате. Ако смятате, че съм предател, убийте ме още сега! Няма да ви попреча... – Той се разкашля.

– Тогава ще трябва да убиете и мен – заяви Карамон и отведе брат си в леглото.

На Танис му прилоша.

– Двойни постове тази нощ! Ебен, ти не. Стърм и Флинт ще пазят първи, Ривъруайнд и аз поемаме втората смяна. – Той седна на пода и хвана главата си с ръце. „Предадени сме, помисли си той. Един от тези тримата е предател, и то от самото начало. Стражите ще дойдат всеки момент. Или Верминаард е намислил нещо по-хитро, някакъв капан, в който да попаднем накуп, или...“

И тогава всичко му се изясни. Естествено! Верминаард ще използва бунта като повод да избие затворниците, цялата им група и, естествено, посветената. Винаги можеше да си набави още роби и този ход щеше да бъде за назидание на всички, които откажеха да му се подчинят. Планът на Гилтанас обслужваше идеално целта му!

Трябваше да се откажат от този план, но дали това беше правилното решение? Хората бяха прекалено възбудени, а излекуването на Елистан и изявлението му, че смята да следва древните богове, им бяха вдъхнали надежда. Повярваха, че истинските богове са се завърнали при тях. Но Танис забеляза ревността, с която Висшите Търсачи гледаха Елистан. Разбираше, че въпреки привидната си подкрепа, само чакаха удобен момент, за да го стъпчат. Може би дори в този момент сновяха сред хората и сееха кълновете на съмнението.

„Ако отстъпим сега, повече никога няма да ни повярват, помисли си Танис. Трябва да продължим, независимо колко голям е рискът. А може да греша и да няма предател.“ Той заспа с тази надежда.

Нощта премина спокойно.

Лъчите на зората проникнаха през отвора в покрива на крепостта.

Тас премигна и седна, потривайки очи. Чудеше се къде се намира, затова се огледа и прехвърли набързо всичко в ума си: „Намирам се в голяма стая с отвор за дракона. Има още две врати, освен онази, през която снощи влязохме с Физбан.“

Физбан! Драконът!

Тас изстена. Трябваше да стои буден, защото възнамеряваха да изчакат дракона да заспи и тогава да спасят Сестън. А вече бе утро! Кендерът пропълзя до парапета, надникна със свито сърце и въздъхна облекчено. Драконът спеше. Сестън също спеше, изтощен от ужаса. Това беше единствената им възможност! Тас изпълзя обратно при магьосника.

– Старче! Ставай! – разтърси го той.

– Какво? Кой? Пожар? – Магьосникът скочи и се огледа замаяно. – Къде е пожарът? Тичайте към изходите!

– Няма пожар – въздъхна Тас. – Вече е утро. Ето ти шапката... – Той я подаде на стареца, който се шураше напред-назад и я търсеше. – Какво стана с онова светещо топче.

– Хм! Изпратих го обратно. Блестеше ми в очите и ми пречеше да спя.

– Но нали не трябваше да заспиваме, за да спасим Сестън?

– И как щяхме да го направим? – полюбопитства Физбан.

– Ти имаше план!

– Така ли? О, Боже! – премигна магьосникът. – А добър ли беше?

– Не ми каза! – едва не се разкрещя Тас. – Спомена само, че трябва да го спасим преди закуска, защото драконът нямало да е ял от дванайсет часа и щял да има огромен апетит.

– Разумно – съгласи се Физбан. – Сигурен ли си, че аз съм го казал?

– Виж какво – търпението на Тас беше на изчерпване, – трябва ни само едно дълго въже, което да спуснем долу. Можеш ли да направиш въже?

– Въже?! – изгледа го презрително Физбан. – Няма да падна толкова ниско! Това е обидно за човек с моите дарби! Помогни ми да стана.

Тас му подаде ръка да се изправи.

– Не исках да те обиждам. Знам, че да се прави въже, изобщо не е интересно и че талантът ти е огромен... само че... О, добре тогава! – Тас посочи балкона. – Вдигни джуджето тук! Моля се само всички да оживеем.

– Имай ми доверие! Сестън също, ако това има някакво значение – обеща с грейнала физиономия Физбан.

Двамата надникнаха през парапета. Всичко си беше както преди – джуджето лежеше в ъгъла, а драконът спеше непробудно. Физбан затвори очи. Съсредоточи се и започна да мълви странни думи, след което протегна хилавите си ръце през парапета и направи движение, сякаш вдигаше нещо.

Таселхоф погледна надолу и сърцето му щеше да изхвъркне през гърлото.

– Спри! Вдигаш не когото трябва!

Физбан отвори очи и видя как червеният дракон се носи във въздуха, все още спящ, свит на кълбо.

– Майчице! – сепна се старецът и побърза да изрече обратното заклинание, за да свали чудовището на земята. – Нещо сбърках. Дай да пробваме пак.

Тас отново чу странните думи и Сестън малко по малко се озова на нивото на балкона. Лицето на Физбан се зачерви от напрежение.

– *Още* малко! Дръж се! – Тас заподскача от вълнение.

Насочвано от ръката на стареца, джуджето се приземи плавно на балкона, без изобщо да се събуди Кендерът притисна с ръка устата му, за да не извика, и прошепна:

– Сестън! Аз съм, Таселхоф. Събуди се!

Джуджето отвори очи. Първата му мисъл бе, че Верминаард е решил да нахрани с него някой зъл кендер, но след това позна приятеля си и се отпусна с безкрайно облекчение.

– Спокойно. Тук си в безопасност, но не говори, защото драконът може да ни чуе... – В същия момент някакъв силен шум долетя отдолу и го прекъсна. Джуджето се изправи сепнато.

– Шшт! Това трябва да е вратата към леговището му. – Тас побърза да се присъедини към магьосника, който надничаше през парапета. – Какво става?

– Господарят на драконите. – Физбан посочи към втория етаж, където Верминаард стоеше на една издатина и наблюдаваше ядосано Пайръс.

– Янтар, събуди се! – изкрещя накрая той. – В крепостта са проникнали нашественици! Посветената е тук и подбужда робите към въстание!

Пайръс се размърда, бавно отвори очи и се прозя. Беше сънувал много обезпокояващ сън, в който джуджето-земеров летеше във въздуха. Той тръсна огромната си глава, за да го прогони, и едва тогава чу крясъците на Верминаард. Значи и той бе научил, че посветената е в

крепостта. Пайръс предположи, че честта да се справи и с това пак щеше да се падне на него.

– Не се тревожи, господарю... – започна драконът, но млъкна и се втренчи в нещо много странно.

– Да се тревожа ли! – изфуча Верминаард. – Защо да... – И също млъкна. Предметът, в който и двамата впериха погледи, се носеше във въздуха леко като перце.

Шапката на Физбан.

Танис събуди всички точно преди зазоряване, когато беше най-тъмно.

– Е? – попита Стърм. – Продължаваме ли?

– Нямаме избор – отвърна мрачно Танис и огледа групата. – Ако някой от вас е предател, нека поеме върху съвестта си, смъртта на много невинни хора. Верминаард няма да избие само нас – ще загинат всички затворници.

Никой не продума, само се изгледаха с подозрение.

Жените също се събудиха и Танис отново преговори плана с тях.

– Приятелите ми и аз ще се промъкнем в стаята на децата заедно с Марита, преоблечени като жени, ще им занесем закуската и след това ще ги изведем на двора. Вие започвате да работите както всяка друга сутрин. Когато ви пуснат на разходка, взимате децата и веднага тръгвате към мините. Мъжете ви през това време ще са се справили със стражите и всички тръгват към планините на юг. Ясно ли е?

Жените закимаха мълчаливо. Отвън се чува гласовете на стражите.

– Това е. Захващайте се за работа – прошепна Танис и се обърна към Тика и Лорана:

– Ако между нас има предател, вие двете ще се озовете в голяма опасност, тъй като ще охранявате жените...

– Всички ни грози опасност – отбеляза сухо Лорана, която не беше мигнала цяла нощ. Знаеше, че ако се отпусне дори за миг, страхът ще я обсеби отново.

Танис не разбра нищо за вътрешната ѝ борба. Тъй като воюваше от незапомнени времена, отдавна бе забравил за ужаса преди първата битка. Помисли си само, че тази сутрин тя изглежда необикновено бледа и особено красива. Той се прокашля и предупреди с дрезгав глас:

– А ти, Тика, дръж меча си в ножницата. Ще е по-безопасно за всички ни. Сега иди да кажеш довиждане на Карамон.

Момичето се изчерви до ушите, погледна ги многозначително и

изтича при война.

Танис изгледа Лорана и чак тогава забеляза стегнатите мускули и изпънатите жили на челюстта ѝ. Прегърна я, но тя беше студена и неподвижна като драконянски труп.

– Не е нужно да го правиш – пусна я той. – Тази битка не е твоя. Можеш да отидеш с жените в мините.

Лорана поклати глава и проговори чак когато се овладя напълно.

– Тика не може да се бие, а аз мога. Макар и „несериозно“. – Той я погледна сконфузено. – Ще направя онова, което трябва, Танис. – Устните ѝ произнесоха човешкото му име с неохота. – В противен случай може и мен да помислиш за предател.

– Изобщо не вярвам, че Гилтанас е предател! Просто... по дяволи-те! Заложен е животът на твърде много хора! Разбираш ли мен?

Лорана усети треперещите му ръце върху своите, вдигна поглед и видя по лицето му сълзи на гняв и безсилие. Нещо подобно пораждаше страхът в самата нея. Само че той не се страхуваше за себе си, а за други хора. Успя да си поеме въздух и прошепна задъхано.

– Извинявай. Прав си. Виж, стражите дойдоха. Време е да потегляме.

Тя се обърна и тръгна, без да го погледне. Само за миг ѝ хрумна, че Танис може би е търсел подкрепата ѝ. Марита и Златна Луна поведоха групичката към едно тясно стълбище на първия етаж. Стражите не ги последваха, само измърмориха нещо за „специална задача“. Танис попита Марита дали това е обичайно и тя поклати разтревожено глава. Но нямаха друг избор, освен да продължат. Шест джуджета-земерови се повлякоха след тях с тежки тенджери, от които се разнасяше аромат на овесена каша. Те не обръщаха никакво внимание на „жените“, докато Карамон не се спъна в полата си и изруга. Джуджетата го зяпнаха смаяно.

– Да не сте шукнали! – Флинт се обърна към тях и в ръката му проблесна нож.

Земеровите се лепнаха за стената и трескаво закимаха, а тенджерите се раздрънчаха.

Стигнаха почти до края на стълбището и спряха.

– Ето, това е коридорът – посочи Марита, – а онази врата... О, не! – възкликна тя и сграбчи Танис за ръката. – Пред вратата има стражи! Досега никога не се е случвало!

– Шшт! Може да е случайно – успокои я той, но съзнаваше, че не е така. – Продължавай, както се разбрахме.

Марита кимна и прекоси коридора.

– Стражи! – предупреди Танис останалите. – Пригответе се. И помнете – бързо и смъртоносно. Без никакъв шум.

Според картата на Гилтанас помещението, където децата играеха, се намираше през две стаи от мястото, където спяха Марита им беше обяснила, че първата била склад, пълен с играчки, дрехи и разни други работи, а от нея – през тунел – се стигало до другата, където живеела Кремък. Освен това стаята за игри била свързана и с двора – с една врата, препречена с дебела дъбова греда.

– Това е, за да не излиза драконът – поясни Марита. – Верминаард никога не я пуска навън. Мисля, че се бои да не направи нещо. Тя не че иска да излиза, но сигурно ѝ се ще да погледа децата, докато си играят.

Танис я изгледа със съмнение, чудейки се дали няма да се натъкнат на нещо по-различно от малоумното и безобидно същество, което тя описваше.

След леговището на дракона се намираше стаята, където спяха децата. Трябваше да влязат точно преди зазоряване, да ги събудят и да ги изведат навън.

Те изкачиха и последните стълби и се отправиха към стаята за игри, факлите хвърляха причудливи сенки по стените. Пакс Таркас беше тих. Твърде тих за крепост, която се готвеше за война. Пред вратата стояха и разговаряха четирима драконяни, които млъкнаха, когато видяха жените.

Най-отпред вървяха Златна Луна и Марита. Варварката беше свалила качулката си и сребристорусата ѝ коса блестеше на светлината на факлите. След нея пристъпваше приведенният Ривъруайнд, който практически ходеше на колене. Следваха ги Карамон и Райстлин, а след тях – Ебен и Гилтанас. Най-отзад вървеше Флинт, който от време на време хвърляше по някой убийствен поглед към земеровите.

– Тази сутрин нещо сте подрали – изръмжа един от драконяните.

Жените се скупчиха край вратата като квачки и търпеливо зачакаха да им отворят.

– Замириса ми на буря – поясни Марита. – Искам да ги изведем да потичат навън, преди да е завалило. А вие какво правите тук? Тази врата не се охранява. Ще изплашите децата.

Друг драконянин изрече нещо хапливо на техния език и четиримата се ухилиха, показвайки редици остри зъби. Онзи, който беше проговорил пръв, се обърна към Марита:

– Заповед на Господаря Верминаард. Тази сутрин той и Янтар

отпътуваха, за да приключат с елфите. Наредено ни е да ви претърсим. – Той впи жаден поглед в Златна Луна. – Това ще е удоволствие за нас.

– За теб може и да е – измърмори друг и впери отвратен поглед в Стърм. – През живота си не съм виждал по-грозна женска от... ох... – Съществува се строполи на пода. От гърдите му стърчеше кама.

Останалите трима също бяха убити за броени секунди. Карамон удуши единия, Ебен удари другия в стомаха и Флинт го довърши с брадвата си, а Танис прониза последния с меча си. Понечи да изостави оръжието, тъй като очакваше, че ще заседне във вкамененото тяло, но то, за негова най-голяма изненада, се изниза от мъртвия драконянин удивително лесно. Нямаше време да се чуди. При вида на бляскавата стомана земеровите бяха захвърлили тенджерите на земята и се носеха по коридора с всичка сила.

– Остави ги, Флинт! Бързо в стаята! – Танис прекрачи телата и отвори вратата.

– Ако някой открие трупове, смятай, че с нас е свършено – обади се Карамон.

– С нас е свършено още от самото начало! – изръмжа гневно Стърм. – Всичко е въпрос само на време.

– Движете се! – скара им се полуелфът и затвори вратата след себе си.

– По-тихо – прошепна Марита. – Кремък обикновено спи дълбоко, но ако се събуди, дръжете се като жени. Тя е сляпа с едното око.

Първите слънчеви лъчи проникнаха през прозорците и осветиха мрачната и безрадостна стая за игри. На пода лежаха няколко дълго употребявани играчки. Карамон отиде да разгледа огромната греда, която препречваше изхода към двора.

– Ще се справя – каза той, повдигна я без никакво усилие и я подпря на стената. – Не е заключено. Предполагам, не са мислели, че ще стигнем чак дотук.

„Или Верминаард ни чака отвън“, помисли Танис. Замисли се дали казаното от драконяните беше вярно. Наистина ли бяха напуснали крепостта? Или... Той се разгневи на себе си и се насили да се върне в настоящето. Вече нямаше значение. Трябваше да продължат.

– Флинт, стой тук! Ако някой дойде, първо ни предупреди, а след това се бий.

Джуджето кимна и зае позиция до вратата към коридора, като първо я откряхна да види какво има отвън. Драконянските тела вече представляваха купчинки прах.

Марита взе една факла от стената, запали я и поведе групата в тунела, който водеше към леговището на дракона.

– Физбан! Шапката ти! – рискува да прошепне Тас. Старецът протегна ръка, опитвайки се да я хване, но тя вече се носеше във въздуха.

– Шпиони! – изрева яростно Верминаард и посочи балкона. – Хвани ги, Янтар! Искам ги живи!

„Живи ли? Как не!“ – помисли си драконът, като си спомни странния звук от миналата вечер. Сега със сигурност знаеше, че са чули всичко, което беше казал за Мъжа със Зеления Камък! В тази смъртоносна тайна бяха посветени само малцина привилегирани – Кралицата на Мрака щеше да завладее света. Шпионите трябваше да умрат и да я отнесат със себе си.

Той разпери криле, оттласна се от пода с могъщите си крака и се вдигна във въздуха.

„Те сега го закъсахме! – помисли си Таселхоф. – Този път няма да ни се разминее.“

Тъкмо се подготвяше да бъде изпепелен от дракона, когато чу магьосникът да прошепва една-единствена дума. Изведнъж го обгърна мрак, толкова плътен, че едва не го събори на земята.

– Бягай! – успя да изрече Физбан, сграбчи го за ръката и го изправи на крака.

– Сестън...

– С мен е! Бягай!

Изхвърчаха от стаята и се втурнаха към галерията. Тас нямаше понятие какво ще правят там, но стискаше силно ръката на стареца и тичаше с всички сили. Изведнъж чу зад себе си зловещия глас на дракона:

– Значи си магьосник, а, шпионино? Е, не мога да те оставя да се луташ в тъмното – може да се изгубиш. Сега ще осветя пътя ти!

Таселхоф чу как огромното чудовище си поема въздух и след това всичко избухна в пламъци. Мракът изчезна, прогонен от яркия огън, но за негова най-голяма изненада не ги засегна. Погледна към Физбан, който тичаше до него. Все още се намираха в галерията, но до двойната врата оставаше съвсем малко.

Кендерът се осмели да хвърли един поглед назад. Драконът се носеше след тях, по-ужасен от всичко, което си беше представял някога. По-страшен дори от черния дракон в Ксак Тсарот. Янтар отново издиша. Картините по стените пламнаха Мебелите се подпалиха, завесите се разгоряха като факли. Стаята се изпълни с дим. Но и този път останаха невредими. Кендерът изгледа магьосника с възхита, граничеща с

обожание.

– Колко дълго можеш да го задържиш? – изкрещя той докато зави-
ваха зад ъгъла.

Старецът беше разтворил широко очи.

– Нямам представа! Изобщо не знаех, че го мога!

Изригна поредната огнена струя. Този път Таселхоф почувства го-
рещината и погледна тревожно към Физбан. Магьосникът кимна.

– Едва го удържам!

– Дръж се! Почти стигнахме вратата! Той не може да мине през
нея!

Тримата напуснаха галерията точно в мига, когато заклинанието
окончателно изгуби силата си. Таселхоф затвори вратата и се подпря, за
да си поеме дъх.

Но тъкмо когато щеше да каже „Успяхме!“, каменната стена се про-
би и от дупката, точно над главата му, се показа огромният нокът на
дракона!

Сестън изпищя и хукна към стълбите.

– Не! – сграбчи го кендерът. – Натам са покоите на Верминаард!

– Към Стаята с механизма! – извика Физбан.

Те прелетяха през вратата, но не можаха да я затворят. Точно в този
миг каменната стена рухна с трясък.

– Явно се налага да се запозная по-отблизо с драконите – измърмо-
ри Тас. – Чудя се дали не се намират някакви книги по темата...

– Вие сте в капан, плъхове такива! – избумтя отвън гласът на Пай-
ръс. – Няма къде да отидете. Нищо не може да ме спре.

Чуха ужасен звук, като чегъртане по камък, и стените на Стаята с
механизма се разтресоха.

– Струва ли си да бъдеш убит от дракон само за да го видиш? – по-
пита тъжно Тас.

– Да бъда убит?! – Физбан сякаш се събуди. – От дракон? Досега
никой не ме е обиждал така жестоко. Трябва да има някакъв изход... –
Очите му засияха. – Надолу, по веригата!

– Веригата ли? – Тас помисли, че не е чул добре, защото стените
наоколо се пропукваха, драконът ревеше и шумът беше невероятен.

– Хайде! Слизаме! – Старецът се ухили доволно и затича към
тунела.

Сестън изгледа кендера въпросително. Точно тогава огромният но-
кът на дракона се показа през стената и двамата хукнаха след
магьосника.

Когато стигнаха до колелото, Физбан вече пълзеше надолу по веригата, която излизаше от тунела. Спря до огромния зъбец, прибра полите на робата си и се хвана за първото ѝ звено. Кендерът и джуджето побързаха да го последват. Тас тъкмо си мислеше, че може и да оцелеят, особено ако черният елф долу си е взел почивен ден, когато Пайръс се показа в шахтата.

Тунелът се разпадна и камъните полетяха към пода, разбивайки се на парчета с оглушителен тътен. Стените потрепераха и веригата се разклати. Драконът надвисна отгоре им, без да продума, изпепелявайки ги с червения си поглед. След това вдиша шумно и сякаш изтегли целия въздух от пространството. Тас инстинктивно стисна очи, но бързо ги отвори широко. Никога не бе виждал как дракон издишва огън и нямаше намерение да пропусне гледката – особено сега, когато надали щеше да има друг шанс.

От устата и носа на чудовището изригнаха пламъци. Първо го удари топлинната вълна и той едва не падна от веригата. Но огънят отново не ги засегна, Физбан се изхили доволно.

– Много умно, старче – ядоса се Пайръс, – но аз също съм магьосник и чувствам, че силата ти отслабва. Радвам се, че ти е весело. Обещавам ти, че ще стане още по-весело надолу!

Пламъците избухнаха отново, но този път не бяха насочени към трите тела, вкопчени във веригата, а в самата нея. Железните халки се нажежиха до червено. Драконът отново издиша и металът побеля. След третото издишване халките се стопиха, масивната верига се скъса и полетя в бездната.

Пайръс постоя малко, загледан надолу, след което отлетя към бърлогата си, доволен, че е унищожил шпионите, без да издадат тайната му.

В мрака, останал след него, освободеното за първи път от векове насам голямо колело изскърца и се завъртя.

Глава 14 Матафльор. Магическият меч. Бели пера.

Факлата на Марита освети огромното леговище на Кремък. Единствените предмети в него бяха един огромен леген и кофа, пълна с нещо,

което миришеше на развалено месо.

Танис затаи дъх. Досега смяташе, че драконът в Ксак Тсарот беше внушителен, но размерите на Кремък го накараха да онемее. Бърлогата ѝ бе нещо огромно, с диаметър може би четирийсет метра. Тя лежеше в цялата си дължина, а опашката ѝ докосваше отсрещната стена. Спътниците застинаха и всички си помислиха едно и също – как огромната глава се надига и ги изпепелява със смъртоносния си огън. Същият огън, който беше унищожил Солас.

Но Марита влезе съвсем спокойно в помещението и след кратко колебание спътниците я последваха. Когато приближиха дракона, разбраха, че тя бе права. Състоянието му наистина беше окаяно – главата му бе сбръчкана от старост, а някога блестящата червена кожа, изпъстрена със сиви петна, беше провиснала грозно. Дишаше шумно и през отворената му уста се виждаха пожълтели и изпочупени зъби. По тялото му имаше дълбоки белези, а кожените му криле бяха изсъхнали и напукани.

Танис едва сега разбра Марита – той наистина заслужаваше съжаление. Позволи си да се отпусне, но след малко, когато драконът, усетил светлината на факлата, се размърда в съня си, осъзна колко глупаво постъпва. Ноктите му бяха също толкова остри, а дъхът – също толкова смъртоносен, колкото на всеки друг червен дракон в Крин.

Кремък отвори очи и червените цепки проблеснаха в светлината на факлата. Спътниците спряха и се хванаха за оръжията.

– Време ли е вече за закуска, Марита? – попита Матафльор с дрезгав и сънен глас (Кремък бе името, което използваша простосмъртните).

– Да, скъпа. Тази сутрин подранихме малко. Задава се буря и искам да изведа децата, преди да е завалило. Заспивай. Ще гледам да не те събудим, когато излизаме.

– Не ми пречите. – Тя се прозя и отвори по-широко очи. Едното беше покрито с млечнобяла пелена.

– Надявам се да не се наложи да се биеш с нея, Танис – прошепна Стърм. – Все едно да се биеш с нечия баба.

– Това е баба, която сее смърт – не го забравяй!

– Малките спаха добре – измърмори Матафльор и отново се унесе. – Гледай да не се измокрят, ако завали. Особено Ерик. Миналата седмица беше настинал. – Тя затвори очи.

Марита се обърна и махна на останалите, сложила пръст на устните си. Стърм и Танис тръгнаха първи. Дрънченето на оръжията им се заглушаваше от многобройните фусты и наметки. Когато полулфът се

намираше на десет метра от главата на дракона, се чу шум.

В първия момент помисли, че си въобразява и че изопнатите му нерви си правят лоша шега със слуха му, но шумът продължаваше да се усилва – сякаш жужаха хиляди скакалци. Всички извърнаха глави към него, но той ги изгледа безпомощно и на лицето му се изписа объркване.

Драконът изхърка, размърда се и вдигна глава, *сякаш* звукът го бе ударил право в ушите.

Райстлин изтича при Танис.

– Мечът! – изсъска той и отметна пелерината му.

Полуелфът впери поглед в меча и древната ножница. Магьосникът беше прав – острието подскочаше като полудяло. Едва сега, когато усети вибрациите му, се убеди, че мечът наистина е омагьосан.

– Можеш ли да го спреш? – Танис едва надвика шума.

– Не. Сега си спомних. Това е Змееубиецът, славният меч на Кит-Канан. Реагира на присъствието на дракон.

– Много навреме си спомни!

– Или почти навреме – процеди Стърм.

Матафлър вдигна бавно глава и премигна. От ноздрите ѝ се процеди тънка струя дим. Тя фокусира червения си поглед върху Танис и го изгледа с болка и раздразнение.

– Кого си довела, Марита? – Гласът ѝ беше пропит от гняв.

– Чух звук, който не съм чувала от векове, и подушвам отвратителния мирис на стомана! Това не са жени – това са воини!

– Не я наранявайте! – изстена Марита.

– Може и да се наложи! – извика Танис и извади Змееубиеца от ножницата. – Ривъруайнд, Златна Луна, отведете я оттук! – Острието зася с ослепителнобяла светлина, а звукът стана непоносим и яростен. Матафлър се отдръпна – светлината изгаряше здравето ѝ око, а ужасният звук пронизваше мозъка ѝ.

– Бързо, изведете децата! – изкрещя той и внезапно осъзна, че може и да не се стигне до битка – поне засега. Вдигна високо меча и пристъпи предпазливо към дракона. Матафлър се притисна до стената.

Марита хвърли последен поглед към Танис и последва Златна Луна в стаята на децата. Там ги посрещнаха сто детски погледа, ужасени от звуците от другата страна на вратата. Но когато видяха Марита и Златна Луна, се успокоиха, а някои от по-малките дори се разсмяха при вида на бронираните крака на Карамон, който вървеше с вдигнати фусти. Но смехът заглъхна на секундата, когато се показаха останалите с оръжия в ръце.

– Какво става, Марита? – попита едно по-голямо момиче.

– Пак ли има война?

– Надявам се да няма, миличка, но не искам да те лъжа, може и до това да се стигне. Сега искам да си съберете нещата, най-вече топлите дрехи, и да дойдете с нас. По-големите да вземат по-малките, както го правим, когато излизаме на разходка. Стърм очакваше объркване, суматоха и въпроси, но децата послушно изпълниха онова, което им се каза. Бяха съвсем тихи и спокойни и бързо се справиха с всичко. Децата по време на война, напомни си той.

– Сега искам много бързо да минете покрай дракона и да отидете в стаята за игри, откъдето този голям мъж – рицарят посочи Карамон – ще ви изведе на двора. Всеки трябва веднага да потърси майка си и да отиде при нея. Разбрахте ли? – Той огледа по-малките и момиченцето, което стоеше най-отпред, кимна.

– Разбрахме.

– Добре. Карамон?

Воинът се изчерви от стотиците детски очи, вперени в него, и ги поведе към бърлогата на дракона. Златна Луна взе едно току-що проходило дете на ръце, а Марита – друго. По-големите момчета и момичета понесоха по-малките на гръб. Излязоха през вратата под строй и не продумаха, докато не видяха Танис, мечата и уплашения дракон.

– Ей, ти! Да не си посмял да й сториш нещо! – извика едно момченце, напусна строя и се спусна към Танис със стиснати юмруци и изкривено лице.

– Дугъл! Върни се веднага! – извика след него едно момиче, а останалите деца се разплакаха.

Танис не посмя да прибере мечата си, тъй като само той можеше да удържи дракона далеч от него.

– Изведете ги оттук! – изкрещя той.

– Децата, моля ви! – разнесе се сред хаоса гласът на Златна Луна. – Танис е добър човек и няма да й стори нищо, освен ако не се наложи. А вие трябва да излезете навън при майките си. Те ви чакат.

Гласът ѝ бе напрегнат и в него се долавяше страх, който подейства дори на най-малките. Децата отново се строиха.

– Сбогом, Кремък – извикаха някои, помахаха ѝ и тръгнаха след Карамон. Дугъл изгледа Танис заплашително, но се върна в строя, размазвайки сълзите си с мърлявите си юмручета.

– Не! – изпищя сърцераздирателно Матафльор. – Не! Не се бийте с децата ми. Моля ви! Бийте се с мен! Нали аз ви трябвавам! Не

наранявайте децата ми!

Танис осъзна, че тя изживява наново миналото си и ужасните събития, когато ѝ бяха отнели децата. Стърм се приближи до него.

– Нали знаеш, че ще те убие, когато децата излязат навън?

– Да – отвърна мрачно Танис.

Очите на Матафльор вече пламтяха в тъмночервено от огромната паст се стичаше слюнка, а ноктите ѝ драскаха по пода.

– Не моите деца! – изрече тя и изпадна в бяс.

– С теб съм... – извика Стърм и извади меча си.

– Остави ни, рицарю – прошепна Райстлин, изникнал от сенките. – Оръжието ти е безполезно. *Аз ще остана с него.*

Полуелфът го изглежда учудено и Райстлин можеше да се закълне, че знае какво си мисли в момента, но не му каза нищо повече.

– Излез, Стърм!

– Какво? Ти луд ли си? Да се довериш на този...

– Излез! – повтори Танис.

В същия миг Флинт изкрещя:

– Къде се бавиш, Стърм. Трябваш ни!

Рицарят видимо се поколеба, но в крайна сметка само изглежда заплашително Райстлин, завъртя се на пети и влезе в тунела.

– Не разполагам с много заклинания срещу червените дракони – прошепна бързо магьосникът.

– Можеш ли поне да спечелиш малко време? Райстлин се усмихна като човек, на когото смъртта диша във врата – няма какво да губи и от какво да се страхува.

– Естествено. Тръгни бавно към тунела и когато започна да говоря, бягай.

Полуелфът започна да отстъпва с високо вдигнат меч, но Матафльор вече не се боеше от магията му. Тя разбираше само, че децата ѝ ги няма и трябва да убие виновниците. Хвърли се към Танис и тогава я обгърна мрак. Толкова непрогледен мрак, че си помисли да не е загубила и другото си око. Изведнъж до слуха ѝ стигнаха някакви магически думи и разора, че мъжът с робата бе направил заклинание.

– Ще ви изпепеля! – изръмжа и подуши стоманата в тунела. – Няма да ми се изплъзнете! – Но тъкмо когато си поемаше въздух, за да изблъва смъртоносния огън, чу детски гласове. – Не, не смея. Децата ми! Може да ги нараня. Г тавата ѝ се отпусна на студения каменен под.

Двамата мъже се втурнаха в тунела, като Танис почти влачете изтощения магьосник. Изведнъж чуха зад себе си тъжно и

същераздирателно стенание:

– Оставете децата ми! Моля ви, бийте се с мен! Не наранявайте децата ми!

Танис влетя в стаята за игри и замига от слънчевите лъчи които струяха от широко отворената врата към двора. Видя Тика и Лорана, които наблюдаваха децата с извадени мечове. На пода лежеше един драконынин, а от гърба му стърчеше бойната брадва на Флинт.

– Всички вълн! – изкрещя Танис.

Джуджето извади брадвата си от купчината прах и излезе последно. Когато се озоваха на двора, чуха рев на дракон, съвсем различен от този на жалката Матафльор, от който стените потрепериха. Драконът излизаще от бърлогата си.

– Янтар! – предположи Танис. – Никъде не е заминавал!

Джуджето поклати одобрително глава.

– Залагам си брадата, че Тас има пръст в тази работа.

Скъсаната верига, в която се бяха вкопчили, полетя към каменния под.

Таселхоф продължи да я стиска, макар да разбираше, че няма смисъл. Ето какво било да умреш, помисли си той. Усещането беше интересно, но за съжаление щеше да трае много кратко. Чу над главата си изпълнения с ужас писък на Сестън, а някъде долу старецът си мърмореше нещо, опитвайки се навярно да направи последното си заклинание. Изведнъж Физбан извиси глас, който премина в писък. Чу се хрущене на счупени кости, след което настъпи тишина. На Тас му стана много мъчно, макар да знаеше, че следващият ще е той. Каменният под вече беше съвсем наблизко. Няколко секунди го деляха от смъртта...

И тогава завая сняг.

Или поне така си помисли кендерът в първия момент. След миг осъзна изумен, че наоколо се рееха хиляди и хиляди пера, сякаш бяха взривили някой курник! Той потъна в дълбоката и мека купчина, а Сестън се стовари отгоре му.

– Бедният Физбан. – Тас изтри сълзите от очите си Последното му заклинание трябва да бе нещо като валежите от пера на Райстлин. Само че сега бяха много повече.

Високо над главата му колелото се завъртя по-бързо и веригата сякаш изскърца радостно, свободна от много време насам.

В двора на крепостта цареше хаос.

– Насам! – изкрещя Танис и изскочи навън. Знаеше, че са обречени, но нямаше никакво намерение да се предава. Групата се събра около него с извадени оръжия и го погледна тревожно. – Тичайте към мините! Скрийте се! Верминаард и червеният дракон не са заминали никъде! Това е капан! Ще пристигнат всеки момент!

Останалите кимнаха с мрачни физиономии. Знаеха, че няма надежда – за да стигнат до безопасното убежище, трябваше да прекосят почти сто метра открито пространство.

Опитаха се да накарат жените и децата да побързат, но без успех. Трябваше да се въведе някакъв ред. Докато се чудеха какво да направят, Танис погледна към мините и изруга.

Мъжете тичаха към двора на крепостта! Какви ги вършеше този Елистан? Планът бе съвсем друг! Само след минути дворът щеше да гъмжи от стотици напълно беззащитни хора! Трябваше да ги накара да тръгнат на юг, към планините.

– Къде е Ебен? – попита той Стърм.

– Последно го видях да тича към мините. Не разбрах защо...

Двамата се спогледаха и изведнъж всичко им стана ясно.

– Разбира се. – Гласът на Танис заглъхна от отчаяние. – Всичко съвпада.

Ебен тичаше към мините с една-единствена мисъл – да изпълни заповедта на Янтар. Някъде в целия този хаос се намираше Мъжът със Зеления Камък и той трябваше да го открие. Знаеше, че Верминаард и Янтар ще се погрижат за останалите жалки отрепки и за миг изпита съжаление – все пак не беше жесток или зъл. Просто много отдавна бе разбрал коя ще е печелившата страна.

Когато семейството му пропиля богатството си, на Ебен не му остана нищо, но беше интелигентен, сръчен с меча и дотолкова лоялен, доколкото му плащаха. Срещна Верминаард по време на пътуването си на север, където бе тръгнал да търси работа. Могъществото му го впечатли и най-вече то допринесе да се присъедини към силите на злото. Но много по-важно бе, че Янтар го ценеше. Драконът смяташе, че е очарователен, интелигентен, пълен с възможности и – след няколко проверки – надежден.

Изпратиха го в Гейтуей точно преди нападението на драконянската армия, откъдето „избяга“ и се присъедини към бегълците. Срещата му с отряда на Гилтанас се оказа щастлива случайност, която значително подобри положението му както пред Янтар, така и пред Верминаард. Когато посветената сама падна в ръцете му, не повярва на късмета си.

Предположи, че това е знак за благоволенieto, което му оказваше Кралицата на Мрака.

Сега й се помоли да продължи да бди над него, защото, за да открие в тази суматоха Мъжа със Зеления Камък, трябваше да стане някакво чудо. Наоколо се лутаха стотици объркани мъже и Ебен видя възможност да стори още една услуга на Верминаард.

– Хора, Танис иска да отидете в двора при семействата си!

– Не, планът не е такъв! – извика Елистан и се опита да ги спре. Но късно. Мъжете вече бяха видели жените и децата си и се втурнаха към тях. Хаосът нарасна още повече, когато от мините излязоха няколкокостотин джуджета-земерови и се смесиха с тълпата, издавайки радостни крясъци. Очевидно мислеха, че има някакъв празник.

Ебен огледа тълпата, но не намери Мъжа със Зеления Камък и реши да огледа килиите. Естествено, откри го точно там, заляпан глупаво в голата стена. Той бързо коленичи до него и опита да си спомни името му. Беше нещо странно, старомодно...

– Берем?

Мъжът вдигна поглед и от много седмици насам на лицето му се изписа интерес. Не бе нито глух, нито ням, както смяташе Тоде, просто беше напълно погълнат, дори обсебен от тайната си мисия. Но като всеки човек му стана приятно, когато чу името си, произнесено от друг човек.

– Берем – повтори Ебен и нервно облиза устни, чудейки се какво да прави оттук нататък. Знаеше, че когато драконът нападне двора, първото нещо, което онези отрепки щяха да сторят, бе да се запътят към мините. Трябваше да го изведе оттук, преди Танис да го залови. Но къде? Можеше да го отведе в Пакс Таркас, както беше заповядал Янтар но идеята не му допаднаше особено. Верминаард неминуемо щеше да ги открие и да му зададе въпроси, на които нямаше да може да отговори.

Не, имаше само едно сигурно място, където можеше да го отведе – от външната страна на крепостните стени Щяха да се спотаят в гората, докато суматохата утихне, и през нощта да проникнат в крепостта. След като взе това решение, той протегна ръка и му помогна да се изправи.

– Тук скоро ще има битка. Ще те отведе на сигурно място, докато всичко свърши. Аз съм приятел. Разбираш ли ме?

Мъжът го изгледа с пронизващ поглед, изпълнен с безкрайна мъдрост и интелигентност. Това не бе поглед на елф, в който прозираше самата вечност, а на човек, преживял месомелачката на безброй години. Берем въздъхна едва чуто и кимна.

Верминаард изхвърча от стаята си вбесен, намъквайки в движение бронираните си кожени ръкавици. Зад него подгичваше драконянин, понесъл Зачернящия, боздугана му. Други драконяни сновяха наоколо и изпълняваха заповедите, които Верминаард издаваше, докато тичаше към леговището на Пайърс.

– Не, глупаци такива! Няма да отзовавате армията! Ще се справя с това за минути. До довечера Куалинести ще гори. Янтар! – изрева той, блъсна вратите на бърлогата му и отиде до една издатина на втория етаж. Вдигна глава и видя дим и огън, а отнякъде се носеше ревят на дракона.

– Янтар! Колко дълго смяташ да ловиш тези шпиони? – изкрещя гневно Верминаард и се обърна, при което едва не се блъсна в капитана на драконяните.

– Да ви приготвя ли драконовото седло, милорд.

– Не, няма време. Освен това го използвам само, по време на битка. А това отвън няма да е битка. Трябва само да се изпепелят няколко стотин роби.

– Но те избиха стражите в мините и сега са на двора заедно със семействата си.

– С какви сили разполагате?

– Не много големи, милорд. – Очите му проблеснаха гневно, тъй като не намираше за много умна идеята крепостта да бъде лишена от почти цялата войска. – Ние сме само четирийсет-петдесет срещу повече от триста мъже и още толкова жени. А те със сигурност ще се бият наравно с тях и ако успеят да избягат в планината...

– Дрън-дрън! Янтар! – Отнякъде се чу грохот на желязо, а след него още нещо – скърцането на голямото колело, което не се бе въртяло от столетия. Верминаард тъкмо се чудеше какви са тези странни звуци, когато Пайърс долетя в бърлогата си.

Господарят на драконите изтича към мястото за качване и сръчно възседна дракона. Двамата бяха превъзходен боен екип, макар че си нямаха никакво доверие. Взаимната им връзка, породена от омразата към нисшите раси и жаждата за власт, бе много силна, но никой от двамата не го признаваше, дори пред себе си.

– Излитай! – изрева Верминаард и Пайърс се издигна във въздуха.

– Няма смисъл, приятелю – каза тихо Танис на Стърм, който се опитваше да въведе някакъв ред, и сложи ръка на рамото му. – Само си хабиш силите. Пази ги за битката.

– Няма да има битка. – Стърм се закашля. Гласът му беше

одрезгавял от викане. – Ще загинем като плъхове в капан. Защо не ме чуват тези глупаци?

Двамата стояха на около десет метра от северните порти на крепостта. На юг се виждаха планините и надеждата. Зад гърба им бяха портите, през които всеки момент щеше да се изсипе армията на драконяните, а някъде зад тези стени се намираха Верминаард и червеният дракон.

Елистан полагаше неимоверни усилия да успокои хората и да ги накара да тръгнат на юг, но хаосът беше пълен. Мъжете се блъскаха и търсеха жените си, а те – децата си. Няколко семейства все пак се събраха и потеглиха на юг, но твърде бавно и твърде късно.

Пайръс излетя като червена комета от крепостта, свил криле до тялото си и прилепил плътно предните си крака към корема, за да набере скорост. Огромната му опашка се развяваше след него. Господарят на драконите го бе възседнал и отвратителната му рогата маска блестеше на утринното слънце. Държеше се с две ръце за врата на дракона и двамата се издигнаха толкова високо, че затъмниха слънцето.

Хората попаднаха в плен на страха си от дракона. Стояха парализирани от ужас и очакваха смъртта си.

Верминаард насочи Пайръс към една от кулите на крепостта и продължи мълчаливо и яростно да наблюдава двора през маската.

Танис усети ръката на Стърм върху рамото си.

– Виж! – посочи рицарят на север.

Полуелфът неохотно отмести поглед от дракона и видя две фигури, които тичаха към портите.

– Ебен! – възкликна невярващо. – Но кой е този с него?

– Е, сега няма да ми се измъкне! – изкрещя Стърм и хукна след тях, преди Танис да успее да го спре. Полуелфът го последва и зърна до себе си нещо червено – Райстлин и брат му.

– Аз също имам сметки за уреждане с него – изсъска магьосникът. Тримата настигнаха Стърм в момента, в който хвана Ебен за яката и го повали на земята.

– Предател! – изкрещя с всичка сила рицарят. – Днес може и да умра, но първо ще изпратя теб в Бездната! – Той извади меча си и му изви главата.

Изведнъж спътникът му се обърна, отиде до Стърм и хвана ръката му. Рицарят едва не се задави. Ръката му отпусна хватката си и той загледа смаяно мъжа.

От лудия бяг ризата на Берем се беше съдрала отпред и там, в

средата на гърдите му, блестеше зелен скъпоценен камък, голям колкото юмрук, който пречупваше слънчевите лъчи. Това бе ярка и ужасна светлина – нечестива светлина!

– Никога не съм виждал, нито съм чувал за подобна магия – прошепна Райстлин и всички застанаха до Стърм.

Като видя вперените в гърдите му погледи, Берем инстинктивно понечи да се загърне, но размисли, пусна ръката на рицаря и отново затича към портата. Ебен бързо се изправи на крака и го последва.

Стърм понечи да се втурне след тях, но Танис го спря.

– Остави. По-добре да помислим за другите.

– Танис, виж! – изкрещя Карамон и посочи нещо над огромните порти.

Една част от крепостната стена над портата се отчупи и бавно започна да се свлича надолу, блокирайки изхода. След това се стовари на земята с такава сила, че паважът се напука и във въздуха се вдигнаха облаци прах.

Огромният каменен блок падна точно когато двамата бегълци стигнаха до портата. Ебен изпищя и отчаяно вдигна ръце, за да се предпази. Мъжът до него вдигна глава и само въздъхна. Тоновете камък ги погребяха и древният отбранителен механизъм затвори изходите на Пакс Таркас.

– Това е последният ви акт на неподчинение! – изрева Верминаард. Сгромолясващите се скали заглушиха думите му и това го разяри още повече. – Дадох ви шанс да работите за преуспяването на моята Кралица! Погрижих се за вас и семействата ви! Но вие се оказахте твърдоглави и глупави! Сега ще платите за това с живота си! – Господарят на драконите вдигна Зачернящия във въздуха. – Ще унищожа мъжете! Ще унищожа жените! Ще унищожа децата! Ще унищожа всички ви!

Пайръс разпери огромните си криле и се издигна във въздуха, където вдиша дълбоко и се подготви да изпепели парализираните от ужас хора, скупчени в двора.

Но смъртоносният му полет надолу беше спрял.

Матафлъор се отърси от купчината камъни, която остана, след като разби стената, и полетя право към Пайръс. Беше погълната изцяло от лудостта си и продължаваше да изживява отново и отново кошмарния спомен от загубата на децата си. Отчаяно ги молеше да не отиват в смъртоносната битка и още по-отчаяно се опитваше да ги убеди, че войната е към края си. Но те бяха млади и не я послушаха. Отлетяха и я

оставиха да риде в бърлогата си. Точно в този момент чу гласа на Верминаард:

– Ще унищожа децата!

И сега направи същото, което беше сторила преди много векове. Полетя, за да ги защити.

Пайръс се оказа неподготвен за внезапната атака, но успя навреме да предпази незащитения си корем от изпочупените, но все още смъртоносни зъби на Матафльор. Обаче ноктите ѝ разкъсаха мускула на едното му крило. Но младият и силен дра-кон направи кълбо във въздуха, разпори долната част на корема ѝ с ноктите на предния си крак и я отблъсна.

Така спечели време и набра височина за следващата атака. Но беше забравил за ездача си. Верминаард изтърва врата на дракона и падна върху каменния двор. Височината обаче не беше много голяма и той се отърва само с няколко охлузвания.

Хората около него се разбягаха, но той забеляза четирима, които останаха на местата си. Бързо се изправи и застана с лице към тях.

Внезапното нападение на Матафльор над Пайръс, както и падането на Верминаард като някакво низвергнато божество сториха онова, което Елистан и другите не успяха. Хората се отърсиха от страха, призоваха здравия си разум и побягнаха на юг към безопасността на планините. Като видя това, капитанът на драконяните хвърли войската си срещу тях и изпрати змей-вестоносец да върне обратно армията от Куалинести.

Драконяните нападнаха бегълците, но не успяха да всеят паника сред тях. Тези хора бяха изстрадали достатъчно и веднъж вече бяха позовили свободата да им бъде отнета срещу лъжливи обещания за мир. Сега знаеха, че докато тези същества бродят из Крин, мир не може да има. Хората от Солас и Гейтуей – мъже, жени и деца – отвърнаха на удара с каквото намериха – скали, камъни, с голи ръце, зъби и нокти.

Тълпата раздели спътниците и Лорана се оказа сама. Гилтанас се беше опитал да стои близо до нея, но бързо я изгуби от поглед. Девойката се изплаши както никога досега и долепи гръб към стената на крепостта с меч в ръка. Докато наблюдаваше ужасено битката, пред нея падна някакъв мъж, притиснал стомаха си с ръка и до краката ѝ се образува кървава локва. Лорана се загледа в нея като хипнотизирана, но някакъв звук я извади от вцепението. Вдигна глава и се озова очи в очи с влечугоподобната физиономия на убиеца.

Драконянинът реши, че е парализирана от ужас, облиза кървавия си

меч, прескочи тялото на жертвата и се нахвърли върху Лорана. Тя вдигна меча си инстинктивно, след което диво го размаха. Нападателят се оказа напълно неподготвен. Лорана го прониза и почувства как елфското острие минава през бронята и плътта му. Чу трошенето на костите и последния писък на съществуването. То се вкамени и мъртвото тяло изтръгна меча от ръцете ѝ. Но тя си спомни с хладнокръвие, което я учуди, че трябва да изчака, докато тялото се превърне в прах, за да освободи оръжието си.

Около нея битката продължаваше. Разнасяха се крясъци, писъци на агония, грохот, стонове и звън на стомана, но тя не чуваше нищо.

Спокойно изчака тялото да се разпадне, наведе се, разрови праха, сграбчи дръжката на меча си и го вдигна високо. Слънцето огря изцапаното с кръв острие. Огледа се, но никъде не съзря Танис. Не видя и никой от останалите. Предположи, че са мъртви и че много скоро ще ги последва.

Тя вдигна очи към ясното небе. Светът, с който скоро щеше да се сбогува, изглеждаше като новороден – всеки предмет, всеки камък, всяко листо се открояваха с болезнена яснота. От юг подухна вятър, наситен с приятно ухание, и отвя облаците към родината ѝ. Освободеният от затвора на страха дух на Лорана се понесе високо, високо и мечът ѝ заблестя на утринното слънце.

Глава 15

Господарят на драконите. Деца на Матафльор.

Верминаард огледа внимателно четиримата мъже, които приближаваха към него, и разбра, че не са роби. Изведнъж си спомни, че точно те придружаваха среброкосата посветена. А това означаваше, че са същите, които бяха унищожили дракона Оникс в Ксак Тсарот, които бяха избягали от робския керван и бяха успели да се промъкнат в Пакс Таркас. Имаше чувството, че ги познава отдавна – рицаря от съсипаното кралство с отдавна отминала слава, полуелфа, който се опитваше да мине за човек, уродливия и болен магьосник и неговия близък – човека-гигант, чийто мозък навярно бе затлъстял колкото ръцете му.

Очертава се интересна битка, помисли си Верминаард. Почти копееше да се бие лице в лице с тях. Не го беше правил отдавна. Винаги

командваше армиите от гърба на дракон и му бе писнало. Като се сети за Янтар, той погледна към небето и се зачуди дали ще успее да го призове на помощ, ако му потрябва.

Но червеният дракон очевидно имаше други проблеми. Матафльор беше воин и бе участвала в битки още когато Пайръс е бил яйце. Сега, разбира се, я нямаше предишната ѝ сила, но тя я компенсираше с хитрост и злоба. Въздухът пукаше от горещината на пламъците и драконовата кръв се лееше като червен дъжд.

Верминаард сви рамене и извърна глава към пристъпващите мъже. Чу смахнатия магьосник да им напомня, че Господарят на драконите е посветен на Кралицата на Мрака и като такъв може да я призове на помощ. Верминаард знаеше от шпионите си, че макар и млад, този човек е много умен и опасен и притежава необичайни умения.

Четиримата мъже замълчаха. Помежду си се разбираха без думи, а с него нямаше за какво да говорят. Между тях се възцари странно уважение. Битката щеше да бъде страшна и хладнокръвна, а победител в нея щеше да бъде единствено смъртта.

Верминаард видя, че го обкръжават, приклепна и описа дъга със Зачернения, за да ги задържи на разстояние и да спечели време. Трябваше да мисли бързо. Внезапно отскочи възможно най-далеч, но след това не вдигна боздугана си за бой. Щеше да разчита единствено на смъртоносния си допир. Изненадващият ход обърка противниците му. Верминаард се хвърли пред магьосника, сграбчи го за рамото и прошепна бърза молитва към Кралицата на Мрака.

Райстлин изкрещя. Невидими зли сили пронизаха тялото му и той се свлече агонизиращ на земята. Карамон изръмжа като ранено животно и скочи към Господаря на драконите, но той беше подготвен и го удари с боздугана си.

– Черно – прошепна тихо и ревът на Карамон се превърна в стон, когато омагьосаното оръжие го ослепи.

– Танис, ослепях, помогни ми! – крещеше огромният воин и залиташе във всички посоки.

Верминаард се разсмя, удари го по главата и той се строполи като заклан вол.

Тогава зърна полуелфа, който го нападна с дъвен елфски меч. Верминаард се обърна и парира удара със Зачернения. Двата застинаха за миг, но Верминаард беше по-силен и го събори на земята.

Соламнийският рицар пристъпи напред и вдигна меча си за поздрав преди битката – грешка, която му струва скъпо. Това даде време на

Верминаард да извади една малка игла от *тайния* си джоб, да я насочи към рицаря и отново да призове на помощ Кралицата на Мрака. Стърм пристъпи към него, но тялото му изведнъж започна да натежава все повече и повече, докато накрая не можеше да помръдне.

Падналият на земята Танис почувства могъщия натиск на невидима ръка, опита се да извърне глава, но не успя. Езикът му бе толкова наддебелял, че не можеше да говори. Само чу през болката агонизиращия писък на Райстлин. Верминаард се разсмя и изкрещя приветствени слова към Кралицата на Мрака.

Танис наблюдаваше безпомощно високо вдигнатия боздуган, който щеше да сложи край на живота на Стърм.

– *Бараваис, Кхарас!* – изрече Господарят на драконите на соламнийски и размахна боздугана в подигравателен поздрав, след което се прицели в главата на рицаря. Знаеше, че това ще бъде най-мъчителната смърт за него – да умре от милостта на врага.

В този момент някой го хвана за китката. Той се сепна и изгледа ръката учудено. Беше женска. Почувства сила, сравнима с неговата. При допира Верминаард изгуби контрол над себе си и този път молитвите му към Кралицата на Мрака не помогнаха.

В същия миг Кралицата на Мрака вдигна поглед и видя на хоризонта бял бог, облечен в бляскави доспехи. Не беше готова да влезе в схватка с него, защото не очакваше завръщането му. Затова, осъзнавайки, че за пръв път от много време насам може да бъде победена, промени намеренията си – оттегли се и остави своя посветен в ръцете на собствената му съдба.

Стърм усети, че магията го напуска и отново може да контролира мускулите си. В същия момент видя как Верминаард се извърна яростно към Златна Луна и вдигна боздугана над главата ѝ. Рицарят се хвърли към него и зърна Танис, който също се приближаваше с меч в ръка. Но Ривъруайнд ги бе изпреварил. Той изблъска Златна Луна от мястото ѝ и посрещна с меча си удара на боздугана. Чу посветения да крещи „Черно!“. Мракът, който беше ослепил Карамон, погълна и него, но явно нямаше същата сила.

Воинът от Кве-Шу решително прогони мисълта за болката, премести меча в лявата си ръка и замахна натам, откъдето идваше тежкото дишане на неприятеля. Мечът отскочи от здравата броня на Господаря на драконите и излетя от ръката му. Той опипа кръста си за камата, но усещаше, че смъртта няма да му се разминие.

В този миг Верминаард осъзна, че беше сам, лишен от духовната си подкрепа. Ледената ръка на отчаянието стисна гърлото му и той отново призова Кралицата на Мрака. Но тя му бе обърнала гръб.

Лицето му се изпоти под драконовата маска и той прокле шлема, който го задушаваше. Едва сега осъзна непригодността му за близка схватка – пречеше на периферното зрение. Видя пред себе си ослепелия и ранен варварин и щеше да го убие с огромно удоволствие, но наблизко имаше още двама воини. Рицарят и полуелфът се бяха отърсили от заклинанието му и той ги чуваше как се приближават. Извърна се и видя тичащия към него Танис, вдигнал бляскавото елфско острие. Но къде изчезна рицарят? Верминаард отново се обърна и заотстъпва, размахал боздугана, като се надяваше така да ги задържи на разстояние, докато успее да свали маската си. Твърде късно. Точно когато затвори визъора на шлема, магическото острие на Кит-Канан прониза бронята и се впи в гърба му. Господарят на драконите изпищя, обърна се, но там замъгленият му от кръвта поглед срещна соламнийския рицар. Древното острие на дедите на Стърм го прониза през стомаха. Верминаард падна на колене и трескаво продължи да дърпа шлема си, който го задушаваше. Тогава почувства още едно пробуждане и мракът го погълна.

Високо горе умиращата Матафльор, останала почти без кръв и без сили, чу зова на децата си. Беше объркана и не знаеше къде се намира. Стори ѝ се, че Пайръс я напада едновременно от всички посоки. И тогава огромният червен дракон се озова пред нея, очертан ясно на фона на планината. Тя разбра, че това е последната ѝ възможност да спаси децата си.

Пайръс издиша мощна струя огън точно в лицето на Матафльор и остана доволен, като видя, че главата ѝ се съсухри и очите ѝ изтекоха. Но тя не усети пламъка, който изгори очите ѝ и я ослепи завинаги, и го нападна.

Огромният мъжки дракон мислеше, че е приключил с врага и затова атаката ѝ го изненада. Издиша отново смъртоносния си огън и в същия миг осъзна ужасната си грешка беше ѝ позволил да го притисне към планината. Нямаше място за отстъпление.

Матафльор се връза в него с цялата си някогашна сила и го удари като копие, запратено от боговете. Двамата дракона се блъснаха в планината. Върхът ѝ потрепери и се разцепи. Склонът избухна в пламъци.

След години, когато смъртта на Кремък се беше превърнала в легенда, някои твърдяха, че са чули глас на дракон, разнесен като дим от

есенен вятър, който прошепнал:

– Децата ми...

Глава 16 Сватбата.

Последният ден на есента беше ясен, слънчев и топъл. Подухваше нежен южен ветрец, който не беше спирал, откакто напуснаха Пакс Таркас, отнасяйки само най-необходимото, за да оцелеят в планините.

На драконяните им отне много време, за да превземат отново крепостта, чиито порти бяха препречени от огромни камъни, а кулите се защитаваха от джуджета-земерови. Водени от Сестън, те мятаха по тях камъни и мъртви плъхове. Това даде възможност на бегълците да се укрият в планините, където се озоваха в относителна безопасност, въпреки че от време на време се натъкваха на разпокъсани драконянски отряди.

Флинт доброволно оглави отряда и го поведе към родните му земи, които бяха наблизко, за да потърсят място, където да презимуват. Спътниците, заедно с множеството мъже, жени и деца, които водеха със себе си, скоро стигнаха до една долина, сгушена между масивни и високи върхове. Проходите към нея бяха опасни, а през зимата ставаха напълно непроходими и можеха да се отбраняват от малко хора. Освен това наблизко имаше огромни пещери, където можеха да се скрият от гнева на драконите.

Първият сняг скоро щеше да блокира проходите и да заличи следите им. Щяха да минат месеци, преди драконяните да ги открият.

Долината беше сравнително топла и закътана от жестоките зимни ветрове и снегове, а горите гъмжаха от дивеч. От върховете се спускаха бистри потоци. Хората оплакаха мъртвите, порадваха се на оцеляването си, построиха колиби и станаха свидетели на едно изключително събитие.

В последния ден на есента, когато слънцето се скри зад планините, обагряйки заснежените им върхове с цвета на драконова кръв, Ривъръайнд и Златна Луна се ожениха.

Когато двамата отидоха при Елистан, за да го помолят да стане свидетел на брачната им клетва, той се почувства дълбоко поласкан и ги помоли да му обяснят обичаите на племето си И двамата твърдо отвърнаха, че племето им вече не съществува, както и неговите обичаи.

– Това ще бъде *нашата* сватба – каза Ривъръайнд. – Искаме с нея

да сложим начало на нещо ново.

– Макар че винаги ще почитаме паметта на народа ни – добави тихо Златна Луна, – трябва да гледаме напред, а не към миналото. Ще го уважим, като вземем от него доброто и тъжното, които ни направиха такива, каквито сме. Но няма да му позволим да управлява живота ни.

Елистан прегледа Дисковете на Мишакал и прочете какво казваха за брака древните богове. Накара Златна Луна и Ривървайнд да напишат клетвите си и да потърсят в сърцата си истинското значение на любовта, която изпитваха един към друг, защото тези клетви се изговаряха пред боговете и важаха дори след смъртта.

Двойката все пак спази един от обичаите на Кве-Шу – двамата влюбени трябваше да си разменят подаръци, изработени от собствените им ръце. Това бе символът на любовта. Подаръците се разменяха, докато се изричаха клетвите.

Когато слънцето се скри, Елистан се качи на един невисок хълм, а хората се събраха около него и притихнаха. От изток се спуснаха Тика и Лорана с факли в ръце. След тях пристъпваше Златна Луна, Дъщерята на Главатаря. Косата ѝ се спускаше по раменете като река от сребристо злато, а главата ѝ бе украсена с венец от есенни листа. Беше облечена в семплата си кожена туника, която носеше от самото начало на приключенията им. На шията ѝ блестеше медальонът на Мишакал. В ръцете си държеше сватбения си подарък, увит в тънко като паяжина платно.

Тика вървеше пред нея със замъглен поглед, погълната от собствените си мечти. Напоследък смяташе, че тайнството между мъжа и жената навярно не беше толкова страшно, а по-скоро нещо сладостно и прекрасно.

Лорана държеше факлата си високо и изпращаше светлината на деня. Всички аххаха, съзирайки Златна Луна, но занемяваха, когато минаваше Лорана. Златна Луна беше човек. Нейната красота бе великолепие то на дърветата, планините и небето. А красотата на Лорана бе неземна и загадъчна.

Отведоха невестата при Елистан и се обърнаха на запад, откъдето трябваше да дойде женихът.

Факлите осветиха и пътя на Ривървайнд. Водеха го Танис и Стърм. Лицата им бяха сериозни и малко тъжни. Варвари-физиономия, но очите му струеше радост, по-ярка от светлината на факлите. Черната му коса също бе украсена с есенни листа, а сватбеният му подарък беше покрит с една от къпичките на Таселхоф. Зад него пристъпваха джуджето и кендерът Карамон и Райстлин вървяха последни. Вместо факла

магьосникът носеше магическия си жезъл.

Доведоха жениха при Елистан и отстъпиха назад. Тика се озова до Карамон и докосна плахо ръката му. Той и се усмихна нежно и обгърна малката ѝ длан в мечешката си лапа.

Елистан погледна Златна Луна и Ривъруайнд и си помисли за тежките моменти, които бяха преживели, за опасностите, с които се бяха сблъскали, за жестокия им живот. Щеше ли да е по-различно бъдещето им? Той се замисли. Младоженците видяха объркването му, а може би почувстваха душевните му терзания, защото протегнаха ръце да го успокоят. Елистан ги придърпа към себе си и прошепна няколко думи, предназначени единствено за тях:

– Вашата любов и вратата ви един в друг донесоха надежда на света. Всеки от вас бе готов да пожертва живота си за тази надежда и да спаси живота на другия. Слънцето залязва и настъпва нощта. Същото ще стане и с вас, приятели. Най-тъмно е преди зазоряване. Нека любовта бъде вашата факла в мрака.

Той отстъпи и заговори на всички, които се бяха събрали. Отначало гласът му беше дрезгав, но след това се усили, тъй като чувства покой на боговете, благословили тази двойка.

– Лявата ръка е ръката на сърцето – каза той, постави ръката на Златна Луна върху тази на Ривъруайнд и ги обхвана със своята. – Съединяваме левите си ръце и нека любовта на този мъж и тази жена се съединят в нещо по-голямо, както двата ручея се сливат и образуват река. Тя тече по земята, среща препятствия и търси нови пътища, но винаги се влива във вечното море. Приеми любовта им, Паладин, най-велики от боговете. Благословия и дай мир на сърцата им, дори да няма мир на тази поругана земя.

Настъпи величествена тишина. Мъжете прегърнаха жените си. Приятелите допряха рамене, децата притихнаха и потърсиха родителите си. Скърбящите сърца намериха покой. Възцари се неземан мир.

– Кажете един на друг клетвите си и разменете подаръците си.

Златна Луна погледна Ривъруайнд в очите и заговори тихо:

От север започва война
и дракони препускат в небесата.
Дошло е времето на мъдростта,
твърдят и мъдри, и по-малко запознати.
Тук, в разгара на битката люта,
настъпи време за смелост –

защото има неща по-големи, по-важни
от клетвата на жената пред нейния мъж.

Но ти и аз, през горящите равнини,
през мрака на земята,
се обричаме пред света на хората,
пред небесата, които ги родиха,
пред дъха в гърдите ни,
пред олтара, където стоим,
и пред всички онези неща, които стават големи,
когато жената даде клетва на мъжа.

След това започна и Ривъруайнд:

Сега, пред лицето на зимата,
когато земя и небе посивяват, тук,
в сърцето на спящия сняг,
е време да кажа своето да
на разцъфналото валеново дърво
в зелената гора,
защото тези неща са по големи от думата
на мъжа пред неговата жена.

Нека тези обещания
запазят сънената нощ и тез герои,
и обещанието за пролетни лъчи,
и децата, които ще видят луните и звездите
там, където драconi препускат сега,
и нека видят скромните неща,
които стават големи,
когато мъжът даде дума на своята жена.

След като изрекоха клетвите, те си размениха подаръците. Златна Луна първа подаде нейния. Ривъруайнд го разопакова с треперещи ръце. Беше пръстен от косата й, скрепен с ленти от сребро и злато, изящни като самата й коса. Тя бе дала на Флинт бижутата на покойната си майка и сърчните му ръце не го бяха посрамили.

Ривъруайнд бе открил сред развалините на Солас клон от валеново дърво, който огънат беше пощадил, и бе изработил от него пръстен, идеално гладък и съвършено прост. Когато се полираше, валеновото дърво представляваше великолепиe от злато прошарено с кафяви жилки.

Златна Луна го пое и си припомни нощта, когато за пръв път видя могъщите валенови дървета, нощта, когато бяха пристигнали в Солас със синия кристален жезъл, изморени и изплашени. Тя се разплака без глас и попи сълзите си с кърпичката на Таселхоф.

– Паладин, благослови тези дарове като символи на любовта и саможертвата – извиси се гласът на Елистан. – И нека, когато мракът е най-тъмен, тези млади хора да ги поглеждат и любовта им да озарява пътя им. Велики и сияйни боже, боже на хората и елфите, боже на кендерите и джуджетата, благослови тези свои чеда. И нека любовта, поклънала в сърцата им, израсне като дървото на живота, под което да намират подслон и защита всички, потърсили убежище под могъщата му корона. След полагането на ръцете, след размяната на клетвите и даровете, вие двамата – ти, Ривъруайнд, внук на Уондърър, и ти, Златна Луна, Дъщеря на Главатаря, вече сте едно – в сърцата си, пред хората и пред боговете.

Двамата си размениха пръстените си и Ривъруайнд коленичи пред нея, според обичая на Кве-Шу, но тя поклати глава и се усмихна през сълзи.

– Стани, войнико.

– Това заповед ли е? – попита тихо той.

– Това е последната заповед, която чуваш от Дъщерята на Главатаря.

Той се изправи и я целуна. Устните им се сляха, телата им се притиснаха и душите им се съединиха. Хората викаха толкова силно, че факлите премигнаха. Слънцето се скри и небето се превърна в пурпурновиолетов гоблен, който скоро потъмня в сапфирено синьо на нощта.

Радостната тълпа понесе невястата и жениха и веселието започна. На тревата бяха сложени огромни чамови маси. Децата, освободени най-после от тържествеността на церемонията, поскачаха, тичаха и разиграваха битки с въображаеми драконяни. Тази вечер грижите и тревогите не смущаваха детските им мисли. Мъжете отпушиха спасените от Пакс Таракс бурета с бира и вино и вдигнаха наздравица за малкото семейство. Жените донесоха огромни подноси с храна – дивеч, плодове и корени.

– Най-после святна храна – въздъхна Карамон.

– Ей – изрева Флинт и набоде на вилицата си сочно парче месо от чинията на Карамон, – това ще го ядеш ли?

Воинът, мълчаливо и без колебание, като дори не разсипа капка на земята, изля върху главата му пълна халба с бира.

Полуелфът и рицарят седяха един до друг и разговаряха тихо, но Танис непрекъснато местеше погледа си към Лорана, която седеше на друга маса и приказваше оживено с Елистан. Той установи, че тази вечер тя е особено красива, осъзнал промяната в жизнерадостната, нещастно влюбена хлапачка, и реши, че тази промяна му харесва. Но освен това се хвана, че се пита за какво толкова си говорят с Елистан.

Стърм докосна ръката му и Танис се сепна. Беше изгубил нишката на разговора. Той се изчерви и започна да се извинява, но забеляза изражението на рицаря.

– Какво има? – попита разтревожен и понечи да стане.

– Шшт, не мърдай! Само виж кой седи там.

Танис погледна озадачен в посоката, в която сочеше Стърм, и го видя. Седеше сам, наведен над чинията си с отсъстващо изражение, сякаш изобщо не забелязваше какво яде, а когато някой се приближеше, се свиваше и го гледаше нервно, докато не се отдалечи. Изведнъж, като че ли почувствал погледа на Танис, вдигна очи и се загледа право в него. Полуелфът се задави и изтърва вилницата си.

– Невъзможно! Нали го видяхме как умря! Заедно с Ебен! Никои не може да оцелее...

– Значи съм прав – въздъхна с облекчение Стърм. – И ти го позна. Мислех, че полудявам. Да отидем при него.

Те отново погледнаха към мъжа, но той беше изчезнал. Не можах да го открият и сред тълпата.

Когато двете луни изгряха, женените двойки образуваха кръг около младоженците и запяха сватбени песни. Неженените танцуваха вън от кръга, а децата подскачаха наоколо, доволни, че тази вечер не ги карат да си лягат рано. Златна Луна и Ривървайнд се прегръщаха и очите им сияеха по-ярко от огньовете и от луните на небето.

Танис се разходи из тълпата, наблюдавайки приятелите си. Лорана и Гилтанас изпълниха грациозен и прекрасен древен елфски танц и изпяха химна на радостта. Стърм и Елистан крояха планове да отпътуват на юг и да потърсят легендарния град-пристанище на Тарсис Прекрасния, където се надяваха да намерят кораби, с които да извезят хората от тази поругана от войната страна. Тика, отегчена да наблюдава как Карамон се тъпче, врънкаше Флинт, докато накрая джуджето се съгласи да танцува с нея, изчервен до корените на брадата си.

А къде беше Райстлин? Танис си спомни, че го видя по едно време на сватбата. Магьосникът хапна съвсем малко и пи от билковата си отвара. Беше му се сторил необичайно блед и мълчалив и реши да го

потърси. Точно сега намираше черногледата му и цинична компания за по-подходяща от музиката и веселия смях.

Танис тръгна наслуки в тъмната гора, но интуицията му казваше, че посоката е вярна. Намери го седнал на дънера на някакво много старо дърво, чиито разцепени от светкавиците останки все още лежах наоколо и приседна до него.

Между дърветата зад тях се спотаи една дребна сянка. Таселхоф най-накрая щеше да разбере за какво си говореха тези двамата!

Странните очи на Райстлин гледаха на юг, към равнината, която едва се виждаше между високите върхове. Вятърът все още духаше оттам, но вече обръщаше посоката си. Застудяваше. Танис видя, че слабаватото му тяло трепери. Сега, на лунната светлина, се учуди на поразителната прилика между него и Китиара. Това впечатление изчезна мигновено, но напомни на Танис за нея и разпали огъня на безпокойството и душевния хаос, в който се намираше.

– Какво виждаш там? – попита внезапно.

Райстлин го погледна.

– Каквото виждам винаги с моите очи – смърт, разруха и война. – Той вдигна ръка над главата си. – Съзвездията не са се върнал. Кралицата на Мрака не е победена.

– Може да не сме спечелили войната, но със сигурност победихме в много важна битка...

Райстлин се разкашля и поклати тъжно глава.

– Никаква надежда ли не виждаш? – попита Танис.

– Надеждата е отрицание на действителността. Тя е морковът пред мулето, който го кара да ходи и да ходи, без никога да го стигне.

– Да не искаш просто ей така да се предадем?

– Искам да махнем моркова и да тръгнем напред с отворени очи. – Райстлин се закашля и се уви още по-плътено в робата си. – Как смяташ да се пребориш с драконите? Защото ще има още дракони! Повече, отколкото си представяш! А къде е Хума? Къде е прословутото му копие? Не, Танис. Не ми говори за надежда.

Полуелфът не отвърна нищо. Магьосникът също замълча. Двамата стояха в тишината и сезираха – Райстлин на юг, а Танис – в огромната дупка на обсипаното със звезди небе.

Таселхоф седна на меката трева под боровете.

– Никаква надежда! – повтори тъжно и съжали, че ги беше подслушвал. – Не, не вярвам – прошепна той, но погледът му попадна върху вперилия очи в небето Танис. Той вярва, осъзна кендерът и тази мисъл

го изпълни със смъртен страх.

След смъртта на стария магьосник кендерът се бе променил, макар да не му личеше. Беше осъзнал, че последното приключение имаше огромно значение и цел, заради която бяха загинали хора. Зачуди се как се оказа въввлечен в него и си помисли, че може би вече бе отговорил на Физбан – малките неща, които вършеше, по някакъв начин означаваха много в голямата схема на нещата.

Но досега не се беше замислял, че може и всичко това да е напразно и да не означава нищо. И че щяха да страдат и да се разделят със скъпи хора, като Физбан, и накрая драконите все пак да спечелят войната.

– Трябва да се опитваме и да се надяваме – изрече на себе си. – Това е важното – да се опитваш и да се надяваш. Може би най-важното от всички неща.

Нещо се спусна от небето и докосна леко носа на кендера. Той поsegна и го улови. Беше малко бяло перо.

Поемата „Песен за Хума“ е последното и – според мнозина – най-великото произведение на барда-елф Куивален Сот. След Катаклизма оцеляват само части от нея. Говори се, че тези, които я изучават всеотдайно, могат да видят в нея бъдещето на непрестанно променящия се свят.

Песен за Хума

Преброди много селища и паднали царства,
видя гробове безброй и ниви запустели
и мечът му във танц жесток се разигра,
защото примирение народите обзе ги.
От драконите силно разгневен,
величествен и като огън устремен,
той, Хума, пое към края на света,
където няма разум, липсват сетива.
Не друг, сам Паладин го призова
да превъзмогне тиранията, в която бе израсъл,
да се отправи надалеч – във Пустошта,
и в бой да влезе с чудовищата страшни.

И той намери Белия елен, видя го там – на края на гората,
където Хума гладен, изтощен

извади своя лък, опъна тетивата.
Ала внезапно онемя пред красотата –
неземна, нереална му се стори тя,
а щом за миг проблеснаха рогата,
ръката му отпусна се сама
Трите луни отгоре мигом спряха
надвеси се над него планината
като хищна птица – черна сянка
разбра, че ще го следва в тъмнината.

Бе рано сутрин – стигнаха една дъбрава,
еленът продължи, но Хума спря тогава,
не го последва и остана там за много дни
и пътешествието свърши – нещо го плени.
Сред клоните в гората срещна някаква жена,
видя, че е неземна и по-красива от звезда,
но все убягваше му, сякаш бе неуловима
и стана по-прекрасна, защото бе без име.
Откриха истината за живота и смъртта,
разбраха, че светът и всичко живо в него
са подчинени и зависят от простите неща
и от копнежа, който е в сърцето.

Тогава тя се реши и му призна,
че не е земна, не е простосмъртна,
че всъщност тя съвсем не е жена,
а е на драконите горда дъщеря.
Научи тайната жестока – небето посивя,
земята под краката му се завъртя,
трите луни с бодлива светлина искряха,
дори тревите се присмяха.
Но тя, безименна, надежда му остави,
посочи му ясно накъде да върви.
Еленът се върна и той тръгна след него на изток,
към вечната мъдрост на бог Паладин.

Пътува дълго – през кръв и жарава,
намери той пристан в далечен източен храм,
където сред море от звезди и слава
всемогъщият бог яви му се сам.
И заяви Паладин с висок, ясен глас,
че най-страшният избор на Хума се пада –

да се върне при тази, която гледа в захлас
или да спре драконите без милост и без пощада.
О, труден избор! Да стигнеш далеч – чак до края
и да се върнеш пак при насилието и при пепелта,
или да вземеш копието божествено в ръце,
но да загубиш завинаги сърцето си и любовта.

В Хума изкушението проговори
с подкупващия глас на Пустошта,
как притъмнялото небе ще се отвори
и Крин ще бъде разрушен от Черната луна.
И като сол във раната кървяща,
тъй ненадейно изборът го изгори,
потъна в унес и прогони всичко,
с надежда болката да заличи.
Ала яви се тя, божествено красива,
и тъжно му разказа през сълзи,
как този свят погубен си отива
и само копието може да го възроди.

И той избра – взе копието на боговете,
а по ръката му премина бяла светлина,
издигна го високо във небето,
и знаеше, че с него ще извърши чудеса.
На запад препускаше смело във мрака,
прелетя над полета и царства разрушени,
върху крилетe на Сребърен дракон –
до Кулата на Висшите Посветени.
А в Крин властваше черното зло,
не дръзваше никой с такъв враг да се бори.
Погребали вяра във всичко добро,
примирени очакваха смърт и окови.

Началото на славен и неравен бой
той възвести със своя рог и се понесе,
на изток драконите запищяха с вой,
цял Крин следеше битката потресен.
Тогавя изригна от мрака дълбок
силата черна – Кралицата на нощта
и повлече Хума надолу, той падна,
сякаш небето се срит в Пустошта.
до него с разкъсана сребърна кожа – жена.

Отчаяно своето име тя му мълвеше,
когато дойде Кралицата на нощта.

И спусна се стихията черна и зла.
Навсякъде из почернялата земя
запълзяха дълги сенки, лишени от цвят,
но в мрака най-сетне проникна светлина.
Тогава Хума събра сетни сили,
обрекъл всичко свято в своята душа,
заби копието блестящо в плътта
и падна в прегръдката на смъртта.
Така прогони драконите черни
в Нищото – откъдето бяха дошли,
царствата заблестяха от слънце огрени
и на земята радостта се възроди.

И рицарите, опиянени от свободата,
неспособни да виждат и чуват от радост,
отнесоха Хума и копието в планината,
там, на същото място в онази дъбрава.
Последно сбогом там си взеха
и в този миг изчезнаха те – и Хума,
и копието, и неговите доспехи,
погълна ги сякаш планината велика.
И само нощем, когато луните изгреят,
сега вече са две – като мъж и жена,
проблясват сребърни сенки в червено
над селища и възродени царства.

КРАЙ

© 1984 Маргарет Вайс
© 1984 Трейси Хикман
© Нели Мутафова, превод от английски

Margaret Weis, Tracy Hickman
Dragon of Autumn Twilight, 1984

Сканиране, разпознаване и редакция: DarkGarden, 2008

Публикация

ИК Ера & Со

Превод: Нели Мутафова

Художествено оформление: Камея

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8181>]